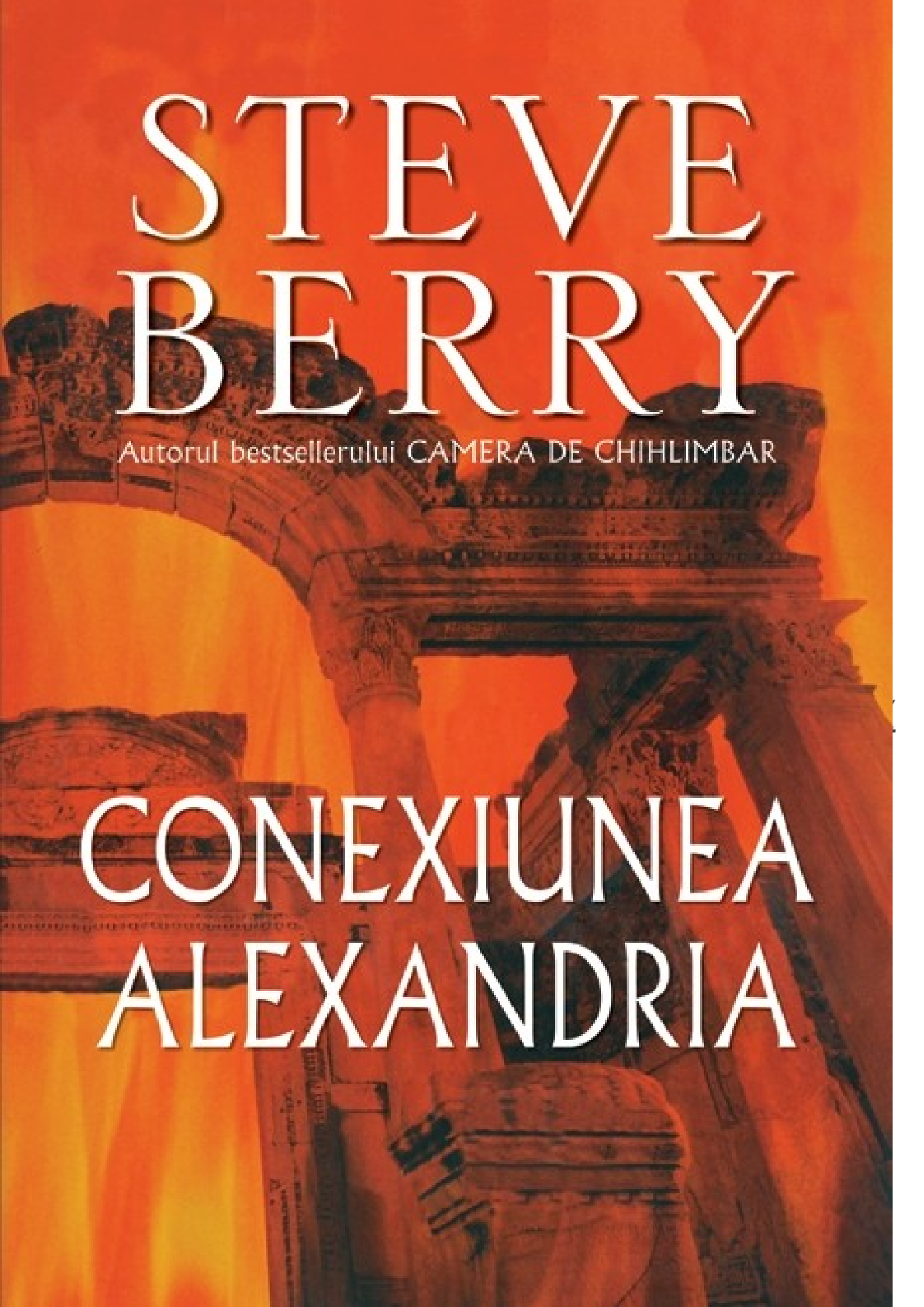

STEVE BERRY

Autorul bestsellerului CAMERA DE CHIHLMBAR

CONEXIUNEA ALEXANDRIA

STEVE BERRY

CONEXIUNEA ALEXANDRIA

**Editura electronică Equinox
2012**

Pentru Katie și Kevin,

*Două stele căzătoare,
care au revenit pe orbita vieții mele.*

Mulțumiri

Scriitorii ar trebui să fie atenți cu utilizarea pronumelui „eu”. O carte este rezultatul unui efort colectiv, iar echipa din care am privilegiul să fac parte este cu adevărat minunată. Astfel, pentru a cincea oară, mii de mulțumiri. Mai întâi, lui Pam Ahearn, agenta mea, care a înfruntat un uragan cu numele de Katrina și care a reușit să scape cu viață. Mai departe, mulțumesc oamenilor minunați de la Random House: Gina Centrello, o editoare extraordinară și o doamnă extrem de încântătoare; Mark Tavani, editorul meu, care s-a dovedit mult mai înțelept pentru vârsta pe care-o are; Cindy Murray, care se întrece mereu pe ea însăși cu publicitatea; Kim Hovey, ale cărei abilități în marketing nici nu pot fi descrise; Beck Stvan, talentatul artist cu un ochi de specialist în ceea ce privește copertele; Laura Jorstad, care a redactat din nou cu mare acuratețe; Carole Lowenstein, care întotdeauna aranjează paginile într-un format cât mai ușor lizibil; și, în cele din urmă, mulțumesc tuturor celor de la promovare și distribuție – absolut nimic nu s-ar fi putut realiza fără imensul lor efort.

Mai este o persoană care merită o menționare specială: Kenneth Harvey. Acum câțiva ani, la un dineu în Carolina de Sud, Ken mi-a îndreptat atenția asupra unui cărturar libanez numit Kamal Salibi și asupra unei teorii destul de obscure, dar care în cele din urmă s-a materializat în acest roman. Ideile apar în cele mai ciudate momente și din cele mai neașteptate surse, iar sarcina unui scriitor este să le recunoască. Mulțumesc, Ken.

De asemenea, am o nouă Elizabeth în viața mea, care este isteață, frumoasă și drăgăstoasă. Bineînțeles, Elizabeth, fiica mea de opt ani, continuă să aducă bucurie în viața mea. În cele din urmă, această carte este dedicată celor doi copii ai mei mai mari, Kevin și Katie, care mă fac să mă simt atât bătrân, cât și tânăr.

„Istoria este distilarea evidenței că ai supraviețuit trecutului.”

OSCAR HANDLIN, ADEVĂRUL ÎN ISTORIE (1979)

„Încă de la primul Adam care a zărit noaptea și ziua și forma propriei mâini, bărbații au inventat povești și au immortalizat în piatră, metal sau pergament tot ceea ce cuprinde lumea sau ceea ce visează ea să creeze. Aici se găsește rodul muncii lor: Biblioteca... Necredincioșii spun că, dacă ar fi să ardă, istoria ar arde odată cu ea. Se înșeală. O neîncetată muncă umană a dat naștere acestei infinități de cărți. Dacă însă dintre toate nu ar rămâne nici măcar una, omul ar recrea fiecare pagină și fiecare rând.”

JORGE LUIS BORGES,

PRIVITOR LA BIBLIOTECA DIN ALEXANDRIA

„Bibliotecile sunt memoria omenirii.”

JOHANN WOLFGANG VON GOETHE

Prolog

Palestina Aprilie 1948

Răbdarea lui George Haddad ajunsese la capăt, în timp ce-l privea furios pe bărbatul legat de scaun. La fel ca el, prizonierul avea pielea tuciurie, nasul acvilin și ochii căprui, înfundați în orbite, ca sirienii sau libanezii. Era însă ceva la acest om care lui Haddad nu-i plăcea deloc.

— Te mai întreb o singură dată! Cine ești?

Soldații lui Haddad îl prinseseră pe străin cu trei ore în urmă, chiar înainte să se lumineze de ziuă. Mergea de unul singur, neînarmat, ceea ce era nebunie curată. Încă de când britanicii se hotărâseră, în noiembrie trecut, să împartă Palestina în două state, unul arab, celălalt evreu, izbucnise războiul între cele două părți. Și totuși, acest zănatic intrase direct într-o fortăreață arabă, fără să opună vreo rezistență, și nu spusese nici un cuvânt de când fusese legat de scaun.

— M-ai auzit, dobitocule? Am întrebat cine ești!

Haddad îi vorbise în arabă, așa că bărbatul sigur înțelese.

— Sunt un Păzitor.

Răspunsul nu însemna nimic pentru el.

— Ce-i asta?

— Suntem păstrători ai cunoașterii.

Nu avea nici un chef de ghicitori. Chiar ieri rezistența evreiască atacase un sat din apropiere. Patruzeci de femei și bărbați palestinieni fuseseră mânați într-o carieră de piatră și împușcați. Nimic ieșit din comun. Arabii erau omorâți în mod sistematic sau expulzați. Pământul pe care familiile lor îl ocupaseră timp de o mie șase sute de ani le era confiscat. Ceea ce se întâmpla era *nakba*, o catastrofă. Haddad simțea nevoia să fie afară, luptând cu inamicul, nu să stea aici și să asculte aiureli.

— Cu toții suntem păstrători ai cunoașterii, preciză el. A mea este cum să fac să dispară de pe fața pământului fiecare sionist pe care-l găsesc.

— De aceea am și venit. Acest război nu este necesar.

Bărbatul acesta *era* un idiot!

— Ești orb? Evreii au împânzit acest loc. Suntem zdrobiți. Numai războiul ne-a mai rămas.

— Subapreciezi încăpățânarea evreiască. Au supraviețuit timp de secole și o vor face în continuare.

— Pământul e al nostru! Noi vom învinge!

— Sunt și lucruri mai puternice decât gloanțele care îți pot aduce victoria.

— Așa e, bombe! Avem și din astea o grămadă! O să vă zdrobim pe toți, hoți sioniști ce sunteți!

— Nu sunt sionist.

Declarația veni pe un ton calm, apoi bărbatul tăcu. Haddad își dădu seama că trebuia să termine rapid acest interogatoriu. Nu avea timp să bată pasul pe loc.

— Am venit de la bibliotecă să vorbesc cu Kamal Haddad, spuse bărbatul în cele din urmă.

Furia lui Haddad se transformă în confuzie.

— E tatăl meu.

— Mi s-a spus că locuiește în acest sat.

Tatăl său fusese cadru universitar, specializat în istoria Palestinei, și predase la colegiul din Ierusalim. Fusese un bărbat cu voce puternică și râs sonor, mare la trup și la suflet, și acționase recent ca emisar între arabi și britanici, încercând să oprească imigrarea evreiască masivă și să împiedice *nakba*. Însă eforturile sale dăduseră greș.

— Tatăl meu a murit.

Pentru prima dată zări o sclipire de îngrijorare în privirea inexpresivă a prizonierului.

— Nu știam acest lucru.

Haddad își aminti lucruri pe care ar fi vrut să le uite pentru totdeauna.

— Acum două săptămâni, și-a băgat țeava unei puști în gură și și-a spulberat ceafa, spuse el. A lăsat un bilet prin care spunea că nu putea suporta să vadă distrugerea pământului său de baștină. Se credea răspunzător pentru că nu îi putuse opri pe sioniști. Haddad scoase revolverul și aproape că îl lipi de fața Păzitorului. Ce treabă aveai cu tatăl meu?

— El este cel căruia trebuie să-i transmit informația pe care o am. El este invitatul.

— Ce tot spui acolo? Întrebă Haddad, simțind cum îi creștea furia.

— Tatăl tău era un om foarte respectat. Era un erudit, și avea dreptul să împărtășească din cunoașterea noastră. De aceea am venit, pentru a-l invita să participe.

Vocea calmă a bărbatului îl izbi pe Haddad ca o găleată de apă care stinge o pălălaie de foc.

— La ce să participe?

— Asta e numai pentru el, spuse Păzitorul, clătinând din cap.

— E mort!

— Înseamnă că va fi ales un alt invitat.

Despre ce tot bătea câmpii acest om? Haddad capturase mulți prizonieri evrei, pe care îi torturase pentru a afla tot ce se putea, apoi îi împușcase pe cei care mai rezistaseră. Înainte de *nakba*, Haddad se ocupase de cultivarea măslinilor, dar, asemenea tatălui său, se simțise atras de universitate, și voise să-și continue studiile. Acest lucru era imposibil acum. Se înființase statul Israel, granițele acestuia se brăzdaseră în pământul strămoșesc arab, lumea compensându-i astfel pe evrei, după cum se părea, pentru holocaust. Și toate pe socoteala poporului Palestinei.

Își fixă țeava pistolului între ochii bărbatului.

— Tocmai m-am autoinvitat. Spune ce știi!

Ochii bărbatului părură a-l străpunge, și, pentru o clipă, îl copleși o stare de neliniște. Acest emisar mai făcuse cu siguranță față și înainte situațiilor dificile. Haddad admira curajul.

— Lupti într-un război care nu este necesar, împotriva unui inamic dezinformați, îi spuse bărbatul.

— Despre ce vorbești, pentru numele lui Dumnezeu?

— Asta va afla numai următorul invitat.

Trecuse deja jumătate din acea dimineață. Haddad trebuia să doarmă. Sperase să afle de la acest prizonier identitatea câtorva evrei din rezistență, poate chiar a monștrilor care îi măcelăriseră cu o zi în urmă pe oamenii aceia. Blestemații de britanici le dădeau sioniștilor puști și tancuri. Timp de ani la rând britanicii le interziseseră arabilor să dețină arme, ceea ce îi pusese într-o poziție

extrem de dezavantajoasă. E adevărat, arabii erau în număr mult mai mare, dar evreii erau mai bine antrenați, iar Haddad se temea că rezultatul acestui război avea să fie legitimarea statului Israel.

Se uită din nou la expresia dură, neînduplecată, la ochii care îl fixaseră neconținut, și știe că prizonierul era pregătit să moară. Să ucidă devenise ceva mult mai ușor pentru el în ultimele câteva luni. Atrocitățile evreilor îl ajutaseră să-și ușureze ce mai rămăsese din conștiința sa. Avea doar nouăsprezece ani, dar inima îi devenise de piatră.

Însă războiul era război.

Așa că apăsă pe trăgaci.

PARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL 1

Copenhaga, Danemarca

Mărti, 4 octombrie, în prezent

Ora 01:45

Cotton Malone avea de înfruntat o mare problemă. Afară, în fața ușii deschise a anticariatului său, stătea fosta lui soție, ultima persoană de pe pământ pe care s-ar fi așteptat s-o vadă. Observă rapid panică în ochii ei obosiți, își aminti ciocănitul puternic care-l trezise cu câteva minute în urmă și se gândi imediat la fiul său.

— Unde-i Gary? întrebă el.

— Ticălosule! L-au luat! Din cauza ta! L-au luat! Se repezi la el, izbindu-l cu pumnii în umeri. Ticălos ordinar!

El o apucă de mâini și îi opri atacul, iar ea începu să plângă.

— Din cauza asta te-am părăsit! Credeam că astfel de lucruri sunt de domeniul trecutului.

— Cine l-a luat pe Gary?

În loc de răspuns, se auziră și mai multe suspine. El o ținea în continuare de mâini.

— Pam, ascultă-mă! Cine l-a luat pe Gary?

— De unde naiba să știu eu? îi răspunse ea, privindu-l fix.

— De ce-ai venit aici? De ce nu te-ai dus la poliție?

— Pentru că ei mi-au spus să nu mă duc. M-au asigurat că, numai dacă mă apropiu de poliție, Gary o să moară. Au zis că o să afle imediat, și i-am crezut.

— Cine sunt ei?

Ea își eliberă mâinile, iar fața i se îmbujoră de mânie.

— Nu știu. Nu mi-au spus decât să aștept două zile, apoi să vin aici și să-ți dau asta. Scotoci prin poșetă și scoase un telefon. Lacrimile continuau să-i curgă pe obraji. Au spus să intri pe net și să-ți verifici e-mailul.

Oare auzise bine? „Să intre pe net și să-și verifice e-mailul?” Deschise telefonul și-i analiză rapid frecvența. Erau destui megahertzi ca să-l facă funcțional în toată lumea, ceea ce-l uimi. Se simți dintr-odată vulnerabil. Højbro Plads era cufundat în tăcere. La ora asta târzie nimeni nu trecea prin piața orașului. Se dezmetici brusc.

— Intră! spuse el și o trase repede în magazin, închizând ușa.

Nu aprinsese nici o lumină.

— Ce e asta? întrebă ea, cu vocea sfâșiată de teamă.

— Nu știu, Pam, îi răspunse el privind-o. Tu să-mi spui! Se pare că fiul nostru a fost răpit de Dumnezeu știe cine, iar tu aștepti două zile înainte să spui cuiva despre asta? Nu ți s-a părut o nebunie să faci așa ceva?

— Nu aveam de gând să-i pun viața în pericol!

— Și crezi că eu aș face așa ceva? Ți s-a părut că am făcut eu asta vreodată?

— Prin simplul fapt că ești tu, replică ea pe un ton înghețat, și el își aminti dintr-odată de ce nu mai trăiau împreună.

Un gând îi încolți în minte. Ea nu mai fusese în Danemarca până atunci.

— Cum m-ai găsit?

— Ei mi-au spus.

— Cine naiba sunt *ei*?
— Nu știu, Cotton. Doi bărbați. Numai unul vorbea. Înalt, brunet, cu fața turtită.

— American?
— De unde să știu?
— Cum vorbea?

Ea păru să se adune.

— Nu. Nu era american. Aveau accent. Europeni.

El gesticula cu telefonul.

— Și ce trebuie să fac cu asta?

— A spus să-ți verifici e-mailul, și ți se va explica. Ea se uită neliniștită în jur, la rafturile ascunse în întuneric. Sus, nu-i așa?

Poate că Gary îi spusese că locuia deasupra anticariatului. El, cu siguranță, n-o făcuse. Discutaseră doar o dată de când el se pensionase de la Departamentul de Justiție și plecase din Georgia anul trecut, și asta se întâmplase cu două luni în urmă, în august, când îl dusesese pe Gary acasă după vizita de vară. Ea îi spusese cu răceală că Gary nu era fiul său natural. Băiatul fusese rezultatul unei aventuri pe care o avusese cu șaisprezece ani în urmă – răspunsul ei la propria lui infidelitate. El se luptase de atunci cu această povară, și încă nu se împăcase cu implicațiile. Un lucru hotărâse însă: nu avea nici cea mai mică intenție să mai vorbească vreodată cu Pam Malone. Ce mai era de spus urma să fie discutat doar între el și Gary.

Dar lucrurile se schimbaseră acum.

— Mda, spuse el. Sus.

Intrară în apartament, și el se așeză la birou. Deschise laptopul și așteptă să apară programele. Pam reușise într-un final să-și țină în frâu emoțiile. Așa era ea: plină de toane. Ba era sus pe culme, ba în cădere abruptă. Și ea era avocat, la fel ca el, însă el lucrase pentru guvern, iar ea lua cazuri cu miză mare de la primele 500 de companii din *Fortune* care își permiteau să plătească onorariile impresionante ale firmei sale. Când ea se dusesese la Drept, crezuse că această decizie venise din dorința de a-l imita, că era un mod de a-și împărtăși viața cu a lui. Mai târziu, înțelesese că era de fapt modul ei de a deveni independentă.

Așa era Pam.

Laptopul era pregătit. Își deschise cutia poștală.

Era goală.

— Nu am primit nici un mesaj.

— Cum adică? se repezi Pam la el. A spus să-ți deschizi e-mailul!

— Asta a fost acum două zile. Și, apropo, cum ai ajuns aici?

— Aveau un bilet gata cumpărat.

Nu-i venea să creadă ce auzea.

— Ești nebună? Le-ai dat astfel un avans de două zile!

— Nu crezi că știu și eu asta? țipă ea. Crezi că sunt tâmpită? Mi-au spus că am telefoanele ascultate și că sunt urmărită. Dacă mă abăteam de la instrucțiunile lor, chiar și foarte puțin, Gary ar fi murit. Mi-au arătat o poză. Se controlă, și lacrimile începură iarăși să-i curgă. Ochii lui... ah, ochii lui... Izbucni din nou în plâns. Era speriat!

Inima îi bătea de să-i spargă pieptul și tâmplele îi ardeau. Lăsase intenționat în urmă o viață în care pericolele pândeau la tot pasul pentru a căuta ceva nou. Îl ajunsese oare viața aceea din urmă? Se ținu de marginea biroului. Nu ar fi de folos nimănui ca el să se prăbușească acum. Dacă acești oameni, oricine

ar fi fost *ei*, îl voiau mort pe Gary, atunci el ar fi fost deja mort. Nu, Gary era un mijloc de negociere – un mod de a-i atrage lui atenția.

Laptopul scoase un sunet. Se uită repede în colțul din dreapta jos: „MESAJ PRIMIT”. Apoi văzu „SALUTĂRI” în dreptul rubricii expeditorului, și „VIAȚA FIULUI TĂU” scris ca subiect. Manevră cursorul și deschise mesajul.

AI CEVA CE ÎMI DORESC: CONEXIUNEA ALEXANDRIA. AI ASCUNS-O ȘI EȘTI SINGURA PERSOANĂ DE PE PĂMÂNT CARE ȘTIE UNDE POATE FI GĂSITĂ. DU-TE ȘI IA-O! AI 72 DE ORE. CÂND O AI, APASĂ BUTONUL CU NUMĂRUL 2 DE LA TELEFON. DACĂ NU AM VEȘTI DE LA TINE LA SFÂRSITUL CELOR 72 DE ORE, VEI RĂMÂNE FĂRĂ COPIL. DACĂ ÎN ACEST TIMP ÎȚI BAȚI JOC DE MINE, FIUL TĂU VA PIERDE UN ORGAN VITAL. 72 DE ORE! GĂSEȘTE-O ȘI VOM FACE SCHIMBUL!

Pam stătea în spatele lui.

— Ce este Conexiunea Alexandria?

El nu spuse nimic. Nu avea cum. Chiar era singura persoană de pe pământ care știa, și își dăduse cuvântul.

— Cel care a trimis mesajul știe totul despre asta. Despre ce e vorba?

El privea fix ecranul, conștient că nu era nici o modalitate de a afla de unde venea mesajul. Expeditorul, la fel ca el, știa cu siguranță cum să utilizeze „găurile negre” – servere de computer care direcționau e-mailurile la întâmplare printr-un labirint electronic. Nu era imposibil de căutat, dar era foarte dificil.

Se ridică de pe scaun și își trecu o mână prin păr. Cu o zi în urmă își propusese să se tundă. Încercă să se dezmeticească, alungându-și somnul, și trase adânc aer în piept de câteva ori. Mai devreme se îmbrăcase la repezeală cu o pereche de blugi și cu o cămașă cu mânecă lungă care atârna descheiată, lăsând la iveală un maiou gri, și, deodată, fu cuprins de fiori de gheață.

— La naiba, Cotton.

— Taci, Pam. Trebuie să mă gândesc. Așa nu mă ajuți.

— Nu te ajut? Ce.

Mobilul sună. Pam se întinse după el, dar Cotton îi tăie calea și-i spuse:

— Lasă-l!

— Ce vrei să spui? Ar putea fi Gary.

— Fii serioasă!

Ridică telefonul după al treilea apel și apăsă pe tastă pentru a răspunde.

— Ți-a luat destul de mult, auzi în ureche o voce de bărbat.

Detectă un accent olandez.

— Și, te rog, fără bravadă de genul „dacă-mi răniți băiatul, am să vă omor”. Nici unul dintre noi nu are timp de asta. Cele șaptezeci și două de ore ale tale au început deja.

Malone tăcu, dar își aminti ceva ce învățase cu mult timp în urmă: să nu-l lași niciodată pe celălalt să stabilească regulile!

— Mai du-te dracului! Nu plec nicăieri.

— Îți asumi o mulțime de riscuri în legătură cu viața fiului tău.

— Îl văd pe Gary. Vorbesc cu el. Apoi plec.

— Uită-te afară!

Se repezi la fereastră. Patru etaje mai jos, Højbro Plads era încă liniștit, cu excepția a două siluete care stăteau de partea cealaltă a pieței pietruite. Ambele siluete țineau niște arme pe umeri. Lansatoare de grenade.

— Nu prea cred, îi spuse vocea în ureche.

el. Două proiectile fură lansate în noapte și aruncară în aer ferestrele de sub

Ambele explodară.

CAPITOLUL 2

Viena, Austria

Ora 02:12

Ocupantul scaunului albastru se uită cum o mașină lăasă două persoane într-un gang iluminat. Nu era o limuzină sau ceva foarte pretențios, doar o berlină de culoare nedefinită, ceva obișnuit pe străzile aglomerate din Austria. Era mijlocul de transport perfect pentru a nu atrage atenția teroriștilor, a criminalilor, a poliției și a reporterilor curioși. Încă o mașină sosi și își lăasă pasagerii, apoi se îndepărtă printre copacii întunecați, urmând să aștepte într-o parcare pavată. Mai apărură încă două câteva minute mai târziu. Scaun-Albastru, satisfăcut, își părăsi dormitorul de la etajul doi și coborî la parter. Întâlnirea se organizează la locul obișnuit.

Cinci scaune aurii cu brațe, cu spătarul drept, se odihneau într-un cerc larg pe un covor unguresc. Scaunele erau identice, cu excepția unuia, care avea o eșarfă de culoare albastru-închis de-a lungul pernei de pe spătar. Lângă fiecare scaun se aflau câte o măsuță aurie cu câte o veioză din bronz, un carnețel și un clopoțel de cristal. În stânga cercului, focul ardea într-un cămin din piatră, iar lumina lui dansa agitată pe tavan.

Câte un bărbat stătea pe fiecare scaun.

Erau așezați în ordinea descrescătoare vârstei. Doi dintre ei își mai păstrau încă sănătatea și părul. Trei erau plăpânzi și pleșuvi. Toți aveau cel puțin șaptezeci de ani, și erau îmbrăcați în costume sobre, iar mantourile lor întunecate și pălăriile cenușii atârnav într-o parte, într-un cuier de alamă. În spatele fiecăruia stătea câte un alt bărbat, mai tânăr – succesorul Scaunului, prezent pentru a asculta și a învăța, dar nu pentru a fi auzit. Regulile erau stabilite de foarte multă vreme. Cinci Scaune, patru Umbre. Scaun-Albastru era la conducere.

— Îmi cer scuze pentru ora târzie, dar niște vești supărătoare au sosit acum câteva ore. Scaun-Albastru avea o voce firavă și ușor încordată. S-ar putea ca ultima noastră acțiune să fie în pericol.

— Expunere? întrebă Scaunul Doi.

— Posibil.

— Se poate rezolva problema? întrebă oftând Scaunul Trei.

— Cred că da. Dar e nevoie de acțiune imediată.

— V-am prevenit să nu ne băgăm în așa ceva, reaminti Scaunul Doi cu severitate, clătinând din cap. Lucrurile ar fi trebuit lăsate să-și urmeze cursul lor firesc.

Scaunul Trei fu de acord, așa cum se întâmplase și la întâlnirea precedentă.

— Poate acesta este un semn că ar trebui să lăsăm treburile așa cum sunt. Se poate spune o grămadă despre cursul firesc al lucrurilor.

— Ultimul nostru vot a fost împotriva unui asemenea curs, spuse Scaun-Albastru, clătinând din cap. Decizia a fost luată, așa că trebuie să o respectăm. Făcu o pauză. Situația necesită atenție.

— Pentru a duce lucrurile la bun sfârșit trebuie tact și pricepere, spuse Scaunul Trei. O atenție exagerată ne-ar zădărnici planul. Dacă intenționăm să continuăm, atunci recomand să-i dăm lui Die Klauen der Adler mână liberă.

Gheare-de-Vultur.

Ceilalți aprobară.

— Am făcut asta deja, rosti Scaun-Albastru. Am convocat această adunare deoarece acțiunea mea precedentă, unilaterală, necesita o ratificare.

Se propuse o moțiune, și mâinile se ridicară pentru a vota. Subiectul fu aprobat cu un scor de patru la unu. Scaun-Albastru fu încântat.

CAPITOLUL 3

Copenhaga

Clădirea lui Malone se zgudui ca la cutremur și se umplu de valul de căldură care își croia drum pe casa scării. O prinse pe Pam, și, împreună, se trântiră pe covorul jerpelit care acoperea podeaua de lemn. O protejă cu trupul său când o altă explozie zgudui fundația și apărură și mai multe flăcări peste tot.

Se uită prin ușă. Focul făcea ravagii dedesubt.

Fumul se ridica într-un nor din ce în ce mai întunecat.

Se ridică și se îndreptă spre fereastră. Cei doi dispăruseră. Limbile de foc se agitau în nopte. Își dădu seama ce se întâmplase. Incendiaseră etajele inferioare. Nu intenționaseră să-i omoare.

— Ce se întâmplă? țipă Pam.

N-o băgă în seamă și ridică fereastra. Fumul punea rapid stăpânire pe aerul din interior.

— Haide, spuse și se năpusti în dormitor.

Se aplecă sub pat și trase rucsacul pe care îl avea mereu pregătit, chiar și după ce se pensionase, la fel cum făcuse timp de doisprezece ani ca agent la Magellan Billet. Înăuntru avea pașaportul, o mie de euro, un act de rezervă, un schimb de haine și un Beretta încărcat. Prietenul său, Henrik Thorvaldsen, care se bucura de multă influență, îi recuperase recent pistolul de la poliția daneză – confiscat când Malone fusese implicat, cu câteva luni în urmă în povestea cu cavalerii templieri¹. Își puse sacul pe umeri și își trase în picioare o pereche de adidași. Nu mai avea timp să lege șireturile. Dormitorul era deja plin de fum. Deschise ambele ferestre – o idee bună.

— Stai aici, spuse el.

Își ținu respirația și alergă prin camera de zi spre casa scării. Patru etaje se deschideau în jos. La parter se afla librăria, etajele doi și trei erau pentru depozitare, iar la al patrulea avea apartamentul. Etajele unu și trei erau în flăcări. Căldura îi ardea fața și îl forță să se retragă. Grenade incendiare. Sigur asta fusese.

Se întoarse în grabă în dormitor.

— Nu se poate ieși pe scări, s-au asigurat de acest lucru.

Pam era ghemuită lângă fereastră, unde trăgea cu nesaț aer și tușea. Trecu pe lângă ea și-și scoase capul afară. Dormitorul lui era amplasat pe colț. Clădirea de alături, unde se aflau un magazin de bijuterii și unul de îmbrăcăminte, era cu un etaj mai jos și avea acoperișul plat, mărginit cu parapeti de cărămidă, despre care i se spusese că datau din secolul al XVII-lea. Se uită în sus. Deasupra ferestrei se afla o cornișă de dimensiuni mari care se ițea în afară și cuprindea fațada și un perete lateral al clădirii.

Altceineva ar fi chemat cu siguranță echipele de pompieri, dar el nu avea de gând să aștepte acolo până veneau aceștia cu scara.

Pam începu să tușească mai tare, iar el abia mai respira. Îi întoarse capul spre el.

— Uită-te aici, îi ceru el, arătându-i cornișa. Apucă-te de ea, și deplasează-te spre laterala clădirii. De acolo poți sări pe acoperișul vecin.

¹ Vezi Steve, Berry – „Cavalerii templieri”

— Ești nebun? spuse ea cu ochii măriți de groază. Suntem la etajul patru!

— Pam, clădirea ar putea exploda. Gândește-te la țevile de gaz. Grenadele alea au fost aruncate cu scopul de a stârni focul. Nu au aruncat nici una la acest etaj pentru că au vrut ca noi să putem ieși.

Ea nu părea să înțeleagă ce-i spunea.

— Trebuie să plecăm înainte să sosească poliția și pompierii, îi mai spuse.

— Ar putea să ne ajute!

— Vrei să petreci următoarele opt ore răspunzând la întrebări? Nu avem decât șaptezeci și două de ore!

Ea păru să înțeleagă deodată ce-i spunea și se uită în sus la cornișă.

— Nu pot, Cotton.

Pentru prima dată în viață, vocea ei nu mai era tăioasă.

— Gary are nevoie de noi. Trebuie să ieșim! Uită-te cum fac eu, apoi fă și tu exact la fel!

Își puse rucsacul pe umeri și se strecură afară pe fereastră. Se prinse de cornișă, a cărei margine era caldă, dar destul de subțire ca degetele lui să se poată prinde bine de ea. Își bălăbăni ușor brațele și își croi drum, punând o mână după cealaltă, către colț. Încă un metru, după ce dădu colțul, și se lăsă să cadă pe acoperișul plat de alături. Se grăbi spre fața clădirii și se uită în sus. Pam era încă la fereastră.

— Hai, fă cum ți-am spus, îi strigă. Fă exact ca mine!

Ea ezita în continuare. O explozie distruse etajul trei. Sticla de la geamuri se împrăstie în tot Højbro Plads. Flăcările alungau întunericul. Pam se retrase în interior. Mare greșală. O secundă mai târziu, își scoase capul din nou afară cu un acces violent de tuse.

— Trebuie să vii acum, strigă el.

Ea păru să accepte în cele din urmă ideea că nu mai era nici o altă soluție. La fel ca el, se strecură pe fereastră și se prinse cu mâinile de cornișă. Apoi își scoase trupul și se lăsă să atârne în afară, ținându-se numai cu brațele. El văzu că își ținea ochii închiși.

— Nu e nevoie să te uiți. Mișcă-ți doar mâinile, câte una!

Așa făcu.

Erau doi metri și jumătate de cornișă între locul unde stătea el și locul pe unde se chinuia ea să iasă. Dar se descurca bine. O mână după cealaltă. Apoi el văzu niște siluete dedesubt, în piață. Cei doi reveniseră, de data asta cu puști.

Își trase rucsacul în față și băgă o mână înăuntru, unde își găsi Beretta.

Trase de două ori spre siluetele care se aflau cu vreo cincisprezece metri mai jos. Traseră și ei, și gloanțele loviră cu zgomot clădirile din piață, răspândind ecouri ascuțite.

— De ce tragi? întrebă Pam.

— Mergi mai departe!

Încă o împușcătură, și oamenii de jos se împrăștiară.

Pam ajunsese la colț. El îi aruncă o privire scurtă.

— Întoarce-te și trage-te înspre mine.

El cercetă întunericul, dar nu-i văzu pe cei doi. Pam se deplasa, cu o mână agățată de cornișă și cu cealaltă căutând un sprijin.

Apoi mâna îi alunecă.

Căzu.

El se întinse, cu pistolul încă în mână, și reuși s-o prindă. Numai că se răsturnară amândoi pe acoperiș. Ea respira cu dificultate. La fel și el.

Telefonul începu să sune.

Se târî după rucsac, găsi mobilul și-l deschise.

— Te distrezi? Îl întrebă aceeași voce de mai devreme.

— Ai avut vreun motiv să-mi arunci în aer anticariatul?

— Tu ești cel care a spus că nu pleacă.

— Vreau să vorbesc cu Gary.

— Eu fac regulile. Deja ți-ai consumat treizeci și șase de minute din cele șaptezeci și două de ore. Eu m-aș pune pe treabă, dacă aș fi în locul tău. Viața fiului tău depinde de asta!

Apoi legătura se întrerupse.

Se apropiau sirenele. Apucă rucsacul și se ridică iute în picioare.

— Trebuie să plecăm!

— Cine era?

— Cel care ne creează probleme.

— Cine era?

Îl cuprinse o furie bruscă.

— Habar n-am!

— Și ce vrea?

— Ceva ce nu-i pot da.

— Cum adică *nu poți*? Viața lui Gary depinde de asta. Uită-te în jur! Ți-a aruncat anticariatul în aer!

— Vai, Pam, chiar nu mi-aș fi dat seama dacă nu mi-ai fi spus tu! Se răsuși să plece. Ea îl prinse de braț.

— Unde mergem?

— Să obținem niște răspunsuri.

CAPITOLUL 4

Dominick Sabre stătea în capătul de est din Højbro Plads și privea cum ardea anticariatul lui Cotton Malone. Rezervoarele de un galben fluorescent erau deja pe poziție, și apa era trimisă în jet prin ferestrele pline de flăcări. Până acum era bine. Malone se pusese pe treabă. Ordinea ce apare din haos. Acesta fusese mereu motto-ul său. Viața lui.

— Au coborât de pe clădirea de alături, spuse o voce în dispozitivul radio din urechea sa.

— Unde s-au dus? șopti el în microfonul de pe rever.

— La mașina lui Malone.

Exact la țintă!

Pompierii se împrăștiară prin piață, trăgând mai multe furtunuri, cu intenția vădită de a se asigura că flăcările n-aveau să se extindă. Focul își făcea treaba în voie. Cărțile rare arseseră extrem de rapid. Clădirea lui Malone urma să se transforme în curând în cenușă.

— Celălalt este acolo unde trebuie? îl întrebă pe individul care stătea în picioare lângă el, unul din cei doi olandezi pe care-i angajase.

— Am verificat chiar eu. E gata de plecare.

O mulțime de pregătiri fuseseră necesare pentru ceea ce urma să se întâmple. Nu era sigur că succesul era măcar posibil – țelul era de neatins, abia sesizabil –, dar, dacă firul pe care îl urmărea ducea totuși undeva, el avea să fie pregătit. Însă toate depindeau de Malone.

Numele lui de botez era Harold Earl, și nicăieri, în nici una dintre amintirile lui, nu se găsea vreo explicație de unde apăruse porecla de Cotton. Malone avea patruzeci și opt de ani, fiind mai mare decât Sabre cu unsprezece ani. Ca și el, Malone era american, născut în Georgia². Mama sa era de fel din sud, iar tatăl său fusese militar de carieră, un comandor al cărui submarin se scufundase pe când Malone avea zece ani. În mod straniu, Malone călcase la început pe urmele tatălui său, înscriindu-se la Academia Navală și luând ore de zbor, apoi schimbase brusc direcția, ca în cele din urmă să obțină o diplomă în științele juridice, studiile fiindu-i plătite de guvern. Fusese apoi transferat în corpul de judecători ai armatei, unde petrecuse nouă ani. Cu treisprezece ani în urmă, schimbase iar direcția și se mutase la Departamentul de Justiție și la nou-înființatul Magellan Billet, care se ocupa de câteva dintre cele mai delicate investigații internaționale ale Americii. Rămăsese acolo până în urmă cu un an, când se pensionase înainte de termen, cu gradul de comandant, părăsise America, se stabilise în Copenhaga și cumpăraseră acest anticariat cu cărți rare.

Criza vârstei mijlocii? Probleme cu guvernul?

Sabre nu știa prea bine.

Apoi apăruse divorțul. Pe asta îl studiase bine. Cine s-ar fi gândit? Malone părea o enigmă. Deși era un bibliofil înrăit, nimic din ceea ce putuse Sabre să descopere citind despre diverse profiluri psihologice nu îl ajutase să găsească o explicație mulțumitoare pentru a justifica toate aceste schimbări radicale.

Alte mărunțișuri nu făceau decât să confirme valoarea adversarului său.

² Este vorba de statul Georgia din S.U.A.

Vorbind destul de fluent mai multe limbi, nu se știa să aibă vreo dependență sau vreo fobie. Predispus la automotivare și la dăruire obsesivă, Malone era înzestrat și cu memorie fotografică pe care Sabre i-o invidia.

Competent, experimentat, inteligent. Mult diferit de proștii pe care-i angajase – doi olandezi aproape fără creier, lipsiți de etică și prea puțin disciplinați.

Stătea în umbră pe măsură ce Højbro Plads se aglomera cu oameni care priveau pompierii la lucru. Aerul nopții îi înțepa fața. Toamna în Danemarca părea doar un scurt preludiu al iernii, așa că își băgă pumnii strânși în buzunarele jachetei. Fusese necesar să dea foc la tot ceea ce Cotton Malone se străduise să obțină în anul care trecuse. Nu avea nimic personal cu el. Doar afaceri. Și dacă Malone nu avea să-i trimită exact ceea ce-i ceruse, avea să-l omoare pe băiat fără nici o ezitare.

Olandezul de lângă el – cel care vorbise cu Malone la telefon – tuși, continuând să stea alături, cufundat în tăcere. Una dintre regulile inflexibile ale lui Sabre fusese precizată chiar de la început: „Vorbiți numai când sunteți întrebați!” El nu avea nici timpul, nici dorința să stea la taclale.

Mai privi spectacolul încă vreo câteva minute. În cele din urmă, șopti în microfonul prins de rever:

— Toată lumea să fie pe poziții. Știm unde au plecat, și știți fiecare ce aveți de făcut.

CAPITOLUL 5

Ora 04:00

Malone parcă mașina în față la Christiengade, vila lui Henrik Thorvaldsen, ce se găsea pe coasta de est a insulei Zealand de lângă marea Øresund. Condusesse din Copenhaga în jur de treizeci de kilometri spre nord, într-o Mazda ultimul model, pe care o ținea parcată la câteva străzi de anticariatul său, lângă castelul Christianburg Slot.

După ce reușiseră să coboare de pe acoperiș, se uitase un timp la pompierii care încercau să oprească incendiul din clădirea sa. Își dăduse seama că toate cărțile sale erau pierdute pentru totdeauna – chiar dacă flăcările nu le-ar fi devorat pe toate, căldura și fumul le-ar fi deteriorat în mod iremediabil. În timp ce privea scena, își controla furia crescândă, încercând să pună în practică un sfat pe care îl învățase cu mult timp în urmă: „Niciodată să nu-ți urăști adversarul!” Acest lucru îți întunecă judecata. Nu, nu trebuia să urască. Trebuia să-și pună mintea la contribuție.

Dar Pam făcea ca acest lucru să fie dificil.

— Cine locuiește aici? întrebă ea.

— Un prieten.

Mai încercase să scoată informații de la el și în timpul drumului, dar îi spusese prea puțin, ceea ce nu făcuse decât s-o enerveze și mai tare. Înainte să aibă de-a face cu ea, trebuia să discute cu o altă persoană.

Casa întunecată era construită în stilul specific barocului danez – trei etaje, ridicate din cărămidă încastrată în gresie, cu un acoperiș din cupru ce se arcuia grațios. O aripă dădea spre uscat, cealaltă – spre mare. Un Thorvaldsen o ridicase acum trei sute de ani, după ce transformase în mod profitabil în combustibil tone de turbă nefolositoare, pentru a produce sticlă. Mai mulți membri ai familiei Thorvaldsen o păstrasera cu drag de-a lungul secolelor, și, în cele din urmă, transformaseră Adelgade Glasvaerker, cu simbolul său distinctiv cu două cercuri și o linie sub ele, în primul atelier de prelucrare a sticlei din Danemarca. Întreaga afacere era condusă de actualul patriarh al familiei, Henrik Thorvaldsen, omul căruia Malone îi datora faptul că locuia acum în Danemarca.

Merse cu pași mari până la ușa solidă de la intrare. O melodie cu clinchete de clopoței, ce amintea de slujba din timpul prânzului din bisericile din Copenhaga, îi anunță prezența. Mai apăsă o dată butonul, apoi bătu tare. O lumină răzbătu prin una dintre ferestrele de sus. Apoi încă una. Câteva clipe mai târziu, auzi cum erau trase zăvoarele, și ușa se deschise. Deși bărbatul care îl fixa cu privirea fusese cu siguranță trezit din somn, părul său de culoarea aramei era pieptănat, pe chip i se zărea o expresie ireproșabilă de autocontrol, iar halatul de bumbac nu avea nici măcar o cută.

Era Jesper, cel care se ocupa de gospodăria lui Thorvaldsen.

— Trezește-l, îi spuse Malone în daneză.

— Iar scopul acestei măsuri radicale la ora patru dimineața ar fi...?

— Uită-te la mine! Era un amestec de transpirație, mizerie și funingine. Nu pare destul de important?

— Ba înclin să cred că da.

— Vom aștepta în birou. Am nevoie de computerul lui.

Malone își verifică întâi e-mailul danez, pentru a vedea dacă îi mai fuseseră trimise și alte mesaje, dar nu mai găsi nimic. Apoi accesă serverul securizat de la Magellan Billet, utilizând parola pe care i-o dăduse fosta lui șefă, Stephanie Nelle. Deși era pensionat și nu mai figura pe statul de plată al Departamentului de Justiție, Stephanie îi asigurase o linie directă de comunicare, în schimbul a ceea ce făcuse recent pentru ea în Franța. Ținând cont de diferența de fus orar – era încă luni, ora zece seara în Atlanta – știa că mesajul său avea să fie transmis direct către ea.

Își ridică privirea de la computer spre Thorvaldsen, care intrase în cameră târându-și picioarele. Fiind mai în vârstă, danezului îi trebuise ceva timp să se pregătească. Silueta sa scundă, aplecată, din cauza unei spinări care cu mult timp în urmă refuzase să se mai îndrepte, era mascată de faldurile unui pulover mult prea mare, de culoarea bostanului. Părul său sârmos, argintiu, stătea adunat pe o parte, iar sprâncenele îi erau groase și zbârlite. Riduri adânci îi brăzdau colțurile gurii și fruntea, iar pielea sa palidă sugera faptul că evita soarele – ceea ce Malone știa, deoarece danezul ieșea rareori din casă. Pe un continent unde moștenirea de familie se socotea în miliarde, Thorvaldsen se afla în fruntea oricărei liste cu cei mai bogați oameni.

— Ce se întâmplă? întrebă Thorvaldsen.

— Henrik, ea e Pam, fosta mea soție.

— Încântat de cunoștință, spuse Thorvaldsen și îi zâmbi scurt lui Pam.

— Nu avem timp de chestii din astea, replică ea, ignorând gazda. Trebuie să vedem ce facem cu Gary.

Thorvaldsen se întoarse spre Malone.

— Arăți groaznic, Cotton, iar ea pare foarte agitată.

— Agitată? spuse Pam. Tocmai m-am cățarat pe un zid ca să ies afară dintr-o clădire în flăcări! Fiul meu a dispărut! Resimt din plin diferența de fus orar și nu am mâncat nimic de două zile!

— O să pregătesc ceva de mâncare.

Vocea lui Thorvaldsen rămăsese egală, ca și cum lucruri de genul acesta se întâmplau în fiecare noapte.

— Nu-mi trebuie mâncare! Vreau să știu ce e cu fiul meu!

Malone îi povesti lui Thorvaldsen ce se întâmplase în Copenhaga, apoi spuse:

— Mă tem că nu a mai putut fi salvat nimic din clădire.

— Iar asta este cea mai mică grijă a noastră în momentul de față.

Sesiză modul în care își alesese cuvintele și schiță un zâmbet. Îi plăcea acest lucru la Thorvaldsen. Era de partea ta, orice-ar fi.

Pam se plimba prin cameră ca o leoaică în cușcă. Malone observă că slăbise câteva kilograme de când se văzuseră ultima oară. Întotdeauna fusese zveltă, cu părul roșcat, iar timpul nu întunecase culoarea pală a pielii ei pistruiate. Hainele îi erau la fel de ferfeniță ca nervii, deși în mare avea același aspect plăcut pe care-l avusese și cu ani în urmă, când se căsătorise cu ea, imediat după ce intrase în JAG³. Așa era Pam: minunată văzută din afară – numai partea lăuntrică era cu probleme. Chiar și acum, ochii ei albaștri, înroșiți de plâns, reușeau să exprime o furie glacială. Era o femeie inteligentă, sofisticată, dar în acel moment era confuză, zăpăcită, furioasă și speriată. Ceea ce nu era bine deloc, după părerea lui.

— Ce mai aștepti? întrebă ea scuișând cuvintele.

³ Judge Advocate General – corp de judecători din cadrul armatei (n. tr.)

El se uită la ecranul computerului. Accesul pe serverul de la Magellan Billet nu-i fusese încă acordat. Dar, deoarece nu mai era activ, cererea lui îi fusese cu siguranță înaintată lui Stephanie pentru aprobare. Știa că, în momentul în care avea să afle cine o căuta, urma să se conecteze imediat.

— Cu asta te ocupai tu? întrebă ea. Oameni care încearcă să-ți dea foc. Împușcături. Asta făceai tu? Vezi unde ne-a adus? Vezi unde am ajuns?

— Doamnă Malone, interveni Henrik.

— Nu-mi spune așa, sări ea. Ar fi trebuit să-mi schimb numele de familie! Bunul-simț m-a îndemnat să fac asta la divorț. Dar nu, nu voiam ca numele meu să fie diferit de al lui Gary! Nu pot scoate nici o vorbă împotriva prețiosului său tată, nici un cuvânt! Nu, Cotton, tu ești bărbatul! Un adevărat rege în ochii băiatului. Cel mai blestemat lucru pe care l-am văzut vreodată.

Ea voia să se certe, și el aproape că-și dorea să aibă timp pentru asta. Computerul scoase un sunet. Pe ecran apăru pagina de acces de la Magellan Billet. Tastă parola, iar un moment mai târziu se stabili comunicarea între cele două părți. Apărură cuvintele **CAVALERII TEMPLIERI**, introducerea codificată a lui Stephanie. El scrisese **ABAȚIA DES FONTAINES**, locul unde el și Stephanie găsiseră, cu câteva luni în urmă, rămășițele moderne ale acelui ordin medieval. Câteva secunde mai târziu apăărură cuvintele: „Ce s-a întâmplat, Cotton?” El îi scrisese pe scurt tot ce se întâmplase. Ea îi răspunse:

Am avut o scurgere de informații aici, acum două luni. Dosarele secrete au fost accesate.

Cum așa?

Nu știi, deocamdată. Voiam să păstrăm secretul. Trebuie să verific niște chestii. Stai cuminte, și te contactez eu în curând. Unde ești?

Acasă la danezul tău preferat.

Transmite-i toată dragostea mea!

Îl auzi pe Henrik chicotind. Știa că, la fel ca doi părinți divorțați, Stephanie și Henrik se tolerau unul pe altul doar de dragul lui.

— O să stăm aici și o să așteptăm? întrebă Pam.

Amândoi citiseră peste umărul lui Malone.

— Exact așa o să facem.

— N-ai decât! spuse ea, năpustindu-se spre ușă. Eu am de gând să fac ceva!

— Cum ar fi? întrebă el.

— Mă duc la poliție!

Se repezi și deschise ușa. Jesper stătea pe hol, blocând ieșirea. Pam se holbă la majordom.

— Dă-te din calea mea!

Jesper nu se clinti. Ea se întoarse și i se adresă lui Henrik:

— Spune-i servitorului tău să plece, sau îl dau eu la o parte!

— Poți să încerci, spuse Thorvaldsen.

Malone se bucură că Henrik îi anticipase criza de isterie.

— Pam, și eu sunt sfâșiat de durere, la fel ca tine. Dar poliția nu ar rezolva nimic. Avem de-a face cu un profesionist care are un avantaj de cel puțin două

zile în fața noastră. Pentru a face ce e mai bine pentru Gary, am nevoie de informații.

— Nu ți-a curs nici o lacrimă! Nici măcar nu ai fost surprins, nimic! Ca întotdeauna.

Lui îi displăcură aceste vorbe, mai ales că veneau din partea unei femei care cu doar două luni în urmă îl informase că nu era el tatăl fiului lor. Ajunsese la concluzia că acest lucru nu însemna nimic în comparație cu ceea ce simțea pentru Gary – băiatul era fiul *său*, și avea să fie mereu fiul *său* – însă minciuna schimbase radical felul în care se gândea la fosta lui nevastă. Simțea cum îl cuprindea mânia.

— Deja ai dat lucrurile peste cap! Trebuia să mă fi sunat imediat ce s-a întâmplat! Dacă ești așa de deșteaptă, ar fi trebuit să găsești o modalitate de a ne anunța pe mine sau pe Stephanie! Ea e chiar acolo, în Atlanta. În loc să faci asta, le-ai acordat acestor indivizi două zile avans să acționeze. Nu am nici timpul și nici energia să mă lupt și cu tine, și cu ei. Stai naibii jos, și taci din gură!

Ea rămase împietrită, cufundată într-o tăcere meditativă. În cele din urmă cedă, și se lăsă moale pe o canapea de piele din apropiere. Jesper închise ușor ușa și rămase afară.

— Spune-mi un singur lucru, zise Pam, cu ochii fixați în tavan, cu chipul nemișcat, ca sculptat în marmură.

Știa ce voia ea să afle.

— De ce nu pot să-i dau ce dorește? Nu-i chiar așa de simplu.

— E vorba de viața unui băiat.

— Nu despre viața unui băiat, Pam, ci de viața fiului *nostru*.

Ea nu răspunse. Poate că înțeleșese în cele din urmă că el avea dreptate. Înainte să acționeze, aveau nevoie de informații. Ajunsese în impas. Ca în ziua de după examenele de la Drept, sau când ceruse transferul din armată la Magellan Billet, sau când se dusese în biroul lui Stephanie Nelle și își dăduse demisia.

Așteptarea, dorința, voința, toate combinate cu lipsa de informații.

Așa că și el se întrebă ce făcea Stephanie în acel moment.

CAPITOLUL 6

Washington, D.C.
Luni, 3 octombrie
Ora 22:30

Stephanie Nelle se bucură că era singură. Chipul îi era marcat de îngrijorare, și nu voia s-o vadă cineva atât de preocupată, mai ales superiorii săi. Rareori își permitea să se lase afectată de ceea ce se întâmpla pe teren, dar răpirea lui Gary Malone fusese o adevărată lovitură. Se afla în capitală în interes de serviciu, și tocmai terminase o cină târzie cu consilierul pe probleme de securitate națională. Erau propuse modificări la mai multe legi date după 11 septembrie, de către un congres din ce în ce mai moderat. Există o susținere din ce în ce mai mare pentru ca prevederile privind prescrierea să-și piardă valabilitatea, așa că administrația se pregătea să riposteze. Cu o zi în urmă, mai multe oficialități de rang înalt participaseră la dezbaterele televizate de duminică pentru a denunța criticile, iar ziarele de dimineață prezentaseră tot felul de povești alimentate de către Departamentul de Marketing al Administrației. Ei i se ceruse să vină din Atlanta pentru a face în ziua următoare lobby pentru cei mai importanți senatori. Întâlnirea din seara asta fusese doar încălzirea – metoda prin care fiecare trebuia să afle exact ce avea ea de gând să spună, iar ea era conștientă de acest lucru.

Ura politica.

Lucrase pe durata mandatelor a trei președinți în perioada cât ocupase o funcție la Justiție. Însă administrația curentă fusese, fără nici un dubiu, cel mai greu de împăcat. Aparținând categoric polului de centru-dreapta și îndepărtându-se zi de zi înspre extremă, președintele câștigase deja al doilea mandat, din care mai avea trei ani, așa că se gândea la ce avea să lase moștenire, spunându-și că nici un epitaf nu era mai bun decât: „Omul care a zdrobit terorismul”.

Lucrurile astea nu aveau nici un sens pentru ea.

Președinții veneau și plecau. Și, deoarece prevederile speciale antiterorism se dovediseră până la urmă utile, ea îl asigurase pe consilierul cu probleme de securitate națională că avea să fie fată cuminte a doua zi dimineață, urmând a spune ceea ce trebuia la Capitol Hill.

Însă asta fusese înainte ca fiul lui Cotton Malone să fie răpit.

Telefonul sună în biroul lui Thorvaldsen atât de ascutit, încât zdruncină zdravăn nervii lui Malone. Henrik răspunse la telefon.

— Mă bucur să te aud, Stephanie. Și eu îți transmit dragostea mea. Danezul zâmbi la propria glumă. Da, Cotton e aici.

Malone înșfăcă telefonul.

— Da, spune!

— În jurul Zilei Muncii am observat o breșă în sistem care mai apăruse și cu mai multă vreme în urmă. Cineva a reușit să acceseze dosarele secrete – unul în special.

El își dădu rapid seama despre al cui dosar era vorba.

— Îți dai seama că, din cauză că ați păstrat acea informație, viața fiului meu e acum în pericol?

La capătul celălalt al firului nu se auzi nimic.

— Răspunde-mi, la naiba!

— Nu pot, Cotton. Și știi de ce. Spune-mi doar ce ai de gând să faci.

El știa ce însemna de fapt întrebarea. Avea de gând să-i ofere vocii de la care primise mai devreme apelul telefonic Conexiunea Alexandria?

— De ce n-aș face-o?

— Ești singurul care poate răspunde la această întrebare.

— Ce anume merită să risc viața fiului meu? Trebuie să cunosc întreaga poveste. Ceea ce nu mi s-a spus acum cinci ani.

— Și eu aș vrea acest lucru. Nici mie nu mi s-a făcut un raport.

El mai auzise replica asta.

— Nu-ți bate joc de mine! N-am chef de așa ceva.

— De data asta chiar așa este. Nu mi-au spus nimic. Tu ai cerut să intri în această poveste, iar mie mi s-a acordat permisiunea. L-am contactat pe procurorul general, așa că voi obține niște răspunsuri.

— Cum de a aflat cineva despre Conexiune? Toată povestea era secretă cu multe niveluri deasupra ta. Așa fusese înțelegerea.

— Excelentă întrebarea.

— Și încă nu mi-ai spus de ce nu m-ai anunțat de scurgerea de informații.

— Nu, Cotton. Nu ți-am spus.

— Nu ți-a trecut prin cap că eu eram singura persoană de pe pământ care știa despre Conexiune? N-ai făcut legătura?

— Cum puteam să anticipez toate astea?

— Pentru că ai douăzeci de ani de experiență. Pentru că nu ești o idioată. Pentru că suntem prieteni. Pentru că... Toate grijile sale ieșeau la suprafață ca un suvoi. Se poate ca stupiditatea ta să îl coste viața pe fiul meu.

Văzu modul în care cuvintele sale o zdruncinară pe Pam, și speră ca aceasta să nu sară în sus.

— Îmi dau seama, Cotton.

Nu avea de gând să facă lucrurile mai ușoare pentru ea.

— Hmmm, asta mă face să mă simt mult mai bine acum.

— Mă voi ocupa de acest lucru de aici. Însă îți pot oferi ceva. Am un agent în Suedia care poate ajunge în Danemarca până dimineață. El îți va spune totul.

— Unde și când?

— El a sugerat castelul Kronborg. La ora unsprezece dimineața.

Cunoștea locul. Nu departe, era o ridicătură pe o porțiune de pământ necultivat, cu vedere spre Øresund. Shakespeare imortalizase monstruoasa fortăreață când stabilise acolo acțiunea din *Hamlet*. Acum devenise cea mai populară atracție turistică din Scandinavia.

— El a sugerat sala de bal. Presupun că știi unde este...

— O să fiu acolo.

— Cotton! Am să fac tot ce pot să-ți fiu de folos!

— Măcar atât ai putea face, în situația dată! Și închise telefonul.

CAPITOLUL 7

Washington, D.C.
Mărti, 4 octombrie
Ora 04:00

Stephanie pătrunse în casa lui O. Brent Green, procurorul general al Statelor Unite. O mașină tocmai venise să o aducă în Georgetown. Îl sunase pe Green înainte de miezul nopții și îi solicitase o întrevedere față în față, spunându-i pe scurt ce se întâmplase. El ceruse un scurt răgaz pentru a face niște investigații, iar ea nu avusese de ales, așa că acceptase.

Green o aștepta în biroul său.

Lucrase pentru președinte pe toată durata primului mandat și fusese unul dintre cei câțiva membri ai cabinetului care acceptaseră să rămână și la al doilea. Era un cunoscut apărător al cauzelor creștine și conservatoare – un burlac din Noua Anglie fără vreo urmă de scandal legată de numele său, care chiar și la această oră matinală părea extrem de energic. Părul moale și barbișonul îi erau pieptănate și aranjate frumos și cu precizie, iar silueta sa zveltă era îmbrăcată într-un costum de firmă cu dungi foarte fine. Lucrase timp de șase mandate în congres, și era guvernatorul Vermontului în momentul în care fusese numit de către președinte la Departamentul de Justiție. Exprimarea sa deschisă și abordarea directă îl făcuseră să fie foarte apreciat de ambele părți ale culoarului politic, dar personalitatea sa distantă părea să îl împiedice să înainteze în funcție la nivel național, dincolo de poziția de procuror general.

Ea nu mai fusese în casa lui Green, și se așteptase ca aceasta să aibă un aspect sumbru, lipsit de imaginație, în acord cu personalitatea lui. Dimpotrivă, camerele erau calde și primitoare, cu mult cămămiziu, maroniu, verde pal și tonuri de castaniu și oranj –, un efect gen Hemingway, dacă e să cităm un lanț de firme de mobilă din Atlanta care folosiseră această sintagmă într-o reclamă la niște obiecte similare.

— Această situație este neobișnuită chiar și pentru tine, Stephanie, spuse Green după ce o salută. Ai mai aflat ceva de la Malone?

— Se odihnea înainte să plece spre Kronborg. Ținând cont de diferența de fus orar, ar trebui ca acum să fie deja pe drum.

El îi oferă un scaun.

— Această problemă pare să se agraveze.

— Brent, am mai discutat despre asta. Cineva situat foarte sus în lanțul trofic a accesat baza secretă de date. Știm că anumite fișiere din Conexiunea Alexandria au fost copiate.

— FBI face investigații.

— Asta-i o glumă! Directorul stă atât de mult după fundul președintelui, încât nu cred că e vreun pericol ca vreunul de la Casa Albă să fie implicat.

— Nuanțat, ca de obicei, dar corect. Din păcate, e singura procedură pe care o avem la îndemână.

— Am putea să aruncăm o privire.

— Asta nu ne-ar aduce decât probleme.

— Cu care sunt obișnuită.

— Da, asta așa e, spuse Green și zâmbi. Făcu o pauză. Mă întreb cât de multe știi de fapt despre această Conexiune.

— Când l-am trimis pe Cotton în misiunea aceea periculoasă de acum cinci ani, înțelegerea a fost că nu trebuia să știu nimic altceva.

Asta nu era ceva neobișnuit. Am mereu de-a face cu chestii dintr-astea, așa că nu mi-am făcut griji. Dar acum trebuie să știu.

Pe fața lui Green se putea citi o mare îngrijorare.

— Probabil că sunt pe cale să încalc o mulțime de legi federale, dar sunt de acord, e timpul să afl.

Malone se uita spre ridicătura stâncoasă de la castelul Kronborg. Demult, tunurile sale ținteau spre navele străine care traversau strâmțorile înguste, circulând într-un sens și în altul prin Marea Baltică și al căror tribut îngroșă mereu vîstieria Danemarcei. Acum zidurile de un bej lăptos se ridicau sumbre pe cerul albastru senin. Nu mai era o fortăreață, ci doar o clădire nordică bine întreținută din perioada Renașterii, cu turnuri octogonale, cu turle ascuțite și cu acoperișuri verzui, care mai degrabă aminteau de Olanda, decât de Danemarca. Ceea ce era de înțeles – Malone știa acest lucru – deoarece un olandez din secolul al XVI-lea avusese un rol esențial în proiectarea castelului. Îi plăcu zona. Locurile publice erau cele mai potrivite zone pentru a deveni invizibil. Utilizase multe asemenea locuri de-a lungul anilor în care lucrase la Magellan Billet.

Drumul cu mașina de la Christiengade dură numai cincisprezece minute. Proprietatea lui Thorvaldsen se întindea pe jumătatea distanței dintre Copenhaga și Helsingør, orașul-port foarte aglomerat situat chiar lângă castel. Malone vizitase atât Kronborgul, cât și Helsingørul, rătăcind pe plajele din apropiere în căutarea ambrei – un mod relaxant de a petrece o după-amiază de duminică. Vizita de azi era însă cu totul diferită. Era foarte încordat. Gata de luptă.

— Ce mai așteptăm? întrebă Pam, cu fața inexpresivă, ca o mască.

Fusese nevoit s-o ia și pe ea. Insistase, amenințându-l că avea să-i facă mult mai multe probleme dacă o lăsa deoparte. El putea înțelege foarte bine lipsa dorinței ei de a sta să aștepte împreună cu Thorvaldsen. Tensiunea și monotonia constituiau un amestec volatil.

— Omul cu care ne întâlnim a spus ora unsprezece, zise el.

— Am pierdut destul timp.

— Nimic din ce am făcut nu a fost o pierdere de timp.

După ce terminase convorbirea cu Stephanie, reușise să doarmă vreo patru ore. Nu i-ar fi fost cu nimic de folos lui Gary dacă ar fi fost pe jumătate adormit. De asemenea, își schimbase hainele cu cele de rezervă din rucsac, iar ale lui Pam fuseseră spălate de Jesper. Mâncaseră și un mic dejun frugal.

Așa că acum era pregătit.

Se uită la ceasul de la mână: era ora 10:20.

Mașinile începuseră să umple parcurile. Curând urmau să sosească și autobuzele. Toată lumea voia să vadă castelul lui Hamlet.

Mai puțin de atât nici că putea să-i pese!

— Hai să mergem!

— Conexiunea este o persoană, spuse Green. Se numește George Haddad. Un învățat palestinian cu studii biblice.

Stephanie cunoștea numele. Haddad se întâlnise personal cu Malone și, cu cinci ani în urmă, îl ceruse în mod special pe acesta.

— Și pentru ce anume merită să riscăm viața lui Gary Malone?

— Biblioteca pierdută a Alexandriei.

— Nu se poate!

Green încuviință din cap.

— Haddad credea că o localizase.

— Cum ar mai putea acest lucru să fie relevant în zilele noastre?

— De fapt, ar putea fi foarte relevant. Biblioteca aceea a fost cea mai mare concentrare de cunoștințe de pe planetă. A dăinuit timp de șase sute de ani, până la mijlocul secolului al VII-lea, când musulmanii preluaseră în cele din urmă controlul asupra Alexandriei și distruseseră tot ce nu ținea de islam. Jumătate de milion de pergamente, codice, hărți, orice vrei, biblioteca avea o copie din fiecare. Iar până azi, nimeni nu a găsit nici măcar o foaie de hârtie din toate acestea.

— Și Haddad a găsit?

— Așa susținea el. Lucra la o teorie biblică. Nu am cunoștințe despre asta, dar se presupune că dovada teoriei sale se regăsea în cadrul bibliotecii dispărute.

— De unde știa asta?

— Din nou, n-am nici o idee, Stephanie. Dar acum cinci ani, când oamenii noștri din West Bank, Sinai și Ierusalim au făcut niște cereri nevinovate de viză, acces la arhive, săpături arheologice, israelienii au devenit deodată foarte suspicioși. Atunci i-a solicitat Haddad ajutorul lui Malone.

— Într-o misiune oarbă, ceea ce nu mi-a plăcut deloc.

„Oarbă” însemna că lui Malone i se ceruse să-l protejeze pe Haddad, fără să pună însă vreo întrebare. Își amintea că nici lui Malone nu-i plăcuse această condiție.

— Haddad, continuă Green, avea încredere numai în Malone. Din acest motiv, Cotton l-a făcut să dispară, în cele din urmă, și astăzi Malone este singurul care știe unde se află Haddad. Se pare că administrația nu a părut deranjată de faptul că Haddad a fost ascuns, atâta timp cât ei puteau controla drumul către el.

— Pentru ce?

— Nu prea are sens, spuse Green clătinând din cap. Am totuși o bănuială despre ce ar putea fi vorba.

Ea îl ascultă cu atenție.

— În unul dintre rapoartele pe care le-am văzut, era scris pe margine: „Facerea 13:14-17”. Știi despre ce e vorba?

— Nu cunosc Biblia chiar așa de bine.

— „Deci a zis Domnul către Avram, după ce s-a despărțit tot de dânsul: «Ridică-ți ochii și, din locul în care ești acum, caută spre miazănoapte, spre miazăzi și răsărit și spre mare. Că tot pământul, cât îl vezi, ți-l voi da ție și urmașilor tăi pentru vecie.»”

Asta știa și ea. O promisiune care, timp de secole, constituise solicitarea biblică a evreilor pentru Pământul Sfânt.

— „Și, ridicându-și Avram corturile, a venit și s-a așezat la stejarul Mamvri”, care este în Hebron; „și a zidit acolo un jertfelnic Domnului”, continuă Green. Hebron astăzi se numește West Bank – pământul pe care Dumnezeu l-a dat evreilor. Avram a devenit Avraam. Și acest unic pasaj biblic este miezul tuturor neînțelegerilor din Orientul Mijlociu.

Și asta știa. Conflictul din Orientul Mijlociu, între evrei și arabi, nu era un război politic, așa cum îl considerau mulți. De fapt, era un conflict interminabil pe seama cuvântului lui Dumnezeu.

— Și mai este un lucru interesant, spuse Green. Imediat după ce Malone l-a ascuns pe Haddad, cei din Arabia Saudită au trimis buldozere în vestul Arabiei

și au ras orașe întregi de pe fața pământului. Distrugerea a ținut trei săptămâni. Oamenii au fost mutați în alte zone. Clădirile au fost făcute una cu pământul. Nu a mai rămas nimic din acele orașe. Desigur, aceea este o parte ascunsă a țării, așa că acest lucru nu a atras atenția presei sau a altora.

— De ce ar face așa ceva? Pare un lucru extremist chiar și pentru cei din Arabia Saudită.

— Nimeni nu a oferit o explicație rezonabilă. Însă au făcut acest lucru în mod deliberat.

— Trebuie să aflăm mai multe, Brent. Cotton trebuie să știe despre ce este vorba. Are de luat o decizie importantă.

— Am discutat cu consilierul pe probleme de securitate națională acum o oră. Mi se pare ciudat, dar el știe și mai puține decât mine. A auzit de Conexiune, dar mi-a sugerat să discut cu altcineva.

Ea înțelese despre cine era vorba.

— Larry Daley!

Lawrence Daley avea funcția de consilier adjunct pe probleme de securitate națională, și era foarte apropiat de președinte și de vicepreședinte. Daley nu apărea niciodată în circuitul dezbaterilor politice de duminica dimineața. Nici nu era văzut pe CNN sau pe Fox News. Era un personaj care își exercita puterea numai în spatele scenei. El era omul de legătură dintre eșaloanele superioare din Casa Albă și restul lumii politice.

Numai că era o problemă.

— Nu am încredere în acest om, spuse ea.

Green păru să înțeleagă mai multe din tonul ei, dar nu spuse nimic, uitându-se fix la ea cu ochii săi cenușii, pătrunzători.

— Nu avem nici o modalitate de a-l controla pe Malone, declară ea. O să facă întocmai cum consideră el de cuviință. Și în momentul acesta fierbe de mânie.

— Cotton e un profesionist.

— E cu totul altceva când unul dintre ai tăi este în pericol. Spusese asta din experiență, pentru că avusese de-a face recent cu fantome ale propriului trecut.

— El este singurul care știe unde se află George Haddad, spuse Green. Are toate atuurile în mână.

— Motiv pentru care l-au și prins la înghesuială. Green o țintui cu privirea.

Ea era conștientă de faptul că în ochi i se putea citi îndoiala.

— Spune-mi, Stephanie, de ce nu ai încredere în mine?

CAPITOLUL 8

Oxfordshire, Anglia
Ora 09:00

George Haddad stătea în mulțime și îi asculta pe experți, știind că nu aveau dreptate. Evenimentul nu era altceva decât un mod de a atrage atenția presei atât asupra muzeului Thomas Bainbridge, cât și asupra criptanalistilor puțin cunoscuți din Bletchley Park. Era adevărat, acești anonimi, bărbați și femei, lucraseră într-un secret total pe perioada celui de-al Doilea Război Mondial, în cele din urmă descifrând codul german Enigma și grăbind sfârșitul războiului. Însă, din nefericire, povestea lor nu fusese spusă în totalitate până când o mare parte dintre ei fie muriseră, fie erau prea bătrâni ca să le mai pese. Haddad le putea înțelege frustrarea. Și el era bătrân, aproape de optzeci de ani, și era cărturar. Și el lucrase cândva în secret. Și el făcuse o mare descoperire!

Nici nu mai era cunoscut drept George Haddad. De fapt, utilizase prea multe pseudonime pentru a și le aminti pe toate. Timp de cinci ani stătuse ascuns și nu primise nici o veste de la nimeni. Dintr-un anumit punct de vedere, era bine. Din alt punct de vedere însă, liniștea îi zdruncina nervii. Slavă Domnului că numai un singur om mai știa că era încă în viață, iar el avea încredere deplină în acel om.

De fapt, ar fi fost mort dacă nu ar fi fost acel om.

Leșirea de azi era un risc. Dar voia să audă ce aveau de spus acești așa-zii experți. Citise despre program în *The Times*, și fusese nevoit să-i admire pe britanici. Aveau un anumit fler pentru evenimentele din media – punerea în scenă cu precizia unui film de la Hollywood. O mulțime de fețe zâmbitoare și de costume, o grămadă de camere de filmat și de reportofone. Își propusese, așadar, să stea în spatele obiectivelor lor. Ceea ce nu era prea greu, deoarece atenția tuturor se concentra asupra monumentului.

Erau opt în total, răsfirate pe pajiștile domeniului, toate fiind create în 1784 de către nobilul de atunci, Thomas Bainbridge. Haddad cunoștea istoricul lor. Cei din familia Bainbridge cumpăraseră întâi proprietatea, ascunsă într-un pliu al comitatului Oxfordshire și înconjurată de păduri de fag, iar în 1624 ridicaseră un enorm conac iacobin în centrul celor aproape două sute patruzeci și cinci de hectare. Mai mulți membrii ai familiei Bainbridge reușiseră să păstreze proprietatea până în 1848, când Coroana obținuse titlul printr-o vânzare de taxe, iar regina Victoria transformase casa și împrejurimile în muzeu, permițând accesul publicului. Încă de atunci, vizitatorii veniseră să vadă mobilierul de epocă și să își facă o idee despre viața luxoasă care fusese trăită acolo cu secole în urmă. Biblioteca de aici ajunsese să fie privită ca una dintre cele mai de seamă biblioteci ale secolului al XVIII-lea datorită mobilierului. Însă, în ultimii ani, majoritatea veneau în vizită pentru monument, deoarece Bainbridge Hall ascundea o enigmă, iar turiștii secolului al XXI-lea erau îndrăgostiți de secrete.

Se uită cu atenție la monumentul din marmură albă.

Partea de sus, știa, reprezenta *Les Bergers d’Arcadie II, Păstorii din Arcadia II*, o lucrare lipsită de importanță, pictată de Nicolas Poussin în 1640, imaginea inversă a lucrării sale precedente, *Păstorii din Arcadia*. Scena pastorală ilustra o femeie care privea cum trei păstori se adunau în jurul unui mormânt din piatră, indicând spre literele gravate: *ET IN ARCADIA EGO*. Haddad cunoștea traducerea: „Și eu am fost în Arcadia”. O inscripție enigmatică, aparent lipsită de

sens. Sub această imagine zăcea o altă provocare: litere la întâmplare sculptate într-o înșiruire anume.

D O.V.O.S.V.A.V.V. M

Haddad știa că specialiștii în inscripții vechi și în conspirații își bătuseră capul cu această combinație ani de zile, încă de când fusese redescoperită, cu un deceniu în urmă, de către un reporter de la *Guardian* care vizita muzeul.

— Către toți cei care vă aflați aici acum, se auzi în boxe vocea unui bărbat înalt și bine făcut, noi, cei de la Bainbridge Hall, vă urăm bun venit! Poate că acum vom afla în sfârșit semnificația ciudatului mesaj pe care Thomas Bainbridge l-a lăsat în urma sa, inscripționat pe acest monument, cu mai mult de două sute de ani în urmă.

Haddad îl cunoștea pe vorbitor – era custodele muzeului. Doi oameni îl flancau, un bărbat și o femeie, amândoi în vârstă. Le văzuse pozele în *The Sunday Times*. Ambii erau foști criptanaliști de la Bletchley Park, cu sarcina de a cântări posibilitățile și de a descifra orice cod pe care se presupunea că îl conținea monumentul. Și toată lumea părea să fi căzut de acord că era într-adevăr vorba despre un cod.

„Ce altceva ar putea fi?” întrebau mulți.

Ascultă cum custodele le spunea că fusese publicat un articol în legătură cu respectivul monument și că fuseseră oferite o sută treizeci de soluții de către diverși criptografi, teologi, lingviști și istorici.

— Unele erau chiar ciudate, spuse custodele, pomenind despre OZN-uri, Sfântul Graal și Nostradamus. Desigur, aceste soluții veneau cu puține dovezi sau chiar fără, așa că au fost ignorate rapid. Câțiva au considerat că literele erau o anagramă, dar cuvintele obținute nu prea aveau sens.

Haddad înțelegea prea bine acest lucru.

— O soluție promițătoare a venit de la un militar american, fost spărgător de coduri. El a desenat optzeci și două de matrici de decriptare, și în cele din urmă a extras literele *SEJ* din secvență. Citit invers, acestea devin *JES*. Prin aplicarea unei grile complexe, el a extras „Desfide Isus H”. Consultanții noștri din Bletchley Park au considerat că acest mesaj nega natura divină a lui Hristos. Această soluție este obținută prin extrapolare, și, cu toate acestea, este fascinantă.

Haddad zâmbi auzind asemenea aiureli. Thomas Bainbridge fusese un om profund religios. În nici un caz nu l-ar fi negat pe Hristos.

Doamna în vârstă de lângă custode păși spre podium. Avea părul argintiu și purta un costum albastru.

— Acest monument a constituit o mare oportunitate pentru noi, spuse ea pe un ton melancolic. Când eu și alte persoane am lucrat la Bletchley, ne-am aflat în fața multor provocări venite din partea codurilor germane. Și ne-au dat bătăi de cap. Dar, dacă mintea umană poate concepe un cod, atunci îl poate și descifra. Literele de aici sunt mult mai complexe. Personale. Ceea ce face dificilă interpretarea lor. Cei care am rămas să studiem toate cele o sută treizeci de soluții posibile la această enigmă nu am reușit să ajungem la un consens. Asemenea publicului, ne-am divizat. Însă o anumită interpretare chiar avea sens. Se întoarce și arată înspre monumentul din spatele ei. Cred că este un mesaj de dragoste. Se opri o clipă, pentru a-și lăsa cuvintele să-și facă efectul. OVOSVAVV vine de la: „*Optimae Uxoris Optimae Sororis Viduus Amantissimus Vovit*

Virtutibus". În mare, aceasta înseamnă „un văduv devotat celei mai bune soții și celei mai bune surori”. Aceasta nu este o traducere perfectă. *Sororis* în limba latină clasică poate însemna „dintre însoțitori”, dar și „dintre surori”. Iar *vir*, „soț”, ar fi mai potrivit decât *viduus*, „văduv”. Dar sensul general este limpede.

Unul dintre reporteri întrebă despre literele D și M care încadrau gruparea de opt litere.

— Destul de simplu, spuse ea. *Dis Manibus*. Este o inscripție romană. „Către zeii din cealaltă lume, salutare!” E similară cu „Odihnească-se în pace!”. Veți găsi aceste litere pe majoritatea pietrelor de mormânt romane.

Părea destul de încântată de ea însăși. Haddad ar fi vrut să-i pună câteva întrebări pertinente care ar fi adus-o cu picioarele pe pământ, dar nu spuse nimic. Privi pur și simplu cum cei doi veterani din Bletchley Park erau fotografiați în fața monumentului cu una dintre mașinile germane Enigma, împrumutată special pentru această ocazie. O mulțime de zâmbete, întrebări și comentarii laudative.

Thomas Bainbridge fusese într-adevăr un om strălucit. Din nefericire, Bainbridge nu fusese niciodată capabil să-și comunice gândurile în mod eficient, astfel că strălucirea sa pălise, și în cele din urmă se stinsese neapreciată. Pentru lumea secolului al XVIII-lea părase un fanatic. Însă pentru Haddad el era un profet. Bainbridge chiar știa ceva. Și monumentul ciudat care stătea în fața lui, imaginea inversă a unei picturi obscure și o înșiruire ciudată de opt litere, toate fuseseră create cu un scop.

Unul pe care Haddad îl știa.

Nu era un mesaj de dragoste, vreun cod sau un altfel de mesaj.

Era ceva cu totul diferit.

Era o hartă.

CAPITOLUL 9

Castelul Kronborg Ora 10:20

Malone plăti cele șaizeci de coroane pentru el și Pam ca să intre la castel. Merșeră în urma unui grup de turiști care se revărsaseră din unul dintre cele trei autobuze.

Înăuntru văzură o expoziție fotografică, surprinzând frânturi din numeroasele producții cu *Hamlet*. Se gândi la ironia locului. Hamlet fusese un fiu care-și răzbunase tatăl, și iată-l pe el în acest loc, un tată care lupta pentru fiul său. Inima i se strânse gândindu-se la Gary. Niciodată nu dorise să-l pună în pericol timp de doisprezece ani, cât lucrase la Magellan Billet, păstrase mereu o linie de demarcație foarte clară între serviciu și casă. Și totuși, acum, la un an după ce plecase de bunăvoie, fiul său era ținut în captivitate.

— Asta făceai tu tot timpul?

— Numai câteodată.

— Cum ai putut să trăiești așa? Am stomacul vraiste. Încă mai tremur după tot ce s-a întâmplat noaptea trecută.

— Te obișnuiești.

Și el chiar credea ce spunea, deși se săturase la rândul-i de minciuni, jumătăți de adevăruri, lucruri neverosimile și trădători.

— Aveai nevoie de agitația asta, nu-i așa?

Corpul îi era îngreunat de oboseală, și nu avea chef de această ceartă de familie.

— Nu, Pam, nu aveam *nevoie* de asta. Dar asta mi-era meseria.

— Un egoist, asta ai fost. Mereu.

— Iar tu ai fost o rază blândă de soare! Soția care își susține soțul și e mereu de partea lui. Într-o asemenea măsură, încât ai rămas însărcinată cu un alt bărbat, ai avut un fiu cu el și m-ai lăsat să cred timp de cincisprezece ani că era al meu!

— Nu sunt mândră de ceea ce am făcut. Dar nu știm câte dintre femeile *ta/e* au rămas însărcinate, nu-i așa?

El se opri din mers. Acest lucru trebuia să se termine!

— Dacă nu taci, Gary o să moară din cauza ta. Sunt singura lui speranță, și, în acest moment, nu e o idee prea bună să-mi dai dureri de cap!

Acest adevăr aduse o scurtă licărire de înțelegere în privirea ei tăioasă, o clipă în care Pam Malone, cea pe care o iubise el odată, reapăru la suprafață. Își dori ca acea femeie să rămână mai mult așa, dar, ca întotdeauna, ea își ridică garda, și o pereche de ochi inexpressivi, ca de mort, îi întoarseră privirea.

— Mergi tu în față, spuse ea.

Intrară în sala de bal.

Sala dreptunghiulară se întindea pe o suprafață de peste șaizeci de metri pătrați. Erau ferestre pe ambele părți, fiecare dintre ele fiind amplasată în nișe din zidăria groasă, din care lumina cădea oblic, creând modele delicate pe podeaua asemănătoare unei table de șah. O duzină de vizitatori rătăceau prin

sală, admirând picturile imense în ulei care întrerupeau ici-colo monotonia zidurilor de un galben pal, reprezentând în special scene de război.

La capătul celălalt, în fața unui șemineu, Malone zări un bărbat scund, subțire, cu părul de un castaniu-roșcat. Și-l aminti de la Magellan Billet: Lee Durant. Discutase cu Durant de vreo câteva ori în Atlanta. Agentul îl zări, apoi dispăru printr-o ușă.

Se îndreptă spre capătul celălalt al sălii.

Trecură printr-o serie de camere, fiecare decorată cu câteva piese de mobilier din perioada Renașterii europene și cu tapiserii expuse pe pereți. Durant se afla la cincizeci de metri în fața lui.

Malone îl văzu oprindu-se.

El și Pam pătrunseră în camera care purta numele de Camera de pe Colț. Tapiserii cu scene de vânătoare împodobeau pereții vopsiți în alb. Doar câteva piese de mobilier întrerupeau caroiul plăcilor decolorate de gresie albă și neagră.

Malone dădu mâna cu Durant și i-o prezentă pe Pam.

— Spune-mi ce se întâmplă!

— Stephanie mi-a cerut să te informez pe tine, nu și pe ea.

— Oricât mi-aș fi dorit ca ea să nu se afle aici, uite că este totuși, așa că nu-ți mai face griji!

Durant păru să cântărească situația, apoi spuse:

— Mi s-a zis să fac tot ceea ce-mi ceri.

— Mă bucur că Stephanie a devenit așa de îndatoritoare.

— Să trecem la subiect! interveni Pam. Avem un termen-limită.

— N-o băga în seamă, îl sfătui Malone clătinând din cap. Spune-mi ce se întâmplă!

— Au fost accesate niște fișiere secrete. Nu s-a găsit nici o dovadă de spargere sau de o intrare forțată prin firewall, așa că sigur s-a folosit o parolă. Aceasta se schimbă la intervale regulate, dar sunt mai multe sute de oameni care au acces.

— Nu s-a descoperit de la care calculator?

— Nu. Și nu a lăsat amprente. Ceea ce arată că persoanele implicate știau foarte bine ce făceau.

— Presupun că cineva investighează acest lucru.

— Cei de la FBI, spuse Durant, confirmând cu o mișcare a capului, dar până acum nu au aflat nimic. Au fost văzute cam o duzină de dosare, printre care și Conexiunea Alexandria.

Ceea ce, își dădu seama Malone, putea explica motivul pentru care Stephanie nu-l alertase imediat. Mai erau și alte posibilități.

— Uite partea cea mai interesantă! Israelienii sunt foarte agitați în acest moment, în special în ultimele douăzeci și patru de ore. Sursele noastre spun că au sosit ieri niște informații de la West Bank, de la unul dintre agenții lor din Palestina.

— Și ce are a face una cu alta?

— Au fost menționate cuvintele „Conexiunea Alexandria”.

— Cât de multe știi despre asta?

— Tocmai am aflat despre acest lucru acum o oră de la unul dintre agenții mei de legătură. Nici măcar nu am apucat să-i raportez totul lui Stephanie.

— Cum ne poate ajuta asta pe noi? întrebă Pam.

— Trebuie să aflăm mai multe, îi spuse el lui Durant.

— Te-am întrebat ceva, interveni Pam, ridicând vocea.

Politețea lui ajunsese la capăt.

— Ți-am spus să mă lași pe mine să mă ocup de asta!

— Nu ai nici cea mai mică intenție să le dai ceva, nu-i așa?

Ochii ei ardeau, și părea gata să sară la bătaie.

— Intenția mea este să-l aduc pe Gary înapoi.

— Ai de gând să-i riști viața? Asta numai ca să protejezi un dosar idiot?

Mai mulți vizitatori cu aparate foto pătrunseră în încăpere. Văzu că Pam fu destul de înțeleaptă să tacă, și fu recunoscător pentru această întrerupere. Categorie fusese o greșeală să o aducă și pe ea. Trebuia să scape de ea imediat ce aveau să plece de la Kronborg, chiar dacă asta însemna să o încuie într-o cameră la conacul lui Thorvaldsen.

Vizitatorii ieșiră.

Se uită la Durant și îi zise:

— Spune-mi mai multe despre.

O împușcătură îl făcu să tresară, apoi camera montată pe tavan, în colț, explodă într-o ploaie de scântei. Se mai auziră două împușcături. Durant alunecă spre spate, în timp ce niște trandafiri sângerii îi înfloriră pe cămașa de culoare oliv. Încă o împușcătură, și Durant căzu pe podea. Malone se întoarse. Un bărbat stătea la vreo șase metri mai încolo, ținând în mână un Glock. Malone își băgă mâna dreaptă în jachetă pentru a-și căuta propriul pistol.

— Nu-i nevoie, spuse bărbatul calm, apoi îi aruncă arma. Malone o prinse. Apucă pistolul, puse degetul pe trăgaci, ținti și trase.

Se auzi doar un țâcănit. Mai apăsă de câteva ori pe trăgaci. Se auzi de mai multe ori același sunet. Bărbatul zâmbi.

— Doar nu credeai că ți l-aș fi dat încărcat! Apoi ucigașul ieși din cameră.

CAPITOLUL 10

Washington, D.C.
Ora 04:40

Stephanie se gândi la întrebarea lui Green - „De ce nu ai încredere în mine?” - și hotărî să fie sinceră cu șeful ei.

— Toată lumea din această administrație vrea ca eu să plec. De ce mai sunt încă aici, asta chiar nu știu. Așa că, pe moment, nu am încredere în nimeni.

Green clătină din cap, în timp ce o asculta mărturisindu-și suspiciunea.

— Dosarele acelea au fost accesate de cineva cu o parolă, adăugă ea. Desigur, au scanat o duzină sau mai multe, dar amândoi știm pe care îl căutau. Numai câțiva dintre noi știm despre Conexiunea Alexandria. Nici măcar nu cunosc detaliile - știu doar că am avut o grămadă de neplăceri pentru a realiza ceva care părea fără sens. O mulțime de întrebări. Nici un răspuns. Haide, Brent! Noi doi nu am fost, de fapt, niciodată prieteni la cataramă, așa că de ce te-aș crede acum?

— Să fim înțeleși, spuse Green. Nu sunt adversarul tău. Dacă aș fi fost, nu am mai fi purtat această conversație.

— Am avut prieteni în afacerea asta care mi-au spus acest lucru în repetate rânduri, și asta fără să creadă un singur cuvânt.

— Așa sunt trădătorii.

Ea se hotărî să-l mai testeze puțin.

— Nu crezi că ar trebui să avem mai mulți oameni implicați în asta?

— Cei de la FBI au început deja treaba.

— Brent, acționăm pe întuneric. Trebuie să aflăm ce știe George Haddad.

— Atunci e momentul să vorbim cu Larry Daley de la Casa Albă. Pe orice cale am apuca-o, tot la el am ajunge. Mai bine mergem direct la sursă.

Ea încuviință.

Iar Green se întinse după telefon.

Malone îl auzi pe cel care tocmai îl ucisese pe Lee Durant țipând că în muzeu se afla un om înarmat care omorâse pe cineva.

Iar el ținea în continuare în mână pistolul acestuia.

— E mort? murmură Pam.

Ce întrebare stupidă! Însă faptul că stătea cu arma crimei în mână era încă și mai stupid.

— Vino!

— Nu putem să-l lăsăm așa!

— E mort!

Observă că în ochi i se putea citi isteria. Își aminti cum fusese prima dată când văzuse pe cineva murind, așa că o lăsă mai moale.

— N-ar fi trebuit să vezi asta. Dar trebuie să plecăm.

Sunetul unor pași călcând grăbiți pe pardoseală își prelungi ecoul dincolo de cameră. Paza, presupuse el. O apucă pe Pam de mână și o trase spre celălalt capăt al Camerei de pe Colț. Trecură prin mai multe camere, fiecare asemănătoare cu cealaltă, mobilate sumar cu piese de epocă, luminate de soarele slab al dimineții. Observă mai multe camere de filmat și știu că aveau să fie nevoiți să le evite în cele din urmă. Înfundă pistolul Glock în buzunarul de la jachetă și își scoase propriul Beretta. Pătrunseră într-o cameră care se numea

Camera Reginei. Auzi voci în spate. Găsiseră cadavrul. Se auziră mai multe strigăte și pași venind înspre ei.

Camera Reginei părea a fi un apartament. Trei uși dădeau în afară. Una ducea spre o scară interioară care urca la etaj, una în jos, iar a treia se deschidea într-o altă cameră. Nu se vedea nici o cameră de filmat. Analiză decorul, încercând să se hotărască rapid ce să facă. Un dulap mare se înălța lângă zidul exterior. Se hotărî să-și asume riscul. Se grăbi spre dulap și apucă mânerul de la ușile duble. Înăuntru, dulapul era spațios și gol. Era destul de mare pentru ei amândoi. Îi făcu semn lui Pam. Pentru prima dată aceasta veni fără să comenteze.

— Intră, îi șopti el.

Înainte să intre, deschise ambele uși dinspre scările ce dădeau spre ieșire. Apoi urcă în dulap și trase ușile, sperând ca urmăritorii lor să creadă că fugiseră fie în sus, fie în jos, fie înapoi în castel.

Stephanie ascultă cum Brent Green îi povestea pe scurt lui Larry Daley ce se întâmplase. Nu se putea abține să nu se întrebe dacă individul arogant de la celălalt capăt al firului nu știa deja fiecare detaliu, și chiar mai multe pe lângă.

— Știu despre Conexiunea Alexandria, spuse Daley prin difuzor.

— Vrei să ne dezvălui și nouă câte ceva? întrebă Green.

— Aș vrea să pot face acest lucru, dar mi-e imposibil. E strict secret.

— Chiar și dacă este vorba despre procurorul general și despre șefa uneia dintre agențiile noastre secrete de elită?

— Acest subiect este exclusiv pentru urechile anumitor persoane. Îmi pare rău, dar nici unul din voi nu face parte din rândul acestora.

— Atunci cum se face că altcineva a reușit să tragă cu ochiul? întrebă Stephanie.

— Încă nu ți-ai dat seama?

— Ba poate că da.

Tăcerea împânzise camera. Daley părea să fi priceput mesajul ei.

— Nu am fost eu.

— Ce altceva ai putea să spui? întrebă ea.

— Ai grijă ce vorbești!

Ea nu luă în seamă amenințarea.

— Malone urmează să le dea conexiunea. El nu va risca viața propriului fiu.

— Atunci trebuie să fie oprit, spuse Daley. Nu vom da nimănui acest lucru.

Ea înțelese sensul cuvintelor lui.

— Vrei totul numai pentru tine, nu?

— Chiar așa!

Ei nu-i venea să creadă ce tocmai auzise.

— Viața unui băiat poate fi în pericol!

— Nu-i problema mea, afirmă Daley.

Fusese o greșeală să-l sune pe Daley, și observă că și Green își dăduse seama de acest lucru.

— Larry, spuse Green, hai să-l ajutăm pe Malone! Să nu-i facem sarcina și mai dificilă.

— Brent, aceasta este o problemă de securitate națională, nu un act de caritate.

— Interesant este faptul, spuse ea, că nu ești câtuși de puțin preocupat de ideea că cineva a accesat dosarele noastre secrete și că a aflat totul despre

această strict secretă Conexiune Alexandria, o problemă presupusă a fi de securitate națională!

— Ai raportat acea scurgere de informații acum mai mult de o lună. Cei de la FBI au situația sub control. Dar tu, spune-mi ce ai făcut *tu*, Stephanie?

— Mi s-a cerut să nu fac nimic. Tu ce-ai făcut, Larry?

Se auzi un oftat în difuzor.

— Chiar ești o belea!

— Numai că lucrează pentru mine, accentuă Green.

— Uite ce cred eu, spuse Stephanie. Orice-ar fi această conexiune, se potrivește cumva cu ceea ce voi, geniile de la Casa Albă, ați conceput drept politică externă. De fapt, vă face plăcere faptul că dosarele au fost compromise și că cineva deține această informație. Ceea ce înseamnă că le veți permite să vă facă munca voastră murdară.

— Uneori, Stephanie, adversarii îți pot fi prieteni. Vocea lui Daley ajunsese să fie doar o șoaptă. Și viceversa.

Ea simți un nod în gât. Bănuielile îi erau acum confirmate.

— Ai de gând să-l sacrifici pe băiatul lui Malone pentru ceea ce vrea să lase moștenire președintele tău?

— Nu eu am început, replică Daley. Dar am de gând să mă folosesc de acest lucru.

— Nu și dacă te pot împiedica, spuse ea.

— N-ai decât să te pui de-a curmezișul, și o să fii concediată! Nu de către tine, Brent, ci chiar de către președinte.

— Asta ar putea fi o problemă, spuse Green.

Ea sesiză amenințarea din tonul lui.

— Vrei să spui că ai fi de partea ei? Întrebă Daley.

— Fără îndoială.

Ea știa că aceasta era o amenințare pe care Daley nu o putea ignora. Administrația deținea destul control asupra acțiunilor lui Green ca procuror general. Dar dacă acesta își dădea demisia sau era concediat, atunci Casa Albă ar fi fost foarte expusă. Difuzorul telefonului rămase mut. Și-l imaginează pe Daley cum stătea în birou, gândindu-se cum să iasă din încurcătură.

— Voi fi acolo în treizeci de minute.

— De ce trebuie să ne întâlnim? Întrebă Green.

— Te asigur că va merita.

Apoi convorbirea se întrerupse.

Malone stătea în dulap și asculta cum pașii se grăbeau să intre în Camera Reginei. Pam era cuibărită lângă el, fiind mai aproape unul de altul decât fuseseră de ani buni. Un miros familiar îi veni dinspre ea, ca de vanilie dulce, pe care și-l aminti cu un amestec de plăcere și agonie. Interesant cum mirosurile stârneau amintirile.

El încă ținea în mână Beretta și spera că nu avea să fie nevoit să-l folosească. Însă nu avea nici cea mai mică intenție să fie arestat, cel puțin nu acum, când Gary avea nevoie de el. În mod sigur, unul dintre motivele pentru care Durant fusese omorât era ca să-i izoleze pe ei. Un altul fusese pentru a-i împiedica să afle mai multe informații utile. Dar el se întrebă cum de știuse cineva despre întâlnire. Nu fuseseră urmăriți din Christiagate, era sigur de asta. Ceea ce însemna că telefoanele lui Thorvaldsen fuseseră ascultate. Ceea ce însemna că plecarea lui direct la Christiagate fusese anticipată.

Nu o putea vedea pe Pam, dar îi simți starea de disconfort. Având în vedere cât de intimi fuseseră odată, acum erau doar niște străini.

Poate chiar dușmani.

Vocile de afară îl smulseră din gânduri. Pașii se auziră din ce în ce mai slab, apoi se pierdură, și se lăsă liniștea. Așteptă, cu degetul pe trăgaci, cu palmele transpirate.

Și mai multă liniște.

Nu avea nici o posibilitate să vadă ceva fără să deschidă ușa dulapului, ceea ce putea fi dezastruos dacă mai rămăsese cineva în încăpere.

Însă nu puteau sta aici o veșnicie.

Deschise ușor ușa, cu pistolul pregătit.

Camera Reginei era goală.

— În jos pe scări, spuse el, și se grăbiră prin ușa deschisă, coborând o scară circulară care dădea ocol zidului exterior al castelului.

La parter, ajunseră la o ușă metalică; spera să nu fie încuiată. Traseră zăvorul și ieșiră în dimineața luminoasă. O întindere vastă de iarbă strălucitoare, cu lebede ici-colo, se zărea de la zidurile castelului până la mare. La orizont se vedea Suedia, la vreo cinci kilometri dincolo de apa de un maro-cenușiu.

Își băgă Beretta sub jachetă.

— Trebuie să ieșim de aici, spuse el. Dar încet, să nu atragem atenția. Își dădu seama că ea era încă zguduită din cauza crimei, așa că îi mai spuse: Vei revedea neconținut imaginea în mintea ta, dar va trece în cele din urmă!

— Grijă ta mă emoționează.

Vocea îi era iarăși plină de venin.

— Atunci reflectează asupra acestui lucru: este puțin probabil ca aceasta să fi fost ultima persoană care să fi murit în toată povestea asta!

El merse în față printre panourile care protejau zona de zgomot. Câțiva vizitatori rătăceau pe acolo. Ajunseră într-un loc pe care îl știa ca fiind Flag Battery, unde se aflau cândva tunurile străvechi, și unde Shakespeare îi permisese lui Hamlet să întâlnească fantoma tatălui său. Un zid se ridica din mare. Aruncă pistolul Glock în apa învolburată.

Se auziră sirenele din partea cealaltă. Își făcură drum încet spre intrarea principală. Când văzu luminile intermitente și mulți polițiști intrând grăbiți în clădire, hotărî să mai aștepte până să iasă. Era puțin probabil să aibă cineva o descriere a lor, și el se îndoia că ucigașul stătuse prin zonă să le ofere vreuna. Ideea era, desigur, ca ei să nu fie arestați. Așa că se amestecă în mulțime. Apoi îl zări pe ucigaș. La vreo cincizeci de metri mai încolo, acesta se îndrepta spre poarta principală, încet, străduindu-se și el să nu atragă atenția. Și Pam îl văzu.

— Uite-l pe tip!

— Știu, spuse el și porni înainte.

— Sper că nu..., zise ea.

— Nu m-ai putea opri.

CAPITOLUL 11

Viena, Austria
Ora 11:20

Scaun-Albastru se întrebă dacă Cercul luase hotărârea care trebuia. Timp de opt ani, *Die Klauen der Adler*, Gheare-de-Vultur, își îndeplinise în mod conștiincios sarcinile primite. Era adevărat, îl angajaseră în urma acordului tuturor, dar practic, acesta lucra sub controlul direct al lui Scaun-Albastru, ceea ce însemna că el ajunsese să-l cunoască pe Dominick Sabre mult mai bine decât ceilalți.

Sabre fusese născut și crescut în America, ceea ce era o premieră pentru Cerc. Până la el, angajaseră întotdeauna europeni, deși la un moment dat îi servise bine și un sud-african. Fiecare dintre acești oameni, inclusiv Sabre, fuseseră aleși nu numai pentru capacitățile individuale, ci și pentru că erau pur și simplu banali din punct de vedere fizic. Toți aveau înălțime și greutate medie, cu trăsături care nu atrăgeau atenția. Ceea ce îl distingea totuși fizic pe Sabre erau semnele de pe față, rămase în urma unui vărsat de vânt. Părul negru al lui Sabre era tuns drept și dat cu puțin ulei, ceea ce îi adăuga și ceva lăciș. O barbă scurtă îi acoperea adesea parțial obraji, iar Scaun-Albastru știa că se folosea de ea pentru a-și ascunde cicatricile, dar și pentru a-i descuraja pe cei din jurul lui.

Sabre își păstra un aer relaxat, purtând de obicei haine cu un număr mai mare, care-i ascundeau constituția athletică – mai mult ca sigur rezultat al efortului acestuia de a fi mereu subestimat.

Din cauza profilului său psihologic, Sabre trebuise să mai rabde înainte de a fi angajat; Scaun-Albastru aflase că americanul avea înclinații în sfidarea autorității. Dar același profil indica și faptul că, dacă i se dădea o misiune de îndeplinit, i se comunicau rezultatele dorite și era lăsat singur, Sabre reușea întotdeauna. Și asta era, în fond, ceea ce conta. Atât lui, cât și Scaunelor nu le păsa deloc de modul în care era îndeplinită o misiune, urmărind numai să se obțină rezultatul dorit. Așa că asocierea lor cu Sabre fusese fructuoasă. Și totuși, un om fără etică și cu foarte puțin respect față de autorități trebuia ținut sub observație. Mai ales când miza era mare, ca acum. Așa că Scaun-Albastru întinse mâna după telefon și formă un număr.

Sabre răspunse la telefonul mobil, sperând că apelul era de la omul său de la castelul Kronborg. În schimb, vocea forțată de la celălalt capăt al firului era a celui care îl angajase.

— Cum a primit domnul Malone primele tale salutări? întrebă Scaun-Albastru.

— S-a descurcat bine. El și fosta lui soție au ieșit pe fereastră.

— Exact așa cum te așteptai. Însă mă întreb dacă nu cumva atragem atenția în mod inutil.

— Mai mult decât aș vrea, e drept, însă a fost necesar. A încercat să blufeze, așa că a trebuit să vadă că nu el conduce. Voi încerca să fiu mai discret de acum încolo.

— Te rog! Nu vrem ca poliția să fie implicată prea mult. Făcu o pauză. Cel puțin, nu mai mult decât acum.

Sabre se stabilise într-o casă cu chirie în partea de nord a Copenhagăi, la câteva străzi de Amalienborg, palatul regal de pe litoral. Îl adusesese pe Gary

Malone aici din Georgia sub pretextul că tatăl său era în pericol, ceea ce băiatul crezuse, din cauza unor acte de identitate false de la Magellan Billet, pe care i le arătase Sabre.

— Băiatul cum e? Întrebă Scaun-Albastru.

— Era speriat, dar crede că aceasta este o operație guvernamentală a Statelor Unite, așa că deocamdată e calm.

O terorizaseră pe Pam Malone cu o fotografie a fiului ei. Tânărul cooperase pentru realizarea acesteia, crezând că avea să fie folosită pentru a i se face niște legitimații.

— Oare băiatul nu se află prea aproape de Malone?

— Nu ar fi mers de unul singur nicăieri în altă parte. El știe că tatăl său stă prin apropiere.

— Îmi dau seama că ai totul sub control. Dar, te rog, să fii atent! Malone te-ar putea surprinde.

— De aceea îl și avem pe fiul lui. Pe el nu-l va pune în pericol.

— Avem nevoie de Conexiunea Alexandria.

— Malone ne va conduce direct acolo.

Numai că încă nu primise telefon de la omul lui din Kronborg. Pentru ca totul să meargă strună, era extrem de important ca oamenii lui să acționeze exact așa cum îi instruiseră.

— De asemenea, trebuie ca totul să se termine în următoarele câteva zile.

— Așa va fi.

— Din ce mi-ai spus, zise Scaun-Albastru, acest Malone este un non-conformist. Ești sigur că va fi motivat în continuare?

— Nici o grijă! Până acum a fost motivat mai mult decât era necesar.

Malone ieși de pe teritoriul castelului Kronborg și își zări prada plimbându-se calmă prin Helsingør. Îi plăceau la nebunie piața orașului, aleile sofisticate și clădirile din lemn și cărămidă. Însă nici unul dintre aceste elemente cu specific renașcentist nu mai conta astăzi.

Mai multe sirene se auziră în depărtare. Știa că în Danemarca crimele erau un lucru rar întâlnit. Având în vedere că aceasta avusese loc în interiorul unui monument istoric național, sigur urma să apară ca o știre de proporții. Ar fi trebuit s-o anunțe pe Stephanie că unul dintre agenții ei murise, dar nu mai era timp. Presupuse că Durant călătorea folosindu-și propriul nume – aceasta era practica Billet standard –, așa că, imediat ce autoritățile locale aveau să descopere că victima lor lucra pentru guvernul american, urmau să fie contactați și oamenii potriviți. Se gândi la Durant. Mare păcat! Dar învățase cu mult timp în urmă să nu-și consume emoțiile pe lucrurile pe care nu le mai putea schimba. Își încetini pasul și o trase pe Pam după el.

— Trebuie să rămânem mai în urmă. Nu e atent, însă ar putea totuși să ne vadă.

Traversară strada și se lipiră de niște clădiri frumoase care se aflau înșiruite la capătul unei alei înguste ce ducea înspre mare. Ucigașul se afla cam la treizeci de metri. Malone îl privi dispărând după un colț. Ajunseră și ei la același colț și se uitară în jur. Bărbatul mergea înainte pe o alee pietonală, mărginită de magazine și de restaurante. O grămadă de oameni rătăceau pe acolo, așa că se hotărî să riște. Merse după el.

— Ce facem? Întrebă Pam.

— Singurul lucru pe care-l putem face.

— De ce nu le dai pur și simplu ceea ce vor?

— Nu e chiar așa de simplu.

— Ba sigur că este.

El privi în continuare fix în față.

— Mulțumesc pentru sfat.

— Ești un dobitoc!

— Și eu te iubesc. Acum, că am stabilit aceste lucruri, hai să ne concentrăm asupra a ceea ce avem de făcut!

Ținta lor o luă la dreapta și dispăru.

Malone înaintă în grabă, privi după colț și văzu ucigașul apropiindu-se de o mașină Volvo coupe, cam murdară. Spera că nu avea să plece cu ea. Nu ar fi avut cum să-l mai urmărească. Mașina lor se afla destul de departe. Se uită cum bărbatul deschise portiera dinspre șofer și aruncă ceva înăuntru. Apoi închise portiera și veni înapoi înspre ei. Se ascuseră într-un magazin de îmbrăcăminte chiar în momentul în care ucigașul trecea prin fața acestuia, îndreptându-se înspre direcția din care veniseră. Malone se îndreptă ușor spre ușă și îl zări pe individ intrând într-o cafenea.

— Ce face? Întrebă Pam.

— Așteaptă să se liniștească apele. Nu forțează lucrurile. Stă liniștit, se amestecă prin mulțime. Apoi, mai târziu, va pleca.

— Asta-i nebunie curată! A omorât un om!

— Însă numai noi știm acest lucru.

— Dar de ce l-a omorât?

— Ca să ne zdruncine nervii. Să oprească răspândirea oricărei informații. Sunt o mulțime de motive!

— Asta-i o treabă nebunească.

— De ce crezi că am plecat? Se hotărî să folosească această pauză în avantajul său. Du-te și ia mașina și adu-o până aici! Arată înspre o alee de lângă gara de pe malul mării. Parchează și așteaptă-mă! Când va pleca, sigur va trece pe acolo. E singurul drum care iese din oraș.

Îi dădu cheile, și, preț de o clipă, îi trecură prin minte amintiri despre alte dăți când îi dăduse cheile de la mașină. Se gândi la anii care trecuseră. Faptul că știa că ea și Gary îl așteptau acasă, după ce îndeplinea o misiune, îi adusese mereu o oarecare liniște. Și, oricât de mult încercau amândoi să nege acest lucru, fuseseră la un moment dat potriviți unul pentru celălalt. Își aminti zâmbetul ei, mângâierile ei. Din nefericire, faptul că-l înșelase în privința lui Gary învelea în suspiciune toată acea senzație de plăcere. Asta îl făcu să se întrebe dacă toată viața lor împreună fusese doar o iluzie. Ea păru să-i citească gândurile, și privirea i se înmuie, arătând ca acea Pam care fusese odinioară, înainte ca lucrurile rele să-i schimbe pe amândoi. I se adresă, spunându-i:

— Îl voi găsi pe Gary. Îți jur! O să fie bine.

Voise, de fapt, ca ea să-i răspundă, dar ea nu spuse nimic.

Iar tăcerea ei îi înțepa urechile.

Așa că plecă de lângă ea.

CAPITOLUL 12

Oxfordshire, Anglia
Ora 10:30

George Haddad intră în Bainbridge Hall. De-a lungul ultimilor trei ani, fusese un vizitator frecvent, încă de când se convinsese că răspunsul la dilema sa se afla în interiorul acestor ziduri. Conacul era o capodoperă cu pavaje din marmură, tapiserii Mortlake și decorațiuni bogat colorate. Casa scării, măreață, avea panouri cu flori sculptate minuțios și data de pe vremea lui Charles al II-lea. Tavanele din ghips erau de prin 1660. Mobilierul și picturile erau toate din secolele al XVIII-lea și al XIX-lea. Totul indica stilul englezesc rural.

Dar mai era și altceva.

Mai era o enigmă.

Exact ca monumentul alb din grădină, unde membrii presei erau încă adunați, ascultându-i pe așa-zișii experți. Exact ca Thomas Bainbridge însuși, necunoscutul nobil englez care trăise în cea de-a doua parte a secolului al XVIII-lea.

Haddad cunoștea istoricul familiei.

Bainbridge fusese născut într-o lume a privilegiilor și a marilor speranțe. Tatăl său fusese stăpânul comitatului Oxfordshire. Deși poziția sa în societate fusese asigurată de bogăția generațiilor și de tradiția familiei, Thomas Bainbridge evitase serviciul militar tradițional și își îndreptase atenția înspre studiile academice, în special istorie, limbi străine și arheologie. Când îi murise tatăl, el moștenise domeniul nobiliar și petrecuse apoi decenii întregi călătorind prin lume, fiind unul dintre primii occidentali care explorase Egiptul, Țara Sfântă și Arabia, dezvăluindu-și experiențele într-o serie de jurnale pe care le publicase.

Învățase singur ebraica veche, limba în care fusese scris inițial Vechiul Testament. O realizare destul de mare, având în vedere că dialectul era mai ales vorbit și bazat în special pe consoane și că dispăruse din uzul curent în jurul secolului al VI-lea î.Hr. Scrisese o carte, publicată în 1767, care punea sub semnul întrebării traducerile cunoscute din Vechiul Testament, aducând în discuție foarte mult din înțelepciunea convențională a vârstei sale, apoi își petrecuse ultima parte a vieții apărându-și teoriile, murind în sărăcie și decădere, fără să mai rămână cu nimic din averea familiei.

Haddad cunoștea bine textul, după ce studiasse în detaliu fiecare pagină. Se regăsea oarecum în problemele lui Bainbridge. Și el pusese la îndoială înțelepciunea convențională, având parte de consecințe dezastruoase.

Îi plăcea să viziteze casa, dar, din păcate, majoritatea mobilierului original fusese lăsat creditorilor cu mult timp în urmă, inclusiv biblioteca impresionantă a lui Bainbridge. Doar în ultimii cincizeci de ani mai fusese găsită o parte din mobilă. Majoritatea cărților rămăneau pierdute, trecând de la colecționari la vânzători, apoi la gunoi, sfârșit care părea să fie sortit celor mai multe cunoștințe tipărite ale omenirii. Și totuși, Haddad fusese capabil să localizeze câteva volume, petrecându-și timpul scotocind prin multitudinea de anticariate care împestrău Londra.

Și pe internet.

Asta da, comoară inestimabilă! Ce-ar fi putut face în Palestina acum șaiszeci de ani cu această rețea instantanee de transmitere de informații!

În ultima vreme se gândise mult la anul 1948, la momentul în care înșfăcase o pușcă și omorâse evrei pe perioada *nakba*. Aroganța generației din prezent îl uimea întotdeauna, având în vedere sacrificiile făcute de predecesorii lor. Opt sute de mii de arabi fuseseră trimiși în exil. El avea nouăsprezece ani când luptase în rezistența palestiniană – fusese unul dintre conducătorii combatanți –, însă totul fusese în zadar. Sioniștii triumfaseră. Palestinienii deveniseră niște paria.

Însă amintirile rămăneau.

Haddad încercase să uite. El chiar își dorea să uite. Omorurile însă aveau consecințele lor. Iar pentru el fusese o viață întreagă de regrete. Devenise un savant, renunțase la violență și se convertise la creștinism, dar nici unul dintre aceste lucruri nu-i alungaseră durerea. Încă mai putea vedea chipurile morților. În special pe al unuia. Pe al bărbatului care se autointitula Păzitorul.

„Lupți într-un război care nu este necesar. Împotriva unui inamic dezinformat.”

Aceste cuvinte îi fuseseră adânc întipărite în memorie în acea zi de aprilie 1948, iar impactul lor îl schimbase în cele din urmă pentru totdeauna.

„Suntem păstrători ai cunoașterii. De la bibliotecă.” Această observație îi stabilise definitiv cursul vieții.

Continua să se plimbe prin conac, uitându-se la busturi și la picturi, la sculpturi, la ornamentațiile aurite prea încărcate și la mottourile enigmatice. Deplasându-se împotriva unui curent de nou-sosiți, pătrunse în cele din urmă în Salonul de Artă, unde toată gravitatea antică a unei biblioteci de colegiu se îmbina cu grația și spiritul specific feminine. Se concentra asupra rafturilor, care odată expuseseră diversele învățăături ale mai multor epoci. În ceea ce privea picturile, ele readuceau în memorie oameni care influențaseră cândva cursul istoriei.

Thomas Bainbridge fusese un invitat, la fel ca tatăl lui Haddad. Și totuși, Păzitorul sosise în Palestina mai târziu cu două săptămâni pentru a transmite invitația, iar un glonț din pușca lui Haddad îl redusese pentru totdeauna la tăcere pe mesager.

Tresări când își aduse aminte.

Impetuozitatea tinereții. Trecuseră șaiszeci de ani, iar acum vedea lumea cu ochi mai răbdători. Dacă aceiași ochi l-ar fi privit pe Păzitor și în aprilie 1948, ar fi putut să găsească mai curând ceea ce căuta.

Sau poate că nu.

După cum se părea, invitația trebuia obținută pe merit.

Dar cum?

Privirea sa cercetă camera.

Răspunsul se afla aici.

CAPITOLUL 13

Washington, D.C.

Ora 05:45

Stephanie privi cum Larry Daley se lăsă să cadă într-unul dintre fotoliile din biroul lui Brent Green. Exact cum spusese, consilierul adjunct pe probleme de securitate națională sosise în jumătate de oră.

— E frumos aici, îi spuse Daley lui Green.

— E acasă.

— Întotdeauna ai fost un om care se exprimă cu puține cuvinte, nu-i așa?

— Cuvintele, ca și prietenii, trebuie alese cu grijă.

Zâmbetul amical al lui Daley dispăru.

— Speram să nu ne aruncăm așa de curând unul la beregata celuilalt!

Stephanie era neliniștită.

— Mai bine demonstrează-ne că această vizită a meritat, așa cum ne-ai asigurat la telefon!

— Sper că voi doi veți fi rezonabili, spuse Daley, și mâinile lui apucară brațele groase ale fotoliului.

— Asta depinde, răspunse ea.

Daley își trecu o mână prin părul cărunt, tuns scurt. Aspectul său plăcut emana o sinceritate băiețească, una care putea dezarma ușor, așa că ea își propuse să fie foarte atentă.

— Presupun că tot nu ai de gând să ne spui ce este conexiunea, zise ea.

— Nu prea aș vrea să fiu condamnat pentru violarea Legii securității naționale.

— De când te deranjează să încalci legile?

— De acum.

— Atunci de ce ai venit aici?

— Cât de multe știți? întrebă Daley. Și nu-mi spuneți că nu știți nimic, pentru că aș fi foarte dezamăgit de voi amândoi.

Green repetă puținul pe care-l relatase deja despre George Haddad. Daley clătină din cap.

— Israelienii erau demenți în ce-l privea pe Haddad. Apoi au intrat și cei din Arabia Saudită în joc. Asta ne-a surprins. Lor de obicei nu le pasă de nimic biblic sau istoric.

— Așa că l-am trimis pe Malone acum cinci ani în aceste nisipuri mișcătoare, într-o misiune oarbă? întrebă ea.

— Ceea ce este inclus, cred, în fișa postului.

— Și ce a fost cu bombardamentele? întrebă, amintindu-și cum se agravase situația.

— Asta s-a întâmplat când s-a complicat treaba.

O mașină-capcană distrusese o cafenea din Ierusalim când Haddad și Malone se aflau înăuntru.

— Lovitura aceea fusese menită pentru Haddad, spuse Daley. Bineînțeles, pentru că era o misiune oarbă, Malone nu știa acest lucru. Însă a reușit să-l scoată pe omul nostru afară întreg.

— Norocul nostru, sublinie Green cu sarcasm.

— Nu mă lua așa! Noi n-am omorât pe nimeni! În nici un caz n-am fi vrut ca Haddad să moară!

— Ați riscat viața lui Malone! spuse Stephanie cuprinsă de mânie.

— E un profesionist. Face parte dintre riscurile meseriei.

— Eu nu-mi trimit agenții în misiuni sinucigașe!

— Fii realistă, Stephanie! Problema cu Orientul Mijlociu este că mâna stângă nu știe niciodată ce face mâna dreaptă! Ceea ce s-a întâmplat este tipic! Militanții palestinieni au ales din greșeală cafeneaua care nu trebuia!

— Sau poate că nu, spuse Green. Poate că israelienii sau saudiții au ales-o pe cea care trebuia!

— Devii bun la jocul ăsta, spuse Daley zâmbind. Exact din acest motiv am fost și noi de acord cu condițiile puse de Haddad.

— Atunci spune-ne, de ce este necesar ca guvernul american să găsească Biblioteca pierdută din Alexandria?

— Bravo! exclamă Daley aplaudând ușor. Foarte bine, Brent! Îmi închipuiam eu că, dacă sursele tale știau despre Haddad, ți-ar fi comunicat și acest detaliu.

— Răspunde-i la întrebare, îl îndemnă Stephanie.

— Lucrurile importante sunt ținute de multe ori în cele mai bizare locuri.

— Asta nu-i un răspuns!

— Este singurul pe care-l veți obține!

— Ești foarte implicat în tot ce se întâmplă acolo, declară ea.

— Nu, nu sunt. Însă nu voi nega că există alții în cadrul administrației care sunt interesați să folosească acest eveniment drept calea cea mai rapidă de a rezolva o problemă.

— Problema fiind?

— Israelul. O adunătură de idealști aroganți care nu vor să asculte un cuvânt din ceea ce spun alții. Și totuși, vor trimite cât ai spune pește tancuri sau nave de război pentru a anihila pe oricine sau orice, și toate astea în numele securității. Ce s-a întâmplat acum câteva luni? Au început să bombardeze Fâșia Gaza, una dintre bombe s-a dus aiurea, și o întreagă familie care ieșise pe plajă la picnic a fost ucisă. Și ei ce au avut de spus? Ne pare rău! Ghinion! Daley dădu din cap. Dacă ar da dovadă și ei de puțină flexibilitate, disponibilitatea de-a face un compromis cât de mic, lucrurile s-ar putea rezolva. Dar nu, e ori pe-a lor, ori nimic.

Stephanie știa că, în ultima vreme, lumea arabă fusese mult mai maleabilă decât Israelul – o consecință a situației din Irak, unde soluțiile americane fuseseră probate din prima. Simpatia mondială pentru palestinieni crescuse constant, alimentată de o schimbare în conducere, de o moderație a politicilor militante și de nesăbuința radicalilor israelieni. Ea își aminti din buletinele de știri de acel singur supraviețuitor al familiei de pe plajă, o tânără care îl jelea pe tatăl ei mort. Impresionant! Dar se întrebă ce se putea face cu adevărat.

— Ce și-au propus să facă în legătură cu Israelul? Apoi îi veni în minte și răspunsul. Aveți nevoie de conexiune ca să faceți asta?

Daley nu spuse nimic.

— Malone este singurul care știe unde este, afirmă ea.

— Asta ar fi o problemă. Dar nu de nerezolvat.

— Voi ai ca Malone să acționeze. Numai că nu știai cum să-l determini să facă asta.

— N-am să neg că aceasta este o mare oportunitate.

— Ticălosule! se răsti ea printre dinți.

— Ascultă, Stephanie! Haddad voia să dispară. El a avut încredere în Malone. Israelienii, saudiții și chiar și palestinienii au crezut cu toții că Haddad a murit în explozie. Așa că am făcut ce a vrut acest individ, apoi am dat uitării toată povestea, am trecut la alte chestiuni. Dar acum s-a trezit din nou interesul tuturor, și îl vrem pe Haddad!

Ea nu avea de gând să-i dea vreo satisfacție.

— Și cum rămâne cu cei care îl caută acum?

— Voi avea grijă de ei așa cum ar face-o orice politician.

— Ai de gând să ajungi la o înțelegere cu ei? Întrebă Green și chipul lui se înnegri de furie.

— Așa se obișnuiește.

— Ce anume s-ar putea găsi în documente vechi de două mii de ani? Întrebă Stephanie, vrând să afle mai multe. Și asta dacă presupunem că manuscrisele au rezistat, ceea ce e puțin probabil.

Daley îi aruncă o privire piezișă. Ea își dădu seama că avea să-i împiedice și pe ea, și pe Green să se amestece – așa că poate doar le aruncase un os să-i țină ocupați.

— *Septuaginta*, spuse el.

Ea nu reuși să-și ascundă uimirea.

— Nu sunt expert, spuse Daley, dar, din ce mi s-a zis, cu vreo două sute de ani înainte de venirea lui Hristos, erudiții din Biblioteca din Alexandria au tradus în greacă scripturile ebraice, adică Vechiul Testament. O mare realizare pentru vremurile de atunci. Traducerea aceea este tot ceea ce avem din textul original din ebraică, pentru că acesta nu mai există. Haddad susținea că traducerea respectivă și toate celelalte care au urmat erau imperfecte. El spunea că erorile schimbau întregul sens și că putea să dovedească asta.

— Și ce? Întrebă ea. Cum ar putea asta să schimbe ceva?

— Asta n-o pot spune.

— Nu poți sau nu vrei?

— În situația dată, e cam același lucru.

— „Adusu-și-a aminte în veac de legământul Lui, de cuvântul pe care l-a poruncit într-o mie de neamuri, șopti Green. Pe care l-a încheiat cu Avraam și de jurământul Său lui Isaac. Și l-a pus pe el lui Iacob, spre poruncă, și lui Israel legătură veșnică. Zicând: «Ție îți voi da pământul Canaan, partea moștenirii tale»”.⁴

Ea observă că aceste cuvinte îl emoționaseră cu adevărat pe Green.

— O promisiune importantă, spuse Green. Una dintre multele din Vechiul Testament.

— Acum înțelegi interesul nostru?

— Înțeleg ideea, spuse Green încuviințând din cap, dar pun la îndoială posibilitatea de a fi dovedită.

Ea nu înțelese nici acest lucru, dar întrebă:

— Ce faci, Larry? Vânezi fantome? Asta-i nebunie curată!

— Te asigur că nu este.

Implicațiile devin dintr-odată reale. Malone avusese dreptate s-o mustre. Ar fi trebuit să-i spună imediat despre scurgerea de informații. Iar acum fiul său se afla în pericol din cauza guvernului Statelor Unite, care părea gata să-l sacrifice pe băiat.

⁴ Psalmii, 104: 8-11 (n. tr.)

— Stephanie, spuse Daley, cunosc această privire. Ce pregătești? În nici un caz n-avea să-i spună absolut nimic acestui nemernic!

Așa că își asumă o atitudine plină de umilință, zâmbi și zise:

— Exact ceea ce vrei, Larry. Absolut nimic.

CAPITOLUL 14

Copenhaga Ora 12:15

Dominick Sabre știa că următoarea oră urma să fie foarte importantă. Deja urmărise la posturile de televiziune din Copenhaga modul în care fuseseră prezentate împușcăturile de la castelul Kronborg. Asta însemna că Malone și fosta lui soție erau acum în plină acțiune. În cele din urmă, fusese sunat de omul pe care-l desemnase la castel, și era bucuros că acesta îi urmăse ordinele.

Se uită la ceas, apoi păși din camera de zi de la intrare în dormitorul din spate, unde îl țineau pe Gary Malone. Reușiseră să-l ia pe băiat de la școală folosind niște hârtii oficiale și un limbaj mai dur, în numele Guvernului Statelor Unite. În două ore părăsiseră Atlanta în zbor, cu un charter. Pam Malone fusese abordată în timpul călătoriei și i se spusese cu precizie ce avea de făcut. Toate rapoartele o prezentau ca fiind o femeie dificilă, dar o fotografie și dorința de a nu pune în pericol viața fiului ei îi asiguraseră că avea să facă exact ce doreau.

Deschise ușa de la dormitor și afișă forțat un zâmbet plăcut.

— Voiam să-ți spun că avem vești de la tatăl tău.

Băiatul stătea aplecat lângă fereastră și citea o carte. Cu o zi în urmă, ceruse mai multe volume, pe care Sabre i le obținuse. Chipul lui tânăr se luminea la auzul vestilor despre tatăl său.

— E bine?

— E bine. Și a fost foarte mulțumit când a aflat că ești aici cu noi. Mama ta e cu el, de asemenea.

— Mama e aici?

— O altă echipă a adus-o și pe ea.

— E prima dată când se întâmplă asta. Ea n-a mai venit niciodată aici. Băiatul făcu o pauză. Ea și tata nu se înțeleg prea bine.

Cunoscând povestea căsniciei lui Malone, simți ceva în cuvintele lui.

— De ce? îl întrebă pe băiat.

— Au divorțat. Nu mai stau împreună de foarte mult timp.

— E o situație neplăcută pentru tine?

Gary păru să se gândească la întrebare. Era destul de înalt pentru vârsta lui, deșirat, cu părul arămiu. Cotton Malone era exact opusul lui: pielea albă, membrele bine dezvoltate, părul deschis la culoare. Oricât ar fi încercat, Sabre nu putea găsi nimic din tată pe chipul sau în aspectul general al fiului.

— Era mai bine dacă ar fi fost împreună. Însă înțeleg și de ce nu sunt.

— E bine că înțelegi. Ești un băiat deștept.

— Asta-mi spune și tata mereu, replică Gary zâmbind. Îl cunoașteți?

— Sigur că da. Am lucrat împreună ani de zile!

— Ce se întâmplă aici? De ce sunt în pericol?

— Nu pot să discut despre asta. Însă niște indivizi foarte răi l-au depistat pe tatăl tău și aveau de gând să vină după tine și după mama ta, așa că noi suntem aici ca să vă protejăm.

Observă că explicația nu părea să-l satisfacă în totalitate pe băiat.

— Dar tata nu mai lucrează pentru guvern.

— Din nefericire, dușmanilor lui nu le pasă de acest lucru. Nu vor decât să-l facă să sufere.

— Toată povestea asta e foarte ciudată!

— Mă tem că face parte din riscurile meseriei, spuse Sabre forțându-și un zâmbet.

— Aveți copii?

Se miră de interesul băiatului.

— Nu. N-am fost niciodată căsătorit.

— Păreți un tip de treabă.

— Mulțumesc. Îmi fac doar meseria. Gesticulă și-l întrebă: Faci sport?

— Joc baseball. Deși sezonul s-a încheiat de ceva timp. Însă nu m-ar deranja câteva aruncări.

— Destul de greu să faci asta în Danemarca. Baseballul nu este unul dintre sporturile lor naționale.

— Am venit în vizită în ultimele două veri. Chiar mi-a plăcut aici.

— Asta-i perioada în care stai cu tatăl tău?

Gary încuviință din cap.

— E cam singura șansă de a fi împreună. Dar e bine așa. Mă bucur că trăiește aici. Asta-l face fericit.

Iar i se păru că simte ceva în tonul lui.

— Dar pe tine te face fericit?

— Uneori. Alteori aș vrea să fim mai aproape unul de celălalt.

— Te-ai gândit vreodată să vii să stai cu el?

Chipul băiatului se schimonosi de îngrijorare.

— Asta ar omorî-o pe mama! În nici un caz n-ar fi de acord să fac așa ceva!

— Uneori trebuie să faci anumite lucruri.

— M-am gândit la asta.

— Nu te stresa prea tare, îi spuse rânjind. Și încearcă să nu te plictisești!

— Mi-e dor de mama și de tata. Sper că sunt bine amândoi.

Îl ascultase destul. Băiatul era liniștit. Nu avea să creeze vreo problemă, cel puțin nu în următoarea oră, ceea ce era cam tot ce-și dorea Sabre. După aceea, nu mai conta ce avea să facă Gary Malone. Așa că se îndreptă spre ușă și spuse:

— Nu-ți face griji! Sunt convins că toată treaba asta se va termina în curând.

Malone stătea pe străzile din Helsingør, nescăpând din ochi cafeneaua. Un flux constant de clienți intrase și ieșise. Omul lui stătea la o masă de lângă fereastră, sorbind dintr-o halbă. Presupuse că Pam era cu mașina parcată la gară, așteptând. Sau cel puțin așa spera. Când tipul acesta urma să se pună în mișcare, nu mai aveau decât o singură șansă. Dacă adversarii lor se aflau cumva în apropiere, iar el așa se și gândea că stătea treaba, atunci acesta era singurul drum către ei.

Apariția lui Pam în Danemarca îl dăduse peste cap. Dar, de fapt, ea avusese mereu acest efect asupra lui. În trecut, dragostea și respectul strângeau legăturile dintre ei, sau cel puțin așa credea el; acum, doar Gary reușea să-i mai aducă împreună. Își reaminti ceea ce-i spusese Pam în august, despre Gary.

— După atâția ani de minciuni, te-ai hotărât să fii corectă?

— Nici tu nu ai fost chiar un sfânt cu ani în urmă, Cotton!

— Și mi-ai făcut viața un iad din acest motiv!

— Am avut și eu o aventură, spusese ea și ridicase din umeri. Nu m-am gândit c-o să te deranjeze, având în vedere ce-ai făcut tu.

— Ți-am povestit tot ce s-a întâmplat.
— Nu, Cotton, eu te-am surprins!
— Dar m-ai lăsat mereu să cred că Gary este al meu!
— Este. Din toate punctele de vedere, mai puțin biologic.
— Așa consideri tu că stau lucrurile?
— Nici n-am nevoie să mă gândesc la asta. M-am gândit doar că ar trebui să știi adevărul. Ar fi trebuit să-ți spun asta anul trecut, când am divorțat.
— De unde știi că nu este fiul meu?
— Cotton, fă teste dacă vrei. Nu-mi pasă. Află doar că nu ești tatăl lui Gary! Fă ce vrei cu această informație.

— El știe?
— Bineînțeles că nu! Asta va rămâne între noi doi. Gary nu va afla niciodată de la mine acest lucru.

Încă mai simțea furia care îl inundase, în timp ce Pam își păstrase calmul. Erau atât de diferiți, ceea ce putea explica și motivul pentru care nu mai erau împreună. El își pierduse tatăl de mic, dar fusese crescut de o mamă care-l adorase. Copilăria lui Pam fusese doar un chin. Mama ei fusese o femeie frivolă, cu sentimente contradictorii, care avea în grijă o grădiniță de copii. Nu o dată, ci de două ori fugise cu economiile familiei. Astrologii erau slăbiciunea ei. Niciodată nu le putuse rezista, ascultându-i nerăbdătoare cum îi spuneau exact ceea ce voia ea să audă. Tatăl lui Pam fusese, de asemenea, problematic, un om distant, în derivă, căruia îi păsa mult mai mult de avioanele lui radioteleghidate decât de nevastă și de cei trei copii. Lucrase timp de patruzeci de ani la o fabrică de cornete de înghețată, fiind un angajat care nu se ridicase niciodată deasupra nivelului unui manager obișnuit. Loialitate amestecată cu un sentiment fals de automulțumire – așa fusese socrul său până în momentul în care, în cele din urmă, din cauza obiceiului său de a fuma trei pachete pe zi, inima încetase să-i mai bată.

Înainte ca ei doi să se cunoască, Pam avusese parte de prea puțină dragoste și siguranță. Aproape lipsită de emoții, dar extrem de devotată, ea dăruise întotdeauna mult mai puțin decât ceruse. Și mereu susținea că viața nu-ți aducea decât suferință. Încurcăturile cu alte femei, încă de la începutul căsniciei lor, nu făcuseră decât să-i demonstreze că ea avea dreptate – că nu puteai să te bazezi niciodată pe nimeni și pe nimic, nici pe mame, nici pe tați, nici pe frați și nici pe soți.

Toți te lăsau baltă la un moment dat.

Și așa acționase și ea. Faptul că avusese un copil din flori fără să-i spună soțului ei că nu el era tatăl. Părea că plătea în continuare prețul aceluia eșec.

Ar fi trebuit să fie mai îngăduitor cu ea. Numai că era nevoie de doi ca să se ajungă la o înțelegere, iar ea nu era dispusă să negocieze – cel puțin nu încă.

Ucigașul dispăru de la fereastră. Atenția lui Malone reveni asupra cafenelei. Îl privi pe individ cum iese din clădire și se îndreaptă spre mașina parcată, urcă în ea și pornește. Părăsi locul, fugi pe alee și o zări pe Pam. Traversă strada și sări pe locul pasagerului.

— Pornește mașina!

— Eu? De ce nu conduci tu?

— Nu avem timp. Uite-l că vine!

Zări mașina Volvo luând-o spre autostrada care mergea paralel cu țărmul și accelerând.

— Hai! o grăbi el.

Și ea porni în urmărire.

George Haddad ajunsese în apartamentul său din Londra. Excursia la Bainbridge Hall îi dăduse iarăși starea de frustrare obișnuită, așa că își ignoră computerul, care îi semnala faptul că avea e-mailuri necitite, și se așeză la masa din bucătărie.

Timp de cinci ani stătuse ca mort. Să afle, dar să nu cunoască. Să înțeleagă, dar în același timp să rămână confuz.

Clătină din cap.

Ce dilemă!

Se uită împrejur. Vraja liniștitoare, purificatoare a apartamentului dispăruse. În mod evident, sosise vremea. Ceilalți aflaseră, mai mult ca sigur. El datora această revelație fiecărui suflet distrus în *nakba*, al cărui pământ fusese furat, a cărui proprietate fusese confiscată. Și o datora și evreilor.

Toată lumea avea dreptul să cunoască adevărul.

Prima dată, cu luni de zile în urmă, nu păruse să meargă. Din acest motiv, cu o zi în urmă pusese din nou mâna pe telefon.

Și acum, pentru a treia oară, formă un număr internațional.

Malone urmărea drumul din față, în timp ce Pam încetinea pe autostrada de coastă, spre sud, spre Copenhaga. Cel pe care îl urmăreau era cam la opt sute de metri mai în față. Acesta lăsase mai multe mașini să-l depășească, ceea ce făcuse un fel de tampon între ei, dar ea trebuise să aibă grijă în repetate rânduri să nu rămână prea în spate.

— Nu sunt agent secret, spuse Pam, cu ochii lipiți de parbriz. N-am mai făcut așa ceva.

— Nu te-au învățat asta la Facultatea de Drept?

— Nu, Cotton. Pe tine te-au învățat asta la școala de spioni.

— Era bine dacă m-aș fi dus la o școală de spioni. Din păcate, a trebuit să învăț din mers.

Mașina din față mări viteza, și el se întrebă dacă fuseseră zăriți. Însă văzu apoi că pur și simplu depășea o altă mașină. Observă că Pam încerca să-l ajungă.

— Nu face asta! Dacă se uită, e o șmecherie ca să afle dacă e urmărit. Pot să-l văd, așa că mai bine rămâi unde ești.

— Știam eu că pregătirea de la Departamentul de Justiție se va face simțită într-o zi!

O glumă! Asta era ceva rar la ea. Însă el aprecie efortul. Spera că meritase drumul acesta. Gary era probabil prin apropiere, și nu-i trebuia decât o șansă pentru a-l scoate afară pe băiat.

Ajunseră la periferia capitalei. Traficul se aglomeră și începu să se meargă bară la bară. Mai erau patru mașini în spate, când urmăritul trecu prin Charlottenlund Slotspark, intră în zona de nord a Copenhagăi, și se îndreptă spre sud, înspre oraș. Chiar înainte de palatul regal, mașina coti spre vest și pătrunse într-o zonă rezidențială.

— Atenție! spuse el. Putem fi depistați ușor aici. Rămâi mai în spate!

Pam lăsă mai mult spațiu între ei și Volvo. Malone cunoștea această zonă a orașului. Castelul Rosenborg, locul unde erau expuse bijuteriile coroanei daneze, se găsea la câteva străzi, și tot prin apropiere se afla și Grădina Botanică.

— Se duce undeva anume, spuse el. Toate aceste case arată la fel, așa că trebuie să știi precis unde mergi.

Încă două curbe, și mașina încetini pe o pajiște mărginită de copaci. Cotton îi spuse lui Pam să oprească la colț și văzu cum cel pe care-l urmăreau intră cu mașina într-o parcare.

— Trage pe dreapta lângă trotuar, spuse el, arătându-i cu mâna.

Când Pam parcă, el își scoase Beretta și deschise ușa.

— Stai aici! Și vorbesc foarte serios. E posibil să fie periculos, și nu pot și să-l găsesc pe Gary, și să am grijă de tine în același timp.

— Crezi că e aici?

— Sunt șanse mari să fie aici.

Spera ca ea să nu creeze probleme.

— Bine. Aștept aici.

Dădu să iasă. Ea îi apucă mâna. Strângerea îi era fermă, dar nu ostilă. Fu străbătut de un fior de emoție. Se uită la ea și îi zări ochii plini de teamă.

— Dacă-l găsești, adu-mi-l înapoi!

CAPITOLUL 15

Washington, D.C.
Ora 07:20

Stephanie se bucură când Larry Daley plecă. Îi plăcea din ce în ce mai puțin de acest om.

— Ce spui? Întrebă Green.

— Un lucru este clar. Daley nu are nici o idee ce este Conexiunea Alexandria. El știe doar despre George Haddad și speră ca acesta să știe mai multe.

— De ce spui asta?

— Dacă ar fi știut, nu și-ar fi pierdut timpul cu noi.

— Are nevoie de Malone ca să i-l găsească pe Haddad.

— Dar cine spune că are nevoie de Haddad ca să-i facă legătura cu altceva? Dacă dosarele secrete ar fi fost complete, nu ar mai pierde timpul cu Haddad. Ar angaja câteva creiere, și-ar da seama despre ce e vorba și ar porni de acolo mai departe. Clătină din cap. Daley este un maestru al minciunilor, și tocmai și-a bătut joc de noi. El are nevoie de Cotton să i-l găsească pe Haddad pentru că nu are habar de nimic. El speră ca Haddad să aibă toate răspunsurile.

Green se lăsă pe spate în fotoliu cu o neliniște nedisimulată. Ea începu să creadă că îl judecase greșit pe acest bărbat venit din Noua Anglie. Fusesse de partea ei împotriva lui Daley, afirmând chiar că avea să-și dea și el demisia dacă cei de la Casa Albă o concediau pe ea.

— Politica este o treabă împruțită, spuse Green morocănos. Președintele este un om terminat. Agenda lui este învechită. Mandatul lui se apropie de sfârșit. El caută cu certitudine ceva pe care să lase moștenire, pentru a-și asigura un loc în cărțile de istorie, iar oameni ca Daley cred că este de datoria lor să-i garanteze unul. Sunt de acord cu tine. Mergi pe ghicite. Dar nu înțeleg cum ar putea fi toate acestea de vreun folos.

— Se pare că e ceva destul de important de vreme ce și saudiții, și israelienii au acționat acum cinci ani.

— Și asta este un lucru semnificativ. Israelienii nu sunt de felul lor capricioși. Ceva i-a determinat să dorească moartea lui Haddad.

— Cotton este într-o mare belea, spuse ea. Băiatul lui este în pericol, și n-o să primească nici un ajutor de la noi. De fapt, o să stăm rezemați în fotoliile noastre și o să privim cum se descurcă singur, apoi vom profita de el.

— Cred că Daley își subestimează opoziția. S-au făcut o mulțime de planuri aici.

— Asta-i problema cu birocrații, spuse ea încuviințând din cap. Ei cred că totul se poate negocia.

Telefonul mobil din buzunarul lui Stephanie o făcu să tresară din cauza vibrațiilor. Lăsase vorbă să nu fie deranjată decât dacă era ceva vital. Răspunse la telefon, ascultă o clipă, apoi închise.

— Tocmai am pierdut un agent, pe omul pe care-l trimisesem să îl întâlnească pe Malone. A fost omorât la castelul Kronborg.

Green nu spuse nimic.

Durerea o învăluia pe Stephanie.

— Lee Durant avea soție și copii.

— Vreo veste de la Malone?

— N-au nici o veste de la el, spuse ea clătinând din cap.

— Poate aveai dreptate mai devreme. Poate că ar trebui să implicăm și alte agenții.

Ei i se puse un nod în gât.

— N-ar merge. Aici ar trebui o abordare diferită.

Green stătea nemișcat, cu buzele strânse, ochii ficși, ca și cum ar fi știut ce trebuia făcut.

— Am de gând să-l ajut pe Cotton, spuse ea.

— Și ce-ai putea face? Nu ești agent de teren.

Ea își aminti cum Malone îi spusese același lucru nu de mult, în Franța, dar se descurcase destul de bine.

— Am să fac rost de ajutoare. Oameni de încredere. Am o mulțime de prieteni care îmi sunt datori.

— Și eu te pot ajuta.

— Nu vreau ca tu să fii implicat.

— Dar sunt.

— Nu poți face nimic, spuse ea.

— Ai putea avea o surpriză!

— Și atunci ce-ar face Daley? Habar n-avem cine îi sunt aliații. Mai bine fac asta pe ascuns. E mai bine ca tu să stai deoparte.

Figura lui Green rămase absolut inexpresivă.

— Cum rămâne cu întrunirea din dimineața asta de la Capitol Hill?

— Am să fac și asta. În felul acesta, Daley va fi mulțumit.

— Îți ofer orice acoperire am să pot.

— Știi, acestea se poate să fi fost cele mai bune câteva ore pe care le-am petrecut vreodată împreună, spuse Stephanie, și un zâmbet îi curbă colțurile gurii.

— Îmi pare rău că nu am petrecut mai mult timp într-un mod la fel de plăcut.

— Și mie, spuse ea. Dar am un prieten care are nevoie de mine acum.

CAPITOLUL 16

Malone coborî din mașină și își croi drum mai aproape de casa lângă care era parcat automobilul Volvo. Nu se putea apropia din față – erau prea multe ferestre, și ar fi fost prea descoperit –, așa că făcu un ocol pe o alee presărată cu iarbă aflată lângă casa de alături și se apropie din spate. Clădirile din această parte a Copenhagăi erau asemănătoare cu cartierul său din Atlanta – străduțe umbrite, cu case compacte din cărămidă, înconjurate de curți la fel de compacte, în față și în spate.

Își duse Beretta într-o parte și se folosi de frunziș pentru a-și ascunde înaintarea. Până acum nu zărise pe nimeni. Un gard viu înalt cam până la umăr delimita o curte de cealaltă. Se orientă spre zona din care putea vedea pe deasupra gardului viu și zări o ușă în spatele casei, pe care dispăruse ucigașul. Înainte de a se decide pe unde s-o ia, ușa din spate se deschise și ieșiră doi bărbați: ucigașul din Kronborg și încă un individ, scund și butucănos, fără gât.

Cei doi discutau și se deplasau spre partea din față a casei. El își ascultă instinctele și fugi din ascunzătoarea sa, intrând în curte printr-o deschizătură din gardul viu. Se îndreptă direct spre ușa din spate și, cu pistolul pregătit, se strecură în interior. Casa cu un nivel era cufundată în tăcere. Două dormitoare, o cameră de zi, bucătăria și baia. Ușa de la un dormitor era închisă. Trecu rapid în revistă camerele. Erau goale. Se apropie de ușa închisă. Cu mâna stângă apucă mânerul, cu dreapta ținând pistolul, cu degetul pe trăgaci. Răsuci încet mânerul, apoi deschise larg ușa. Și îl văzu pe Gary.

Băiatul stătea pe un scaun, lângă fereastră, și citea. Fiul său tresări, ridică ochii de pe paginile cărții, apoi chipul i se luminează când își dădu seama cine era acolo. Malone simți și el un fior de bucurie.

— Tată! Apoi Gary zări pistolul și întrebă: Ce se întâmplă?

— Nu pot să-ți explic, dar trebuie să plecăm.

— Mi-au spus că ai probleme. Oamenii aceia care încearcă să ne facă rău mie și mamei sunt aici?

El încuviință din cap, în timp ce panica puneă stăpânire pe el.

— Sunt aici! Trebuie să plecăm!

Gary se ridică în picioare, și Malone nu se putu abține. Își îmbrățișă strâns fiul. Acest băiat era al lui – din toate punctele de vedere. La naiba cu Pam!

— Stai în spatele meu! îi zise. Să faci exact ce-ți voi spune! Ai înțeles?

— O să avem probleme?

— Sper că nu.

Refăcu traseul până la ușa din spate și aruncă o privire în afară. Curtea era goală. Aveau nevoie doar de un minut ca să scape de acolo. Ieși, cu Gary pe urmele lui. Gaura din gardul viu se afla la vreo cincisprezece metri distanță. Îl trecu pe Gary în fața lui, deoarece, ultima dată când îi văzuse pe cei doi, aceștia se îndreptau spre stradă. Cu pistolul pregătit, porni rapid spre curtea de alături. Privea într-o parte, lăsându-l pe Gary să meargă în față. Trecură prin deschizătură.

— Cât de previzibil!

Se întoarse spre direcția din care venea vocea și îngheță. La șase metri de ei se afla individul fără gât, care o ținea strâns pe Pam și avea un pistol Glock cu amortizor lipit de ceafa ei. Ucigașul din Kronborg stătea de cealaltă parte, cu pistolul îndreptat direct înspre Malone.

— Am găsit-o pe fosta ta soție rătăcind încă, spuse individul fără gât cu accent olandez. Presupun că i-ai spus să stea în mașină, nu?

Privirea lui se îndreptă spre Pam. Ochii ei îl rugau să o ierte.

— Gary, spuse ea, incapabilă să se miște.

— Mamă!

Malone sesiză nota de disperare din vocea amândurora. Îl așeză din nou pe Gary în spatele lui.

— Hai să vedem ce-ai făcut, Malone! L-ai urmărit pe omul meu de la castel până în oraș, ai așteptat să plece, apoi ai continuat să-l urmărești, gândindu-te că băiatul tău ar putea fi aici.

Vocea era fără îndoială cea de noaptea trecută de la telefon.

— Ceea ce s-a dovedit a fi corect!

Celălalt nu părea impresionat. Malone fu cuprins de o senzație de greață. I se întinsese o capcană.

— Scoate încărcătorul de la Beretta și aruncă-l!

Malone ezită, apoi își dădu seama că nu avea de ales. Făcu exact cum i se ceruse.

— Acum hai să facem schimbul! Eu ți-o dau pe fosta ta soție, iar tu îmi dai băiatul.

— Și dacă spun să păstrezi femeia?

Individul chicoti.

— Sunt sigur că nu vrei ca fiul tău să vadă cum îi zbor creierii mamei sale, adică exact ceea ce voi face, pentru că nu prea o vreau, de fapt.

Ochii lui Pam se măriră auzind consecințele pe care le atrăsese nesăbuiința ei.

— Tată, ce se întâmplă? Întrebă Gary.

— Fiule, va trebui să te duci cu el...

— Nu, strigă Pam, nu face asta!

— O să te omoare, o asigură Malone.

Degetul individului fără gât era fixat ferm pe trăgaciul de la Glock, iar Malone speră ca Pam să stea liniștită. Se uită lung la Gary.

— Va trebui să faci asta pentru mama. Dar am să mă întorc după tine, îți jur! Poți să fii sigur de asta! Îl îmbrățișă din nou pe băiat. Te iubesc! Să fii tare pentru mine, da?

Gary încuviință din cap, ezită o clipă, apoi se îndreptă spre individul fără gât, care îi dădu drumul lui Pam. Ea se repezi imediat la Gary și îl îmbrățișă, plângând.

— Ești bine? Îl întrebă ea.

— Sunt bine.

— Lăsați-mă să stau cu el, ceru ea. Nu vă voi face nici o problemă! Cotton poate găsi ceea ce căutați, și noi vom sta liniștiți. Promit!

— Taci din gură! Îi spuse individul fără gât.

— Îți jur! Nu-ți voi crea probleme!

El își duse pistolul în dreptul frunții ei.

— Mișcă-ți fundul acolo și taci din gură!

— Nu întinde coarda! Îi spuse și Malone.

Ea îl mai îmbrățișă o dată pe Gary, apoi se retrase încet din calea lui. Individul fără gât spuse chicotind:

— Bună alegere!

Malone își privea fix adversarul. Pistolul individului se îndreptă brusc spre dreapta, și trei gloanțe ieșiră prin amortizor și pătrunseră în ucigașul de la Kronborg. Corpul acestuia se clătină, apoi căzu la pământ, pe spate.

— O, Doamne! exclamă Pam și își duse palma la gură.

Malone observă șocul care se întipărise pe chipul lui Gary. Nici un băiat de cincisprezece ani n-ar trebui să fie silit să privească așa ceva.

— A făcut exact ceea ce i-am spus să facă. Numai că eu știam că-l urmărești, el nu. De fapt, chiar mi-a spus că nu a fost urmărit. Nu am timp pentru idioți. Acest mic exercițiu era menit să-ți scoată din cap orice posibile acte de bravadă. Acum du-te și adu-mi ceea ce-mi doresc! Individul fără gât îndreptă pistolul Glock spre capul lui Gary. Trebuie să plecăm fără ca tu să intervii în vreun fel.

— Ai văzut că am aruncat toate gloanțele din pistol!

Îl privi pe Gary. Un lucru interesant, chipul său nu trăda nici o urmă de neliniște. Nici panică. Nici frică. Doar hotărâre.

Individul fără gât și Gary porniră.

Malone își ținu pistolul într-o parte, cântărind în minte posibilitățile. Fiul său se afla la doar câțiva centimetri de un Glock încărcat. Stia că, în momentul în care Gary pleca, nu îi mai rămânea nici o altă soluție decât să furnizeze conexiunea. Evitase toată ziua această soluție neplăcută, deoarece acceptarea acestui lucru putea genera o mulțime de probleme. Individul fără gât anticipase fără probleme tot ce avea să facă de la bun început, știind că avea să ajungă în cele din urmă cu toții chiar acolo.

Sângele parcă îi îngheță și fu străfulgerat de o senzație răscolitoare.

O senzație neplăcută.

Dar familiară.

Încercă să pară cât mai natural cu putință. Asta era regula. În fosta lui meserie, totul depindea foarte mult de șansă. Cântărirea șanselor. Succesul fusese întotdeauna un factor care separa șansele de riscuri. Își riscase în repetate rânduri propria piele, iar în trei situații riscul depășise șansele și sfârșise la spital.

Acum era altceva. Era fiul său la mijloc.

Slavă Domnului că șansele erau toate în favoarea sa!

Individul fără gât și Gary se apropiau de deschizătura din gardul viu.

— Scuză-mă, spuse Malone.

Individul fără gât se răsuci. Malone trase cu Beretta, și glonțul pătrunse în pieptul bărbatului. Păru să nu înțeleagă ce se întâmplase – pe chipul său se citea un amestec de nedumerire și de durere. În cele din urmă, sângele îi izbucni pe la colțurile gurii și ochii i se dădură peste cap.

Căzu ca un copac tăiat cu toporul, tresări o clipă, apoi înțepeni.

Pam se repezi la Gary și îl cuprinse în brațe.

Malone lăsă pistolul în jos.

Sabre privi în timp ce Cotton Malone îi omorî și ultimul om. Stătea în bucătăria unei case care dădea înspre spatele locuinței în care Gary Malone fusese ținut ultimele trei zile. Când închiriasse clădirea, o închiriasse și pe aceasta. Zâmbi.

Malone era un tip deștept, iar oamenii lui fuseseră niște incompetenți. Aruncarea încărcătorului golise pistolul de gloanțe, cu excepția celui care se afla deja pe țeavă. Orice agent bun, cum era Malone, păstra întotdeauna un glonț pe țeavă. Își aminti de antrenamentele de la Forțele Speciale ale armatei, când un

recrut se împușcase în picior după ce-și descărcase arma - uitând de glonțul încărcat pe țeavă.

Sperase ca, într-un fel sau altul, Malone să se descurce cu oamenii plătiți de el. Asta era ideea. Și ocazia apăruse când o zărise pe Pam Malone îndreptându-se spre casă. Îl contactase prin radio pe cel scund și îi spusese cum să se folosească de imprudența ei ca să-i fie și mai clar lui Malone că nu avea de ales, mituindu-l să-l omoare pe celălalt, promițându-i un bonus.

Mulțumită lui Malone, scăpase de această ultimă plată.

Ceea ce mai însemna și că nu mai rămăsese nimeni în viață pentru a face legătura dintre Sabre și aceste întâmplări.

Chiar mai bine, Malone îl recuperase pe fiul său, ceea ce trebuia să-i liniștească adversarului său cele mai periculoase instincte.

Asta însă nu însemna că misiunea era îndeplinită.

Nici pe departe.

De fapt, abia acum putea începe cu adevărat.

PARTEA A DOUA

CAPITOLUL 17

Miercuri, 5 octombrie

Viena, Austria

Ora 13:30

Sabre frână la poartă și deschise geamul de pe partea șoferului. Nu arăta nici un act de identitate, însă paznicul îi făcu imediat semn că putea trece. Castelul imens se afla la vreo cincizeci de kilometri la sud-vest de periferie, printre pădurile cunoscute drept Pădurile Viena. Avea o vechime de trei secole și era construit de către aristocrație, iar zidurile sale de o splendoare barocă, de culoarea muștarului, delimitau șaptezeci și cinci de camere spațioase, toate cu acoperișuri ascuțite din ardezie.

Soarele puternic se revărsa peste parbrizul cețos al mașinii marca Audi, iar Sabre observă că șoseaua asfaltată și parcare laterală erau în întregime goale. Numai paznicii de la poarta principală și câțiva îngrijitori care măturau aleile perturbau peisajul liniștit.

Această discuție părea să aibă un caracter privat.

Parcă într-un gang, coborî din mașină și fu întâmpinat de aerul răcoros al acelei după-amiezi. Își încheie imediat jacheta Burberry și merse pe o alee pietruită spre Schmetterlinghaus⁵, o clădire din sticlă și metal care se afla la vreo sută de metri mai la sud de castelul principal. Pictați în verde, pereții acesteia se continuau cu sute de panouri de sticlă, iar structura impozantă din secolul al XIX-lea se încadra perfect în împrejurimile împădurite. În interior, solul indigen îmbunătățit era înțesat cu o varietate de plante exotice, însă clădirea își luase numele de la miile de fluturi care zburau liber.

Deschise o ușă șubredă de lemn și păși într-un antreu fără pardoseală, cu pământ pe jos. O draperie din fâșii de plastic gros menținea aerul cald și umed în interior. O dădu la o parte. Fluturii dansau prin aer, în acompaniamentul unei muzici instrumentale care se auzea în surdină. Bach, dacă nu se înșela. Multe dintre plante erau înflorite, iar scena liniștită contrasta izbitor cu peisajul de toamnă care se zărea prin sticla presărată cu stropi de la umezeală.

Proprietarul clădirii, Scaun-Albastru, era așezat printre plantele bogate în frunze. Avea chipul unui om care muncise prea mult, dormise prea puțin și căruia nu-i păsa deloc de hrană. Bătrânul purta un costum de stofă deasupra unei jachete de lână, ceea ce lui Sabre i se păru destul de inconfortabil. Și totuși, se gândi el, creaturile cu sângele rece au nevoie de multă căldură. Își scoase jacheta și se apropie de un scaun din lemn care era liber.

— *Guten morgen, Herr Sabre.*

Luă loc și răspunse la salut. Se părea că germana avea să fie limba în care urmau să discute.

— Plante, Dominick. Nu te-am întrebat niciodată, dar cât de multe știi despre ele?

— Știu numai că produc oxigen din dioxidul de carbon.

— N-ai putea spune totuși că fac mult mai multe? zise bătrânul zâmbind. Ce spui de culoare, căldură, frumusețe?

⁵ Casa Fluturilor.

El aruncă o privire la pădurea tropicală transplantată, privi fluturii și ascultă muzica liniștitoare. Nu-i păsa de aspectul terapeutic, însă era conștient că nu trebuia să-și exprime această opinie, așa că răspunse simplu:

— Au un rost al lor.

— Știi ceva despre fluturi?

Bătrânul ținea în poală o farfurie de porțelan mânjită cu resturi înnegrite de banană. Insectele, agitându-și aripile de safir, carmin și fildeș, devorau oferta cu nerăbdare.

— Mirosul îi atrage, spuse bătrânul și mângâie ușor aripile unuia. Cu adevărat niște creaturi minunate! Pietre prețioase zburătoare, care pătrund în lume în explozii de culoare. Din păcate, nu trăiesc decât câteva săptămâni înainte de a reintra în lanțul trofic.

Patru fluturi de un auriu-verzui sosiră la banchet.

— Această specie este destul de rară: *Papilio dardanus*. Coadă-de-rândunică africană. Le import crisalidele special din Africa.

Sabre ura insectele, dar încercă să pară interesat și așteptă.

În cele din urmă, bătrânul întrebă:

— Totul a mers bine în Copenhaga?

— Malone a plecat să caute conexiunea.

— Exact cum ai planificat tu. Cum de-ai știut?

— Nu prea avea de ales. Pentru a-și proteja fiul, va trebui să dezvăluie conexiunea, ca să nu mai fie vulnerabil. Un astfel de om este destul de previzibil.

— Și-ar putea da seama că a fost manipulat.

— Sunt sigur de asta, dar el crede că a reușit să învingă în cele din urmă. Mă îndoiesc că și-a dat seama că eu chiar voiam ca indivizii aceia să moară.

— Îți place acest joc, nu-i așa? îl întrebă bătrânul, vizibil amuzat.

— Are câteva aspecte satisfăcătoare. Făcu o pauză înainte să adauge: Când este jucat corect.

Încă vreo câțiva fluturi se alăturară celor care se aflau deja pe farfurie.

— De fapt, totul se aseamănă foarte bine cu aceste creaturi prețioase, spuse Scaun-Albastru. Se mănâncă între ei, atrași de mirajul unei hrane ușoare.

Degetele lui noduroase luară un fluture de aripă, iar trupul întunecat și piciorușele subțiri începură să se zbată, în timp ce insecta încerca să se elibereze.

— Aș putea foarte ușor să omor acest specimen. Cât de greu ar putea fi? Scaun-Albastru își eliberă prada. Aripile portocalii cu galben se zbătură, apoi își luară zborul. Dar la fel de ușor i-aș putea da drumul. Bătrânul își fixă asupra lui ochii plini de însuflețire. Folosește-te de instinctele lui Malone în avantajul nostru!

— Asta și intenționez să fac.

— Ce vei face după ce vei găsi conexiunea? întrebă Scaun-Albastru.

— Depinde.

— Malone va trebui omorât!

— Mă descurc în privința asta.

Bătrânul îi aruncă o privire.

— S-ar putea să nu fie chiar așa de ușor!

— Sunt pregătit.

— Există o problemă.

Chiar se întrebaser de ce fusese chemat înapoi la Viena.

— Israelienii sunt în alertă. Se pare că George Haddad a mai sunat o dată la West Bank, iar spionii evrei din cadrul Autorității Palestiniene au raportat faptul că a contactat Tel Avivul. Ei știu că e în viață, și presupun că știu și unde se află, de asemenea.

Asta chiar *era* o problemă!

— Scaunele sunt conștiente de această expunere și au ratificat autoritatea pe care ți-o acordasem de a aborda problema după cum crezi de cuviință.

El ar fi acționat oricum după bunul-plac.

— După cum știi, israelienii au motivații cu mult diferite față de ale noastre. Noi vrem conexiunea. Ei vor s-o distrugă.

Sabre încuviință din cap. Își bombardaseră propriii oameni în cafeneaua aceea doar ca să-l omoare pe Haddad.

— Evreii sunt o problemă, declară încet Scaun-Albastru. Întotdeauna au fost dificili. Faptul că sunt diferiți și încăpățânați le alimentează orgoliul exacerbat.

Sabre hotărî să nu comenteze acest lucru.

— Intenționăm să ajutăm și noi la finalizarea problemei evreiești.

— Nu eram conștient de faptul că era o problemă.

— Nu pentru noi, ci pentru prietenii noștri arabi. Așa că trebuie să fii cu un pas înaintea israelienilor. Nu pot fi lăsați să intervină!

— Atunci trebuie să plec!

— Unde s-a dus Malone?

— La Londra.

Scaun-Albastru se cufundă în tăcere, concentrându-se asupra insectelor care fluturau în poala sa. În cele din urmă, le alungă cu mâna.

— Pe drumul spre Londra va trebui să te mai oprești undeva.

— Voi avea timp?

— Nu ai de ales. O altă persoană de contact din cadrul guvernului israelian deține niște informații pe care ți le va transmite ție personal, și vrea să fie plătit.

— Nu asta vor toți?

— E în Germania. N-ar trebui să dureze. Ia unul dintre avioanele companiei. Mi s-a spus că acest individ este neglijent. Este expus, chiar dacă el nu-și dă seama. Încheie socotelile noastre cu el.

El înțelese la ce se referea.

— Și e inutil să mai precizez că vor mai fi și alții acolo, care vor sta să privească. Te rog să faci un spectacol memorabil. Israelienii trebuie să înțeleagă că aceasta este o afacere cu miză mare. Bătrânul își schimbă poziția în scaunul de lemn, apoi își înclină iar nasul ca un stilet înspre farfuria pe care o ținea în poală. Ești la curent, de asemenea, și cu evenimentul care se va petrece aici în acest sfârșit de săptămână?

— Bineînțeles.

— Am nevoie de dosarul financiar al unui anumit individ. Până vineri. Se poate?

El știa răspunsul corect, deși nu mai avea timp și pentru asta.

— Sigur că da.

Scaun-Albastru îi spuse numele care trebuia investigat, apoi îi preciză:

— Trimite informațiile aici. Între timp, fă ceea ce știi tu cel mai bine!

CAPITOLUL 18

Washington, D.C.
Ora 07:30

Stephanie se hotărî să rămână în capitală. Jucătorii principali erau aici, așa că dacă ea avea de gând să-l ajute pe Malone, trebuia să fie aproape de fiecare dintre ei. Era conectată cu Atlanta și cu cartierul general de la Magellan Billet prin intermediul laptopului și al telefonului mobil, și acum avea trei agenți care se îndreptau spre Danemarca. Alți doi erau deja la Londra, iar unul în drum spre Washington. Camera ei de hotel avea să fie, deocamdată, centrul de comandă.

Așteptase ultimele douăzeci de minute, iar când telefonul de pe birou sună într-un sfârșit, zâmbi. Un lucru știa sigur despre Thorvaldsen: era punctual. Ridică receptorul.

- Da, Henrik.
- Erai așa de sigură că eram eu?
- Ești foarte punctual.
- E nepolitic să întârzi.
- Sunt absolut de acord. Ce-ai aflat?
- Destul ca să știm că avem o problemă.

Thorvaldsen trimisese cu o zi în urmă un grup de investigatori pentru a trasa ultimele mișcări ale celor doi bărbați care muriseră în conflictul cu Malone. Fiindcă unul din ei omorâse și un agent federal, ea putea să apeleze și la ajutorul Europolului.

— Ai auzit vreodată de Der Orden des Goldenen Vlieses? Ordinul Lânii de Aur?

- Este un cartel economic european. Știu de el.
- Am nevoie de o conexiune la internet la laptopul tău.
- Accesul e restricționat, spuse ea în glumă.
- Te asigur, cu ceea ce știu, am toate aprobările de care e nevoie.

Ea îi spuse adresa pentru transfer. Un minut mai târziu, cinci fotografii apărură pe ecranul ei. Trei aveau numai capetele, iar doi erau fotografiați în întregime. Cei cinci bărbați aveau mai bine de șaptezeci de ani, cu fețele ca niște caricaturi, teșite, reci și inexpresive, fiecare exprimând un anumit rafinament șlefuit – ținuta aristocratică a bărbaților obișnuiți să facă numai ce vor ei.

— Ordinul Lânii de Aur s-a refăcut la sfârșitul anilor 1940 chiar după socializarea comunistă a industriei austriece. A fost constituit la Viena, iar participarea inițială a membrilor fusese restricționată la un grup select de industriași și bancheri. În anii 1950 s-a diversificat, adăugând magnați ai industriei producătoare și de minerit, alături de și mai mulți bancheri.

Ea trase mai aproape un carnețel și pregăti un pix.

— Ce vrei să spui prin *re-făcut*?

— Numele vine de la ordinul medieval francez pe care Filip, duce de Burgundia, l-a creat în 1430. Însă acel grup de cavaleri a rezistat numai câteva decenii. De-a lungul secolelor au mai apărut încercări de refacere, iar un Ordin al Lânii de Aur încă există în Austria. Dar cartelul economic care poartă același nume constituie adevărata amenințare.

Ochii ei se fixară asupra ecranului, încercând să rețină chipurile lor severe.

— E un grup interesant, spuse Thorvaldsen. Un cod strict al statutelor guvernează afacerile ordinului. Numărul membrilor este restricționat la șaptezeci

și unu. Un Cerc de cinci Scaune guvernează. Cel care se numește Scaun-Albastru conduce atât Cercul, cât și ordinul. Acești oameni poartă robe de un roșu intens și își atârnă medalioane de aur la gât. Fiecare medalion are ștanțat un amnar de foc din care ies flăcări, ce înconjoară o bucată de lână de aur. Destul de spectaculos.

Ea încuviință.

— Trebuie să înțelegi câte ceva despre cei cinci pe care-i vezi pe ecran. Chipul din stânga sus este al unui industriaș austriac, Alfred Hermann. În prezent, el ocupă Scaunul Albastru. Un multimiliardar, deținător al fabricilor europene de oțel, al minelor africane, al plantațiilor de cauciuc din Orientul Îndepărtat și al companiilor bancare din lumea întreagă.

Thorvaldsen continuă să explice despre ceilalți patru. Unul deținea controlul acțiunilor la banca VRN, foarte extinsă în Austria, Germania, Elveția și Olanda, de asemenea la niște companii de automobile și farmaceutice. Altul domina piețele titlurilor de valoare europene, cu firme de investiții care gestionau portofoliile multor națiuni din Uniunea Europeană. Un al treilea deținea în întregime două companii franceze și una belgiană care, pe lângă Statele Unite, erau principalele producătoare de avioane din lume. Ultimul era cel care se autointitula „regele betonului”, iar companiile lui erau lideri de piață în Europa, Africa și Orientul Mijlociu.

— Acest grup este formidabil, observă ea.

— Cel puțin formidabil! Un aer de distincție aeriană învăluie Scaunele, și mereu a fost așa – membrii dominanți au fost germani, elvețieni și austrieci. Scaunele sunt alese pe viață dintre membri. O Umbră este aleasă simultan, ea putând intra în joc imediat după moartea cuiva. Cel numit Scaun-Albastru este ales de către Scaune, și tot pe viață.

— Ce diavoli eficienți!

— Sunt mândri de asta. Toți membrii se întâlnesc de două ori pe an într-o adunare oficială, o dată la sfârșitul primăverii, iar a doua oară chiar înainte de începerea iernii, pe terenul de o sută șaiszeci de hectare pe care-l are Alfred Hermann în afara Vienei. Restul afacerilor din timpul anului sunt conduse de către Scaune sau prin intermediul comitetelor de lucru. Există un cancelar, un trezorer, o secretară, alături de personalul auxiliar care lucrează pe lângă castelul lui Hermann. Organizația merge ca pe roate – și asta se și intenționează. Fără întârzieri parlamentare inutile.

Ea lua notițe de zor.

— Scaun-Albastru nu are voie să voteze, nici în Cerc, nici în adunare, decât în caz de balotaj. Numărul impar al celor șaptezeci și unu de membri și al celor cinci Scaune lasă loc și pentru această posibilitate.

Ea fu nevoită să admire eforturile depuse de Thorvaldsen pentru această investigație.

— Spune-mi despre membri!

— Majoritatea sunt europeni, dar printre cei șaptezeci și unu sunt și patru americani, doi canadieni, trei asiatici, un brazilian și un australian. Bărbați și femei. Au acceptat reprezentanți ai ambelor sexe cu decenii în urmă. Membrii sunt înlocuiți doar ocazional, însă o listă de așteptare asigură faptul că cifra de șaptezeci și unu va fi menținută permanent.

— De ce cartierul general se află în Austria? se interesă ea.

— Din același motiv pentru care mulți dintre noi avem banii acolo. O prevedere expresă a constituției naționale interzice violarea secretelor bancare. Este greu de luat urma banilor. Ordinul este bine finanțat. Membrii sunt evaluați

după aceleași criterii, avându-se în vedere bugetul planificat. Anul trecut, suma a ajuns până la o sută cincizeci de milioane de euro.

— Și pe ce anume își cheltuiesc aceste venituri?

— Pe ceea ce oamenii au căutat de secole - influență politică, orientându-se în special înspre eforturile Comunității Europene de a introduce moneda unică și de a reduce limita barierelor economice. Și dezvoltarea Europei de Est este un punct de interes. Refacerea infrastructurii în Cehia, Slovacia, Ungaria, România și Polonia reprezintă o afacere de proporții. Prin niște contribuții atent plasate, membrii au obținut mai mult decât partea lor normală din contracte.

— Și totuși, Henrik, o sută cincizeci de milioane de euro nu ar putea fi cheltuiți doar pe asigurarea contractelor și pe mituirea politicienilor!

— Ai dreptate. Există un scop mai mare al acestui grup.

— Aștept să-mi spui! replică ea, devenind nerăbdătoare.

— Orientul Mijlociu. Aceasta este cea mai mare prioritate a lor.

— De unde Dumnezeu știi toate astea?

La celălalt capăt al firului se așternu liniștea. Ea așteptă.

— Și eu sunt membru.

CAPITOLUL 19

Londra

Ora 12:30

Malone merse alături de Pam în josul rampei, după ce coborâra din avionul companiei British Airways, cu care zburaseră. Petrecuseră noaptea la Christiנגade, apoi zburaseră împreună de la Copenhaga până în Anglia – destinația finală a lui Malone și locul unde Pam făcea escală în drumul ei spre Georgia. Gary rămăsese cu Thorvaldsen. Fiul său îl cunoștea pe danez din verile trecute, pe care le petrecuse în Danemarca. Până să poată afla cu exactitate ce se întâmpla, Malone considerase că acela era locul cel mai sigur pentru Gary. Ca măsură suplimentară, Thorvaldsen angajase un grup de pază privat pentru a patrula pe proprietatea sa. Pam nu fusese prea încântată de această hotărâre, așa că se certaseră. În cele din urmă, înțelesese și ea că era mai înțelept așa, mai ales având în vedere ceea ce se întâmplase în Atlanta. Din moment ce criza luase sfârșit, ea trebuia să se întoarcă înapoi la serviciu. Plecase în grabă, fără să lase vreo vorbă la firmă. Să-l abandoneze pe Gary acolo nu era exact ceea ce-și dorea, dar, în cele din urmă, recunoscuse faptul că Malone putea să-l protejeze mai bine decât ar fi putut ea vreodată să o facă.

— Sper că încă mai am un serviciu, spuse ea.

— Îmi imaginez că orele de lucru suplimentare sunt totuși suficiente pentru a nu fi sancționată. Ai de gând să le spui ce s-a întâmplat?

— Voi fi nevoită.

— E în ordine. Spune-le ce crezi.

— De ce continui cu chestia asta? întrebă ea. De ce nu lași lucrurile așa cum sunt?

El remarcă faptul că ea avusese parte de suficient somn, așa că nu mai părea la fel de înnegurată. Își ceruse în mod repetat iertare pentru ziua de ieri, iar el lăsase reproșurile deoparte. De fapt, nu prea voia să discute cu ea și, fiindcă făcuseră foarte târziu rezervarea, nici măcar nu stătuseră împreună în timpul zborului. Ceea ce fusese foarte bine. Mai erau lucruri care trebuiau discutate în legătură cu Gary. Lucruri neplăcute. Dar acum nu era timp pentru asta.

— E singura modalitate de-a ne asigura că nu se va mai întâmpla și altă dată, spuse el. Dacă nu voi mai fi singurul care știe despre acest lucru, atunci nu voi mai fi eu ținta. Și, în afară de asta, nu veți mai fi vizați nici tu sau Gary.

— Ce intenționezi să faci? întrebă Pam.

El chiar nu știa ce avea să facă, așa că spuse:

— Îmi voi da seama când voi ajunge acolo.

Își croiră drum prin aglomerația dinspre terminal, iar tăcerea dintre ei și pașii gânditori erau semne evidente că le era mai bine separați. Simțurile sale adormite, după ce fusese doisprezece ani agent al Departamentului de Justiție, erau acum din nou în alertă. Observase ceva în avion. Un bărbat. Stătuse cu trei scaune mai în față, de partea cealaltă a culoarului. Avea trupul subțire ca o păstaie, cu pielea cafenie, cu obraji mai întunecați din cauza bărbii nerase. Se imbarcase în Copenhaga, și ceva din atitudinea lui îi atrăsese atenția lui Malone. Nu fusese nici o problemă în timpul zborului, dar, deși bărbatul coborâse din avion înaintea lor, acum se afla în spate.

Și asta părea să fie cu adevărat o problemă.

— Ieri l-ai împușcat pe acel om fără o umbră de remușcare, spuse Pam. Asta e înspăimântător, Cotton!

— Era vorba despre siguranța lui Gary.

— Cu asta te ocupai tu?

— Tot timpul.

— Am văzut suficienți morți până acum.

Și el la fel.

Continuară să meargă. Își dădu seama că ea se gândea la ceva. Întotdeauna știuse când mintea ei lucra febril.

— Nu am pomenit nimic ieri, spuse ea, cu toate care s-au întâmplat, dar există un alt bărbat în viața mea.

El se bucură, dar se întrebă de ce-i spusese asta.

— A trecut destul de mult timp de când ne preocupau problemele celuilalt.

— Știu asta. Numai că el e mai special. Ea își ridică brațul și îi arată încheietura mâinii. Mi-a dat ceasul ăsta cadou.

Părea mândră de el, așa că-i făcu pe plac.

— Un TAG Heuer! Nu-i rău!

— Și eu m-am gândit la fel. M-a luat prin surprindere.

— Se poartă frumos cu tine?

Ea încuviință din cap.

— Mă simt bine când sunt împreună cu el.

El nu mai știe ce să spună.

— Îți spun asta ca să știi că poate a venit vremea să facem pace.

Ajunseră în terminal, care era foarte aglomerat. Sosise timpul să se despartă.

— Te deranjează dacă vin cu tine? întrebă ea. Avionul meu spre Atlanta pleacă peste șapte ore.

El își pregătise deja cuvintele de rămas-bun, cu intenția de a părea nonșalant.

— Nu e o idee prea bună. Trebuie să fac asta singur.

Nu mai era cazul să precizeze ceea ce era în mintea amândurora: „Mai ales după ziua de ieri!”

— Înțeleg, spuse ea încuviințând din cap. Mă gândeam doar că ar fi fost un mod plăcut de a petrece după-amiaza.

— De ce ai vrea să vii? se interesă el. Credeam că vrei să fii cât mai departe de toate astea.

— Aproape că am fost omorâtă din cauza acelei conexiuni, așa că eram și eu curioasă. Și, în afară de asta, ce-aș putea face în acest aeroport?

El trebui să admită că arăta minunat – era cu cinci ani mai mică decât el, dar părea chiar mai tânără. Iar chipul ei amintea prea mult de vechea Pam – care fusese în același timp neajutorată, independentă și atrăgătoare -, împiedicându-l parcă să se poarte nerespectuos. Trăsăturile de pe chipul ei pistruiat, ochii albaștri, toate îi activau în minte o mulțime de amintiri, unele cu care luptase din răspuțeri, străduindu-se să le reprime, mai ales după acel august în care aflase că nu era tatăl lui Gary.

El și Pam fuseseră căsătoriți mulți ani. Își petrecuseră viața împreună și împărtășiseră și bune, și rele. Acum avea patruzeci și opt de ani, era divorțat de mai mult de un an, separat de aproape șase.

Poate că sosise într-adevăr vremea să treacă peste asta. Ce se întâmplase era de domeniul trecutului, și nici el nu fusese tocmai un înger.

Însă negocierea unei păci trebuia să mai aștepte, așa că spuse doar:

— Du-te înapoi în Atlanta și ferește-te de probleme, bine?
— Aș putea să-ți spun și ție același lucru, spuse ea și zâmbi.
— Asta e imposibil în cazul meu. Dar sunt convins că bărbatului care a apărut acum în viața ta i-ar face plăcere să te aibă acasă.
— Tot va trebui să discutăm, Cotton. Amândoi am evitat subiectul.
— Vom discuta, dar după ce se vor termina toate acestea. Ce zici de un armistițiu până atunci?

— De acord!
— Am să te țin la curent cu evoluția lucrurilor, și nu fi îngrijorată în privința lui Gary! Henrik o să aibă grijă de el. Va fi protejat. Ai numărul de telefon, așa că poți vorbi cu el oricând vrei.

Îi făcu vesel cu mâna, însoțindu-și gestul de un zâmbet, apoi se îndreptă spre ieșirea din terminal și spre stația de taxiuri. Nu avea bagaje. În funcție de cât era nevoit să stea, avea să cumpere mai târziu cele necesare, după ce găsea conexiunea. Însă, înainte să iasă din clădire, trebuia să mai verifice totuși ceva.

La ușile dinspre ieșire, se apropie de un ghișeu de informații și luă o hartă a orașului dintr-un stand. O întoarse și o studie, comportându-se normal, dar între timp privirea lui se îndrepta dinspre hartă spre puhoiul de oameni care treceau prin terminalul foarte cuprinzător. Se așteptase ca Păstaie să-l aștepte să plece, dacă într-adevăr îl urmărise. În schimb, acesta era pe urmele lui Pam, ceea ce-l îngrijoră. Aruncă harta pe masă și traversă terminalul. Pam intrase într-una dintre numeroasele cafenele, cu intenția vădită de a-și petrece timpul luând masa sau bând o cafea. Păstaie își găsisse o poziție într-un magazin duty-free, de unde putea supraveghea ușor cafeneaua. Interesant! După cum se părea, nu Malone era atracția zilei.

Intră și el în cafenea.

Pam stătea într-un separeu; se duse la ea. Expresia de pe chipul femeii îi trăda surpriza.

— Ce cauți aici?
— M-am răzgândit. De ce n-ai veni și tu cu mine?
— Mi-ar face mare plăcere!
— Cu o condiție!
— Da, știu. Îmi voi ține gura!

Stephanie lăsa cuvintele lui Thorvaldsen să i se deruleze din nou în minte. Apoi spuse calm:

— Ești membru al Ordinului Lânii de Aur?
— De treizeci de ani. Întotdeauna am considerat această organizație o modalitate prin care oamenii cu bani și putere pot să se întâlnească unii cu alții. Cu asta ne ocupăm în cea mai mare parte a timpului.
— Când nu-i plățiți pe politicieni sau când nu dați mită pentru contracte.
— Haide, Stephanie! Doar știi cum e în lume! N-am făcut eu regulile. Eu doar joc după cele stabilite dinainte.
— Spune-mi tot ce știi, Henrik! Și, te rog, fără aiureli!
— Investigatorii mei au mers pe urmele celor doi indivizi care au murit ieri și au ajuns la Amsterdam. Unul avea o prietenă. Aceasta ne-a spus că iubitul ei lucra pentru un alt individ. O singură dată a reușit să-l vadă și ea, și din descrierea ei cred că-l cunosc și eu.

Ea așteptă ca el să mai spună ceva.

— Interesant, acum mai mulți ani de zile, în cadrul ordinului, am auzit ceva despre Biblioteca din Alexandria. Ocupantul Scaunului Albastru, Alfred Hermann, este obsedat de acest subiect.

— Și știi și de ce?

— El consideră că sunt multe lucruri pe care le putem învăța de la strămoși.

Ea avea dubii în privința acestui lucru, dar continuă, întrebând:

— Care e legătura dintre cei doi care au murit și ordin?

— Individul descris de femeia aceea a avut de-a face cu ordinul. Nu e un membru, ci un angajat. Ea nu-i auzise numele, dar prietenul ei folosisese niște termeni pe care i-am mai auzit și eu mai demult. *Die Klauen der Adler*.

Ea traduse în gând. Gheare-de-Vultur.

— Ai de gând să-mi spui mai multe?

— Ce-ai zice s-o lăsăm pentru când voi fi mai sigur?

În iunie, când îl întâlnise pe Thorvaldsen pentru prima dată, acesta nu fusese deloc atât de îndatoritor, ceea ce nu făcuse decât să pună și mai mult gaz pe foc în relația deja aprinsă dintre ei doi. Însă de atunci ea învățase să nu-l subestimeze pe danez.

— Bine. Spuneai că principalul interes al ordinului este Orientul Mijlociu. Ce vrei să spui cu asta?

— Apreciez faptul că nu faci presiuni.

— Trebuia să încep odată și odată să cooperez cu tine. În plus, oricum n-aveai de gând să-mi mai spui ceva.

— Semănăm foarte mult, spuse Thorvaldsen și chicoti.

— Hmm, asta mă sperie!

— Nu e chiar așa de rău. Dar, ca să-ți răspund la întrebarea despre Orientul Mijlociu, din nefericire, lumea arabă respectă numai puterea. Ei știu totuși cum să negocieze, și au și multe lucruri pentru care să se târguiască, în special petrol.

Ea nu avea cum să contrazică această concluzie.

— Cine este inamicul numărul unu al arabilor? întrebă Thorvaldsen. America? Nu, Israelul. Acesta este spinul care le stă în coastă. Care stă acolo, chiar în mijlocul lumii *Ior*! Un stat evreiesc, cu granițele stabilite în 1948, când aproximativ un milion de oameni au fost expulzați, asta dacă-i crezi pe arabi. Acest pământ, pe care palestinienii, egiptenii, iordanienii, libanezii și sirienii l-au revendicat timp de secole întregi, a fost pur și simplu oferit evreilor de către restul lumii. *Nakba*, catastrofa, cum o numesc ei. Un nume potrivit. Thorvaldsen făcu o pauză. Pentru ambele părți.

— Și imediat a izbucnit războiul, spuse Stephanie. Primul dintre multele războaie.

— Fiecare dintre ele fiind câștigat în mod mulțumitor de către Israel. În ultimii șaizeci de ani, israelienii s-au cramponat de pământul *Ior*, și asta din cauză că Dumnezeu i-a spus lui Avram că așa trebuia să fie.

Ea își aminti pasajul pe care-l citase Brent Green: „Deci a zis Domnul către Avram, după ce s-a despărțit Lot de dânsul: «Ridică-ți ochii și, din locul în care ești acum, caută spre miazănoapte, spre miazăzi și răsărit și spre mare. Că tot pământul, cât îl vezi, ți-l voi da ție și urmașilor tăi pe vecie»”.

— Promisiunea lui Dumnezeu către Avram este unul dintre motivele pentru care Palestina a fost dată evreilor, spuse Henrik. Este presupusul lor pământ strămoșesc, lăsat moștenire de către Domnul însuși. Cine ar putea contrazice așa ceva?

- Cel puțin un cărturar palestinian de care am auzit.
- Cotton mi-a spus despre George Haddad și despre bibliotecă.
- N-ar fi trebuit să facă asta.

— Nu cred că-i mai pasă acum de vreo regulă, și nici tu nu te numeri în acest moment printre persoanele lui favorite.

Pe asta o meritase.

— Sursele mele din Washington m-au informat că la Casa Albă se dorește prinderea lui Haddad. Presupun că ești la curent cu acest lucru.

Ea nu-i răspunse.

— Nici nu-mi imaginam că ai putea să confirmi sau să negi asta. Numai că se întâmplă ceva aici, Stephanie. Un eveniment de importanță majoră. Oamenii aflați la putere nu-și pierd de obicei timpul cu aiureli.

Era și ea de acord cu asta.

— Poți să-i arunci pe oameni în aer, să-i terorizezi în fiecare zi. Nu rezolvi nimic. Dar când deții ceea ce adversarul tău fie își dorește, fie nu vrea ca altcineva să aibă, atunci poți spune că ai obținut adevărata putere. Știu cum e și cu Ordinul Lânii de Aur. E vorba despre influență. Asta caută să obțină Alfred Hermann și ordinul.

— Și ce vor face cu ea?

— Dacă lovește în inima Israelului, așa cum este foarte posibil, atunci lumea arabă va negocia pentru a obține această influență. Toată lumea din ordin se așteaptă să profite de pe urma relațiilor prietenești cu arabii. Prețul petrolului este de ajuns pentru a le atrage atenția, însă piețe noi pentru bunurile și serviciile lor – acesta este un premiu și mai mare. Cine știe? Informația s-ar putea să pună la îndoială însuși statul evreu, ceea ce ar putea liniști multe spirite încinse. Pe America a costat-o dorința de a apăra Israelul pe o perioadă îndelungată. De câte ori nu s-a întâmplat acest lucru? Imaginează-ți, de exemplu, că o națiune arabă ar susține că Israelul trebuie distrus. Națiunile Unite ar pune acest lucru în balanță. Statele Unite nu ar fi de acord. Toată lumea s-ar enerva. S-ar scoate săbiile din teacă. Apoi ar trebui făcute concesii și oferți dolari pentru a liniști spiritele. Imaginează-ți, dacă acest lucru nu ar mai fi necesar, cât de liniștită ar fi și lumea, și America!

„Asta ar putea fi chiar moștenirea pe care Larry Daley o vrea pentru președinte”, se gândi Stephanie.

— Oare ce ar putea fi atât de puternic?

— Nu știu. Dar noi doi am citit acum câteva luni un document antic care schimba totul în mod fundamental. Despre ceva cu o putere asemănătoare ar putea fi vorba și aici.

Avea dreptate, dar realitatea era alta.

— Cotton are nevoie de aceste informații.

— Le va obține, dar mai întâi trebuie ca noi să aflăm întreaga poveste.

— Și cum îți propui să faci acest lucru?

— Ordinul își organizează adunarea de iarnă la acest sfârșit de săptămână. Nu aveam de gând să mă duc, dar acum m-am hotărât să merg.

CAPITOLUL 20

Londra
Ora 13:20

Malone se dădu jos din taxi și analiză străzile învăluite în tăcere. O mulțime de fațade cu frontoane, stâlpi laterali cu tot felul de ornamente, pervazuri pline cu flori. Fiecare dintre casele pitorești cu specific georgian părea o locuință liniștită din Antichitate, un loc ce ar adăposti în mod natural șoareci de bibliotecă și alte persoane înclinate spre studiu. Probabil că George Haddad se simțea la el acasă în acest mediu.

— Aici locuiește? întrebă Pam.

— Sper că da. Nu am mai auzit de el de vreun an de zile. Dar aceasta este adresa care mi-a fost dată acum trei ani.

După-amiaza era rece și uscată. Mai devreme citise în *The Times* cum Anglia era încă în mijlocul unei secete neobișnuite de toamnă. Păstaie nu-i mai urmărise din Heathrow, dar era posibil ca altcineva să preia urmărirea, deoarece individul comunica în mod evident și cu alții. Și totuși, nu se mai vedeau alte taxiuri. Se simți ciudat cu Pam alături de el, dar merita această senzație de stânjeneală. El o ceruse prin faptul că insistase să vină și ea.

Urcară treptele din față și intrară în clădire. Mai întârzie puțin în hol, ascuns privirilor, și se uită în stradă.

Dar nu apărură nici mașini, nici oameni.

Sonerie de la apartamentul de la etajul al treilea țârâi discret. Bărbatul cu pielea măslinie care răspunse la ușă era scund și dolofan, cu părul cărunt și fața lată. Ochii căprui se însuflețiră când îl văzură pe oaspetele său, iar Malone observă o străfulgerare de încântare reprimată în zâmbetul larg de bun venit.

— Cotton, ce surpriză! Chiar ieri mă gândisem la tine!

Își strânseseră mâinile cu căldură, și Malone i-o prezentă pe Pam. Haddad îi invită înăuntru. Lumina zilei era ascunsă de perdelele groase din dantelă, iar Malone observă rapid decorul, lucrurile părând a fi alese în mod intenționat pentru a nu se potrivi unele cu altele – se aflau acolo un pian, mai multe dulapuri, fotolii, veioze cu abajururi din mătase și o masă de stejar pe care trona un computer, înghesuit între multe cărți și hârtii.

Haddad făcu un gest ca și cum ar fi vrut să cuprindă toată dezordinea.

— Aceasta este lumea mea, Cotton!

Pereții erau umpluți cu hărți, care erau atât de multe, încât tapetul de un verde ca salvia abia se mai vedea. Malone le trecu în revistă, și observă că acestea înfățișau în special Pământul Sfânt, Arabia și Peninsula Sinai, realizate în momente diferite de timp, din Antichitate până în vremurile noastre. Unele erau fotocopiate, altele originale, dar toate erau interesante.

— Și mai mult din obsesia mea, spuse Haddad.

După câteva replici introductive, Malone hotărî să treacă direct la subiect.

— Lucrurile s-au schimbat. De aceea mă aflu aici.

Îi relată ce se întâmplase cu o zi în urmă.

— Fiul tău e bine? întrebă Haddad.

— E bine. Acum cinci ani nu am pus întrebări pentru că așa mi se ceruse când mi se dăduse misiunea respectivă. Acum lucrurile stau diferit, așa că vreau să știu și eu ce se petrece.

— Mi-ai salvat viața!

— Ceea ce ar trebui să fie suficient ca să aflu adevărul.

Haddad îi conduse în bucătărie, unde se așezară în jurul unei mese ovale. Aerul călduț era înăbușitor, îmbibat cu un miros persistent de vin și tutun.

— Este complicat, Cotton. Abia în ultimii ani am înțeles și eu.

— George, trebuie să aflu totul.

O ușoară stânjeneală își făcu apariția. Amândoi erau de acord că prietenii vechi se puteau slăbi. Oamenii se schimbau. Ceea ce odată era apreciat între doi oameni mai târziu devenea incomod. Dar Malone știa că Haddad avea încredere în el, și voia ca reciproca să fie la rândul său valabilă. În cele din urmă, bătrânul vorbea. Malone ascultă în timp ce Haddad le povestea despre anul 1948, când, la nouăsprezece ani, luptase în rezistența palestiniană, încercând să oprească invazia sionistă.

— Am împușcat mulți oameni, spuse Haddad. Dar pe unul nu l-am putut uita niciodată. Venise să-l vadă pe tatăl meu. Din nefericire, acesta își luase zilele, iertat fie-i sufletul. Îl capturasem pe acest bărbat, crezând că era sionist. Eram tânăr, plin de ură, lipsit de răbdare, iar el vorbea în dodii. Așa că l-am împușcat. Ochii lui Haddad se umeziră. Era unul dintre Păzitori, iar eu l-am omorât, fără să mai pot afla vreodată ceva. Palestinianul făcu o pauză. Apoi, cincizeci și ceva de ani mai târziu, în mod incredibil, m-a vizitat un alt Păzitor.

Malone se întrebă care putea fi semnificația.

— A venit acasă la mine, stând în întuneric, rostind aceleași lucruri pe care le spusese și primul bărbat, în 1948.

— Sunt un Păzitor.

Oare Haddad auzise bine? Întrebarea i se formulase imediat în minte.

— De la bibliotecă? Mi se oferă o invitație?

— De unde știi acest lucru?

Îi spuse bărbatului ce se întâmplase cu mult timp în urmă. În timp ce vorbea, Haddad încercase să-l evalueze pe musafirul său. Era subțire, cu părul negru ca smoala, avea o mustață groasă și pielea bronzată, care semăna la textură cu pielea de animale arsă la soare. Era îmbrăcat îngrijit și nu purta nimic ieșit din comun, iar hainele erau asortate. La fel ca primul emisar.

Bărbatul, mai tânăr decât el, se cufundase în tăcere, iar Haddad hotărâse ca de data asta să aibă și el răbdare. În cele din urmă, Păzitorul îi spuse:

— Noi ți-am studiat scrierile și lucrările publicate. Cunoștințele dumitale privitoare la textele vechi ale Bibliei sunt impresionante, la fel ca abilitatea dumitale de a interpreta ebraica originală. Iar argumentele dumitale privind traducerile acceptate sunt convingătoare.

El aprecie complimentul. Nu era un lucru foarte des întâlnit în West Bank.

— Suntem o grupare foarte veche. Cu mult timp în urmă, primii Păzitori au salvat o mulțime de cărți de la distrugere din Biblioteca din Alexandria. A fost un efort imens. Din când în când am mai oferit câte o invitație – pentru cei care ar putea beneficia, ca dumneata.

Multe întrebări i se perindară prin minte, însă spuse doar:

— Păzitorul pe care l-am împușcat spunea că războiul pe care îl purtam atunci nu era necesar. Că sunt lucruri mai puternice decât gloanțele. Ce voia să spună?

— N-am de unde să știu. În mod evident, tatăl dumitale nu a reușit în încercarea lui de a ajunge la bibliotecă, așa că nu a beneficiat niciodată de cunoștințele noastre, iar noi nu am beneficiat de ale lui. Să sperăm că dumneata nu vei da greș.

— Ce vrei să spui cu „nu a reușit în încercarea lui”?

— Pentru a avea dreptul de a utiliza biblioteca, trebuie să dovedești că ești vrednic și, astfel, trebuie să treci prin încercarea eroului. Bărbatul scoase un plic. Interpretează corect aceste cuvinte, și vei găsi intrarea, iar acolo, eu personal voi avea onoarea de a te introduce în bibliotecă.

El acceptă plicul.

— Sunt un om bătrân. Cum aș mai putea face o călătorie atât de lungă?

— Vei găsi puterea.

— De ce aș face acest lucru?

— Pentru că în bibliotecă vei găsi răspunsuri.

— Greșeala mea a fost, zise Haddad, că am relatat autorităților palestinienilor despre acea vizită. Spusesem totuși adevărul. Chiar nu puteam să fac acea călătorie. Când am raportat ce se întâmplase, credeam că vorbesc cu prietenii din West Bank. Dar spionii israelieni au auzit totul, iar următorul lucru pe care-l știu este că noi doi ne aflăm în cafeneaua aceea când a explodat.

Malone își reaminti acea zi. Una dintre cele mai înspăimântătoare din viața lui. De-abia reușise să-l salveze pe acesta și pe el însuși.

— Ce făceai acolo? îl întreabă Pam, cu o notă de îngrijorare în voce.

— Eu și George ne cunoșteam de ani de zile. Amândoi suntem interesați de cărți, în special de Biblie. Îl arată cu degetul. Acest om este unul dintre experții din întreaga lume. Mi-a făcut plăcere să-l mai consult uneori.

— N-am știut niciodată că te interesau astfel de subiecte, spuse Pam.

— Se pare că au fost multe lucruri pe care nici unul din noi nu le-a știut despre celălalt. Văzu că ea înțelegea ceea ce voise el să spună, așa că lăsă totul suspendat în aer și spuse: Când George a simțit că apar probleme, și cum nu avea încredere în palestinienii, mi-a cerut ajutorul. Stephanie m-a trimis să aflu ce se întâmpla. După explozia acelei bombe, George a vrut să plece. Toată lumea presupunea că a murit în explozie. Așa că l-am ajutat să dispară.

— Cu numele de cod Conexiunea Alexandria, spuse Pam.

— Cineva în mod sigur a aflat despre mine, declară Haddad.

Malone încuviință din cap.

— Dosarele din computer au fost accesate, spuse el. Numai că nu este menționat unde locuiești, ci doar că eu sunt singurul care știe acest lucru. Din acest motiv l-au răpit pe Gary.

— Îmi pare foarte rău de acest lucru. Niciodată nu mi-aș fi dorit să-l pun în pericol pe fiul tău.

— Atunci spune-mi, George, de ce vor toți să te omoare?

— În momentul în care m-a vizitat Păzitorul, eu lucram la o teorie privind Vechiul Testament. Publicasem anterior mai multe lucrări despre starea din acel moment a textului sfânt, însă voiam să exprim mai mult decât atât.

Ridurile de la colțurile ochilor lui Haddad se adânciră, iar Malone privi cum prietenul său părea să se lupte cu gândurile.

— Creștinii au tendința să se concentreze asupra Noului Testament, continuă Haddad. Evreii folosesc Vechiul Testament. Aș putea afirma că majoritatea creștinilor înțeleg prea puțin din Vechiul Testament, în afară de ideea că cel Nou este o împlinire a profețiilor din cel Vechi. Dar Vechiul Testament este important, și sunt multe contradicții în acel text, unele care ar putea ridica rapid semne de întrebare în legătură cu mesajul acestuia. El îl mai auzise pe Haddad și mai înainte vorbind despre acest subiect, dar acum sesiză o nouă nuanță. Exemplele sunt nenumărate. Facerea dă două versiuni conflictuale ale creației. Sunt exprimate două genealogii diferite ale urmașilor lui Adam. Apoi Potopul.

Dumnezeu îi spune lui Noe să aducă șapte perechi de la toate dobitoacele curate și o pereche de la cele care nu sunt curate. În altă parte a Facerii se vorbește doar despre câte o pereche din fiecare. În unul dintre versete, Noe dă drumul unui corb să caute pământ, dar în altul acesta este un porumbel. Chiar și durata Potopului este contrazisă: patruzeci de zile și de nopți sau trei sute șaptezeci? Ambele variante sunt utilizate. Ca să nu mai vorbim despre duzinile de dublete și de triplete regăsite în cadrul povestirilor, cum ar fi numele diferite utilizate pentru descrierea lui Dumnezeu. Într-un loc este citat YHWH, *Yahweh*, în altul – *Elohim*. Nu crezi că măcar numele Domnului ar trebui să fie consecvent?

Gândurile lui Malone se întoarseră cu câteva luni în urmă, în Franța, unde auzise niște nemulțumiri similare despre cele patru evanghelii din Noul Testament.

— Majoritatea sunt acum de acord, spuse Haddad, că Vechiul Testament a fost compus de către mai mulți scriitori de-a lungul unei perioade de timp extrem de lungi. A fost o combinație meșteșugită din diferite surse, realizată de către scribii compilatori. Această concluzie este absolut limpede, și teoria nu este nouă. Un filosof spaniol din secolul al XII-lea a fost printre primii care a observat că *Facerea 12:6* – „Pe atunci trăiau în țara aceasta Canaaneii” – nu putea fi scrisă de Moise. Și cum ar fi putut să fie Moise autorul celor Cinci Cărți, când ultima descrie în detaliu momentul precis și circumstanțele morții sale? Și multe alte adăugiri literare. Cum ar fi și utilizarea unor nume de locuri antice, iar apoi notele care apar la subsolul textelor, precizând că acele locuri sunt vizibile *până în ziua de azi*. Aceasta arată clar influențele ulterioare asupra formei, dimensiunii și esteticii textului.

— Și, de fiecare dată când apare câte o redactare din asta, se pierde și mai mult din înțelesurile inițiale, preciză Malone.

— Fără îndoială. Cea mai bună estimare este că Vechiul Testament a fost compus între anii 1000 și 586 î.Hr. Compozițiile mai noi au apărut în jurul anilor 500, până la 400 î.Hr. Apoi se poate ca textul să mai fi fost cârpit pe la anul 300 î.Hr. Nimeni nu știe cu precizie. Tot ce știm este că Vechiul Testament este o cârpăceală, fiecare fragment fiind scris în diverse circumstanțe istorice și politice, exprimând diferite puncte de vedere religioase.

— Apreciez toate aceste observații, spuse Malone, gândindu-se din nou la contradicțiile din Noul Testament de care auzise pe când se afla în Franța. Crede-mă, chiar apreciez. Dar nici unul dintre aceste lucruri nu este ceva revoluționar, indiferent dacă oamenii cred că Vechiul Testament este Cuvântul Domnului sau îl consideră o adunătură de povești foarte vechi.

— Dar dacă spusele au fost modificate până la pierderea mesajului original? Dacă Vechiul Testament, așa cum îl știm, nu este și nu a fost niciodată Vechiul Testament din vremurile sale de origine? Ei bine, acest lucru ar putea schimba multe lucruri.

— Sunt numai urechi!

— Asta îmi place la tine, spuse Haddad zâmbind, că știi să asculți.

Malone putea să vadă din expresia lui Pam că ea nu prea era de acord, dar se abținu și nu interveni în nici un fel.

— Noi doi am mai discutat despre asta și înainte, spuse Haddad. Vechiul Testament este diferit în mod fundamental de cel Nou. Creștinii iau literal textul celui Nou, până la a determina istoric acele lucruri. Însă poveștile despre patriarhi, exod și cucerirea Canaanului nu fac parte din istorie. Ele sunt expresia creativă a reformei religioase care s-a petrecut într-un loc numit Iudeea cu mult

timp în urmă. Cu siguranță există un sâmbure de adevăr în aceste relatări, dar ele sunt mai mult povești decât fapte reale. Un exemplu potrivit ar fi Cain și Abel. În momentul despre care se vorbește, în povestire există doar patru persoane pe pământ: Adam, Eva, Cain și Abel. Și totuși, în Facerea 4:17 se afirmă astfel: „După aceea a cunoscut Cain pe femeia sa și ea, zămislind, a născut pe Enoh”. De unde a apărut nevasta? Este vorba despre Eva? Adică mama sa? Nu ar fi strigător la cer? Apoi, în socotirea urmașilor lui Adam, Facerea 5 afirmă că Maleleil a trăit 895 de ani, Iared 962 de ani, iar Enoh 365 de ani. Cât despre Avram, acesta avea o sută de ani când Sara l-a născut pe Isaac, iar ea avea nouăzeci de ani.

— Nimeni nu ia literal toate acestea, spuse Pam.

— Evreii evlavioși ar afirma contrariul.

— Ce vrei să spui, George? Întrebă Malone.

— Vechiul Testament, așa cum îl știm noi acum, este rezultatul unor traduceri. Limba ebraică a textului original a ieșit din uz în jurul anului 500 î.Hr. Astfel, pentru a înțelege Vechiul Testament, trebuie fie să acceptăm interpretările tradiționale evreiești, fie să căutăm informații din dialectele moderne ale descendenților limbii ebraice care s-a pierdut. Nu putem folosi cea dintâi metodă, deoarece învățații evrei care au interpretat textul inițial, între anii 500 și 900 d.Hr., la o mie și ceva de ani după ce acesta a fost scris, nici măcar nu știau ebraica veche, așa că au făcut reconstrucția pe ghicite. Vechiul Testament, la care mulți se referă ca la Cuvântul Domnului, nu este nimic altceva decât o traducere la întâmplare.

— George, noi doi am mai discutat despre astea și mai demult. Învățații dezbat aceste lucruri de secole. Nu este nimic nou.

Haddad îi zâmbi cu șiretenie.

— Dar încă nu am terminat de explicat!

CAPITOLUL 21

Viena, Austria
Ora 14:45

Atmosfera de la castelul lui Alfred Hermann era mormântală. Numai când se organiza Adunarea Ordinului sau când se reuneau Scaunele, ieșea și Hermann din acea stare de solitudine.

Nu era cazul în ziua respectivă, iar el era încântat de acest fapt.

Stătea în apartamentul său particular, alcătuit dintr-o serie de camere spațioase de la etajul al doilea al castelului, fiecare cameră trecând pur și simplu în cealaltă – influențe ale stilului arhitectural francez, lipsit de coridoare. Sesiunea de iarnă a celei de-a patruzeci și noua adunări urma să se deschidă în mai puțin de două zile, și el era încântat că aveau să participe toți cei șaptezeci și unu de membri ai Ordinului Lânii de Aur. Chiar și Henrik Thorvaldsen, care inițial spusese că nu participă, confirmase în cele din urmă. Membrii nu se mai întruniseră din primăvară, așa că știa că discuțiile din zilele următoare aveau să fie aprinse. Ca ocupant al Scaunului Albastru, misiunea lui era să se asigure de productivitatea dezbaterilor. Personalul ordinului era deja la lucru, pregătind sala de ședințe a castelului, și totul avea să fie gata în momentul în care membrii soseau pentru weekend. Numai că el nu era îngrijorat în privința adunării. Gândurile lui erau preocupate de găsirea Bibliotecii din Alexandria, ceva ce visase să îndeplinească timp de zeci de ani.

Se îndreptă spre celălalt capăt al încăperii.

Macheta, pe care o comandase cu ani în urmă, ocupa colțul de nord al camerei, și era o miniatură spectaculoasă a modului în care trebuie să fi arătat Biblioteca din Alexandria pe vremea lui Cezar. Își trase un scaun și se așeză, fixând cu privirea fiecare detaliu, cu mintea rătăcindu-i departe.

Două colonade cu stâlpi dominau structura. Ambele erau pline de statui, podelele erau căptușite cu covoare, pereții erau acoperiți cu tapiserii. Așezați pe numeroasele scaune înșirate de-a lungul coridoarelor, membrii se ciondăneau în legătură cu sensul unui cuvânt sau din cauza cadenței unui vers ori erau angajați în vreo controversă caustică referitoare la vreo nouă descoperire. Aceste camere se continuau cu niște încăperi laterale, unde papirusuri, pergamente și, mai târziu, codice zăceau adunate în cutii, așezate unul peste altul, numerotate pentru indexare, sau pe rafturi. În alte camere, copiii munceau la producerea de copii, care erau mai apoi vândute pentru obținerea de fonduri. Membrii se bucurau de salarii mari, erau scutiți de taxe și li se asigurau masa și locuința. Existau acolo săli de lectură, laboratoare, observatoare, chiar și o grădină zoologică. Experții în gramatică și poezii primeau posturile cele mai importante, iar fizicienii, matematicienii și astronomii, cele mai bune aparaturi. Arhitectura era categoric grecească, întreaga construcție semănând cu un templu elegant.

„Ce loc! se gândi el. Ce vremuri!”

Numai în două momente din istoria omenirii cunoașterea reușise să se dezvolte semnificativ la nivel mondial: unul fusese în timpul Renașterii, și continuase până în prezent, iar celălalt în timpul secolului al IV-lea î.Hr., când Grecia conducea lumea.

Se gândi la vremurile care fuseseră cu trei sute de ani î.Hr. și la moartea bruscă a lui Alexandru cel Mare. Generalii lui se bătuseră pentru mărețul său

imperiu, și în cele din urmă acesta fusese spart în trei părți și începuse epoca greacă, o perioadă de dominație elenă în lumea întreagă. Una dintre aceste treimi fusese revendicată de către Ptolemeu, un macedonean cu vederi largi, care se declarase rege al Egiptului în anul 304 î.Hr. și care fondase dinastia ptolemeică, având capitala în Alexandria.

Ptolemeii fuseseră intelectuali. Ptolemeu I fusese istoric, Ptolemeu al II-lea – zoolog, Ptolemeu al III-lea – patronul literaturii, iar Ptolemeu al IV-lea scrisese piese de teatru. Fiecare dintre ei alesese cărțurari și oameni de știință de elită ca tutori pentru copiii lor și încurajaseră mințile luminate să trăiască în Alexandria. Ptolemeu I fondase un muzeu, un loc unde învățații aveau posibilitatea să se întâlnească pentru a-și împărtăși cunoștințele. Pentru a-i ajuta în strădaniile lor, el mai înființase și biblioteca. Pe vremea lui Ptolemeu al III-lea, în anul 246 î.Hr., existau două locații, biblioteca principală, lângă palatul regal, și încă una, mai mică, cu sediul în sanctuarul zeului Serapis, cunoscută ca Serapeum.

Ptolemeii erau colecționari pasionați de cărți, trimițându-și agenții prin toată lumea cunoscută. Ptolemeu al II-lea cumpărase întreaga bibliotecă a lui Aristotel. Ptolemeu al III-lea dăduse ordin ca toate navele din portul Alexandria să fie verificate. Dacă se găseau cărți, erau copiate, copiile erau returnate proprietarilor, iar originalele erau depozitate în bibliotecă. Genurile variau de la poezie și istorie la retorică, filosofie, religie, medicină, știință și drept. În jur de patruzeci și trei de mii de pergamente fuseseră adăpostite în cele din urmă în Serapeum, disponibile pentru publicul larg, și alte cinci sute de mii la muzeu, restricționate numai pentru erudiți.

Și ce se întâmplase cu toate acestea? O versiune spunea că arseseră când Iuliu Cezar se luptase cu Ptolemeu al XIII-lea în anul 48 î.Hr. Cezar ordonase arderea flotei regale, dar focul se extinsese în întregul oraș, și se poate ca atunci să fi ars și biblioteca. O altă versiune îi blama pe creștini, care se presupune că distruseseră biblioteca principală în anul 272 d.Hr. și Serapeumul în anul 391, în efortul lor de a scăpa orașul de orice influență păgână. O altă variantă îi învinuia pe arabi de distrugerea bibliotecii, după ce aceștia cuceriseră Alexandria, în anul 642. Califul Omar, când fusese întrebat despre cărțile din tezaurul imperial, se zice că răspunsese: „Dacă cele ce sunt scrise sunt conform Cărții Domnului, atunci nu sunt necesare. Iar dacă nu sunt în concordanță cu aceasta, atunci nu sunt dorite. Distrugeți-le!” Astfel, se presupune că timp de șase luni arseseră pergamentele în băile din Alexandria.

Hermann se crispa mereu la acest gând – cum una dintre cele mai mari încercări ale umanității de a colecționa o mare de cunoștințe putuse pur și simplu să ardă.

Dar ce se întâmplase, de fapt?

Desigur, cum Egiptul se confrunta cu o agitație crescândă și cu agresiuni din partea străinilor, biblioteca devenise victima persecuțiilor, a violențelor mulțimii și a ocupației militare, fără să se mai bucure de privilegii speciale. Când dispăruse definitiv?

Nimeni nu știa exact.

Era adevărată legenda? Se spunea că un grup de entuziaști reușiseră să extragă pergament după pergament, pe unele le mai copiaseră, pe altele le mai furaseră, conservând cunoașterea în mod metodic. Cronicarii aveau de secole întregi bănuieli legate de existența acestora.

Erau Păzitorii.

Lui îi plăcea să-și imagineze ceea ce reușiseră să păstreze acești entuziaști dedicați. Opere necunoscute ale lui Euclid, Platon, Aristotel, Augustin? Pe lângă

nenumărați alții care mai târziu fuseseră considerați părinții domeniilor în care activau.

Nu se știa absolut nimic.

Și acest lucru făcea căutarea și mai tentantă.

Ca să nu mai vorbim despre teoriile lui George Haddad, care îi ofereau lui Hermann o cale de a promova scopurile ordinului. Comitetul Politic determinase deja cum ar putea fi folosită avantajos destabilizarea Israelului. Planul de afaceri era atât ambițios, cât și fezabil. Asta numai cu condiția ca rezultatele cercetărilor lui Haddad să poată fi dovedite.

Cu cinci ani în urmă, Haddad vorbise despre vizita cuiva care se dăduse drept Păzitor. Spionii Israelului transmisese această informație la Tel Aviv. Evreii reacționaseră exagerat, ca de obicei, și încercaseră imediat să-l omoare pe Haddad. Din fericire, interveniseră americanii, iar Haddad rămăsese în viață. Hermann era totodată mulțumit de faptul că reușise să găsească modalitatea potrivită de a-i determina pe reprezentanții politicii americane – pe care-i folosea drept surse – să negocieze; acest lucru îl ajutase să obțină confirmarea faptelor din trecut și să pună la cale noi acțiuni, permițându-i lui Sabre să se ocupe de Cotton Malone.

Dar cine știa ceva? Poate Sabre avea să afle mai multe de la israelianul corupt care-l aștepta în Germania?

Singura certitudine era George Haddad.

Acesta trebuia găsit!

CAPITOLUL 22

Rothenburg, Germania **Ora 15:30**

Sabre mergea cu pași mari pe aleea pietruită. Rothenburgul se întindea la o sută de kilometri la sud de Würzburg, un oraș încercuit cu ziduri de piatră, cu metereze și cu turnuri de pază ca în Evul Mediu. În interior, străzile înguste se răsuceau printre clădirile pe jumătate din lemn, pe jumătate din cărămidă și piatră. Sabre căuta una în mod special.

Baumeisterhaus era plasat chiar în afara pieței, la distanță foarte mică de fostul turn cu ceas. Pe o placă de metal scria că această construcție fusese ridicată în 1596, dar, în ultimul secol, structura de trei etaje găzduia un han și un restaurant. Impinse ușa din față și fu întâmpinat de un miros îmbietor de pâine dospită și de măr cu scorțișoară. Salonul de la parter unde se lua masa era strâmt și dădea într-o curte interioară cu două etaje, iar pe pereții văruiți cu alb erau expuse coarne de cerb.

Unul dintre oamenii de contact ai ordinului aștepta într-un separeu din stejar. Acesta avea o siluetă slabă și plăpândă și era cunoscut numai sub numele de Jonah. Sabre se îndreptă spre el și intră în separeu. Pe masă era așternută o pânză de un roz delicat. O ceașcă plină de cafea se odihnea în fața lui Jonah, și o plăcintă pe jumătate mâncată era așezată pe o farfurie din apropiere.

— Se întâmplă lucruri ciudate, spuse Jonah în engleză.

— Așa e în Orientul Mijlociu.

— Mai ciudate decât de obicei.

Acest bărbat era atașat la Ministerul de Interne israelian, parte din misiunea germană.

— Mi-ai cerut să fiu atent la orice lucru referitor la George Haddad. Se pare că s-a sculat din morți. Oamenii noștri sunt cu toții băgați în priză!

— Din ce sursă a venit această informație? întrebă Sabre, prefăcându-se că nu știe nimic.

— A sunat personal în Palestina în ultimele câteva zile. Vrea să le spună ceva.

Sabre se mai întâlnise cu Jonah de trei ori înainte. Oamenii ca el, care puneau banii înaintea loialității, erau utili, dar în același timp cereau prudență. Trișorii mereu trișau.

— Ce-ar fi să nu ne mai ascundem după deget și să-mi spui exact ceea ce vrei să mă informezi?

Bărbatul savură o gură de cafea.

— Înainte să dispară, acum cinci ani, Haddad a primit o vizită de la cineva numit Păzitorul.

Sabre știa deja acest lucru, dar nu spuse nimic.

— I se dăduse un fel de informație. Puțin ciudat, dar devine și mai ciudat.

Nu apreciasse niciodată simțul dramatic pe care Jonah îl utiliza cu mare drag.

— Haddad nu a fost primul care a trecut prin acea experiență. Am văzut un dosar. Au mai fost încă alți trei care au primit, începând cu anul 1948, vizite similare de la cineva numit Păzitorul. Israelul a știut despre fiecare în parte, dar toți acei oameni au murit la câteva zile sau săptămâni după vizită. Jonah făcu o pauză. Dacă-ți amintești, și Haddad a fost la un pas de moarte.

Începu să înțeleagă.

— Oamenii tăi vor să păstreze ceva numai pentru ei?

— Așa se pare.

— La ce perioade de timp au apărut aceste vizite?

— Cam la intervale de douăzeci de ani în ultimii șaiszeci de ani. Toți aveau studii academice, un israelian și doi arabi, incluzându-l și pe Haddad. Crimele au fost toate opera Mossadului.

— Și cum ai reușit să afli asta? se interesă el.

— Așa cum am mai spus, dosarele. Jonah tăcu pentru câteva momente. Un comunicat a sosit acum câteva ore. Haddad locuiește la Londra.

— Am nevoie de o adresă.

Jonah i-o dădu, apoi spuse:

— Au fost trimiși oameni. Din unitatea specială de exterminare.

— De ce să-l ucidă pe Haddad?

— Și eu l-am întrebat pe ambasador același lucru. El a făcut cândva parte din Mossad și mi-a spus o poveste interesantă.

— Presupun că de aceea mă aflu aici.

— Știam eu că ești un tip deștept, îi spuse Jonah, aruncându-i un zâmbet.

David Ben-Gurion își dădu seama că i se terminase cariera politică. Încă din zilele copilăriei sale, când se afla în Polonia, cu o constituție delicată, visase ca evreii să ajungă pe pământul lor biblic. Astfel, el condusesese ca un părinte poporul Israelului în anii tumultuoși din 1948 până în 1963, trecându-l prin războaie și rămânând în fruntea statului.

O sarcină grea pentru un om care-și dorise de fapt să fie un intelectual.

Devorase cărți de filosofie, studiasse Biblia, flirtase un timp cu budismul, învățase chiar greaca veche pentru a citi Platon în original. Avea o curiozitate nesecată privind științele naturale și detesta ficțiunea. Modul lui preferat de comunicare era bătaia verbală, nu dialogul meșteșugit. Și totuși, nu era un gânditor abstract.

Era mai degrabă un bărbat slab, uscățiv, cu un halou de păr argintiu în jurul capului, cu un maxilar care-i exprima puterea voinței și cu un temperament vulcanic.

Proclamase independența Israelului în mai 1948, ignorând admonestările din ultima clipă de la Washington, și respinsese nenorocirile prezise de cei mai apropiați asociați ai săi. Își aminti cum, la câteva ore de la declarația sa, forțele armate trimise de cinci națiuni arabe invadaseră Israelul, unindu-se cu miliția palestiniană, într-o încercare deschisă de a-i distruge pe evrei. El condusesese personal armata, și doar unu la sută din populația evreiască murise în cele din urmă, alături de miile de arabi. Mai mult de jumătate de milion de palestinieni își pierduseră casele. Până la urmă, evreii învinseseră, și mulți afirmaseră că el era o combinație între Moise, regele David, Garibaldi și Dumnezeu Atotputernic.

Timp de încă cincisprezece ani își condusesese poporul. Dar acum era 1965, iar el avea aproape optzeci de ani și obosise.

Mai rău, greșise.

Se uită la biblioteca impresionantă. Atâta cunoaștere! Bărbatul care se prezentase drept Păzitor spusese că acea încercare urma să fie o provocare, dar, dacă reușea, răsplata urma să fie inestimabilă.

Și trimisul avusese dreptate.

Citise odată că măsura unei idei consta în cât de relativă era aceasta nu numai față de vremurile ei, dar și dincolo de acestea.

Vremurile sale dăduseră naștere națiunii moderne a Israelului, dar în timpul acestui proces muriseră mii de oameni, iar el se temea că mult mai mulți urmau să piară în deceniile următoare. Evreii și arabii păreau destinați să lupte între ei. El crezuse că țelul său fusese corect, iar cauza sa dreaptă, dar nu și de acum încolo.

Greșise.

În toate.

Cu grijă, răsfoi din nou volumul greoi deschis pe masă. Încă trei tomuri asemănătoare îl așteptau. Păzitorul care-l vizitase cu șase luni în urmă stătea la intrare, cu un zâmbet larg pe fața lui crăpată.

Ben-Gurion nu visase niciodată că exista un asemenea loc de studiu, și era recunoscător curiozității sale care îi permisesse să-și adune curajul pentru o asemenea încercare.

— De unde au apărut toate acestea? Întrebuse el când intrase.

— Sunt mintea și sufletul bărbaților și ale femeilor.

O ghicitoare, dar și un adevăr, iar filosoful din el înțelesese.

— Ben-Gurion a povestit acestea în 1973, cu câteva zile înainte să moară, spuse Jonah. Unii spun că delira. Alții că-și pierduse mințile. Dar, orice a învățat el în realitate în acea bibliotecă, a ținut numai pentru sine. Un lucru e clar totuși. Politica și filosofia lui Ben-Gurion s-au schimbat radical după 1965. A devenit mai puțin militant, mai conciliant. A cerut concesii pentru arabi. Multe i se atribuiau vârstei sale înaintate, dar Mossadul considera că era mai mult decât atât. Atât de mult, încât Ben-Gurion devenise chiar suspect. Din acest motiv, nu i s-a mai permis niciodată o revenire pe plan politic. Îți poți imagina? Părintele Israelului ținut la distanță!

— Cine este acest Păzitor?

— Dosarele nu spun nimic, răspunse Jonah, ridicând din umeri. Dar în ce-i privește pe cei patru care au mai primit vizit ele... Mossadul a aflat cumva despre fiecare și a acționat cu iuțeală. Oricine ar fi, Israelul vrea ca nimeni să nu discute cu ei.

— Deci colegii tăi și-au propus să-l elimine pe Haddad?

— În timp ce purtăm această discuție, zise Jonah încuviințând din cap.

Aflase destule, așa că ieși din separeu.

— Cum rămâne cu banii mei? Întrebă Jonah iute.

Sabre scoase un plic din buzunar și îl aruncă pe masă.

— Cu asta ar trebui să fim chit. Anunță-ne când mai ai să ne mai spui ceva!

— Vei fi primul care va afla, spuse Jonah luând mita și punând-o în buzunar.

Sabre îl urmări pe interlocutorul său cum se ridică în picioare și se îndreaptă nu spre ușa principală, ci spre un intrând unde erau plasate toaletele. Își spuse că această oportunitate era la fel de bună ca oricare alta, așa că se duse după el.

Ezită când ajunse la ușa de la toaletă.

Restaurantul era pe jumătate plin, prost luminat și zgomotos, iar ocupanții meselor își vedeau de treaba lor, discutând de zor în diverse limbi. Pătrunse în interior, încuie ușa și se uită peste tot. Văzu două cabine, o chiuvetă și o oglindă, lumina chihlimbarie provenind de la niște aplici incandescente. Jonah intrase în

prima cabină, iar cealaltă era goală. Sabre apucă o mână de șervețele de hârtie și așteptă să audă zgomotul apei trase la toaletă, apoi își scoase cuțitul din buzunar.

Jonah ieși din cabină, trăgându-și fermoarul la pantaloni.

Sabre își făcu vânt și înfipse cuțitul în pieptul acestuia, răsucindu-l în sus, apoi cu cealaltă mână presă șervețelele de hârtie peste rană. Privi ochii lui Jonah, în care se putea citi șocul, apoi, treptat, aceștia se goliră de orice expresie. Ținu șervețelele pe rană în timp ce retrase lama cuțitului.

Jonah căzu la podea.

Recuperă plicul din buzunarul acestuia, apoi șterse lama de pantalonii lui Jonah. Apucă rapid brațele mortului și trase corpul sângerând înapoi în cabină, proptind cadavrul de toaletă.

Apoi închise ușa cabinei și ieși.

Afară, Sabre se luă după un ghid care organizase un tur prin oraș până la Rathaus⁶. Femeia, destul de în vârstă, arătă spre primăria veche și vorbi despre lungă istorie a orașului Rothenburg.

Sabre ezită o clipă și ascultă. Clopotele bătură ora patru după— amiaza.

— Dacă vă uitați sus la ceas, observați cele două ferestre rotunde situate la dreapta și la stânga acestuia.

Toată lumea se întoarse în timp ce ferestruicile se deschideau. Apăru o păpușă mecanică mare, înfățișând un bărbat, care bău o stacană de vin, în timp ce o altă figurină se uita. Ghida zumzăi mai departe despre semnificația istorică. Aparatele foto se puseră în funcțiune. La fel și camerele de filmat. Evenimentul dură în jur de două minute. Pe când Sabre se îndepărta încet, zări privirea unuia dintre turiști, un bărbat, care întoarse cu abilitate aparatul foto dinspre turnul cu ceas înspre el. Zâmbi.

Expunerea constituie un risc permanent când trădarea devine un mod de viață. Din fericire, aflase de la Jonah tot ceea ce dorea să știe, ceea ce explica motivul pentru care fusese achitată acea datorie pentru totdeauna. Numai că israelienii știau acum de contactul lui Jonah. Lui Scaun-Albastru părea să nu-i pese, și îl instruisese special să ofere un „spectacol memorabil”.

Ceea ce și făcuse.

Atât pentru israelieni, cât și pentru Alfred Hermann.

⁶ Primărie (n. tr.)

CAPITOLUL 23

Londra

Ora 14:30

Malone așteptă ca George Haddad să-și termine explicațiile. Vechiul lui prieten o luase pe ocolite.

— Am scris o lucrare acum șase ani, spuse Haddad. Trata o teorie asupra căreia lucrasem, referitoare la modul în care Vechiul Testament fusese inițial tradus din ebraica veche.

Haddad le spuse despre *Septuaginta*, meșteșugită din secolul al III-lea până în secolul I î.Hr., cea mai veche și mai exhaustivă redare a Vechiului Testament în limba greacă, tradusă la Biblioteca din Alexandria. Apoi descrie *Codex Sinaiticus*, un manuscris al Vechiului și al Noului Testament din secolul al IV-lea d.Hr., utilizat de cărturarii de mai târziu pentru confirmarea altor texte biblice, deși nu știa nimeni dacă acesta era corect. Apoi vorbi despre *Vulgata*, încheiată cam în aceeași perioadă de către Sfântul Ieronim, prima traducere din ebraică direct în latină, la care apăruseră revizii majore în secolele al XVI-lea, al XVIII-lea și al XX-lea.

— Chiar și Martin Luther, spuse Haddad, a adus unele modificări *Vulgata*, îndepărtând fragmente ce nu corespundeau cu credința lui luterană. Sensul global al acelei traduceri este dat cu totul peste cap. Multe minți luminate i-au alterat mesajul. Cât despre Biblia în versiunea King James, mulți cred că prezintă cuvintele originale, însă aceasta a fost creată în secolul al XVII-lea dintr-o traducere a *Vulgatei* în engleză. Traducătorii respectivi nu au văzut niciodată ebraica originală, și, chiar dacă ar fi văzut-o, e puțin probabil că ar fi înțeles-o. Cotton, Biblia pe care o știm astăzi este de cinci ori tradusă și „adaptată” față de cea care a fost scrisă prima oară. Versiunea King James se autoproclamă autorizată și originală. Asta însă nu înseamnă autentică, și nici chiar adevărată.

— Mai există biblii în ebraică? întrebă Pam.

Haddad clătină din cap.

— Cea mai veche care a supraviețuit este *Codexul din Aleppo*, salvat de la distrugere în Siria, în 1948. Dar acesta este un manuscris din secolul al X-lea, produs după aproape două mii de ani de la textul original al cine știe cărui manuscris.

Malone văzuse pergamentul acestui manuscris, sfărâmicios, de culoarea untului, cu cerneala maronie ștearsă, în Biblioteca Națională Evreiască din Ierusalim.

— În articolul meu, spuse Haddad, am emis o ipoteză cum că anumite manuscrise ar putea fi de folos la rezolvarea acestor probleme. Știm că Vechiul Testament a fost studiat de către filosofi antici de la Biblioteca din Alexandria – oameni care chiar înțelegeau ebraica veche. Știm și faptul că aceștia și-au notat ideile. Există referințe la aceste lucrări, citate și pasaje în manuscrise care au supraviețuit, dar, din nefericire, textele originale au dispărut. Mai mult, s-ar putea să mai existe texte antice evreiești – știm că Biblioteca a acumulat multe de acest gen. Distrugerea în masă a scrierilor evreiești a devenit ceva comun mai târziu, de-a lungul istoriei, în special a cărților cu Vechiul Testament în ebraică. Numai Inchiziția a ars 12 000 de copii ale Talmudului. Studiarea unui singur exemplar din acestea s-ar putea dovedi decisivă în alungarea oricăror dubii.

— De ce ar mai conta? întrebă Pam.

— Contează foarte mult, spuse Haddad. În special dacă e greșit.

— În ce mod? Întrebă Malone, devenind nerăbdător.

— Moise despărțind în două Marea Roșie. Ieșirea. Facerea. David și Solomon. Încă din secolul al XVIII-lea, arheologii au săpat Pământul Sfânt cu dorința de răzbunare – totul pentru a dovedi că Biblia este un fapt istoric. Și totuși, nu a fost scoasă din pământ nici o singură dovadă palpabilă care să confirme măcar un lucru din Vechiul Testament. Exodul este un exemplu bun. Se presupune că mii de israelieni au călătorit, traversând Peninsula Sinai. Au poposit în locuri identificate precis în Biblie, care pot fi găsite și astăzi. Însă nu s-a găsit nici măcar un ciob de lut, nici o brătară, absolut nimic din acea perioadă de timp pentru a confirma exodul. Aceeași lipsă de dovezi a fost prezentă și când arheologia a încercat să coroboreze alte adevăruri biblice. Nu credeți că e cam ciudat? Nu credeți că ar trebui să fie măcar un incident descris în Vechiul Testament care să aibă dovada undeva sub pământ?

Malone știa că Haddad, ca mulți alți oameni, examina Biblia doar din punct de vedere istoric. Acea școală de gândire considera că exista ceva adevărat în Biblie, dar nu prea mult. Chiar și Malone avea unele dubii. În urma a ceea ce citise de-a lungul timpului, ajunsese la concluzia că persoanele care asociau povestirea cu istoria își formaseră propriile concluzii mai mult din considerente teologice decât științifice. Dar ce importanță avea totuși acest lucru?

— George, ai mai spus acest lucru și înainte, și sunt de acord cu tine. Vreau să știu ce este atât de important încât să-ți pună viața în pericol.

Haddad se ridică de la masă și îi duse în locul în care hărțile împodobeau pereții.

— Mi-am petrecut ultimii cinci ani colecționând aceste hărți. Nu a fost ușor. Mi-e rușine să recunosc, dar a trebuit să și fur vreo câteva.

— De unde? Întrebă Pam.

— Din biblioteci, în special. Multe dintre ele nu permit fotocopierea din cărțile rare. Și, în afară de asta, la copiere se mai pierde din detalii, iar aici detaliile contează. Haddad se îndreptă spre una dintre hărți, care ilustra statul modern al Israelului. Când pământul a fost împărțit în 1948, și sioniștilor li s-a dat presupusa lor parte, au fost multe discuții despre promisiunea făcută lui Avram. Cuvântul Domnului că această regiune – și Haddad își apăsă degetul pe hartă –, acest teren precis, s-ar zice că ar fi aparținut lui Avram.

Malone se uită la granițe.

— Faptul că știu cât de cât ebraica veche mi-a dat o oarecare înțelegere. Poate prea multă. Acum treizeci de ani, am observat ceva interesant. Însă, pentru a aprecia această revelație, este important să-l apreciem pe Avram.

Malone cunoștea povestea.

— Facerea, spuse Haddad, înregistrează un eveniment care a afectat în mod profund întreaga istorie mondială. S-ar putea să fi fost cea mai importantă zi din istoria tuturor oamenilor.

Malone îl ascultă pe Haddad povestind despre Avram, care călătorise din Mesopotamia la Canaan, rătăcind printre oamenii de acolo, urmând cu credință poruncile Domnului. Soția lui, Sarai, rămăsese stearpă, și, la un moment dat, îi sugerase lui Avram să se cupleze cu roaba sa favorită, o sclavă egipteană pe nume Agar, care stătuse cu ei încă de când clanul fusese expulzat din Egipt de către faraon.

— Nașterea lui Ismael, continuă Haddad, întâiul fiu al lui Avram, de la Agar, a devenit foarte importantă în secolul al VII-lea d.Hr., când s-a format o

nouă religie în Arabia: islamul. Coranul îl numește pe Ismael „un apostol și un profet. El a fost un rob plăcut pentru Domnul său”⁷. Numele lui Avram apare în douăzeci și cinci de capitole din cele o sută paisprezece ale Coranului. Până în ziua de astăzi, numele de Ibrahim și Isma’îl sunt comune pentru musulmani. Coranul însuși poruncește musulmanilor să urmeze religia lui Avraam.

— „Avram nu a fost nici iudeu, nici creștin. El a fost credincios adevărat și nu a crezut decât într-un singur Dumnezeu.”⁸

— Foarte bine, Cotton! Văd că ai studiat Coranul de când am stat de vorbă ultima oară!

— L-am citit o dată sau de două ori, zise Malone zâmbind. Un material fascinant!

— Coranul afirmă foarte limpede că Avraam și Ismael au ridicat temeliele Casei.

— Kaaba, spuse Pam. Sanctuarul cel mai de preț al islamului.

— De când știi tu chestii despre islam? o întrebă Malone impresionat.

— N-am studiat asta în mod special. Însă mă uit pe canalul History.

El îi observă zâmbetul.

— Kaaba este la Mecca. Musulmanii adulți trebuie să facă un pelerinaj până acolo. Problema este că, atunci când se adună în fiecare an, sunt atât de mulți oameni acolo, încât mai multe sute mor călcați în picioare. Asta apare mereu la știri.

— Arabii, în special arabii musulmani, își socotesc strămoșii până la Ismael, spuse Haddad.

Malone știa ce avea să urmeze. La treisprezece ani după nașterea lui Ismael, Dumnezeu îi spusese lui Avram că el avea să fie tatăl unor mulțimi de popoare. Mai întâi îi poruncise să-și schimbe numele în *Avraam*, iar lui Sarai – în *Sara*. Apoi Domnul anunțase că Sara urma să dea naștere unui fiu. Nici Sara, nici Avraam nu-l crezuseră pe Dumnezeu, dar în mai puțin de un an se născuse Isaac.

— Ziua acelei nașteri e foarte posibil să fi fost cea mai importantă zi din istoria omenirii, continuă Haddad. Totul s-a schimbat după aceea. Biblia și Coranul diferă în multe aspecte privitoare la Avraam. Fiecare redă o altă povestire. Însă, conform Bibliei, Domnul i-a spus lui Avraam că tot pământul ce-l înconjură, pământul Canaanului, îi va aparține lui Avraam și fiului său Isaac.

Malone știa restul. Domnul îi reapăruse lui Iacob, fiul lui Isaac, și îi repetase promisiunea cu pământul, spunând că prin Iacob va veni un popor căruia îi va aparține în veci pământul Canaanului.

Lui Iacob i se spusese să-și schimbe numele în *Israel*. Cei doisprezece fii ai lui Iacob evoluaseră în triburi separate, ce au rămas legate de promisiunea Domnului față de Avraam, și fiecare își stabilise propria familie, devenind cele douăsprezece triburi ale lui Israel.

— Avraam este părintele tuturor celor trei religii principale ale lumii, spuse Haddad. Islamul, iudaismul și creștinătatea își trag rădăcinile din el, deși povestea vieții lui diferă la fiecare dintre ele. Întregul conflict al Orientului Mijlociu, care a durat mii de ani, este doar o dispută privind care dintre povestiri este cea corectă și care religie are dreptul divin asupra pământului: arabii prin Ismael, evreii prin Isaac, iar creștinii prin Hristos.

Malone își aminti fragmentul din Biblie și spuse:

— „După aceea a zis Domnul către Avram: «Ieși din pământul tău, din neamul tău și din casa tatălui tău și vino în pământul pe care ți-l voi arăta Eu. Și

⁷ Coran, Surat Maryam, 54-55 (n. tr.)

⁸ Coran, Surat al-Baqara, 135 (n. tr.)

eu voi ridica din tine un popor mare, te voi binecuvânta, voi mări numele tău și vei fi izvor de binecuvântare. Binecuvânta-voi pe cei ce se vor binecuvânta întru tine toate neamurile pământului»,

— Spui aceste cuvinte cu convingere, observă Pam.

— Au un înțeles profund, spuse Haddad. Evreii cred că aceste cuvinte sunt cele care le acordă drept exclusiv de proprietate asupra Palestinei. Am petrecut cea mai mare parte a vieții mele de adult studiind Biblia. Este o carte nemaipomenită. Și ceea ce o diferențiază de alte povestiri epice este o chestie simplă: nu conține nimic mistic sau magic. Ea se concentrează, în schimb, pe responsabilitatea umană.

— Dumnezeu ești credincios? îl întrebă Pam.

— În religie nu cred, spuse Haddad clătinând din cap. Am văzut mult prea limpede manipulările ei. În Dumnezeu? Asta-i altceva. Însă l-am văzut nepăsarea. M-am născut musulman. Tatăl meu era musulman, la fel și al lui. După războiul din 1949, ceva s-a schimbat. Atunci a devenit Biblia pasiunea mea. Voiam s-o citesc în forma ei originală, ca să aflu ce voia să transmită cu adevărat.

— De ce israelienii vor să te omoare? întrebă Malone.

— Ei sunt descendenții lui Avraam. Cei despre care Domnul a spus că-i va binecuvânta și pe ai căror inamici zisese că-i va blestema. Au murit milioane de-a lungul secolelor, și mii în ultimii cincizeci de ani, numai ca aceste cuvinte să devină adevărate. Recent, Cotton, am intrat într-o dezbatere. Un anumit individ foarte arogant dintr-un bar public mi-a spus că Israelul avea dreptul absolut de a exista. El mi-a dat șase motive, care se bazau separat pe arheologie, istorie, simț practic, umanitate, apărare și, cel mai important după el, dreptate. Haddad făcu o pauză. Dreptatea, Cotton. Dreptatea biblică, prin promisiunea făcută față de Avraam. Pământul Domnului a fost dat poporului lui Israel, proclamație pe de-a-ntregul glorioasă prin cuvintele din Facere.

Malone îl așteaptă să continue.

— Și dacă totul a fost interpretat greșit? Haddad privea harta Israelului care se continua cu o altă hartă a Arabiei Saudite.

— Te rog, nu te opri! se auzi o voce necunoscută.

Se întoarseră cu toții.

În picioare, în dreptul ușii principale, stătea un individ micuț, cu ochelari, și cu câteva fire de păr răsfirate pe frunte. Lângă el se afla o femeie în jur de treizeci de ani, mică și îndesată, cu tenul închis la culoare. Amândoi aveau arme cu amortizor. Malone observă imediat modelul și marca armelor și își dădu seama pentru cine lucrau cei doi.

Israel.

CAPITOLUL 24

Washington, D.C.
Ora 09:50

Stephanie își termină micul dejun și îi făcu semn ospătarului să vină cu nota de plată. Se afla într-un restaurant lângă Dupont Circle, nu departe de hotelul la care stătea. Întregul Magellan Billet fusese mobilizat, și șapte dintre cei doisprezece avocați o asistau acum. Uciderea lui Lee Durant îi impulsionase la maximum, dar mai erau și alte riscuri implicite. Alte agenții secrete aveau să afle în curând cu ce se ocupa ea, ceea ce însemna că Larry Daley nu rămânea nici el prea mult timp în urmă. La naiba cu ei! Malone avea nevoie de ea, și nu avea de gând să-l lase baltă. Nu din nou!

Achită nota și făcu semn unui taxi, care, cincisprezece minute mai târziu, o lăsă pe 17th Street, lângă National Mall. Ziua era însorită și luminoasă, iar femeia pe care o sunase cu două ore în urmă stătea pe o bancă la umbră, nu departe de Memorialul celui de-al Doilea Război Mondial. Aceasta era o blondă cu picioarele lungi, bine făcută și cu o șiretenie ce necesita o abordare foarte precaută -, iar Stephanie știa acest lucru. O cunoștea pe Heather Dixon de aproape zece ani. Dixon purta numele unui soț cu care avusese o relație de foarte scurtă durată și era cetățean israelian atașată la misiunea din Washington, făcând parte din contingentul nord-american al Mossadului. Lucraseră și împreună, și în tabere opuse, ceea ce era de așteptat când venea vorba despre israelieni. Stephanie spera ca întâlnirea de astăzi să fie una prietenoasă.

— Mă bucur să te văd, spuse ea și se așază.

Dixon era îmbrăcată cu gust, ca întotdeauna, cu pantaloni în carouri maro cu auriu, cămașă albă de în și vestă neagră.

— Părei destul de îngrijorată la telefon.

— Chiar sunt. Trebuie să aflu ce interese are guvernul vostru în ce-l privește pe George Haddad.

Privirea inexpressivă, specifică agenților secreți, dispăru de pe chipul frumos al lui Dixon.

— Văd că n-ai stat degeaba!

— La fel ca oamenii voștri. Au fost o mulțime de discuții referitoare la Haddad în ultimele zile.

Ea se afla de fapt în dezavantaj, pentru că Lee Durant fusese agentul ei de legătură cu israelienii, iar acesta nu mai apucase să raporteze tot ce aflase.

— Care sunt interesele americanilor? întrebă Dixon.

— Acum cinci ani un agent de-al meu aproape că a fost omorât din cauza lui Haddad.

— Apoi l-ați ascuns pe palestinian. L-ați ținut numai pentru voi. Și nu v-ați bătut capul să le spuneți despre asta și aliaților voștri.

Acum ajunseseră la miezul problemei.

— Și nici voi nu v-ați bătut capul să ne spuneți că ați încercat să-l aruncați în aer pe acest om, împreună cu agentul meu.

— Despre asta nu știu nimic. N-am avut deloc de-a face cu așa ceva. Știu însă că Haddad a dispărut, iar noi vrem să-l găsim.

— Și noi la fel!

— De ce e așa de important pentru voi?

Nu putea să-și dea seama dacă Dixon trăgea de timp sau voia să afle mai multe.

— Tu să-mi spui asta, Heather! De ce acum cinci ani saudiții au ras de pe fața pământului sate întregi din vestul Arabiei? De ce Mossadul și-a concentrat atenția asupra lui Haddad?

Își fixă privirea asupra prietenei ei. De ce trebuia să moară?

Malone adoptă o atitudine de fatalism resemnat. Aceasta era o regulă pe care o respectau toți cei din agențiile secrete: „Nu te pune cu israelienii!” Malone încălcase această regulă când îi lăsase pe israelieni să creadă că Haddad murise în cafeneaua bombardată. Acum își dădu seama că aceștia aflaseră. Lee Durant afirmase că israelienii erau foarte agitați, dar nu menționase nimic despre compromiterea secretului lui Haddad. Altfel nu ar fi lăsat-o pe Pam să vină cu el.

— Ar trebui să ții ușa încuiată, spuse intrusul. Ar putea intra tot felul de indivizi!

— Ai un nume? Întrebă Malone.

— Spune-mi Adam. Ea e Eve.

— Niște nume interesante pentru o unitate israeliană specială de exterminare.

— Ce vrei să spui? Întrebă Pam. Exterminare?

Se întoarse spre ea.

— Au venit să termine ceea ce au început acum cinci ani. Se întoarse apoi spre Haddad, care nu arăta nici prin cel mai mic gest că i-ar fi fost frică. Ce vor ei să nu se afle?

— Adevărul, spuse Haddad.

— Nu știu nimic despre asta, replică Adam. Nu sunt politician, doar un angajat plătit. Am ordin doar să ucid. Tu înțelegeți acest lucru, Malone. Ai făcut și tu parte cândva din branșă.

Da, își amintea prea bine. Cu Pam însă, era cu totul altă poveste.

— Toți sunteți nebuni de legat, spuse ea. Vorbiți despre ucidere ca și cum ar face parte din meserie.

— De fapt, spuse Adam, asta e singura mea meserie.

Malone aflate încă de la începuturile lui la Magellan Billet că supraviețuirea depindea de multe ori de capacitatea de-a ști când să fii pe fază și când să te retragi din joc. În timp ce-l privea pe vechiul său prieten, un luptător pe termen lung, observă că Haddad știa că pentru el sosise vremea să aleagă.

— Îmi pare rău, șopti Malone.

— Și mie, Cotton. Însă am luat această decizie când am dat acele telefoane.

Auzise bine?

— Telefoane?

— Unul ceva mai demult, celelalte două mai recent. La West Bank.

— Asta a fost o prostie, George!

— Poate. Însă știam că vei veni.

— Mă bucur că *tu* știai, pentru că eu nu aveam nici cea mai mică idee!

Privirea lui Haddad se îngustă.

— M-ai învățat o mulțime de lucruri. Îmi amintesc fiecare lecție, și până acum câteva zile le-am respectat cu strictețe. Chiar și pe cele referitoare la protejarea lucrurilor care contează cu adevărat.

Vocea îi devenise ștearsă și inexpresivă.

— Trebuia să mă suni pe mine primul!

Haddad clătină din cap.

— Îi datorez acest lucru Păzitorului pe care l-am împuşcat. Mă achit de datorie.

— Ce paradox! spuse Adam. Un palestinian cu onoare!

— Şi un israelian ucigaş, rosti Haddad. Dar nu putem fi altceva decât ceea ce suntem.

Mintea lui Malone căuta precipitată alte posibilităţi. Trebuia să facă neapărat ceva, dar Haddad păru să-i simtă intenţia.

— Ai făcut tot ce-ai putut. Până acum, cel puţin. Haddad arată cu mâna. Ai grijă de ea!

— Cotton, doar n-ai să-i laşi să-l omoare, şopti Pam, cu disperare.

— Însă o va face, zise Haddad, cu o notă de amărăciune în glas. Apoi palestinianul se uită înspre Adam. Aş putea să rostesc o ultimă rugăciune?

Adam îi făcu semn cu arma.

— Cine sunt eu să refuz o cerere atât de rezonabilă?

Haddad se îndreaptă spre unul dintre dulapurile de lângă perete şi trase de un sertar.

— Am o pernuţă aici, pe care îngenunchez. Pot s-o iau?

Adam ridică din umeri. Haddad deschise încet sertarul şi apucă pernuţa de un roşu aprins cu amândouă mâinile. Bătrânul se apropie apoi de una dintre ferestre, şi Malone văzu pernuţa căzând pe podea. Deodată apărui un pistol, pe care Haddad îl ţinea strâns în mâna dreaptă.

Stephanie aşteptă un răspuns la întrebarea ei.

— Haddad e o ameninţare în ceea ce priveşte securitatea Israelului, spuse Dixon. Aşa era acum cinci ani, şi tot aşa este şi acum.

— Ai putea să-mi explici?

— De ce nu-i întrebi pe oamenii tăi acest lucru?

Sperase să evite această întrebare, însă hotărî să fie sinceră.

— Există o divergenţă de opinii.

— Şi tu unde te afli în cadrul acestei divergenţe de opinii?

— Un fost agent de-al meu e acum în belea. Vreau să-l ajut.

— Cotton Malone. Stim. Însă Malone ştia în ce se băga atunci când l-a ascuns pe Haddad.

— Fiul lui însă nu ştia.

— Am mulţi prieteni care au murit din cauza teroriştilor, spuse Dixon ridicând din umeri.

— Şi voi sunteţi nişte sfinţi, nu-i aşa?

— Nu-i vorba despre asta. Dar palestinienii nu prea ne dau de ales în privinţa modului în care ar trebui să ne purtăm cu ei.

— Nu fac nimic diferit de ceea ce au făcut evreii în 1948, replică Stephanie.

— Dacă ştiam că urma să avem din nou această dispută, nu aş mai fi venit, spuse Dixon zâmbind grav.

Stephanie ştia că Dixon nu dorea să audă despre terorismul de la sfârşitul anilor 1940, care fusese mai mult de factură evreiască, decât arabă. Dar nu avea de gând să se poarte cu mânuşi cu prietena ei.

— Putem vorbi atunci din nou despre hotelul King David, dacă vrei.

Ierusalimul servise drept cartier general de investigaţii criminale şi militare pentru britanici. După ce o agenţie evreiască locală fusese bombardată şi

documente importante fuseseră duse la hotel, militanții răspuseseră cu o bombă, în iulie 1946: nouăzeci și unu de morți, patruzeci și cinci de răniți, cincisprezece dintre morți fiind evrei.

— Britanicii fuseseră avertizați, spuse Dixon. Nu e vina noastră că au decis să ignore acest lucru.

— Și ce dacă au fost sunați? spuse ea. A fost un act de terorism – evrei contra britanici –, un mod de a vă îndeplini scopurile. Evreii voiau să-i alunge pe britanici și pe arabi din Palestina, și au utilizat orice tactică a mers. La fel cum au încercat și palestinienii timp de zeci de ani.

— M-am săturat să tot aud prostiile astea, spuse Dixon clătinând din cap. *Nakba* e o glumă. A fost alegerea lor când arabii au fugit din Palestina, în anii 1940, din cauză că erau speriați de moarte. Cei bogați s-au panicat, iar restul au plecat după ce le-au cerut acest lucru conducătorii lor arabi. Chiar au crezut cu toții că o să fim zdrobiți în câteva săptămâni. Cei care au plecat s-au dus numai câțiva kilometri mai încolo, în țările arabe vecine. Și nimeni, nici măcar tu, nu-i pomenești vreodată pe toți evreii care au fost forțați să plece din aceleași state arabe. Dixon ridică din umeri. Toți spun: „Ei și ce? Cui îi pasă?” Însă, când e vorba despre arabi, vai, săracii de ei! Ce tragedie!

— Ia-i unui om pământul, și o să se lupte cu tine pe veci.

— Noi nu am *luat* nimic. Am cumpărat pământul, iar majoritatea erau terenuri cu arbuști și mlaștini necultivate pe care nu le voia nimeni. Și, apropo, optzeci la sută dintre arabii care au plecat erau țărani, nomazi sau beduini. Proprietarii de pământuri, cei care au făcut cel mai mare tărboui, locuiau în Beirut, Cairo și Londra.

— Orientarea politică a israelienilor nu se schimbă niciodată, spuse Stephanie, care mai auzise aceleași lucruri și altă dată.

— Tot ce trebuia să facă arabii, spuse Dixon, era să accepte rezoluția Națiunilor Unite din 1947, care cerea înființarea a două state, unul arab, celălalt evreu, și toată lumea avea de câștigat. Dar nu, în nici un caz! N-au vrut să facă nici un compromis! Repatrierea a fost și încă mai este o condiție obligatorie pentru continuarea oricărui dialog, și asta n-o să se întâmple! Israelul este o realitate care nu va dispărea. Ți se face greață când vezi cum toată lumea este de partea arabilor. Trăiesc în tabere pentru refugiați, deoarece conducătorilor arabi le place acest lucru. Dacă nu le-ar plăcea, ar face ceva să schimbe asta. Dar ei utilizează aceste tabere pentru refugiați ca un mod de a face întreaga lume să se simtă prost pentru ceea ce s-a întâmplat în 1948. Și totuși, nimeni, nici măcar America, nu îi pedepsește *pe ei*!

— Să revenim la prezent, Heather! Mă interesează doar fiul lui Cotton Malone și George Haddad.

— La fel și pe cei de la Casa Albă! Oamenilor noștri li s-a spus că te bagi unde nu e treaba ta, adică în problema Haddad. Larry Daley spune că ești o mare pacoste.

— Pentru el, sigur că da!

— Tel Aviv nu dorește nici un amestec.

Lui Stephanie îi păru dintr-odată rău că se întâlnise cu Dixon. Dar tot trebuia să întrebe:

— Ce este atât de important? Spune-mi, și s-ar putea să nu mă mai amestec.

— Asta-i o poantă bună! zise Dixon râzând. Chiar te crede cineva?

— Am crezut că s-ar putea să meargă acum, între noi două.

Stephanie sperase că prietenia lor avea o oarecare însemnătate.

Dixon privi în jur la aleile betonate. Oamenii se plimbau prin parc, bucurându-se de acea zi.

— Asta-i o chestie foarte serioasă, Stephanie!

— Cât de grav este?

Dixon își duse mâna la spate, de unde reapăru cu un pistol.

— Atât de serioasă!

CAPITOLUL 25

Londra

Malone văzu pistolul din mâna lui Haddad și știu că prietenul său hotărâse ca aceasta să fie ultima lui rezistență. Fără ascunzișuri. Sosise vremea să-și înfrunte temerile.

Haddad trase primul; glonțul pătrunse în pieptul lui Eve, iar femeia căzu din picioare, cu sângele țâșnind din rană.

Trase și Adam, și Haddad țipă în agonie, deoarece glonțul îi străpunsese cămașa și îi zdrobise coloana vertebrată, stropind peretele și hărțile din spatele lui cu pete roșietice.

Picioarele lui Haddad se îndoiră, gura i se deschise, dar acesta nu scoase nici un sunet în timp ce căzu la pământ.

Pam țipă, un falset pătrunzător.

Aerul din încăpere devenise dintr-odată sufocant. Malone își dădea seama că rămăsese la mâna unui individ lipsit de suflet.

Se întoarse spre Adam, care își coborî arma.

— Am venit să-l omor numai pe el, atât, spuse Adam, iar buna dispoziție din vocea lui dispăru. Guvernul meu nu are nimic cu tine, Malone, deși ne-ai indus în eroare. Dar asta îți era meseria. Așa că o să trecem peste asta.

— Drăguț din partea voastră!

— Nu ucid din plăcere, îmi fac doar meseria.

— Și ea? Întrebă el, arătând spre corpul lui Eve.

— N-am ce să-i fac. Așa cum nici tu nu poți face nimic *pentru el*. Orice greșeală se plătește.

Malone nu spuse nimic, deși era aproape înnebunit de groază și de suferință. Mai mult ca sigur împușcăturile fuseseră auzite, și poliția avea să vină. Israelianul se întoarse și dispăru. Se auziră pașii îndepărtându-se pe scări în jos.

Pam încremenise, uitându-se cu neîncredere la corpul lui Haddad; gura bătrânului era încă deschisă într-un protest final. Se uitară unul la altul, dar nu spuseră nimic. Aproape că putea înțelege modul de gândire al israelianului. Era, într-adevăr, un ucigaș plătit, angajat de un stat independent, împuternicit să ucidă. Și totuși, ticălosul era un ucigaș.

George Haddad era mort.

Și pentru asta cineva trebuia să plătească.

Gândurile negre nu-i dădeau pace. Se aplecă și luă pistolul lui Haddad, apoi se ridică în picioare și se îndreptă spre ușă.

— Stai aici, îi ceru lui Pam.

— Ce ai de gând să faci?

— Să-l omor pe nemernic!

Stephanie fu mai mult nedumerită decât speriată la vederea unui pistol.

— Se pare, Heather, că regulile s-au schimbat. Credeam că eram aliați!

— Asta-i chestia amuzantă la relațiile Statelor Unite cu Israelul. Uneori e greu de spus de care parte suntem.

— Și ție ți se pare că ai o oarecare libertate de când ai fost sunată de la Casa Albă.

— Întotdeauna e plăcut când americanii sunt în conflict.

— Larry Daley îl vrea pe Haddad pentru el însuși. Îți dai seama de acest lucru, nu? Aceasta este o diversiune pentru a-ți ocupa timpul până când agenții noștri îl vor găsi.

— Mult succes! Numai noi și Malone știm unde este!

Lui Stephanie nu-i plăcu asta. Trebuia să pună capăt situației. Încă de la început, de când se așezase, degetele de la mâna dreaptă i se odihniseră pe picior, cu vârfurile pe radioemițătorul plasat în interiorul pantalonilor ei largi.

— Asta depinde dacă agenții secreți ai Statelor Unite au sau nu o sursă în interiorul organizației voastre.

— Această operațiune este cunoscută într-un cerc destul de restrâns, așa că mă îndoiesc că vor fi scurgeri de informații. În afară de asta, Haddad e mai mult ca sigur mort în clipa asta. Agenții noștri au fost trimiși să facă acest lucru cu mai multe ore în urmă.

Stephanie arătă spre pistol cu mâna stângă, în timp ce dreapta îi stătea nemișcată pe picior.

— Ce rost are tot acest spectacol?

— Din păcate, ai devenit o problemă pentru guvernul tău.

— Hmm, și eu care credeam că ar fi fost suficient să-mi dau demisia!

— Asta era valabil până acum. Cred că ai fost prevenită să stai deoparte de aceste lucruri, dar tu ai mobilizat întregul Magellan Billet. Exact invers, bineînțeles, decât ți s-a spus.

— Larry Daley nu îmi poate da mie ordine.

— Însă șeful lui poate.

Înțelese rapid că, dacă ea era vizată, Brent Green ar putea fi și el vizat. Uciderea procurorului general ridica totuși mai multe probleme decât ar fi implicat moartea ei. Casa Albă părea să fi ajuns la concluzia că nu apăreau niciodată cadavre la buletinele de știri de duminică dimineața. Degetele ei se pregăteau să apese butonul de panică.

— Ești aici ca să faci treburile murdare ale lui Daley?

— Hai să spunem doar că interesele noastre sunt aceleași. În afară de asta, ne place când Casa Albă ne rămâne datoare.

— Ți-ai propus să mă împuști aici?

— Nu-i nevoie. Am niște asociați care abia așteaptă s-o facă.

— Oameni de-ai tăi?

Aceasta făcu din cap semn că nu.

— În mod uimitor, Stephanie, tu ai reușit ceva ce politicienii încearcă de secole: să-i facă pe arabi și pe evrei să coopereze. Saudii sunt de partea noastră în acest scop. Se pare că avem un țel comun, așa că toate neînțelegerile au fost lăsate deoparte. Dixon ridică din umeri. Doar cu această ocazie!

— Și asta elimină și problema unui israelian care să ucidă un cetățean american.

— Vezi care sunt beneficiile? spuse Dixon, schimonosindu-și fața într-o expresie batjocoritoare. Noi găsim problema, ei o elimină. Toată lumea are de câștigat.

— Cu excepția mea.

— Cunoști regulile. Prietenul de azi poate să-ți devină dușmanul de mâine, și invers. Israelul are puțini prieteni în această lume, dar amenințările vin de peste tot. Facem ceea ce trebuie să facem!

Stephanie se trezise pentru prima dată în fața unui pistol când făcea cercetări despre cavalerii templieri împreună cu Malone. Și atunci se lăsase cu crime. Slavă Domnului că se gândise la asta dinainte!

— Atunci fă ceea ce trebuie să faci! Arătătorul drept activase semnalul de alertă pentru agenții ei, care urmau să sosească în mai puțin de un minut. Tot ce trebuia să facă era să mai tragă de timp.

Ochii lui Heather Dixon se dădură brusc peste cap, apoi se închiseră în timp ce capul îi căzu în față și trupul îi deveni moale.

Pistolul îi căzu în iarbă cu un zgomot surd.

Stephanie o prinse pe Dixon în timp ce aceasta aluneca înspre ea. Atunci o văzu: era o mică săgeată cu pene, care ieșea din ceafa lui Dixon. Mai văzuse una din astea și mai înainte.

Se întoarse ușor.

O femeie stătea în picioare cam la un metru în spatele băncii. Era înaltă, cu pielea de culoarea argilei, cu părul lung, negru. Purta o jachetă scumpă din cașmir și blugi cu talia joasă, hainele mulate scoțându-i în evidență silueta subțire, cu forme frumoase. În mâna stângă ținea un pistol Magnum cu aer comprimat.

— Apreciez ajutorul, spuse Stephanie, încercând să-și mascheze surpriza.

— De aceea mă aflu aici.

Și Cassiopeia Vitt îi zâmbi.

Malone coborî mai multe trepte odată până ajunse la parter. Adam nu avea să fie ușor de omorât. Așa erau profesioniștii. Continuă să coboare câte două trepte odată și verifică încărcătorul pistolului. Mai erau șapte gloanțe. Își propuse să fie prudent. În mod sigur israelianul știa c-avea să-l urmărească. De fapt, el însuși îl provocase, deoarece, înainte de plecare, Adam nu-i confiscase arma lui Haddad. Profesioniștii nu lăsau niciodată o astfel de oportunitate. Iar ceea ce spusese despre politețea profesională nu avea nici un sens. Ucigașii plătiți nu dau doi bani pe reguli. Ei erau un fel de gunoieri ai agențiilor secrete. Erau trimiși doar ca să curețe mizeria. Martorii erau și ei considerați mizerie. Așa că de ce să nu curețe tot? Poate că Adam dorea o confruntare. Să omori un agent american, pensionat sau nu, putea avea o mulțime de consecințe. Însă, dacă agentul ataca primul, era cu totul altceva.

Se strădui să-și limpezească mintea când ajunse la parter. Își fixă arătătorul pe trăgaci și se pregăti de luptă.

Resimți și mai multe sentimente familiare, dintre care unele, așa cum își dăduse seama cu câteva luni în urmă, erau pur și simplu parte integrantă a personalității lui. În Franța reușise chiar să se împace cu aceste obsesii, când înțelesese că era un jucător și că mereu avea să fie un jucător, chiar dacă era pensionat. Cu o zi în urmă, la castelul Kronborg, Pam îl tachinase că avea nevoie de acea agitație, că ea și Gary nu îi fuseseră niciodată suficienți. El respinsese această insultă, pentru că nu era adevărat. Nu avea *nevoie* de agitație, însă cu certitudine *se descurca bine* în asemenea situații.

Ieși în lumina soarelui de octombrie, care părea chiar puternic după atmosfera sumbră din clădire, și coborî calm scările de la intrare. Adam era la cincizeci de metri în față, pe trotuar. Malone îl urmări. Pe ambele părți ale străzii înguste se aflau parcate mașini.

Se auzea uruitul constant al traficului intens de pe bulevardele aglomerate ce se aflau la ambele capete ale străzii. Câțiva oameni se deplasau pe trotuarul opus.

Discuțiile ar fi fost o pierdere de timp, așa că își ridică arma.

Însă Adam se întoarse brusc.

Malone se trânti pe pavaj.

Un glonț îi şuieră pe lângă ureche, lovindu-se de una dintre mașini. Se răsuci și trase în direcția lui Adam. Israelianul abandonase în mod inspirat trotuarul, folosind acum drept acoperire mașinile parcate pe marginea străzii.

Malone se rostogoli până ajunse în stradă, oprindu-se între două mașini.

Se ridică în genunchi și trase cu ochiul prin parbriz, căutându-și ținta. Adam era cu zece mașini mai în față. Pietonii de pe trotuarul celălalt se risipiră.

Apoi auzi un geamăt.

Se întoarse și o zări pe Pam zăcând pe treptele care duceau la intrarea în clădirea în care locuia Haddad.

Brațul stâng îi era năclăit de sânge.

CAPITOLUL 26

Washington, D.C.

Stephanie se bucură s-o vadă pe Cassiopeia Vitt. Ultima oară lucrase cu misterioasa maură în Pirineii francezi, unde amândouă fuseseră încurcate în ițele unui alt gen de situație complicată.

— Las-o jos și hai să plecăm de aici, spuse Vitt.

Stephanie se ridică de pe bancă și lăsa capul lui Heather Dixon să cadă direct pe scândurile din lemn.

— Asta o să-i lase o vânătaie pe cînste! comentă Vitt.

— Crezi că-mi pasă? Tocmai voia să mă omoare! Vrei să-mi spui cum de te afli aici?

— Henrik s-a gândit că s-ar putea să ai nevoie de ajutor. Nu prea i-a plăcut ce a aflat de la agenții lui de legătură din Washington. Eu eram prin apropiere - În New York -, așa că m-a întrebat dacă pot să am grijă de tine.

— Și cum m-ai găsit?

— N-a fost prea greu.

Pentru prima dată, Stephanie îi fu recunoscătoare lui Thorvaldsen pentru stilul lui secretos de a acționa.

— Adu-mi aminte să-l includ pe lista de felicitări de Crăciun!

— S-ar putea să se bucure! zise Cassiopeia zâmbind.

— Ce dezamăgire! spuse Stephanie arătând înspre Dixon. Credeam că-mi este prietenă!

— Este destul de greu să-ți faci prieteni în domeniul tău.

— Cotton are mari probleme!

— Da, și Henrik crede același lucru. Spera să mai vii cu niște ajutoare.

— Pe moment, sunt eu însămi o țintă, spuse ea.

— Lucru care ne aduce la cealaltă problemă a noastră.

Nu-i plăcură deloc aceste cuvinte.

— Domnișoara Dixon n-a venit singură. Cassiopeia arată spre Monumentul Washington. Doi bărbați într-o mașină se află după dâmbul acela. Și nu arată a israelieni.

— Saudiți.

— Asta da, chestie! Cum ai reușit să superi pe toată lumea?

Doi bărbați urcau pe dâmb și se îndreptau înspre ele.

— Nu am timp să-ți explic acum, spuse Stephanie. Mergem?

Se grăbiră în direcția opusă, fiind cu aproape cincizeci de metri în fața urmăritorilor lor, ceea ce nu însemna nimic dacă bărbații se hotărau să le împuște.

— Presupun că ți-ai făcut niște planuri pentru această posibilitate! spuse către Cassiopeia.

— Nu chiar. Însă pot improviza!

Malone uită de Adam și fugi din poziția sa sigură din spatele mașinii parcate înspre locul unde sângera Pam. Praful de pe stradă i se lipise de haine. Se întoarse o clipă și-l zări pe israelian îndepărtându-se în viteză.

— Ești bine? o întrebă el.

Chipul lui Pam era schimonosit de durere, iar cu mâna dreaptă își ținea strâns umărul stâng, care era rănit.

— Doare, spuse ea într-o șoaptă gătuită.

— Lasă-mă să văd!

Ea clătină din cap.

— Când țin așa strâns, e mai bine.

El se întinse și încercă să-i îndepărteze mâna. Ochii ei se lărgiră de durere și de mânie.

— Nu face asta!

— Trebuie să văd!

Nu mai era nevoie să spună ceea ce gândeau amândoi: De ce nu rămăsese sus? Ea cedă, își îndepărtă degetele însângerate, și el văzu ceea ce bănuise deja. Glonțul de-abia o zgâriase. Îi rănise numai carnea superficial. Dacă ar fi fost mai grav, ar fi fost deja evident. Oamenii împușcați intră în stare de șoc. Trupurile lor cedează.

— E doar o zgârietură, spuse el.

Ea își puse din nou mâna peste rană.

— Mulțumesc pentru diagnostic.

— Am ceva experiență în privința rănilor de la împușcături.

Ochii ei se împlânziră când își dădu seama de acest lucru.

— Trebuie să mergem, spuse el.

— Sângerez! replică ea cu chipul schimonosit de durere.

— Nu avem de ales!

O ajută să se ridice în picioare.

— La naiba, Cotton!

— Te cred că te doare. Însă, dacă ai fi rămas sus, așa cum ți-am zis, Se auziră niște sirene în depărtare.

— Trebuie să plecăm. Dar mai avem ceva de făcut înainte de asta.

Ea păru să-și revină, hotărâtă să-și mențină calmul și luciditatea, așa că el o conduse în interiorul clădirii.

— Mai ține mâna acolo, îi spuse el, în timp ce urcau scările spre apartamentul lui Haddad. Ar trebui să se oprească sângerea. Rana nu e prea adâncă.

Sirenele se apropiau.

— Ce facem acum? întrebă ea când ajunseră la etajul al treilea.

El își aminti ce-i spusese Haddad înainte să înceapă împușcăturile. „M-ai învățat o mulțime de lucruri. Îmi amintesc fiecare lecție, și până acum câteva zile le-am respectat cu strictețe. Chiar și pe cele referitoare la protejarea lucrurilor care contează cu adevărat.” Când îl ascunsese prima dată pe Haddad, îl învățase pe palestinian să-și țină pregătite la îndemână cele mai importante lucruri, ca să le poată lua cu el în caz de urgență. Era vremea să afle dacă Haddad intenționase să spună ceva anume cu acele cuvinte. Intrară în apartament.

— Du-te în bucătărie și caută un prosop, îi spuse el, în timp ce eu mă ocup de asta.

Aveau la dispoziție cam două sau trei minute. Se repezi în dormitor. Spațiul îngust nu era mai mare decât apartamentul lui din Copenhaga. O mulțime de cărți și de ziare neglijate de mult timp zăceau în grămezi pe podea, patul nu era strâns, noptiera și măsuța erau încărcate ca mesele din talcioc. Observă mai multe hărți pe pereți. Israel, trecut și prezent. Nu avea timp să le analizeze acum. Îngenunche lângă pat, sperând ca instinctele să nu-l înșele.

Haddad sunase în Orientul Mijlociu știind că va avea loc o confruntare. Când apăruse conflictul inevitabil, nu se retrăsese din luptă, ci pornise la atac, chiar dacă știa că urma să piardă. Dar ce spusese prietenul său? „Stiam că vei veni.” Ce prostie! Nu era deloc necesar ca Haddad să se sacrifice. Se părea că remușcările pe care le avea din cauza omului pe care-l omorâse cu zeci de ani în urmă măcinaseră gândurile bătrânului vreme îndelungată.

„Îi datorez acest lucru Păzitorului pe care l-am împușcat. Mă achit de datorie.”

Malone putea înțelege acest lucru.

Pipăi cu mâna pe sub pat și simți ceva. Trase și scoase la iveală un rucsac din piele, pe care îl deschise rapid. Înăuntru se aflau o carte, trei caiete cu spirală, și patru hărți împăturite. Dintre toate informațiile răspândite prin apartament, speră că acestea erau cele mai importante. Trebuiau să plece. Se întoarse în grabă în camera de zi. Pam ieși din bucătărie cu un prosop înfășurat în jurul brațului.

— Cotton? spuse ea.

El îi sesiză întrebarea din tonul vocii.

— Nu acum!

Cu rucsacul în mână o scoase afară pe ușă, dar nu înainte de a înșfăca un șal de pe spătarul unui scaun. Coborâră în grabă.

— Cum e cu sângerarea? o întrebă el când ajunseră pe trotuar.

— O să supraviețuiesc. Cotton?

Sirenele ajunseseră aproape de zona în care se aflau. Îi înfășură șalul în jurul umerilor, pentru a masca rana. Meraseră calm, fără să se grăbească.

— Ține prosopul pe braț, îi spuse el.

După vreo treizeci de metri, ajunseră la un bulevard și plonjară într-o mare de chipuri necunoscute, rezistând tentației de a mări pasul. El aruncă o privire înapoi. Lumini intermitente apăruseră la capătul străzii și se opriseră în dreptul casei lui Haddad.

— Cotton?

— Știu. Hai întâi să plecăm de aici!

Stia la ce se referea. Când se întorseseră în apartament, observase și el. Nu mai era sânge pe pereți. Nici pe podea. Nu mai se simțea mirosul sufocant al morții.

Iar trupul lui Eve și al lui George Haddad dispăruseră.

CAPITOLUL 27

Valea Rinului, Germania Ora 17:15

Sabre se uita la movilele de pe malul râului. Și de o parte, și de cealaltă a despicăturii înguste se aflau maluri ascuțite și povârnite. Zona abunda în păduri de foioase, iar pantele dealurilor mai aveau pe alocuri doar arbuști rari și viță-de-vie. Timp de aproape șapte sute de ani, dealurile cele mai înalte susținuseră fortărețe precum Rheinstein, Sooneck și Pfalz. După curbura înșelătoare de pe Loreley, unde cândva navele se scufundau din cauza rocilor și a curenților rapizi, zări construcția rotunjită a cetății de la Burg Katz, chiar deasupra malului de la răsărit al râului. Ceva mai departe se afla cetatea Stolzenfels, ale cărei ziduri maronii din calcar, vechi de două secole, de-abia se mai distingeau. Ultimul punct de reper al călătoriei sale apărură după câteva minute: silueta inconfundabilă a cetății Marksburg.

Plecaseră din Rothenburg cu două ore în urmă și mersese pe autostradă spre nord, menținând o viteză constantă de o sută cincizeci de kilometri la oră. Încetinisese doar în apropiere de Frankfurt, unde prinsese orele de întoarcere acasă a navetiștilor. De acolo, două drumuri șerpuiau spre nord până la Köln: ori A60, ori pe malul Rinului – pe strada cu două benzi N9. Hotărâse ca prima jumătate a călătoriei s-o facă pe aici, de-a lungul râului, însă restul trebuia parcurs pe autostradă. Așa că acum își croia drum încet prin valea străveche și urma indicatoarele albastre pentru A60.

Văzu o rampă de intrare și mări viteza, intrând pe autostradă. Ambală motorul BMW-ului închiriat și rămase pe banda din stânga. Pe fiecare parte a drumului se zăreau petice de dealuri, păduri și pășuni, ca modelele unei țesături care înveleau întreaga zonă.

Se uită în oglinda retrovizoare.

Cei care-l urmăreau, cu un Mercedes argintiu, erau încă acolo.

Păstrând o distanță respectabilă și mascat de trei mașini, Mercedesul ar fi putut trece ușor neobservat. Însă el îi așteptase, iar ei nu-l dezamăgiseră, urmărindu-l încă de când părăsise Rothenburgul. Se întrebă dacă descoperiseră cadavrul din Baumeisterhaus. Faptul că-l ucisese pe Jonah probabil că-i salvase pe israelieni de osteneală, deoarece trădarea se plătea foarte scump în Orientul Mijlociu. Însă evreii pierduseră totuși șansa de a interoga un trădător, ceea ce probabil că nu le picase prea bine.

Îi plăcea la nebunie felul în care germanii construiau autostrăzile: trei benzi largi, puține curbe, ieșiri răzlețe. Perfect pentru viteză și intimitate. Un indicator îl informă că mai erau optzeci și doi de kilometri până la Köln. Știa unde se afla: la sud de Koblenz, cincisprezece kilometri la răsărit de Rin, apropiindu-se rapid de râul Mosel.

Schimbă banda.

Mai în spate, dincolo de Mercedes, observă încă patru automobile.

Era și timpul!

Nouă ani căutase Biblioteca din Alexandria pentru Scaun-Albastru. Bătrânul era obsedat să găsească ceea ce se afla acolo; la început el considerase ridicolă această căutare. Însă, pe măsură ce afla mai multe, ajunsese să înțeleagă că acest țel nu era prea greu de atins, așa cum crezuse la început. Mai târziu începuse să ia în considerație varianta că putea găsi ceva. Israelienii erau cu

siguranță interesați. Alfred Hermann părea foarte preocupat. Învățase multe lucruri. Acum sosise vremea să folosească aceste cunoștințe.

Pentru el însuși.

Simțise cu mai multe luni în urmă că aceasta putea fi șansa vieții lui. Putea doar să spere că Malone fusese suficient de inspirat încât să evite ceea ce-i pregătiseră israelienii la Londra. Se mișcaseră repede, ca întotdeauna. Însă, din ceea ce știa el și din evenimentele la care mai fusese martor, Malone era un expert, deși nu mai lucrase de ceva timp. Ar trebui să fie totuși capabil să se descurce.

În față apăru viaductul.

Privi cum prima dintre cele patru mașini Sedan depășește Mercedesul argintiu, schimbă benzile și se vâra în față acestuia. Încă două mașini se deplasară până ajunseră paralel cu Mercedesul de pe prima bandă.

Încă una i se lipi de bara din spate.

Toate se îndreptau spre pod.

Podul se întindea pe o distanță mai mare de un kilometru, râul Mosel șerpuind spre est la vreo sută de metri dedesubt. La jumătatea distanței, exact cum dăduse Sabre instrucțiunile, mașina din față frână, iar Mercedesul argintiu reacționează, frânând puternic la rândul său.

Exact în momentul în care se întâmplă acest lucru, cele două mașini de pe margine lovire partea dinspre șofer, iar mașina din spate îi lovi bara de protecție.

Ciocnirile asociate cu viteza mare a mașinii, împinseră Mercedesul spre dreapta, înspre balustradă.

Într-o clipă, mașina zbură prin aer.

Sabre își imaginează succesiunea de evenimente.

Inerția datorată accelerării îi forțase pe ocupanți să stea lipiți de banchete. Probabil încercaseră să se elibereze din centurile de siguranță, dar nu reușiseră. Și, chiar dacă ar fi reușit, unde s-ar fi dus? Căderea de la peste o sută de metri înălțime durase câteva secunde, iar plonjarea mașinii în râu trebuie să fi fost ca și cum automobilul s-ar fi izbit de asfalt. Nimic nu ar fi supraviețuit. Apa înghețată care pătrunsese în mașină trimisese rapid carcasa către fundul mîlos, de unde, în cele din urmă, curentul o deplasase către est, spre Rinul care curgea și mai rapid.

Și gata, dusă era!

Cele patru mașini trecură pe lângă el, iar șoferul din automobilul din spate îl salută scurt. El îi răspunse. Acești oameni îl costaseră foarte mult, mai ales din cauza timpului scurt pe care-l avusese la dispoziție, însă meritaseră fiecare euro.

Continuă să meargă cu viteză spre nord, înspre Köln.

Vor trece câteva zile până când israelienii își vor da seama de ceea ce se întâmplase. O problemă rămăsese nerezolvată în Rothenburg, iar echipa lor de teren nu era de găsit. Se întrebă dacă fusese identificat. Probabil că nu. Dacă i-ar fi știut identitatea, atunci de ce ar mai fi pierdut vremea să-l fotografieze? Nu. Era încă un necunoscut. Confuzie totală. În Israel și, curând, și în Austria.

Îi plăcea acest lucru.

Sosise vremea să facă puțină ordine în acel haos.

CAPITOLUL 28

Washington, D.C.

Stephanie se întrebă ce plănuise noua ei parteneră. Cassiopeia Vitt era inteligentă, înstărită și îndrăzneată, o femeie care se putea descurca în situații dificile. O combinație destul de bună. Numai să aibă ceva planificat!

— Cum ieșim de aici? întrebă ea, în timp ce mergeau repede pe alee.

— Tu n-ai nici o idee?

Chiar avea, dar nu spuse nimic.

— Tu ești cea care a apărut din senin!

— Nu e nevoie să faci pe deșteapta! spuse Cassiopeia zâmbind.

— Suntem mâunate ca niște oi. Credeam că știi asta.

Memorialul Lincoln se afla în față, la capătul dinspre apus al parcului. Bazinul ornamental de lângă monument bloca orice retragere spre sud. La nord, copacii înalți mărgineau un bulevard aglomerat.

— În ciuda a ceea ce credeți tu sau Henrik, spuse ea, nu sunt neajutorată. Am doi agenți pe Constitution Avenue. Tocmai apăsasem butonul de panică atunci când ai apărut tu.

— Vești proaste. Cei doi oameni au plecat.

— Ce vrei să spui?

— Imediat după ce te-ai așezat lângă Dixon. Au urcat în mașină și au plecat.

Aleea se termina la baza Memorialului Lincoln. Se uită înapoi. Cei doi urmăritori își opriseră înaintarea.

— Se pare că am ajuns unde vor ei.

Un taxi se năpusti spre ele dinspre Independence Avenue.

— Era și timpul, spuse Cassiopeia, agitând o batistă neagră.

Taxiul opri, și ele urcară.

— L-am chemat acum câteva minute. Cassiopeia trânti ușa din spate și-i spuse șoferului: Mergi prin zonă. O să-ți spunem noi când să oprești.

Taxiul porni în viteză. Stephanie își băgă o mână în jachetă și își scoase telefonul mobil. Formă numărul agenților pe care-i poziționase ca întărire. Cei doi erau pe punctul de a fi concediați.

— Vreți să-mi spuneți de ce m-ați lăsat acolo singură? întrebă ea cu calm când îi răspunse cineva.

— Ni s-a ordonat să plecăm, răspunse bărbatul.

— Eu sunt șefa voastră. Cine trece peste ordinele mele?

— Șeful dumneavoastră!

Uimitor!

— Care dintre ei?

— Procurorul general. Brent Green în persoană a venit și ne-a spus să plecăm.

Malone aruncă pe pat rucsacul luat din apartamentul lui George Haddad. El și Pam erau într-un hotel nu departe de Hyde Park, un loc familiar pe care-l alesese tocmai pentru că era aglomerat, întrucât, așa cum fusese învățat, *nicăieri nu te ascunzi mai bine decât în aglomerație*. Îi plăcuse și farmacia de alături. De acolo cumpărase tifon, dezinfectant și bandaje.

— Am de lucru la umărul acela, spuse el.

— Ce vrei să spui? Hai să căutăm un spital!

— Era bine dacă ar fi fost așa de simplu!

Se așează pe pat lângă ea.

— *Va fi* așa de simplu! Vreau un doctor!

— Dacă ai fi stat sus, așa cum ți-am spus, nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Credeam că ai nevoie de ajutor. Voi ai să-l omori pe acel om!

— Chiar nu înțelegi, Pam? Nu ți-a ajuns să-l vezi pe George cum a murit? Acești ticăloși sunt cât se poate de serioși! Te omoară într-o secundă!

— Venisem să te ajut, spuse ea încet.

El văzu atunci în ochii ei ceva ce nu mai văzuse de ani întregi: sinceritate. Asta îi stârni în minte o mulțime de întrebări pe care nu voia să i le pună; și la care, era sigur, nici ea nu ar fi vrut să-i răspundă.

— Doctorii ar implica poliția, iar asta ar fi o problemă. Trase de câteva ori adânc aer în piept. Era terminat de oboseală și de îngrijorare. Pam, sunt o mulțime de persoane implicate. Nu israelienii l-au luat pe Gary.

— De unde știi?

— Poți să spui că din instinct. Intuiția îmi spune că nu ei au făcut-o.

— Dar cu siguranță ei l-au omorât pe acel bătrân!

— Din acest motiv îl și ascusesem de prima dată.

— El i-a chemat, Cotton! L-ai auzit. A sunat știind că vor veni.

— Făcea un act de penitență. Orice omor are consecințe. George s-a trezit azi în fața consecințelor faptelor lui mai vechi. Gândul la prietenul său mort îi aduse din nou o strângere de inimă. Trebuie să mă ocup de rana asta! Luă șalul de pe umerii ei și observă că prosopul era plin de sânge. S-a redeschis?

— Da, pe drum, spuse ea, încuviințând din cap.

El îndepărtă compresa.

— Tot ce s-a întâmplat este foarte complicat. George a murit dintr-un anumit motiv.

— Trupul lui a dispărut, Cotton! Și al femeii la fel!

— Se pare că israelienii au făcut rapid curat! Îi examinează brațul cu atenție și văzu că rana era într-adevăr superficială. Și asta nu face decât să dovedească faptul că am dreptate. Sunt mai mulți jucători implicați. Cel puțin doi, poate trei, posibil chiar patru. Israelul nu are obiceiul să ucidă agenți americani. Dar indivizilor care l-au omorât pe Lee Durant nu prea pare să le pese. E ca și cum singuri ar căuta-o cu lumânarea! Iar *asta* israelienii n-o fac niciodată! Se ridică în picioare și se duse la baie. Când reveni, deschise o sticlă de dezinfectant și îi dădu un prosop curat. Mușcă-l!

O expresie nedumerită apăru pe chipul lui Pam.

— De ce?

— Trebuie să dezinfectez rana, și nu vreau să te audă cineva țipând.

Ochii ei se măriră.

— Soluția aia doare?

— Mai mult decât îți poți imagina!

Stephanie închise telefonul. „Brent Green în persoană a venit și ne-a spus să plecăm.” Socul îi dăduse fiori pe șira spinării, dar anii îndelungați petrecuți în acest domeniu nu lăsau să i se citească surpriza pe chip. Se întoarse spre Cassiopeia, care stătea lângă ea pe bancheta din spate a taxiului.

— Mă tem că pe moment tu ești singura persoană în care pot avea încredere.

- Pari dezamăgită.
- Nu te cunosc prea bine.
- Asta nu-i adevărat! În Franța m-ai verificat.

Cassiopeia avea dreptate, fusese examinată minuțios, iar Stephanie aflase că frumoasa cu piele închisă la culoare se născuse la Barcelona cu treizeci și șapte de ani în urmă. Pe jumătate musulmană, deși fără să fie o practicăntă, Cassiopeia avea un masterat în inginerie și în istorie medievală. Ea fusese singura acționară și proprietară a unui conglomerat de pe mai multe continente cu bazele în Paris, fiind implicată într-un spectru larg de afaceri internaționale, întreprinderi cu valori de ordinul miliardelor de dolari. Tatăl său maur pusese bazele companiei, iar ea moștenise controlul acesteia, deși era prea puțin implicată în activitățile acesteia de zi cu zi. Mai făcea parte și din consiliul unei fundații olandeze care colabora cu Națiunile Unite pentru a preveni îmbolnăvirea cu SIDA și a reduce foametea în lume, în special în Africa. Stephanie știa din experiență că Vitt se supăra foarte ușor și că putea să mânuiască o armă cu precizia unui lunetist. Uneori puțin cam prea îndrăzneată, Cassiopeia se asociase cu răposatul soț al lui Stephanie și înțelesese mai multe despre viața personală a acesteia decât ar fi dorit Stephanie ca ea să afle. Însă avea încredere în această femeie, fără îndoială. Thorvaldsen luase o decizie bună trimițând-o pe ea.

- Am o problemă gravă.
- Asta știm deja.
- Și Cotton are probleme. Este absolut necesar să iau legătura cu el.
- Henrik nu a mai aflat nimic despre el. Malone a spus că va suna când va fi pregătit, iar tu îl cunoști mai bine decât oricine.

- Gary cum e?
- La fel ca tatăl său: un dur. E cu Henrik, în siguranță.
- Pam unde e?
- În drum spre Georgia. A zburat cu Malone la Londra și urma să plece de acolo.

- Și israelienii sunt la Londra. Unitatea specială de exterminare.
- Cotton e băiat mare. Se descurcă el. Trebuie să ne hotărâm ce facem în legătură cu problema *ta*.

Și Stephanie se tot gândise la această problemă dificilă. „Brent Green în persoană a venit și ne-a spus să plecăm.” Așa se putea explica de ce erau puține forțe de poliție la Capitol. De obicei, erau peste tot. Se uită pe geamul taxiului și văzu că erau în apropiere de Dupont Circle și de hotelul ei.

- Trebuie să ne asigurăm că nu suntem urmărite.
- Metroul ar fi un mijloc de transport mai potrivit.
- Fu de acord.

- Încotro ne îndreptăm? Întrebă Cassiopeia.

Aruncă o privire înspre pistolul cu aer comprimat de sub jacheta Cassiopeiei.

- Mai ai săgeți din astea care trimit oamenii la culcare?
- O grămadă!
- Atunci știu exact unde trebuie să mergem.

CAPITOLUL 29

Londra

Ora 19:30

Malone o privi pe Pam dormind. Stătea gârbovit într-un scaun lângă fereastra camerei de hotel, cu rucsacul lui George Haddad în poală. Avusese dreptate referitor la dezinfectant: Pam mușcase tare din prosop cât timp el tamponase rana. Ochii i se umpluseră de lacrimi, însă fusese curajoasă. Nici un sunet nu-i trădase agonia. Fiindu-i milă de ea, îi cumpărase o cămașă nouă de la magazinul din holul hotelului.

Și el era obosit, însă „nervii Billet”, cum le spunea el, furnizau mușchilor săi o energie nelimitată. Își amintea de vremurile când treceau zile întregi fără să mănânce, când avea corpul plin de adrenalină, gândindu-se doar cum să rămână în viață și să-și îndeplinească misiunea. Crezuse că toată agitația aceea ținea de trecut, că n-avea să mai trăiască niciodată așa ceva.

Și iată-l aici, chiar în miezul lucrurilor!

Ultimele câteva ore ar fi putut fi un coșmar, singura deosebire fiind faptul că evenimentele i se succedau limpede în minte. Prietenul său George Haddad fusese împușcat chiar sub ochii lui. Oameni importanți urmăreau ceva. Nimic din toate acestea nu l-ar fi preocupat altă dată. Însă unii dintre acești oameni îi răpiseră fiul și îi aruncaseră în aer anticariatul. Nu, de-acum devenise ceva personal. Le era dator.

Și, la fel ca Haddad, avea de gând să-și plătească datoriile. Numai că trebuia să afle mai multe.

Haddad fusese criptic în comentariile sale, atât înainte, cât și după apariția israelienilor. Mai rău, nici nu terminase de explicat ce observase cu ani în urmă, adică exact ce motivase atât de tare Israelul încât să vrea să-l ucidă cu orice preț. Sperând că rucsacul din piele pe care-l ținea în poală conținea niște răspunsuri, îi deschise cataramele și scoase din interior o carte, trei caiete și patru hărți. Cartea era un volum din secolul al XVIII-lea, cu coperta învelită într-o piele foarte uscată, de parcă ar fi fost arsă de soare. Nici o literă de pe copertă nu era lizibilă, așa că o deschise cu grijă și citi pagina de gardă.

Călătoria unui erou, de Eusebiu Sofronie Ieronim. Răsfoi cartea.

Era un roman scris acum mai mult de două sute de ani, într-un stil pedant și lipsit de imaginație. Se întrebă ce semnificație putea să aibă și speră să găsească niște explicații în caiete. Le frunzări pe toate.

Scrisul îngust era al lui Haddad, în engleză. Citi mai în detaliu.

... indiciile pe care mi le-a dat Păzitorul s-au dovedit tulburătoare. Încercarea eroului este dificilă. Mă tem că am fost nesăbuit. Însă nu am fost primul. Thomas Bainbridge a fost și el un tip nesăbuit. În cea de-a doua parte a secolului al XVIII-lea, se pare că i-a fost oferită o invitație la bibliotecă, și a dus până la capăt încercarea eroului. O condiție a acestei invitații este, desigur, ca vizita acolo să rămână un secret. Păzitorii nu au petrecut două milenii protejându-și ascunzătoarea ca aceasta să fie dezvăluită apoi de către un invitat. Numai că Bainbridge a trădat această încredere și a scris despre experiența sa. În efortul de a-și minimaliza trădarea, el și-a expus povestea ca fiind ficțiune, pe care a intitulat-o în mod nu foarte curios *Călătoria unui erou*. Cartea a fost tipărită în număr limitat și a trecut fără să fie remarcată. În zilele lui Bainbridge, lumea se

delecta cu povestiri fantastice (romanele erau privite cu prea puțin respect); astfel, călătoria protagonistului către o bibliotecă mitică a fost primită cu puțin entuziasm. Am găsit o copie acum trei ani, pe care am furat-o de pe o proprietate galică. Citirea ei oferă prea puține informații. Și totuși, Bainbridge nu a putut rezista tentației de a mai încălca o dată încrederea ce-i fusese acordată de către Păzitori. În anii dinaintea morții sale, el a ridicat un monument în grădina conacului său din Oxfordshire. În marmura acestuia el a gravat imaginea unei picturi și niște litere romane. Pictura, al cărei autor este Nicolas Poussin, era cunoscută inițial ca Fericirea supusă de către moarte, dar e mult mai cunoscută astăzi sub numele *Păstorii din Arcadia II*.

Malone știa prea puține despre Poussin, deși numele îi era cunoscut. Din fericire, în unul dintre caiete, Haddad oferea mai multe detalii.

Poussin a fost o ființă cu sufletul tulburat, la fel ca Bainbridge. S-a născut în Normandia în 1594, și primii treizeci de ani din viață au fost plini de încercări și de suferințe. A suferit din cauza lipsei unui protector, a curtezanelor care nu-l apreciau, a sănătății șubrede și din cauza datoriilor. Chiar și munca la tavanul Marii Galerie de la Luvru l-a lăsat tot lipsit de inspirație. Nici o schimbare nu a survenit până când Poussin nu a părăsit Franța, plecând în Italia, în 1642. Această călătorie, care în mod normal ar fi trebuit să dureze câteva săptămâni, i-a luat lui Poussin aproape șase luni. Odată ajuns la Roma, Poussin a început să picteze într-un stil nou și cu mai multă încredere, fapt care nu a trecut neobservat și care i-a adus rapid renumele de cel mai celebru pictor din Roma. Mulți au emis ipoteza că, undeva pe traseul călătoriei sale, Poussin a intrat în posesia unui mare secret. Un fapt destul de interesant este că, atunci când a finalizat *Păstorii din Arcadia*, protectorul care îi comandase tabloul, cardinalul Rospigliosi, cel care mai târziu a devenit papa Clement al IX-lea, a hotărât să nu expună pictura în public, ci s-o păstreze în apartamentul său personal. Rospigliosi a fost o personalitate cu simț artistic, interesat de mister și de ezoteric. Acesta avea o bibliotecă personală impresionantă, iar istoricii l-au numit în cele din urmă „un papă liber-cugetător”. Un indiciu a ceea ce e posibil să fi experimentat Poussin personal se află într-o scrisoare redactată la șase ani după finalizarea tabloului *Păstorii din Arcadia*. Destinatarul ei, un preot, fratele ministrului de finanțe al lui Ludovic al XIV-lea, s-a gândit că tot ce a aflat de la Poussin ar putea să intereseze monarhia franceză. Am găsit această scrisoare acum câțiva ani printre arhivele familiei Cosse-Brissac:

„Noi doi am discutat anumite lucruri, pe care voi putea foarte ușor să vi le explic în detaliu, lucruri care vă vor da, prin monseniorul Poussin, niște avantaje pe care nici chiar regii nu ar reuși să le obțină prea lesne de la el și pe care, după cum afirmă el, este posibil ca nimeni altcineva să nu le descopere în secolele următoare. Și, mai mult de atât, acestea sunt lucruri atât de greu de descoperit, încât nimic din ce există acum pe acest pământ nu ar putea fi mai valoros sau măcar de o importanță egală acestora.”

O afirmație destul de impresionantă – și totodată enigmatică! Însă ceea ce a construit Bainbridge în grădina sa este și mai enigmatic. După ce a terminat *Păstorii din Arcadia*, dintr-un motiv inexplicabil, Poussin a pictat imaginea inversă a acestuia în tabloul cu numele *Păstorii din Arcadia II*. Acesta este cel pe care și l-a ales Thomas Bainbridge ca basorelief din marmură. Nu originalul, ci perechea

sa. Bainbridge era un om inteligent, și timp de două sute de ani monumentul său, plin de simboluri, a zăcut în obscuritate.

Malone citi mai departe, cu mintea pierdută într-o mulțime de posibilități. Din nefericire, Haddad nu dezvăluia mult mai multe. Restul însemnărilor sale se refereau la Vechiul Testament, la traduceri sale și la neconcordanța povestirilor. Nu mai pomenea nici un cuvânt despre ce era posibil să fi observat și care stârnise un asemenea interes. Și nu apărea nici un mesaj de la vreun Păzitor. Nu mai erau nici detalii despre încercarea eroului, doar o scurtă observație la sfârșitul unuia dintre caiete.

În Salonul de Artă de la Bainbridge Hall, aroganța lui Bainbridge e și mai evidentă. Numele acestuia este concludent, în special: Epifania Sfântului Ieronim. Fascinant și foarte potrivit, deoarece marile încercări încep cu o epifanie.

Dădea ceva mai multe informații, dar tot rămâneau o mulțime de întrebări fără răspuns. Iar el învățase că lupta cu întrebările fără răspuns era calea cea mai rapidă de a imobiliza creierul.

— Ce citești?

Ridică privirea. Pam stătea încă întinsă în pat, cu capul pe pernă, cu ochii deschiși.

— Ce a lăsat George.

Ea se ridică încet în capul oaselor, încercă să se dezmeticească și se uită la ceas.

— Cât timp am dormit?

— O oră și ceva. Cum e umărul?

— Tot mă doare.

— O să te mai doară încă vreo câteva zile.

Ea își dezmoțî picioarele.

— De câte ori ai fost împușcat, Cotton? De trei ori?

El încuviință din cap.

— N-ai cum să uiți așa ceva, spuse.

— Nici eu n-am uitat. Dacă-ți amintești, te-am îngrijit.

Așa era.

— Te-am iubit, spuse ea. Știu că poate nu-ți vine să crezi, dar te-am iubit.

— Ar fi trebuit să-mi spui despre Gary.

— M-ai rănit cu ceea ce-ai făcut. Niciodată nu am înțeles de ce a trebuit să mă înșeli mereu. De ce eu nu eram de ajuns.

— Eram tânăr. prost. Orgolios. Asta s-a întâmplat acum douăzeci de ani, pentru Dumnezeu! Și mi-a părut rău după aceea. M-am străduit să fiu un soț bun. Chiar m-am străduit!

— Câte femei au fost? Nu mi-ai spus niciodată.

Nu avea de gând să o mai mintă.

— Patru. Fiecare a fost o aventură de o noapte. Dar tu? se interesă și el apoi.

— Numai unul. Numai că m-am întâlnit cu el mai multe luni la rând.

Asta îl duru.

— L-ai iubit?

— Atât cât poate o femeie măritată să iubească pe un alt bărbat care nu este soțul ei.

Înțelese ce voia să spună.

— Gary a apărut în urma acestei relații. Păru să se lupte cu o remușcare care îi tot apărea din trecut. Când mă uit la Gary, unei părți din mine îi este uneori ciudă pentru ceea ce am făcut – să mă ajute Dumnezeu! -, însă o altă parte din mine este recunoscătoare. Gary a fost mereu lângă mine. Tu veneai și plecai.

— Te-am iubit, Pam. Voiam să fiu soțul tău. Mi-a părut sincer rău pentru ceea ce am făcut.

— Nu era suficient, murmură ea, cu ochii în pământ. Nu știam asta atunci, dar am ajuns să-mi dau seama că niciodată nu avea să fie suficient. De aceea am stat despărțiți cinci ani înainte să divorțăm. Îmi doream această căsnicie, apoi din nou n-o mai voiam.

— Așa de tare m-ai urât?

— Nu. Mă uram pe mine, pentru ceea ce am făcut *eu*. Mi-a luat ani de zile până am înțeles acest lucru. Să știi asta de la un cunoscător, o persoană care se urăște are o mulțime de probleme. Numai că nu-și dă seama.

— De ce nu mi-ai spus de Gary când s-a întâmplat?

— Nu meritai să știi adevărul. Cel puțin, așa credeam pe atunci. Doar în ultimul an mi-am dat seama de greșală. Tu m-ai înșelat, te-am înșelat și eu, numai că eu am rămas însărcinată. Ai dreptate, ar fi trebuit să-ți spun cu mult timp în urmă. Dar acum vorbim ca niște oameni maturi și, așa cum ai spus și tu, pe atunci amândoi eram tineri și proști. Tăcu, iar el nu interveni în nici un fel. De asta am fost așa de nervoasă pe tine, Cotton. Nu pot să-mi bat joc de mine. Însă acesta este și motivul pentru care ți-am spus în cele din urmă despre Gary. Îți dai seama că aș fi putut să nu spun o vorbă, iar tu nu ai fi aflat niciodată absolut nimic? Numai că am vrut ca lucrurile să fie cum trebuie. Am vrut să fac pace cu tine.

— Și cu tine.

Ea încuviință încet din cap.

— Mai ales! spuse ea cu vocea gătită.

— De ce ai venit după mine la Haddad? Stiai că vor fi împușcături.

— Hai să spunem că asta a fost o altă acțiune prostească de-a mea.

Numai că el știa mai bine. Venise vremea să-i spună și ei adevărul.

— Oricum nu te puteai duce acasă în Atlanta. Un bărbat te urmărea la aeroport. De aceea m-am întors după tine.

Rămase dusă pe gânduri, cu privirea fixă.

— Trebuia să-mi fi spus!

— Da, așa ar fi trebuit.

— De ce m-ar urmări cineva pe mine?

— Poate urmărea să obțină un alt avantaj. Sau poate era un lucru care trebuia finalizat.

Văzu că înțelesese și ea ce voia să spună.

— Vor să mă omoare?

— Habar n-am, spuse el ridicând din umeri. Asta-i problema, că mergem pe ghicite.

Ea se lăsă înapoi pe pat, aparent prea obosită, suferindă și surprinsă ca să mai discute.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă ea. Haddad e mort. Israelienii ar trebui să plece și ei de-acum.

— Asta ne dă câmp liber de acțiune ca să găsim ceea ce căuta George. Acea încercare a eroului. A lăsat special aceste lucruri. Voia să ne ducem acolo.

— Nu, voia ca *tu* să te duci, spuse ea lăsându-și capul pe pernă.

O văzu cum se schimonosește de durere.

— Mă duc să aduc niște gheață pentru umăr. Te vei simți mai bine.

— Nu mai încerc să te contrazic.

El se ridică în picioare, luă recipientul care se golise și se îndreptă spre ușă.

— Chiar *aș vrea* să știu ce lucru ar merita să mori pentru el! spuse ea.

— Ai fi surprinsă să afli pentru cât de puțin! răspunse el, oprindu-se.

— Cred că am să-l sun pe Gary cât ești tu plecat, spuse ea. Vreau să mă asigur că e bine.

— Spune-i că mi-e dor de el!

— E în siguranță acolo?

— Henrik se îngrijește de el foarte bine. Nu-ți face griji!

— Și atunci de unde vom începe căutările?

Bună întrebare! Însă apoi, privind în cealaltă parte a camerei, acolo unde se aflau lucrurile din rucsac, știu că nu exista decât un singur răspuns.

CAPITOLUL 30

Londra
Ora 21:00

Sabre privi în noapte prin fereastră. Agentă sa, care îl așteptase pe Malone la Aeroportul Heathrow, îl urmărise pe fostul agent până la acest apartament, care era amplasat într-un bloc solid de clădiri cu frontoane ai cărui locatari duceau probabil o viață tihnită și retrasă.

Tipic britanic.

Agentă sa auzise, de asemenea, împușcături din interiorul clădirii și asistase la un schimb de focuri între Malone și un alt bărbat – fosta soție a lui Malone fiind atinsă de unul dintre gloanțe. Agresorul o luase apoi la goană, iar Malone și fosta lui soție se întorseseră în apartament, după care plecaseră cu un rucsac din piele.

Toate astea se întâmplaseră cu câteva ore în urmă, iar de atunci nu mai aflate nimic de la agentă sa. Fusesse, desigur, în avionul de la Köln la Londra în tot acest timp, dar tot ar fi trebuit să-i mai raporteze ceva până acum.

Era obosit, și totuși plin de energie, pe măsură ce se apropia de atingerea țelului propus. Reușise foarte ușor să intre în apartamentul lui Haddad, întrebându-se dacă acesta se afla acolo, dar nu găsi pe nimeni înăuntru. Pereții erau acoperiți aproape în totalitate de hărți. Examină cu lanterna de buzunar asortimentul ciudat, dar locațiile – Orientul Mijlociu – nu erau surprinzătoare. Multe dintre cărți și teancurile de hârtii puse alandala aveau, de altfel, legătură tot cu subiectul zilei. Biblioteca din Alexandria.

În ultima oră studiase materialul în lumina slabă a lanternei de buzunar. Se întrebă care fusese soarta lui Haddad. Bărbatul pe care-l provocase Cotton Malone pe stradă fusese, desigur, israelian. Jonah fusese foarte explicit în Rothenburg când spusese că o unitate specială de exterminare se îndrepta spre Londra. Oare reușise Malone să-i întrerupă? Sau duseseră treaba la bun sfârșit? Ori Haddad se ascunsese? Nu avea de unde să știe, mai ales că agentă sa alesese cu înțelepciune să rămână cu Malone.

Nu simțea nici un pic de satisfacție, deși reușise să-l localizeze pe Haddad cu precizie, respectând planul. Nu putea decât să spera că agentă sa își făcuse și ea treaba la fel de bine.

Îl lăsase la urmă, dar acum ajunsese și rândul computerului. Îl deschise și îi examinează ecranul.

În ciuda dezordinii generalizate din apartamentul său, Haddad își organizase sistematic fișierele. Deschise câteva dintre ele și le studie. Haddad cercetase detaliat Biblioteca din Alexandria. Un lucru era interesant: el îi studiase, de asemenea, și pe Păzitori. Alfred Hermann îi spusese lui Sabre despre ei, iar Jonah mai completase unele spații goale. Însă unul dintre fișierele lui Haddad oferea chiar mai mult.

... originea lor este necunoscută, pierdută din cauza absurdității celor din vechime, care, fără să fie pedepsiți în vreun fel, i-au șters din memoria oamenilor.

Cam prin secolul al II-lea, omul stăpânea arta războiului și a torturii. În multe părți ale lumii se formaseră imperiile, care făcuseră legile și aduseseră o oarecare siguranță. Însă nici unul dintre aceste concepte nu îi proteja pe oameni de proprii conducători. Religia luase ființă, iar preoții deveniseră de bunăvoie

aliați ai despoților. Egiptul fusese unul dintre locurile în care se întâmplase acest lucru. Însă, cândva, în jurul secolului al II-lea, se formase un ordin religios egiptean care nu venera puterea, ci păstrarea cunoașterii.

O formă incipientă de mănăstire se realizase atunci, când oamenii cu aceeași gândire și cu scopuri similare se adunaseră la un loc. Aceste locuri erau izolate și evitate în mod intenționat. Acest grup singular era favorizat. Membrii săi lucrau, de fapt, în ambele Biblioteci din Alexandria ca funcționari și servitori. Din aceste posturi era posibil accesul la absolut orice și, pe măsură ce rasa umană prospera, și oamenii învățau cum să se anihileze unul pe altul mai eficient, acest grup se retrăgea și mai mult în el însuși.

Inițial, ei numai copia textele, dar, în cele din urmă, au ajuns să le fure de-a dreptul. Numărul mare de cărți al bibliotecii (mai multe sute de mii de manuscrise) necesitase luarea mai multor decizii, dar în următorii trei sute de ani, de vreme ce biblioteca era din ce în ce mai puțin folosită, furtul textelor devenise mai facil, în special din cauză că nu exista o inventariere precisă. Pe vremea invaziei musulmane din secolul al VII-lea, Păzitorii dețineau o mare parte din Biblioteca din Alexandria. Atunci a fost momentul în care au dispărut, reapărând din când în când, chemând oamenii spre învățătură și cunoaștere.

Sabre continuă să citească, întrebându-se cum de reușise George Haddad să obțină informații atât de detaliate. Palestinienii păreau plini de surprize.

O mișcare zărită cu colțul ochiului îi alertă simțurile. Umbrele prindeau viață. O formă întunecată se apropie și mai mult.

Își retrase mâinile de pe tastatură. Din păcate, nu avea nici o armă la el. Se răsuci, gata de luptă.

O femeie se materializă în lumina emanată de ecranul computerului.

Era agenta sa.

— Genul ăsta de lipsă de prevedere te-ar putea răni, spuse el.

— N-am chef de asta acum.

O angaja de obicei să-l ajute când avea treabă în Marea Britanie. Avea oasele subțiri și trăsăturile fine. Azi părul ei negru era prins într-o coadă grea.

— Unde-ai fost? întrebă el.

— L-am urmărit pe Malone. Se află într-un hotel lângă Hyde Park.

— Și Haddad?

— Nu știu, spuse ea clătinând din cap. Am stat cu Malone. A riscat revenind aici – poliția era deja pe drum – și a plecat cu rucsacul acela.

El îi admiră instinctele.

— Tot trebuie să-l găsim pe palestinian, spuse el.

— Va reveni, asta dacă nu e deja mort. Arăți diferit!

Șuvițele sale negre și lucioase dispăruseră; la fel și hainele lălâi. Acum părul lui de culoarea nisipului era tuns scurt, ciufulit. Era îmbrăcat îngrijit, cu o pereche de blugi și cu o cămașă groasă de pânză, iar pe deasupra purta o geacă subțire. Înainte de a părăsi Germania, îi raportase lui Scaun-Albastru tot ce aflate, apoi făcuse aceste schimbări de aspect – toate făcând parte din planul conceput de el cu grijă, din care Alfred Hermann cunoștea foarte puține.

— Ți place? întrebă el.

— Îmi plăcea mai mult înainte.

— Poate data viitoare, spuse el ridicând din umeri. Ce se întâmplă?

— Cineva supraveghează hotelul. O să sune dacă Malone acționează în vreun fel.

— Nici o veste despre israelieni?

— Omul lor a șters-o de aici.

El se uită în jur. Poate că avea să-l aștepte pe Haddad să se întoarcă. Asta părea calea cea mai simplă. Avea, cu siguranță, nevoie de tot ce conținea computerul lui Haddad, dar nu voia să-l ia cu totul. Era prea incomod. Era mult mai bine dacă ar fi făcut o copie; observă un stick de memorie printre obiectele în dezordine. Îl înșfăcă și îl introduse rapid într-un port USB liber. Se uită pe el – era gol. După câteva clicuri cu mouse-ul copie toate fișierele de pe hard disk. Apoi observă altceva, dincolo de monitor. Era o luminiță roșie. Se uită îndeaproape printre hârtiile în dezordine și zări pe masă un minicasetofon de buzunar. Îl ridică și observă că nu era nici o diferență în stratul de praf care acoperea masa, ceea ce însemna că fusese pus acolo recent. Banda se consumase, dar era încă în funcțiune.

Apăsă pe derulare înapoi.

Agentă lui păstră tăcerea.

Apăsă pe „play”. Fusese înregistrată întreaga întâlnire dintre Malone, Haddad și israelieni. Ascultă uimit cum fusese omorât Haddad. Ultimul lucru pe care-l auzi fu declarația lui Malone că intenționa *să-l omoare pe nemernic*. Opri casetofonul.

— Haddad e mort? întrebă femeia. Omorât aici? De ce nu se cunoaște nimic?

— Bănuiesc că israelienii au curățat totul înainte să sosească poliția.

— Și acum ce facem?

— Îl avem pe Malone. Să vedem unde ne conduce!

CAPITOLUL 31

Malone ieși din cameră și coborî în holul hotelului. Observase mai devreme un aparat de făcut gheață, ceea ce era surprinzător. Se părea că din ce în ce mai multe inovații americane invadau hotelurile europene.

Era furios pe el însuși pentru că o pusese pe Pam în pericol. Însă, la vremea respectivă, ce altceva ar fi putut face? Nu putea s-o lase la Heathrow cu omul acela pe urmele ei. Și cine era acesta? Poate avea de-a face cu cei care-l răpiseră pe Gary? Așa părea logic. Cu toate astea, tot știa prea puține.

Israelienii reacționaseră prompt la semnalul lui Haddad că era încă în viață. Pam avea dreptate. Acum, că Haddad era mort, interesele lor erau protejate, problema lor era rezolvată. Și totuși, Pam fusese cea urmărită, nu el. De ce?

Găsi aparatul de făcut gheață, dar descoperi că nu merge. Deși compresorul se agita, nici un cub de gheață nu apărea în recipient. „Exact ca-n America”, se gândi el.

Ieși pe ușa dinspre casa scărilor și coborî un etaj. Aparatul de acolo era plin cu gheață. Stătu până își umplu vasul cu gheață. Auzi trântindu-se o ușă la una dintre camere, apoi voci. Văzu doi bărbați trecând pe lângă nișa în care se afla el, vorbind agitați. Se întoarse să plece și prinse imaginea din profil a unuia din bărbați, cu silueta subțire și pielea arsă de soare. Era Păstaie, de la Heathrow. Aici, cu un etaj mai jos de ei. Se retrase în nișă și se uită prin ușă cum cei doi bărbați intraseră în lift. Liftul o luă în sus. Trase zăvorul de la ușa ce dădea spre casa scărilor și urcă treptele în viteză. Deschise ușa exact când ajunse și liftul, iar cei doi ieșiră din cabină.

Se strecură pe ușă și se uită atent de-a lungul coridorului. Văzu cum unul din bărbați luă o tavă rămasă pe jos de la room-service și o ține în echilibru într-o mână. Celălalt bărbat scoase un revolver cu țeavă scurtă. Se îndreptau exact spre camera în care se afla Pam. Se blestemă pentru că lăsase pistolul lui Haddad pe masă, în cameră. Nu-l luase cu el. Ce deștept! Acum trebuia să improvizeze.

Bărbații se opriră în dreptul ușii. Cel cu pistolul ciocăni, apoi se dădu într-o parte. Celălalt pretindea că era un steward, cu tava ținută sus într-o mână. Mai ciocăni o dată. Poate Pam vorbea încă la telefon cu Gary? Asta i-ar acorda timpul de care avea nevoie.

— Room-service, îl auzi pe individ spunând.

Spre deosebire de hotelurile americane, unde vizoarele erau niște elemente standard din dotarea camerelor, britanicii nu le aveau de obicei, iar acest hotel nu făcea excepție. Spera doar ca Pam să nu fie atât de imprudentă încât să răsucescă mânerul.

— Am o comandă pentru dumneavoastră, spuse individul, cu vocea ridicată.

Pauză.

— Un domn a făcut această comandă!

La naiba! Ar fi putut crede cu ușurință că el făcuse comanda în timp ce ea dormea. Trebuia să acționeze. Ridică recipientul cu gheață pentru a-și acoperi fața și porni de-a lungul holului.

— Mâncarea este pentru această cameră, explică individul.

Auzi ușa descuindu-se. Uitându-se pe lângă recipientul ridicat, văzu că individul înarmat îi observase prezența și ascunse imediat pistolul. Malone folosi acest moment de relaxare în avantajul său și aruncă gheața și recipientul în fața omului înarmat, apoi își înfipse pumnul drept în falca celui cu tava. Simți osul pârâind, și individul căzu pe covor cu tot cu tavă, iar conținutul acesteia se răspândi pe jos. Individul cu gheața își reveni din șocul inițial și își ridică arma, însă Malone îi dădu două lovituri în cap și un genunchi în torace. Agresorul căzu pe spate și rămase nemișcat. Ușa camerei se deschise. Pam se uită la el.

— De ce ai deschis ușa? întrebă el.

— Am crezut că ai comandat ceva de mâncare.

El înșfăcă pistolul și și-l puse la brâu.

— Și nu te-aș fi anunțat? îi cercetă rapid pe cei doi, dar nu găsi nici un act de identitate.

— Cine sunt ăștia? întrebă Pam.

— Asta-i cel care te urmărea la aeroport. Îl apucă pe Păstaie de brațe și-l trase în camera lor. Apoi îl apucă pe celălalt de picioare și îl băgă și pe el înăuntru. Ești o femeie încăpățânată.

Închise ușa cu o lovitură.

— Mi-era foame!

— Ce face Gary?

— E bine. Numai că nu am apucat să ne spunem prea multe.

Unul din bărbați începu să geamă. În curând aveau să-și revină.

Înșfăcă rucsacul din piele și pistolul lui Haddad.

— Hai să mergem!

— Plecăm?

— Numai dacă nu cumva vrei să fii prin preajmă când se trezesc ăștia doi.

Văzu că n-o prea atrăgea această perspectivă.

— Ai un pistol, îi reaminti ea.

— Pe care nu vreau să-l folosesc. Aici nu suntem în Vestul Sălbatic. Suntem într-un hotel, în care se găsesc oameni. Așa că hai să facem un lucru inteligent și să plecăm! Sunt o grămadă de hoteluri în orașul ăsta.

Ea luă șalul și își acoperi cu grijă umerii. Ieșiră din cameră și chemară repede liftul. Ieșiră în noaptea răcoroasă. El se uită prin împrejurimi și își dădu seama că avea să fie greu să observe dacă erau urmăriți. Erau prea multe la care trebuia să fie atent. Nu prea departe se găsea o stație de metrou, așa că se îndreptară spre aceasta, hotărât să fie prudent.

Mintea îi era în alertă.

Cum de îi găsisese omul de la Heathrow? Încă și mai ciudat, cum de știuse cel care pretindea că era steward că el nu se afla atunci în cameră? „*Un domn a făcut comanda.*”

Se uită la Pam în timp ce mergeau.

— I-ai spus tipului prin ușa că nu ai comandat nimic?

Ea încuviință din cap.

— Atunci a spus că tu ai făcut-o, rosti ea.

Nu fusese chiar așa. Spusese că „un domn” a făcut comanda.

Și totuși. Mersese pe ghicite?

În nici un caz!

CAPITOLUL 32

Washington, D.C.

Ora 21:00

Stephanie o conduse pe Cassiopeia prin cartierul liniștit. În ultimele câteva ore stătuseră ascunse pe la periferie. Sunase la sediul Billet de la un telefon public dintr-un restaurant din Cracker Barrel și aflate că nu sosise nici o veste de la Malone. Nu același lucru se întâmplase însă și cu Casa Albă. Cei de la biroul lui Larry Daley sunaseră de trei ori. Ea le spusese angajaților săi să le lase vorbă c-avea să sune înapoi cu prima ocazie. Era destul de grav, știa asta. Dar era mai bine să-l lase pe Daley să se întrebe dacă următoarea dată când avea să-i vadă figura jovială urma să fie în direct la CNN. Această temere ar fi trebuit să fie de ajuns, deocamdată, pentru a-l ține în șah pe consilierul adjunct pe probleme de securitate națională. Heather Dixon și israelienii erau însă cu totul altceva.

— Încotro mergem? Întrebă Cassiopeia.

— Să rezolvăm o problemă.

Cartierul era plin de clădiri cu arhitectură specifică stilului *Beaux Arts*, despre care își dădu seama că fusese la modă pe vremea industriașilor din secolul al XIX-lea care populaseră pentru prima dată cele trei bulevarde. Casele coloniale așezate la rând și aleile pietruite nu făceau decât să adauge în aerul nopții un plus de bunăstare la atmosfera generală.

— Nu sunt unul dintre agenții tăi, spuse Cassiopeia. Îmi place să știu în ce mă bag.

— Poți să pleci când vrei!

— Bună încercare! Doar nu crezi că scapi de mine așa ușor?

— Atunci nu mai pune întrebări! Așa îl chestionezi și pe Thorvaldsen?

— De ce nu-ți place de el? În Franța te aruncai mereu la beregata lui.

— Uite care-i situația în care mă aflu, Cassiopeia: Cotton este într-o mare încurcătură; oamenii mei îmi doresc moartea; atât israelienii, cât și saudiții vor să mă prindă. Crezi că ar fi înțelept ca acum să-mi placă de cineva?

— Asta nu-i un răspuns la întrebarea mea!

Nu, nu era. Însă nu putea pune adevărul în cuvinte, faptul că, prin asocierea cu răposatul ei soț, Thorvaldsen ajunsese să-i cunoască lui Stephanie punctele tari și pe cele slabe și că alături de el se simțea vulnerabilă.

— Hai să spunem că noi doi știm mult prea multe unul despre celălalt.

— Henrik e îngrijorat în privința ta. De aceea mi-a cerut să vin. A simțit că sunt niște probleme.

— Iar eu apreciez acest lucru. Însă asta nu înseamnă că trebuie să-mi și placă de el!

Zări casa, una dintre multele locuințe simetrice din cărămidă cu sculpturi, portic la intrare și acoperiș mansardat. Luminile erau aprinse numai la parter. Examină strada. Era încă liniște.

— Vino după mine!

Alfred Hermann dormea foarte puțin. Își forțase mintea cu mult timp în urmă să funcționeze cu mai puțin de trei ore de odihnă.

Nu era destul de bătrân încât să fi trăit personal experiențele celui de-al Doilea Război Mondial, deși păstra încă vii în minte amintiri din copilărie despre naziștii care defilau pe străzile din Viena. În deceniile următoare, luptase activ cu sovieticii și provocase regimul lor totalitar care dominase Austria. Avea data de pe vremea Habsburgilor și reușise să reziste de-a lungul a două secole de politică schimbătoare. În timpul ultimilor cincizeci de ani, averea familiei se înzecise, și o mare parte a acestui succes s-ar fi putut datora legăturilor cu Ordinul Lânii de Aur. Asocierea strânsă cu un asemenea grup select din toată lumea prezenta avantaje de care tatăl sau bunicul său nu se bucuraseră niciodată. Iar faptul că era și la conducere – asta atrăgea și mai multe beneficii. Și totuși, activitatea sa se apropia de sfârșit. La moartea lui, fiica sa urma să moștenească totul. Iar acest gând nu era prea plăcut. Era adevărat, semăna cu el în unele privințe. Curajoasă și hotărâtă, aprecia trecutul și râvnea, cu un entuziasm similar cu al lui, la cel mai prețios dintre produsele umane – cunoașterea. Însă era totuși necizelată. Încă se mai lucra la aceasta, dar era un lucru de care el se temea că avea să rămână nerealizat. O privi pe fiica sa, care, la fel ca el, dormea foarte puțin. O numise Margarete, ca pe mama ei. Ea admira macheta Bibliotecii din Alexandria.

— Oare putem să o găsim? Întrebă ea încetișor.

Se duse mai lângă ea.

— Cred că Dominick este destul de aproape.

— Nu poți să ai încredere în Sabre, spuse ea, privindu-l cu ochii cenușii, pătrunzători. De fapt, în nici un american, adăugă.

Mai avuseseră discuția asta și mai demult.

— Nu am încredere în nimeni!

— Nici măcar în mine?

El zâmbi. Mai avuseseră discuția asta mai demult.

— Nici chiar în tine.

— Sabre are prea multă libertate.

— De ce-l invidiezi? Îi dăm misiuni dificile. Nu poți face asta și să te aștepti să lucreze după cum vrem noi.

— El constituie o problemă – cu ingeniozitatea lui americană și toate cele -, numai că tu nu-ți dai seama de acest lucru.

— Este un bărbat cu multă voință. Are nevoie de un scop. Noi i-l oferim pe acesta. În schimb, el ne promovează țelurile.

— Am simțit la el mai multe în ultima vreme. Încearcă din răspuț să-și mascheze ambiția, dar se vede. Trebuie doar să fii atent!

Se gândi să o tachineze puțin.

— Poate ești atrasă de el? o întrebă.

Ea râse de o asemenea posibilitate.

— Asta n-o să se întâmple niciodată! De fapt, chiar o să-l concediez după ce tu n-o să mai fii.

El rămase uimit de presupunerea ei că urma să moștenească tot ce avea el.

— Nu este nici o garanție că vei ocupa Scaunul Albastru. Această alegere se face între Scaune.

— Voi fi în interiorul Cercului, te asigur. De acolo mai e un singur pas până la locul pe care-l deții tu.

Însă el nu era așa de sigur. Era la curent cu legăturile ei cu celelalte patru Scaune. Chiar le încurajase, ca un fel de test. Avea data de pe vremea Habsburgilor și reușise să reziste de-a lungul a două secole de politică schimbătoare. În timpul ultimilor cincizeci de ani, averea familiei se înzecise, și o mare parte a acestui succes s-ar fi putut datora legăturilor cu Ordinul Lânii de Aur. Asocierea strânsă cu un asemenea grup select din toată lumea prezenta avantaje de care tatăl sau bunicul său nu se bucuraseră niciodată. Iar faptul că era și la conducere – asta atrăgea și mai multe beneficii. Și totuși, activitatea sa se apropia de sfârșit. La moartea lui, fiica sa urma să moștenească totul. Iar acest gând nu era prea plăcut. Era adevărat, semăna cu el în unele privințe. Curajoasă și hotărâtă, aprecia trecutul și râvnea, cu un entuziasm similar cu al lui, la cel mai prețios dintre produsele umane – cunoașterea. Însă era totuși necizelată. Încă se mai lucra la aceasta, dar era un lucru de care el se temea că avea să rămână nerealizat. O privi pe fiica sa, care, la fel ca el, dormea foarte puțin. O numise Margarete, ca pe mama ei. Ea admira macheta Bibliotecii din Alexandria.

le controla erau strâns legate de mulți membri, inclusiv de trei dintre Scaune. Nici unul dintre ei nu ar fi vrut vreodată ca restul să afle despre această vulnerabilitate, iar prețul tăcerii lui fusese mereu propria loialitate. Le manipulasese slăbiciunile timp de zeci de ani, însă încercările fiicei sale fuseseră neînsemnate. Așa că nu strica o vorbă de atenționare.

— După ce n-am să mai fiu, e drept că Dominick va avea de-a face cu tine, așa cum și tu vei avea de-a face cu el. Dar să nu te pripești! Bărbați ca el, cu puține sentimente? Fără etică? Cu o inimă plină de îndrăzneală? S-ar putea să-ți dai seama că aceste calități sunt foarte valoroase.

Spera că-l asculta, dar se temu că vorbele-i treceau pe lângă urechi, ca întotdeauna. Mama ei murise când avea opt ani și, în tinerețe, ea părea să fie într-adevăr produsul lui – *din coasta lui*, cum îi plăcea ei să spună –, însă, odată cu înaintarea în vârstă, nu observase acea promisiune timpurie materializându-se. Educația ei începuse în Franța, continuase în Anglia și se încheiase în Austria, iar experiența îi fusese șlefuită în camerele de consiliu ale numeroaselor sale corporații. Însă rapoartele din acele locuri nu fuseseră prea încurajatoare.

— Ce-ai face dacă ai găsi biblioteca? Întrebă ea.

El își ascunse amuzamentul. Ea nu părea să mai vrea să discute despre Sabre sau despre ea.

— Gândurile și ideile mărețe care se găsesc acolo depășesc orice imaginație, îi răspunse.

— Te-am auzit ieri vorbind despre acestea. Spune-mi mai multe!

— A, vorbeam despre harta lui Piri Reis, din 1513, găsită la Istanbul. Vorbeam despre asta, dar nu știam că mă ascultai.

— Întotdeauna te ascult.

El zâmbi la această observație. Știau amândoi că nu era așa.

— Îi spuneam cancelarului despre cum a fost trasată harta pe o piele de gazelă de către un amiral turc, care fusese cândva pirat. E plină de detalii incredibile. Coasta sud-americană este prezentă, deși navigatorii europeni încă nu cartografiaseră regiunea. Continentul Antarctica se vede, de asemenea, cu mult înainte de a fi fost acoperit de gheață. Doar în zilele noastre, cu ajutorul unui radar de teren, am reușit să determinăm conturul țărmului acestuia. Și totuși, acea realizare din 1513 este la fel de bună ca a noastră. Pe partea din față a hărții, cartograful a notat că a utilizat hărți realizate pe vremea lui Alexandru, împăratul celor Două Coarne⁹. Îți poți imagina așa ceva? Poate că navigatorii antici au vizitat Antarctica cu mii de ani în urmă, înainte să se acumuleze gheața, și au consemnat ceea ce au văzut.

Mintea lui Hermann se revoltă la gândul informațiilor ce probabil că se pierduseră în domeniul matematicii, astronomiei, geometriei, meteorologiei și medicinei.

— Cunoștințele neconsemnate sunt fie uitate, fie încurcate până la a nu mai putea fi recunoscute vreodată. Ai auzit de Democrit? El a emis teoria conform căreia toate lucrurile au fost realizate dintr-un număr finit de particule discrete. Astăzi le numim atomi, dar el a fost primul care a confirmat existența lor și a formulat teoria atomică. A scris șaptezeci de cărți – știm asta din alte referințe –, și totuși nici una nu a supraviețuit. Și au trecut secole până când alți oameni, în alte vremuri, să se gândească la același lucru. Nu ne-a rămas aproape nimic din

⁹ Când Alexandru cel Mare s-a ridicat deasupra tuturor regilor pământului și s-a autointitulat „zeu”, a purtat un coif cu coarne ca simbol al divinității sale. (n. tr.)

ce-a scris Pitagora. Manetho a consemnat istoria Egiptului. Dispărută. Galen, marele vindecător roman? A scris cinci sute de tratate de medicină. Nu au rămas decât fragmente. Aristarh s-a gândit că soarele, nu pământul, era centrul universului. Însă Copernic, care a trăit șaptesprezece secole mai târziu, este cel pe care istoria-l creditează pentru această revelație.

Îi veniră mai mulți în minte: Eratostene și Strabon, geografi; Arhimede, fizician și matematician; Zenodot și gramatica lui; Callimah, poetul; Thales, primul filosof. Toate ideile lor dispăruseră.

— Întotdeauna a fost așa, continuă el. Cunoașterea este primul lucru eradicat odată ce se obține puterea. Istoria a dovedit acest lucru în mod repetat.

— Și totuși, de ce se teme Israelul? întrebă ea. Știa că ea avea să-l facă să vorbească în cele din urmă despre acest subiect. Poate e mai mult teamă decât realitate, observă ea. Să schimbi lumea nu este ușor.

— Dar se poate face. Bărbații – făcu o pauză – și femeile au făcut asta de secole întregi. Iar violența nu a adus întotdeauna schimbările cele mai profunde. Acestea s-au produs adesea datorită unor simple cuvinte. Biblia a schimbat omenirea în mod fundamental; la fel și Coranul; Magna Carta, de asemenea; la fel și Constituția americană. Miliarde de oameni își guvernează viața cu ajutorul acestor cuvinte. Societatea a fost deja schimbată de ele. Nu atât războaiele, cât tratatele care le-au urmat sunt cele care au modificat cu adevărat cursul istoriei. Planul Marshall a schimbat lumea chiar mai mult decât a făcut-o cel de-al Doilea Război Mondial. Cuvintele chiar sunt adevăratele arme ale distrugerii în masă.

— Ai evitat întrebarea mea, spuse ea cu un ton jucăuș, care îi aminti de soția lui de mult răposată.

— De ce anume se teme Israelul? repetă el.

— De ce nu vrei să-mi spui?

— Poate că nu știu.

— Mă îndoiesc.

Cântări în minte dacă să-i spună totul. Însă nu supraviețuise până acum prin imprudențe de acest gen. Vorba goală a dus întotdeauna la căderea oamenilor de succes.

— Hai să spunem pur și simplu că adevărul este întotdeauna greu de acceptat – pentru oameni, pentru culturi, chiar și pentru națiuni.

Stephanie merse în fața Cassiopeei până ajunse în curtea din spate, și fu surprinsă de aspectul ei foarte îngrijit. Era plină de flori colorate: ochiul-boului, clopoței cerați, vârguțe-de-aur, panseluțe și altele. Terenul terasat forma o peninsulă, pe pavajul căreia era plasat mobilierul din fier forjat, printre care răsăreau mai multe flori din ghivece decorative.

O conduse pe Cassiopeia spre trunchiul gros al unui arțar înalt, unul dintre cei trei pomi statuari care umbreau grădina.

Se uită la ceas: era ora 21.43.

Venise aici dintr-un amestec de furie și curiozitate, dar următorul pas fu cel prin care depăși limita în mod incontestabil.

— Pregătește pistolul cu aer comprimat! șopti ea.

Partenera ei lăsă o săgeată să alunece pe țeavă.

— Sper că remarci obediența mea oarbă față de toată această nesăbuiță! spuse ea.

Se gândi la următorul pas. Să spargă ușa era, desigur, o opțiune. Cassiopeia se pricepea la așa ceva. Dar ar fi putut și să bată pur și simplu la ușă. Chiar îi plăcu mai mult această abordare. Oricum, următoarea lor mișcare fu

determinată instantaneu în momentul în care ușa din spate se deschise și o siluetă neagră se deplasă printre coloanele subțiri ce alcătuiau o colonadă îngustă. Bărbatul înalt purta un halat de baie legat în talie, iar în picioare avea niște papuci de casă pe care-i târșâia pe terasă.

Stephanie arătă întâi spre pistol, apoi spre siluetă. Cassiopeia ochi și trase. Se auzi un pocnet moale, apoi un şuierat însoți zborul săgeții. Vârful acesteia îl atinse pe bărbat, care strigă, în timp ce mâna i se duse la umăr. Încercă să smulgă săgeata, apoi oftă și se prăbuși. Stephanie fugi până la el.

— Chestia asta chiar acționează rapid!

— Asta-i și scopul! Cine e tipul?

Se uitară amândouă în jos spre bărbat.

— Felicitări! Tocmai l-ai doborât pe procurorul general al Statelor Unite. Acum ajută-mă să-l trag în casă.

CAPITOLUL 33

Londra

Joi, 6 octombrie

Ora 03:15

Sabre își privi laptopul. În ultimele trei ore examinase tot ce descărcase din computerul lui George Haddad, și rămăsese stupefiat. Informațiile erau cu certitudine la fel de multe ca acelea pe care ar fi reușit să le stoarcă el însuși de la palestinian, și asta fără să mai folosească forța. Haddad petrecuse ani întregi căutând Biblioteca din Alexandria și pe Păzitorii ei mitici, acumulând o grămadă impresionantă de date.

O serie întreagă de fișiere se refereau la un nobil englez pe nume Thomas Bainbridge, despre care îl auzise vorbind pe Alfred Hermann. Conform lui Haddad, în cea de-a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, Bainbridge vizitase Biblioteca din Alexandria, apoi scrisese un roman despre experiența lui, care, corespunzător însemnărilor, conținea indicii asupra locului în care se găsea aceasta.

Oare Haddad găsisese o copie?

Asta era ceea ce luase Malone din apartament?

Apoi mai era proprietatea strămoșească a lui Bainbridge situată la vest de Londra. Se părea că Haddad o vizitase în repetate rânduri și considerase că acolo se aflau mai multe indicii, în special referitoare la un monument din marmură și la ceva cu numele de *Epifania Sfântului Ieronim*. Însă nu mai era nici un alt detaliu care să explice semnificația acestora. Apoi mai era încercarea eroului.

Găsisese o relatare despre ceea ce se întâmplase cu cinci ani în urmă în casa lui Haddad din West Bank. Citise cu interes însemnările cu o oră în urmă, și acum relua cu entuziasm evenimentele în minte.

— Vrei să spui că biblioteca încă mai există? îl întrebase Haddad pe Păzitor.

— Am protejat-o timp de secole întregi. Am salvat ceea ce s-ar fi pierdut din ignoranță și lăcomie.

Haddad arătă spre plicul pe care i-l înmânase oaspetele său.

— Această încercare a eroului indică drumul până acolo?

Bărbatul încuviință din cap.

— Pentru cei care înțeleg, calea va fi evidentă.

— Și dacă eu nu voi înțelege?

— Atunci înseamnă că nu ne vom mai revedea niciodată.

Cântări în minte posibilitățile, apoi spuse:

— Mă tem că lucrurile pe care aș vrea eu să le aflu e mai bine să rămână ascunse.

— De ce spui așa ceva? De cunoaștere nu trebuie să-ți fie niciodată frică. Sunt familiarizat cu lucrările dumitale. Și eu studiez Vechiul Testament. Din acest motiv am fost ales să fiu Păzitorul dumitale. Chipul bărbatului, mai tânăr decât al lui, se luminează. Avem materiale pe care nici măcar nu ți le poți închipui: texte originale, corespondență, analize, toate de la oamenii din vechime, care știau mult mai multe decât dumneata sau decât mine. Eu nu stăpânesc ebraica veche la nivelul dumitale. Vezi dumneata, pentru un Păzitor, există niveluri de realizare, și singura modalitate de a te înălța este prin desăvârșirea personală. La fel ca dumneata, și eu sunt fascinat de interpretarea făcută de creștinătate Vechiului

Testament, de felul cum a fost manipulat acesta. Vreau să aflu mai multe, iar dumneata, domnule, ai putea să mă înveți.

— Și studiul te va ajuta să te înalți?

— Demonstrarea teoriei dumitale ar fi o mare realizare pentru amândoi.

Așa că deschise plicul.

Sabre trecu în revistă conținutul plicului. Haddad scanase documentul și îl introdusese apoi în calculator. Cuvintele erau redactate într-un scris ce părea al unui bărbat, toate în latină. Din fericire, Haddad tradusese mesajul. Sabre citi încercarea eroului, presupusa cale către Biblioteca din Alexandria.

Cât de ciudate sunt manuscrisele, mărețele călător din necunoscut! Ele arată ca și cum ar fi separate, dar par numai unul singur pentru cei care știu că nuanțele curcubeului devin o singură lumină albă. Cum să găsești acea singură rază? Este un mister, dar vizitează capela de lângă Tagus, în Bethlehem, închinată sfântului nostru protector. Începe-ți călătoria în umbră și termin-o în lumină, acolo unde o stea în retragere găsește o roză, străpunge o cruce de lemn și transformă argintul în aur. Găsește locul care formează o adresă fără loc, unde se găsește un alt loc. Apoi, la fel ca păstorii pictorului Poussin, nedumerit de enigmă, vei fi inundat de lumina inspirației. Reassemblează cele paisprezece pietre, apoi lucrează cu echerul și busola pentru a găsi calea. La prânz, simte prezența luminii roșii, privește răsucirea nesfârșită a șarpelui roșu de mânie. Însă atenție la litere! Pericolul îl amenință pe cel care sosește în mare viteză! Dacă rămâi neschimbat pe calea ta, drumul îți va fi sigur.

Sabre clătină din cap. Ghicitori. Nu prea erau punctul lui forte. Și nu avea timp deloc să se lupte cu ele. Recitise fiecare fișier din computer, însă Haddad nu descifrase mesajul. Și asta era o problemă!

El nu era nici istoric, nici lingvist, nici expert biblic. Alfred Hermann era presupusul expert, dar Sabre se întrebă cât de multe știa de fapt austriacul. Amândoi erau niște oportuniști, încercând să obțină cât mai multe dintr-o anumită situație.

Numai că aveau motive diferite.

Hermann încerca să lase ceva în urma lui, să-și marcheze trecerea prin Ordinul Lânii de Aur. Poate chiar voia să netezească ascensiunea lui Margarete, s-o ajute să obțină puterea. Era evident că avea nevoie de ajutor! Știa că ea urma să-l elimine imediat ce Hermann murea. Dar dacă ar putea să o împiedice, să fie cu un pas înaintea ei, atât cât ea să nu-l poată atinge, atunci ar putea reuși. Voia un permis de liberă trecere, cu toate cheltuielile plătite, direct spre vârf. Voia un loc la masă. Voia puterea de a negocia pentru a deveni pe deplin membru al Ordinului Lânii de Aur. Dacă în Biblioteca din Alexandria se găsea ceea ce Alfred Hermann îi spusese că era posibil să fie, atunci deținerea ei valora mai mult decât orice avere.

Îi sună telefonul mobil. Afișajul LCD arăta că era vorba despre agenta sa. Era și timpul! Răspunse.

— Malone tocmai a plecat, spuse ea. Destul de devreme. Ce vrei să fac?

— Încotro a plecat?

— A luat un autobuz spre stația Paddington, apoi un tren către vest.

— Oxfordshire este pe această rută?

— Trece exact pe acolo.
Și Malone era curios, după cum se părea.
— Ai aranjat și cu ajutoarele suplimentare, așa cum ți-am zis?
— Sunt aici.
— Așteaptă-mă în stația Paddington, vin și eu acum!
Închise telefonul.
Sosise vremea să treacă la faza următoare.

Stephanie aruncă un pahar cu apă peste fața lui Brent Green. Îi căraseră trupul inert în bucătărie și îl legaseră de un scaun cu bandă adezivă, pe care Cassiopeia o găsisese într-unul dintre sertare. Procurorul general se dezmetici, scuturându-și capul ca să-și îndepărteze apa din ochi.

— Ai dormit bine? îl întrebă ea.

Green încă nu își revenise, așa că îl mai ajută cu puțină apă.

— Ajunge, spuse Green, cu pleoapele larg deschise, cu fața și halatul de baie pline de apă. Presupun că ai un motiv foarte bun pentru care te-ai hotărât să încalci atât de multe legi federale.

Rostea cuvintele încet și cu tonul unui director de pompe funebre, ambele lucruri obișnuite la Green. Niciodată nu-l auzise să vorbească tare sau repede.

— Tu să-mi spui, Brent! Pentru cine lucrezi?

Green se uită la legăturile care-i imobilizau mâinile și picioarele.

— Și eu care credeam că facem progrese în privința relației noastre! spuse el.

— Făceam, până m-ai trădat!

— Stephanie, de ani de zile mi se spune că ai o personalitate dezlănțuită, însă eu am admirat mereu aceste calități la tine. Încep totuși să văd și motivul pentru care se plâneau ceilalți.

Ea se apropie de el.

— Nu aveam încredere în tine, dar i-ai ținut piept lui Daley, și m-am gândit că poate, și subliniez *poate*, greșeam.

— Ai idee ce s-ar întâmpla dacă serviciul de pază ar veni să verifice dacă sunt bine? Ceea ce, apropo, face în fiecare seară!

— Da, bună încercare! I-ai trimis la plimbare cu luni în urmă. Spuneai că nu era necesar decât dacă nivelul de amenințare ar fi fost crescut, și pe moment nu este.

— Și de unde știi că nu am apăsat butonul de panică înainte să cad pe terasă?

Ea îi arată transmițătorul pe care-l purta în buzunar.

— Eu l-am apăsat pe al meu, Brent, acolo, în parc, și știi ce s-a întâmplat? Nimic, absolut nimic!

— S-ar putea să fie altfel aici.

Știa că Green, ca toți cei din personalul administrativ cu vechime, avea un buton de panică. Dacă erau probleme, mesajul se transmitea instantaneu fie către un serviciu de pază din apropiere, fie către centrul de comandă de la Serviciul Secret. Putea acționa și ca dispozitiv de urmărire.

— M-am uitat la mâinile tale, spuse ea. Ambele erau goale. Erai prea ocupat să încerci să-ți dai seama ce te înțepase.

Chipul lui Green împietri, și se uită fix la Cassiopeia.

— Dumneata m-ai împușcat? o întrebă.

Ea făcu o plecăciune grațioasă.

— La dispoziția dumneavoastră!

— Ce substanță ai utilizat?

— Un agent cu acțiune rapidă pe care l-am găsit în Maroc. Rapid, nedureros, cu efect pe termen scurt.

— Pot confirma toate aceste calități. Green se întoarce înapoi spre Stephanie. Ea trebuie să fie Cassiopeia Vitt. L-a cunoscut pe soțul tău, Lars, înainte ca acesta să se sinucidă.

— De unde Dumnezeu știi acest lucru?

Ea nu mai vorbește despre ce se întâmplase cu nimeni de pe acea parte a Oceanului Atlantic. Știau numai Cassiopeia, Henrik Thorvaldsen și Malone.

— Întreabă-mă ce vrei să mă întrebi și motivul pentru care ai venit până aici, spuse Green liniștit și resemnat.

— De ce i-ai trimis acasă pe cei din serviciul *meu* de pază? M-ai lăsat în fundul gol în fața israelienilor. Recunoaște că tu ai făcut asta!

— Recunosc.

O surprinse faptul că acesta recunoscuse. Era prea obișnuită cu minciunile.

— Știind că saudiții vor încerca să mă omoare?

— Știam și asta.

Își simți furia crescând în interior și se luptă cu nevoia de a se elibera de ea, spunând doar:

— Aștept explicații!

— Domnișoară Vitt, spuse Green, poți să stai cu această femeie și să o protejezi până când se termină toată povestea asta?

— Ce-ți pasă ție? izbucni Stephanie. Nu mă păzești tu pe mine!

— Cineva trebuie s-o facă. Faptul că ai sunat-o pe Heather Dixon nu a fost o mișcare inteligentă. Nu gândești nici un pic!

— De parcă aș avea nevoie să-mi spui tu asta!

— Uită-te la tine! Te afli aici, agresându-l pe procurorul Statelor Unite responsabil cu respectarea legii, deținând puține informații sau nici una. Dușmanii tăi, pe de altă parte, au acces la o grămadă de informații, pe care le folosesc din plin.

— Despre ce naiba vorbești? Și nici nu ai răspuns până acum la întrebare!

— Așa e, nu am răspuns. Voi ai să știi de ce i-am trimis acasă pe cei din serviciul tău de pază. Răspunsul e simplu: așa mi s-a cerut, așa am făcut.

— Cine ți-a cerut asta?

Green o privi netulburat – aducând parcă puțin cu Buddha.

— Henrik Thorvaldsen.

CAPITOLUL 34

Bainbridge Hall, Anglia
Ora 05:20

Malone admiră monumentul de marmură din grădină. Luaseră un tren din Londra și merseseră vreo douăzeci de kilometri spre nord, apoi, ajunși în oraș, luaseră un taxi din stația din apropierea gării până la Bainbridge Hall. Citise toate însemnările lui Haddad găsite în rucsac și răsfoise și romanul, încercând să găsească un sens în cele ce se întâmplau, amintindu-și tot ce el și Haddad discutaseră de-a lungul anilor. Ajunsese însă la concluzia că vechiul său prieten luase cu el în mormânt lucrurile cele mai importante.

Deasupra se întindea un cer ca de catifea. Un curent de aer rece îi dădea fiori. Iarba tăiată frumos se întindea în grădină ca o mare cu luciri metalice, în care tufe și arbuștii formau insule de umbră. Apa dansa într-o fântână din apropiere. Se hotărâse să facă o vizită acolo înainte de ivirea zorilor, acesta fiind cel mai bun mod de a afla ceva, și obținuse o lanternă de la portarul hotelului.

Terenul nu avea garduri și, atât cât putea să vadă, nici alarmă. În ce privea casa însă, presupuse că era cu totul altă poveste. Din ce citise în însemnările lui Haddad, proprietatea consta dintr-un muzeu nesemnificativ, unul dintre sutele deținute de Coroana Britanică. Mai multe camere de la parterul conacului erau luminate, și el zări, printre ferestrele fără perdele, ceea ce părea să fie o echipă de curățenie.

Se concentrează din nou asupra monumentului.

Vântul foșni prin copaci, apoi se ridică făcând norii să-și înceapă călătoria. Lumina lunii dispăruse, dar ochii îi erau deja obișnuiți cu vâlul straniu.

— Ai de gând să-mi spui ce este acesta? întrebă Pam.

Fuse neobișnuit de tăcută tot drumul.

Îndreptă lumina lanternei spre imaginea gravată în marmură.

— Asta-i dintr-o pictură numită *Pastorii din Arcadia II*. Thomas Bainbridge și-a dat toată osteneala să o graveze.

Îi povesti ce scrisese Haddad despre această imagine, apoi folosi fasciculul luminos pentru a evidenția literele de dedesubt.

D O.V.O.S.V.A.V.V. M

— Și despre astea ce-a spus? întrebă Pam.

— Nici un cuvânt. Doar faptul că acesta era un mesaj și că sunt mai multe în interiorul casei.

— Ceea ce explică, într-adevăr, de ce ne aflăm aici la ora cinci dimineața.

El îi sesiză nota de iritare din voce.

— Nu-mi place aglomerația.

Pam își apropie ochii de monument.

— Mă întreb de ce a separat D și M așa.

Nu avea nici cea mai mică idee. Însă era un lucru pe care-l înțelegea. Scena pastorală din *Pastorii din Arcadia II* ilustra o femeie care privea cum cei trei păstori se adunaseră în jurul unui mormânt, fiecare dintre ei arătând înspre literele gravate. *ET IN ARCADIA EGO*. Stia cum se traducea: Și eu am fost în Arcadia.

Era o inscripție enigmatică, fără sens. Însă mai văzuse acele cuvinte și mai demult, în Franța. Erau conținute într-un codice din secolul al XVI-lea, care descria ceea ce realizaseră cavalerii templieri în secret în lunile dinainte de arestarea lor în masă din octombrie 1307.

Et in Arcadia ego era o anagramă pentru *I tego arcana dei*, adică „eu ascund secretele Domnului”.

Îi spuse și lui Pam despre această propoziție.

— Doar nu vorbești serios! exclamă ea.

— Îți spuneam doar ce știam și eu, spuse el, ridicând din umeri.

Trebuia să exploreze casa. Examină parterul de la o distanță convenabilă din grădină, printre cedrii foarte înalți. Luminile se aprindeau și se stingeau pe măsură ce oamenii care se ocupau de curățenie se deplasau în interior. Ușile care dădeau spre terasa din spate erau ținute deschise cu niște scaune proptite în ele. Văzu cum un bărbat ieși afară cu două pungi de gunoi, pe care le aruncă într-o grămadă, apoi dispăru înăuntru.

Se uită la ceas: era ora 5.40.

— Sigur vor termina în curând, spuse el. Imediat după ce pleacă, ar trebui să avem vreo două ore la dispoziție până vine cineva la serviciu. Muzeul nu se deschide până la zece.

Aflase acest lucru de pe un panou de lângă poarta principală.

— Nici nu mai este nevoie să spun cât de nesăbuită mi se pare chestia asta.

— Întotdeauna ai vrut să știi ce făceam la serviciu, și niciodată nu am putut să-ți spun, din cauză că era strict secret, și chestii de genul ăsta. Acum a sosit vremea să afli.

— Îmi plăcea mai mult înainte, când nu știam nimic.

— Nu cred. Îmi amintesc cât de tare te enervai.

— Măcar nu aveam răni produse de gloanțe.

— Este ritualul tău de inițiere, zise el zâmbind. Apoi îi făcu semn spre conac și-i spuse: După tine!

Sabre privi cum siluetele lui Cotton Malone și a fostei sale soții se contopeau cu copacii din spate de la Bainbridge Hall. Malone venise direct la Oxfordshire. Bun. Totul depindea acum de curiozitatea lui. Și agenta lui își făcuse bine meseria. Îi angajase pe cei trei bărbați pe care-i ceruse și îi dăduse o armă. Trase de câteva ori adânc aer în piept, bucurându-se de răcoarea nopții, apoi scoase pistolul Sig Sauer din buzunarul jachetei.

Sosise vremea să-l întâlnească pe Cotton Malone.

Malone se apropie de ușa din spate, stând într-o parte, învăluit în umbră, și se uită înăuntru. Camera de dincolo era un salon bogat ornamentat. Lumina tremurătoare cădea în cascade din tavanul boltit, iluminând mobilierul aurit și pereții acoperiți cu panouri, înveseliți de tapiserii și de picturi. Nu se vedea nimeni, însă el auzi zgomotul făcut de o mașină de lustruit pardoselile și un radio, dincolo de arcade.

Făcu semn, și intraseră în interior.

Nu știa nimic despre amplasamentul încăperilor, însă o inscripție îi indică faptul că se aflau în Camera lui Apollo. Își aminti ce scrisese Haddad: „în Salonul de Artă de la Bainbridge Hall aroganța lui Bainbridge e și mai evidentă. Numele

acestuia este concludent, în special: *Epifania Sfântului Ieronim*. Fascinant și foarte potrivit, deoarece marile încercări încep cu o epifanie.”

Așa că trebuia neapărat să găsească Salonul de Artă.

O duse pe Pam către una dintre ieșirile care dădeau înspre un foaier la care se observau liniile maiestuoase ale unui transept de catedrală, cu arcadele suprapuse sugestiv. Era interesantă schimbarea abruptă a stilului și a arhitecturii. Lumina redusă îndulcea contururile mobilierului în umbre cenușii. Într-o nișă zări un bust.

Înaintă pe podeaua de marmură, călcând prudent cu tălpile de cauciuc, și descoperi portretul lui Thomas Bainbridge. Era chipul unui bărbat de vârstă mijlocie, plin de riduri și de linii curbe, cu maxilarul încleștat, nasul de vultur și ochii reci întredeschiși. Din ce citise în însemnările lui Haddad, Bainbridge fusese un expert în știință și în literatură, dar și un colecționar – achiziționase în cunoștință de cauză tablouri, cărți și sculpturi. Fusese și un aventurier, călătorise în Arabia și în Orientul Mijlociu într-o vreme în care ambele locuri extrem de puțin familiare în Occident.

— Cotton, spuse Pam cu voce joasă.

Se întoarse. Ea se duse înspre o masă unde erau depozitate mai multe broșuri.

— Amplasamentul camerelor.

Se apropie și el și luă o broșură din grămadă. Găsi rapid camera numită SALONUL DE ARTA. Se orientă și spuse:

— Pe acolo!

Mașina de lustruit podele și radioul continuă să se audă de la etaj. Ieșiră din foaierul întunecat și își croiră drum pe coridoarele largi până intrară într-o încăpere mare în care era aprinsă lumina.

— O! exclamă Pam.

Și el fu impresionat. Spațiul imens era la fel ca anticamera palatului unui împărat roman – un alt contrast izbitor cu restul casei.

— Acest loc este ca EPCOT¹⁰, spuse el. Fiecare cameră aparține unui alt timp și unei alte țări.

Lumina bogată a unui candelabru cădea pe treptele albe din marmură, care aveau o mochetă maronie moale pe mijloc. Stâlpii de susținere duceau direct către un peristil cu coloane ionice sculptate. Balustradele din fier negru legau coloanele din marmură roz una de alta prin felurite curbe și bucle. Nișele de la ambele etaje încadrau busturi și statui ca în galeria unui muzeu. Se uită în sus. Tavanul s-ar fi potrivit și în interiorul Catedralei St Paul. Clătină din cap. Nimic din exteriorul casei nu lăsa să se bănuiască o asemenea opulență.

— Salonul de Artă este acolo, sus pe scări, spuse el.

— Mă simt de parcă ar urma să ne întâlnim cu regina, spuse Pam.

Urcară treptele fără balustradă pășind pe o mochetă elegantă care le acoperea până sus. Ușile duble de sus, din panouri, se deschideau într-o cameră întunecată. El apăsă pe întrerupător și un alt candelabru, ornate cu colți de fildeș, se aprinse strălucitor, dezvăluind un salon aglomerat, destul de uzat, dar confortabil, cu pereții acoperiți de catifea verde, care atârna în falduri.

— Nici nu mă așteptam la mai puțin, după intrarea aceea fastuoasă, spuse el și închise ușile.

— Ce căutăm? întrebă Pam.

¹⁰ EPCOT – *Experimental Prototype Community of Tomorrow* – Prototip Experimental al Comunității de Mâine, temă extinsă din parcul Disney care permite vizitarea lumii într-o singură zi și explorarea posibilităților din viitor. (n.tr.)

El studie picturile de pe pereți, majoritatea portrete ale unor persoane din secolele al XVI-lea și al XVII-lea. Nu recunosc pe nimeni. Biblioteci din lemn de arțar stăteau înșiruite sub portrete. Ochiul său de bibliofil observă rapid că volumele nu erau reale, erau doar pentru aspect, fără vreo valoare istorică sau literară. Busturi din bronz erau așezate deasupra bibliotecilor. Din nou, nici o imagine familiară.

— *Epifania Sfântului Ieronim*, spuse el. Poate e unul dintre aceste portrete.

Pam făcu înconjurul camerei, examinând fiecare imagine. El le numără: paisprezece. Majoritatea erau femei, îmbrăcate pretențios, sau bărbați împodobiți cu peruci și purtând robe în falduri, lucruri obișnuite de acum trei sute de ani. Două canapele și patru scaune formau litera U în fața unui șemineu de piatră. Își imagină că Thomas Bainbridge petrecuse o grămadă de timp în acel loc.

— Nici unul dintre acestea, spuse Pam, nu are nimic de-a face cu vreun Sfânt Ieronim.

— George a spus că va fi aici, murmură el, nedumerit.

— Poate era atunci. Dar nu și acum.

CAPITOLUL 35

Washington, D.C.

Stephanie îl privi fix pe Brent Green, și expresia ei impasibilă fu înlocuită de una plină de nedumerire.

— Thorvaldsen ți-a cerut să anulezi garda mea de corp? Dar de unde vă cunoașteți?

— Cunosc o mulțime de persoane. Arată spre legăturile de la mâini și de la picioare. Deși acum mă aflu la mila ta.

— Anularea gărzii ei de corp a fost o prostie, spuse Cassiopeia. Dacă eu nu eram acolo?

— Henrik a spus că ești și că te descurci bine cu astfel de lucruri.

Stephanie se străduia să-și țină în frâu furia.

— Era fundul meu în joc! spuse ea.

— Pe care l-ai pus la bătaie atât de prosteste.

— Habar n-aveam că Dixon avea să mă atace.

— Exact ce spuneam. Nu gândești nici un pic! Green arată din nou cu capul înspre legături. Și acesta este un exemplu de nesăbuiță. Chiar dacă nu crezi, cei de la serviciul de pază vor veni în scurt timp să verifice dacă sunt bine. Fac asta în mod regulat. Poate că țin într-adevăr foarte mult la intimitatea mea, însă, spre deosebire de tine, nu sunt imprudent.

— De fapt, ce anume pui la cale? Întrebă ea. De ce ești amestecat în chestia asta? Lucrezi pentru Daley? Întâlnirea de mai devreme dintre voi doi a fost doar un spectacol aranjat ca să mă păcăliți pe mine?

— Nu am nici timp, nici răbdare pentru astfel de spectacole.

Stephanie nu se lăsă impresionată.

— Am avut parte de multe minciuni, spuse ea. Băiatul lui Malone a fost răpit din cauza mea. Cotton se află acum la Londra, și tot acolo este și o unitate israeliană specială de exterminare. Nu-l pot găsi, așa că nu-l pot avertiza. E posibil ca viața lui George Haddad să fie în pericol. Apoi aflu că șeful meu mă lasă cu fundul gol în bătaia vântului, știind că saudiții vor să mă omoare. Ce ar trebui să cred din toate astea?

— Că prietenul tău, Henrik Thorvaldsen, s-a gândit că e suficient să-ți trimită o singură persoană în ajutor. Că celălalt prieten al tău, adică eu, a decis că această persoană trebuie să lucreze de una singură. Ce zici de asta? Acum are sens?

Ea reflectă la ce-i spusese el.

— Mai e ceva, adăugă Green.

Ea se uită furioasă la el.

— Acest prieten e foarte interesat în special de soarta ta.

Malone era contrariat. Venise la Bainbridge Hall în speranța că avea să obțină niște răspunsuri. Însemnările lui Haddad trimiteau clar înspre acest loc. Și totuși, nimic.

— Poate mai există un alt salon? Întrebă Pam.

Numai că el verificase deja broșura și văzuse că acesta era singurul loc numit așa. Ce-i scăpa? Apoi observă ceva. În una dintre nișele ferestrelor, unde panourile de vitralii pictate cu minuțiozitate așteptau soarele dimineții, o bucată din perete rămăsese goală. Portretele umpleau toate celelalte spații libere din

încăpere, însă nu și aici. Și urma palidă a unui dreptunghi se văzu limpede în varul de pe perete. Se repezi la locul gol.

— Unul a dispărut, spuse el.

— Cotton, nu vreau să îți creez probleme, dar nu crezi că umblăm după cai verzi pe pereți?

— Nu, George a vrut să venim aici, spuse el clătinând din cap.

Străbătu camera adâncit în gânduri și își dădu seama că nu mai puteau sta prea mult. Una dintre echipele de curățenie putea veni și aici. Deși avea cu el atât pistolul lui Haddad, cât și al lui Păstaie, nu voia să îl folosească nici pe unul, nici pe celălalt.

Pam examina mesele din spatele celor două canapele. Cărți și reviste erau aranjate una peste alta în mod artistic, printre sculpturi și plantele din ghivece. Se opri să examineze una dintre sculpturile mici din bronz – un bărbat în vârstă, cu pielea uscată, cu trupul athletic, cu o bucată de pânză în jurul șoldurilor. Silueta era așezată pe o piatră, iar chipul său bărbos era concentrat privind înspre o carte.

— Trebuie să vezi asta! îi spuse ea.

El se apropie și văzu ce era gravat la baza statuetei:

SFÂNTUL IERONIM DOCTOR AL BISERICII

Fusese atât de concentrat să găsească niște piese complicate, încât îi scăpase ceva care era evident. Pam îi arătă o carte amplasată chiar sub sculptură.

— *Epifania Sfântului Ieronim*, spuse ea.

El examinează cotorul cărții.

— Ai ochi buni!

— Pot fi și eu utilă, replică ea zâmbind.

El apucă bronzul greoi și-l ridică.

— Atunci fă-te utilă în continuare și ia cartea!

Stephanie nu era sigură cum să interpreteze remarcă lui Brent Green.

— Ce vrei să spui? Acest prieten *special*?

— E puțin cam dificil să discutăm despre asta în acest moment.

Ea văzu ceva straniu în ochii lui Green: neliniște. Timp de cinci ani acesta fusese câinele de pază al administrației în mai multe bătălii cu congresul, presa și grupurile de interes. Era un profesionist desăvârșit, un avocat care pleda cazul administrației pe scena națională. Însă era și profund religios, și, din câte știa ea, nici un scandal, oricât de mic, nu fusese vreodată asociat cu numele său.

— Să zicem doar, spuse Green pe jumătate în șoaptă, că nu aș fi vrut ca saudiții să te omoare.

— Ceea ce nu are darul să mă liniștească pe moment.

— Ce e cu serviciul de pază? Întrebă Cassiopeia. Am senzația că nu mînte în legătură cu asta.

— Verifică intrarea și fii atentă la stradă, spuse ea, iar privirea ei îi dădu de înțeles că dorea să rămână pentru o clipă numai cu Green.

Cassiopeia ieși din bucătărie.

— Haide, Brent, ce aveai de spus și nu puteai în fața ei?

— Câți ani ai, Stephanie, șaiszeci și unu?

— Nu vorbesc despre vârsta mea.

— Soțul tău a murit acum doisprezece ani. Cred că ți-a fost foarte greu. Nu am fost căsătorit niciodată, așa că nu știu cum este când îți moare partenerul de viață.

— Nu-i deloc ușor, dar ce-are asta de-a face cu restul?

— Știu că tu și Lars nu erați în termeni prea buni când a murit. A sosit vremea să ai și tu încredere în cineva.

— A, uite cum facem! Programez interviuri, și toată lumea, inclusiv cei care au încercat să mă omoare, va avea o șansă să mă convingă de bunele lor intenții.

— Henrik nu încearcă să te omoare. Nici Cassiopeia. Nici Cotton Malone. Făcu o pauză. Și nici eu.

— I-ai trimis acasă pe cei din garda mea de corp, deși știai că aveam probleme!

— Și ce s-ar fi întâmplat dacă n-aș fi făcut asta? Cei doi agenți ai tăi ar fi apărut la fața locului, ar fi avut loc un schimb de focuri de armă și ce s-ar fi rezolvat?

— Aș fi arestat-o pe Heather Dixon.

— Și până dimineață ar fi fost eliberată, după ce ar fi intervenit secretarul de stat și probabil și președintele însuși. Apoi ai fi fost concediată, iar saudiții te-ar fi omorât oricând ar fi vrut. Și știi de ce? Pentru că nimănui nu i-ar fi păsat nici un pic!

Tot ce spunea el avea sens. Naiba să-l ia!

— Ai acționat prea repede și nu ai avut timp să te gândești. Ochii lui Green se îmblânziseră, și ea zări în ei ceva ce nu mai văzuse până atunci: grijă. Mai devreme mi-am oferit ajutorul, și tu ai refuzat. Acum am de gând să-ți spun un lucru cu care tu nu ești la curent. Ceva ce nu ți-am spus atunci.

Ea așteptă.

— Am permis ca dosarul despre Conexiunea Alexandria să fie compromis.

Malone deschise cartea despre Sfântul Ieronim, un volum subțire de numai șaptezeci și trei de pagini îngălbenite, tipărit în 1845. Răsfoi cartea și reținu câteva detalii. Ieronim trăise din anul 342 până în 420. Vorbea fluent latina și greaca și, în tinerețe, nu făcuse prea multe eforturi pentru a-și înfrâna pornirile de-a se deda plăcerilor ușoare. Botezat de către papă în anul 360, el se dedicase Domnului. În următorii șaiszeci de ani, călătorise, scrisese tratate, apăraseră credința și devenise un preot recunoscut al religiei creștine. Tradusese mai întâi Noul Testament, apoi, spre sfârșitul vieții, tradusese Vechiul Testament direct din ebraică în latină, scriind *Vulgata*, pe care, după o mie o sută de ani, Consiliul din Trent o proclamase textul de referință al Bisericii Catolice.

Trei cuvinte atrăseseră atenția lui Malone.

Eusebiu Sofronie Ieronim, adică numele de la naștere al Sfântului Ieronim.

Se gândi la romanul din rucsacul de piele: *Călătoria unui erou*, de Eusebiu Sofronie Ieronim. Se pare că Thomas Bainbridge își alesese cu mare grijă pseudonimul.

— Ai găsit ceva acolo? întrebă Pam.

— Totul! Numai că entuziasmul său păli, fiind înlocuit de fiorul unei senzații neplăcute. Trebuie să plecăm de-aici!

Stinse luminile, se repezi la uși și le deschise încetisor. Holul foarte mare din marmură era pustiu. Radioul continua să se audă dintr-o cameră îndepărtată – acum relata un eveniment sportiv, iar mulțimea și comentatorul făceau mare gălăgie. Mașina de lustruit pardoseli nu se mai auzea.

O duse pe Pam la capătul scărilor. Trei bărbați pătrunseră brusc în holul de jos, cu arme în mâini. Unul trase un foc. O trânti pe Pam la podea. Glonțul se lovi de piatră. Se rostogoliră amândoi rapid în spatele unei coloane, și o văzu pe Pam făcând o grimasă de durere.

— Umărul meu, spuse ea.

Încă trei gloanțe încercară să-i găsească prin marmură. Luă în mână pistolul automat al lui Haddad și se pregăti. Nici un glonț nu ricoșase până acum cu zgomot – se auzea doar zgomotul lor înfundat, de la amortizoare. Măcar el era la etajul superior. Din locul în care se afla zări doi bărbați care avansau spre partea dreaptă a etajului inferior, în timp ce al treilea rămăsese în stânga. Nu-i putea lăsa pe cei doi să-și ocupe pozițiile, deoarece de acolo ar fi putut să tragă pe după coloană – așa că trase.

Glonțul nu nimeri, dar faptul că fusese atât de aproape îi făcu pe atacatori să ezite, ceea ce fu destul pentru Malone ca să țintească din nou și să tragă în bărbatul din față, care scoase un strigăt, apoi căzu la pământ cu un zgomot surd. Celălalt căută să se adăpostească, dar Malone reuși să mai tragă un glonț, care-l trimise în grabă pe urmăritor înapoi în holul de la intrare. Sângele curgea din individul doborât, adunându-se într-o băltoacă de roșu aprins pe marmura albă. Mai multe gloanțe veniră spre ei. Aerul mirosea a praf de pușcă. Mai erau cinci gloanțe în pistolul lui Haddad, dar

Malone îl mai avea și pe cel pe care-l luase de la Păstaie. Poate mai avea și acolo alte cinci gloanțe. Observă teama în ochii lui Pam, dar aceasta rămase calmă.

Se gândi să se retragă în Salonul de Artă. Ușile duble, dacă erau baricadate cu mobilă, le-ar fi acordat câteva minute pentru a scăpa prin una dintre ferestre. Numai că se aflau la etajul al doilea, ceea ce sigur le-ar mai adăuga și alte obstacole. Și totuși, aceasta ar putea fi singura lor șansă, asta dacă bărbații de jos nu voiau să se expună și să-i acorde posibilitatea să tragă în plin, ceea ce era puțin probabil.

Unul din bărbați alergă spre baza scărilor. Celălalt îi acoperi înaintarea cu patru gloanțe care se auziră intrând în peretele din spatele lor. Malone trebuia să păstreze muniția, așa că nu putea trage până când nu era sigur de reușită. Apoi își dădu seama ce făceau. Ca să tragă în unul dintre ei, s-ar fi expus față de al doilea, pe partea cealaltă a coloanei. Așa că făcu un lucru la care nu se așteptau, ignoră partea stângă și se răsuci spre dreapta, trimițând un glonț în mocheta roșie din fața atacatorului care înaintase. Individul se retrase de pe scări și căută un adăpost.

Pam își duse mâna la umăr, și el observă că-i sângera din nou. I se redeschisese rana. Se agitase prea mult. Ea îl privi cu ochii ei albaștri, plini de teamă. Se auziră două împușcături în hol. De data asta fără amortizor, de calibru mare. Apoi liniște.

— Hei! strigă o voce masculină.

Se uită pe după coloană. Jos, în picioare, se afla un bărbat înalt, cu părul de culoarea nisipului. Avea fruntea lată, nasul scurt și bărbia rotunjită. Era bine făcut și purta blugi și o cămașă din pânză tare, iar pe deasupra avea o geacă de piele.

— Mi s-a părut că nu vă strică o mână de ajutor, spuse bărbatul, cu pistolul în dreapta.

Cei doi atacatori zăceau pe podea, cu sângele prelingându-li-se pe marmură. Bărbatul părea să fie și el un bun trăgător. Malone se retrase în spatele unei coloane.

— Cine ești? întrebă el.

— Un prieten.

— Iartă-mă, dar sunt cam sceptic.

— Nici nu te condamn. Așa că stai acolo și așteaptă să vină poliția. Ai putea să le explici tu ce s-a întâmplat cu aceste trei cadavre. Se auziră niște pași care se retrăgeau. Și, apropo, cu plăcere!

Îi veni o idee, așa că-l întrebă:

— Ce e cu echipa de curățenie? De ce nu a alergat nimeni până aici?

Pașii se opriră.

— Sunt sus, inconștienți.

— Tu ai făcut asta?

— Nu, nu eu.

— Ce interes ai în chestia asta?

— Același ca al multora care au venit aici în toiul nopții. Caut Biblioteca din Alexandria. Malone nu spuse nimic. Uite ce e! Eu stau la Savoy, camera 453. Dețin niște informații pe care mă îndoiesc că le ai și tu, iar tu ai putea avea ceva despre care eu să nu știu nimic. Dacă vrei să discutăm, vino și caută-mă. Dacă nu, probabil că o să ne mai întâlnim pe drum. E alegerea ta! Însă împreună am putea grăbi puțin lucrurile. Cum vrei!

Îl se auziră călcăiele mergând apăsate pe pardoseală, zgomotul lor pierzându-se apoi în interiorul conacului.

— Ce naiba a fost asta? întrebă Pam.

— Modul lui de a se prezenta.

— A omorât doi oameni.

— Lucru pentru care-i sunt recunoscător.

— Cotton, trebuie să plecăm de aici!

— Mie-mi spui? Însă mai întâi trebuie să aflăm cine sunt acești oameni.

Plecă de lângă coloană și se grăbi în jos pe scările de marmură. Pam îl urmă. Scotoci toate cele trei cadavre, dar nu găsi nici un act de identitate.

— Ia pistoalele, spuse el, băgând în buzunare șase încărcătoare de rezervă luate de la cei trei. Indivizii ăștia veniseră pregătiți de luptă.

— Încep să mă obișnuiesc cu vederea sângelui, observă ea.

— Ți-am spus eu că va fi mai ușor cu timpul!

Se gândi iar la bărbat. Savoy, camera 453. Era modul lui de a-i spune: „Poți să ai încredere în mine!” Pam încă mai avea cartea despre Sfântul Ieronim, iar el ducea rucsacul de piele luat din apartamentul lui Haddad. Pam se răsuci să plece.

— Unde pleci? o întrebă el.

— Mi-e foame. Sper că la Savoy au un mic dejun excelent!

El zâmbi.

Prindea repede!

CAPITOLUL 36

Washington, D.C.

Stephanie nu era sigură că mai putea rezista la încă o chestie din asta. Privirea ei se fixă asupra lui Brent Green.

— Explică-te!

— Am permis ca dosarele să fie compromise. Există un trădător printre noi, și vrem să-l găsim! Sau să o găsim!

— Cine e acest *noi*?

— Departamentul de Justiție. Este o investigație strict secretă. Nu știu despre asta decât eu și încă două persoane: cei mai apropiați adjuncți ai mei – și mi-aș lăsa cu încredere viața în mâinile lor.

— Mincinoșilor nu le pasă câtuși de puțin de credința ta.

— De acord. Însă scurgerea de informații nu este în cadrul Justiției, ci mai sus. În afara departamentului. Am lansat o momeală, și a fost înghițită!

Ei nu-i venea să creadă ce auzea!

— Și ai riscat viața lui Gary Malone în această poveste!

— Nimeni nu avea cum să prevadă acest lucru. Nici unul dintre noi nu avea nici cea mai vagă idee că, în afară de israelieni și de saudiți, ar mai fi fost cineva interesat de George Haddad. Scurgerea de informații pe care încercăm s-o detectăm duce direct la ei, în nici o altă parte!

— Din ceea ce știi tu!

Gândurile i se îndreptară spre Ordinul Lânii de Aur.

— Dacă aș fi avut cea mai mică idee că familia lui Malone era în pericol, nu aș fi permis niciodată ca această tactică să fie folosită.

Ea ar fi vrut să-l creadă în această privință.

— Noi chiar am crezut că informația privind locul unde se ascundea Haddad era una inofensivă. Faptul că le-am permis israelienilor să afle că Haddad era în viață nu părea chiar atât de riscant, mai ales că nu exista nimic în acel dosar care să dezvăluie locul în care era ascuns.

— Cu excepția unui indiciu care ducea direct la Cotton.

— Și noi am presupus că Malone, dacă ar fi fost provocat, ar fi știut ce să facă.

— El a plecat, Brent! aproape că strigă ea. Nu mai lucrează pentru noi. Noi nu ne punem foștii agenți în pericol, mai ales fără știrea lor.

— Am cântărit aceste riscuri și am hotărât că merita, pentru a găsi această scurgere de informații. Faptul că băiatul a fost răpit a schimbat toată situația. Mă bucur că Malone a reușit să-l ia înapoi nevătămat.

— Frumos din partea ta! O să ai noroc dacă nu vine să-ți spargă nasul!

— Această Casă Albă este ceva îngrozitor, afirmă Green morocănos. O adunătură de indivizi care par integri, dar care în realitate sunt cu toții corupți.

Niciodată nu-l mai auzise pe Green vorbind așa.

— Spun mereu cât sunt ei de creștini, de americani, dar nu sunt credincioși decât lor înșiși și dolarului. S-au luat decizii peste decizii, fiecare îmbrăcată în drapelul american, care nu au făcut nimic decât să îngroașe și mai tare buzunarele marilor corporații – indivizi care au contribuit din greu la cauza partidului lor. Mi se face greață! Particip la ședințe în care politica este mascată prin cuvinte care o fac să arate bine la televizor, și nimănui nu-i pasă de fapt ce e

bine pentru națiune. Eu tac. Nu spun nimic. Mă străduiesc să fiu un membru al echipei. Însă asta nu înseamnă că am de gând să permit ca această țară să fie compromisă. Am făcut un jurământ și, spre deosebire de mulți alții din administrație, pentru mine acest lucru înseamnă ceva!

— Atunci de ce nu-i demaști?

— Până acum nu am constatat dacă a încălcat cineva legea. Dezgustători, imorali, lacomi? Am văzut o mulțime din ăștia, dar astea nu sunt ilegalități. Te asigur, dacă vreunul, inclusiv președintele, ar fi trecut această linie, aș fi acționat. Însă nici unul nu a mers atât de departe.

— Cu excepția informatorului.

— Acesta este și motivul pentru care sunt foarte interesat – un baraj, oricât de mare ar fi el, trebuie întâi să crape înainte de a se sparge.

Ea nu se lăsa păcălită.

— Acum recunoaște, Brent, îți place să fii responsabil de respectarea legii, și nu ai mai rămâne mult timp în această poziție dacă ai urmări pe unul dintre aceștia și ai da greș.

Green o privi lung, ochii lui trădând grija lui pentru ea.

— Aș vrea ca tu să rămâi mai mult timp în viață!

Ea trecu repede peste îngrijorarea lui.

— Ați găsit informatorul? îl întrebă.

— Cred că...

Cassiopeia intră brusc în bucătărie.

— Avem musafiri. Doi bărbați tocmai au trecut cu mașina de curbă. Au costume și microfoane. Serviciul Secret.

— Serviciul meu de pază, spuse Green. Au venit să facă verificarea de noapte.

— Trebuie să plecăm, spuse Cassiopeia răspicat.

— Nu, interveni Green. Tăiați-mi legăturile și mă ocup eu de ei.

Cassiopeia se îndreaptă spre ușa din spate. Stephanie luă o hotărâre, de genul celor pe care le mai luase de o sută de mii de ori. Și, deși toată ziua făcuse numai alegeri oribile, până la urmă era așa cum obișnuia tatăl ei să zică: „Bine, rău, nu contează, numai să faci ceva!”

— Așteaptă!

Stephanie se duse înspre dulap și căută prin niște sertare, până găsi un cuțit.

— Îl eliberăm. Se apropie de Green și spuse: Sper că procedez cum trebuie!

Sabre se grăbi prin pădurile din Oxfordshire spre locul în care-și lăsase mașina. Zorii se apropiau de zona rurală englezească. Ceața îmbrăca toate câmpiile din jur, iar aerul era rece și umed. Era mulțumit de prima lui întâlnire cu Cotton Malone. Fusese destul cât să stimuleze curiozitatea americanului și cât să satisfacă orice înclinație a acestuia spre paranoia. Uciderea indivizilor pe care-i angajase să-l atace pe Cotton Malone păruse introducerea perfectă. I-ar fi omorât pe toți trei dacă Malone nu ar fi doborât deja unul.

Mai mult ca sigur că Malone scotocise cadavrele după ce plecase el, dar Sabre se asigurase că nici unul nu purta vreun act de identitate. Instrucțiunile lui fuseseră să-l confrunte pe Malone și să-l pună la pământ, însă, după ce Malone eliminase pe unul din echipa lor, jocul se schimbase. Nu fusese surprins. Malone demonstrase și în Copenhaga că știa să se descurce singur.

Noroc cu casetofonul din apartamentul lui Haddad. Acesta, combinat cu informațiile din computer, îl pregătiseră destul cât să-l ademenească pe Malone să i se destăinuiască. Tot ce avea de făcut acum era să se întoarcă la Savoy și să aștepte. Malone avea să vină cu siguranță!

Ieși din pădure și-și zări mașina. Un alt automobil era parcat în spate, și o văzu pe agenta lui îndreptându-se spre el cu pași pari.

— Ticălosule! țipă ea. I-ai omorât pe oamenii aceia!

— Și care-i problema?

— Eu i-am angajat. Câți crezi că mai pot angaja dacă se află că-i omorâm pe-ai noștri?

— Cine ar ști acest lucru, în afară de tine și de mine?

— Nemernicule! M-am uitat de afară. I-ai împușcat pe la spate. Nu se așteptau la asta nici o clipă. Asta ai intenționat tot timpul să faci!

El ajunsese la mașină.

— Întotdeauna ți-a mers mintea.

— Naiba să te ia, Dominick! Oamenii aceia îmi erau prieteni!

— Te-ai culcat cu vreunul dintre ei? se interesă el, curios.

— Nu-i treaba ta!

— Ai dreptate, spuse el și ridică din umeri.

— Am terminat-o cu tine! Gata! Găsește-ți pe altcineva să te ajute!

Ea porni în viteză spre mașina ei.

— Nu prea cred, îi strigă el.

Ea se răsuci spre el, așteptându-se să o certe. Mai avuseseră discuții și înainte. Însă de data asta el o împușcă direct în față. Nimic și nimeni nu va interveni, făcuse prea multe eforturi pentru planurile lui. Era pe punctul de a înșela unul dintre cele mai puternice carteluri economice de pe planetă. Un eșec ar avea consecințe îngrozitoare. Așa că nu avea de gând să piardă. Nu avea să rămână nici o urmă care să ducă la el. Deschise portiera și se strecură înăuntru. Mai rămânea să aibă de-a face doar cu Cotton Malone.

Stephanie stătea în bucătărie, cu Cassiopeia alături de ea, și ascultă cum Brent Green deschise ușa de la intrare și vorbi cu cei doi agenți de la Serviciul Secret. Ori făcuse alegerea cea bună, ori urmau să fie arestate în următoarea secundă.

— Asta-i nebunie curată! șopti Cassiopeia.

— Este nebunia mea, și nu v-am cerut eu, nici ție, nici lui Henrik, să vă implicați.

— Ești așa de căpoasă!

— Uite cine vorbește! Ai fi putut să pleci! Aș zice că și tu ești un pic cam încăpățânată!

Îl ascultă pe Green discutând despre vremea de afară și spunând că își vărsase apă pe halat. Îl eliberase pe Green de pe scaun și privise amuzată cum acesta își dezlipise banda adezivă de la mâini și de la picioare. Ce-ar fi dat gazdele show-urilor de comedie de noaptea târziu să-l vadă crispându-se când părul de pe brațe și de pe picioare îi era smuls de fiecare dată când dezlipea o fâșie de bandă. Însă bărbatul din Noua Anglie își netezise prompt părul ud și ieșise din bucătărie.

Îl auzi din nou pe Green cum îi spusese cu convingere: „Acest prieten e foarte interesat în special de soarta ta”.

— Dacă spune ceva despre noi, suntem terminate! șopti Cassiopeia.

- Nu va spune nimic!
- De ce ești așa sigură?
- E normal după douăzeci de ani de greșeli.

În cele din urmă, Green le ură agenților noapte bună. Întredeschise ușa batantă și îl văzu pe Green cum se uita prin fereastra de la ușă. Se întoarse spre ea și spuse:

- Mulțumită?

Ea intră în sufragerie. Cassiopeia o urmă.

- Bine, Brent. Și acum?

— Împreună îți vom salva pielea și în același timp vom opri și scurgerea de informații.

- Și, apropo, nu ai zis cine este informatorul.
- Nu, din cauză că nici nu știu.
- Credeam că ai spus că ai identificat persoana.
- Ce am început să spun era că s-ar putea să fi identificat problema.
- Aștept mai multe explicații.
- N-o să-ți placă asta!
- Pune-mă la încercare!
- Pe moment, principala sursă a israelienilor este Pam Malone!

PARTEA A TREIA

CAPITOLUL 37

Ora 07:40

Lui Henrik Thorvaldsen îi dis plăcea foarte mult să meargă cu avionul, motiv pentru care nici una dintre companiile sale nu de ținea avioane. Pentru a mai îndepărta din disconfort, mergea mereu la clasa întâi și zbura dimineața devreme. Scaunele mai încăpătoare, buna dispoziție și ora matinală îi mai ameliorau fobia. Pe de altă parte, Gary Malone părea să se bucure foarte mult de această experiență. Băiatul mâncase tot micul dejun pe care li-l servise însoțitoarea de zbor, ba chiar și o mare parte din porția lui Henrik.

— O să aterizăm în curând, îl anunță pe Gary.

— Grozav! Altădată aș fi fost acasă pe vremea asta, la școală! Acum sunt în Austria!

El și Gary se apropiaseră foarte mult în ultimii doi ani. Când îl vizitase pe Malone în vacanța de vară, Gary își petrecuse noaptea la Christiנגade în repetate rânduri. Și tatălui, și fiului le plăcea să meargă în larg cu barca de doisprezece metri lungime ancorată la docul proprietății, cumpărată cu mult timp în urmă pentru excursii peste Øresund către Norvegia și Suedia, utilizată foarte rar în prezent. Fiul lui Thorvaldsen, Cai, fusese îndrăgostit de apă. Lui Henrik îi era îngrozitor de dor de băiat. Se făceau doi ani de când murise. Fusese împușcat în Mexico City, și nu Henrik reușise să afle vreodată care fusese motivul. Malone fusese acolo în misiune și făcuse tot ce putuse, ajungând în cele din urmă să se cunoască. Însă nu uitase niciodată ce se întâmplase acolo. În cele din urmă, avea să descopere adevărul despre moartea fiului său. Datorii ca acestea nu rămâneau niciodată neplătite. Și totuși, faptul că-și petrecuse timpul cu Gary îi adusese o imensă bucurie, pe care viața i-o refuzase cu cruzime.

— Mă bucur că ai putut veni cu mine, spuse el. N-aș fi vrut să te las singur acasă.

— N-am fost niciodată în Austria!

— Un loc minunat: păduri dese, munți înzăpeziți, lacuri alpine, peisaje spectaculoase.

Îl supraveghease îndeaproape cu o zi în urmă, și Gary trecuse cu bine peste ultimele întâmplări, după cum se părea, ținând cont și de faptul că doi indivizi fuseseră împușcați în fața lui. Când Malone și Pam plecaseră în Anglia, Gary înțelesese de ce trebuia ca ei să plece: mama sa trebuia să se întoarcă la serviciu, iar tatăl său trebuia să descopere de ce Gary fusese supus unor asemenea riscuri. Christiנגade era un loc familiar, și Gary rămăsese cu plăcere. Dar cu o zi în urmă, după ce vorbise cu Stephanie, Thorvaldsen știuse ce avea de făcut.

— Această întâlnire la care trebuie să te duci, spuse Gary, este importantă?

— Ar putea fi. Va trebui să particip la mai multe sesiuni, dar vom găsi ceva de făcut și pentru tine cât timp eu voi fi plecat.

— Dar tata? El știe că facem asta? Nu i-am spus mamei nimic.

Pam Malone telefonase cu câteva ore mai devreme și vorbise puțin cu Gary. Numai că închisese înainte ca Thorvaldsen să poată discuta cu ea.

— Sunt sigur că unul din ei va suna din nou, și Jesper îi va anunța unde suntem.

Își asumase un risc luându-l pe Gary cu el, însă hotărâse că era cel mai bun lucru pe care-l putea face. Dacă Alfred Hermann se afla în spatele răpirii inițiale, iar Thorvaldsen credea cu fermitate că așa stăteau lucrurile, atunci cea mai sigură alternativă părea să fie să-l ia pe Gary cu el la adunare, unde aveau să fie înconjurați de bărbați și de femei cu influență veniți din toată lumea, fiecare cu grupul său de angajați și de agenți de pază. Se gândi la răpire. Din puținele care i se spusese despre Dominick Sabre, americanul era un profesionist, și nu părea dispus să angajeze niște ajutoare atât de stupide cum fuseseră cei doi olandezi care dăduseră peste cap răpirea lui Gary. Ceva nu era în ordine. Malone era bun, nu nega acest lucru, dar lucrurile se desfășuraseră cu o precizie ciudată. Oare toată chestia fusese regizată doar pentru Malone? Fusese un mod de a-l impulsiona să meargă înainte? Dacă așa stăteau lucrurile, atunci Gary nu mai era în nici un pericol.

— Amintește-ți despre ce am discutat, îi spuse lui Gary. Atenție la ce spui, vor fi mulți care ne vor asculta.

— Am înțeles.

— Excelent, spuse zâmbind.

Acum mai putea doar să spera că-l citise corect pe Alfred Hermann.

CAPITOLUL 38

Viena
Ora 08:00

Hermann își împinse deoparte micul dejun. Nu suporta să mănânce, mai ales în mijlocul unei aglomerații, însă îi plăcea sala de mese de la castel. El personal alesese decorațiunile neogotice, tocurile de la ferestre și casetele de pe tavan cu blazonul ilustrațiilor cruciați și hotărâse ca pereții să fie acoperiți cu pânze pe care era reprezentată capturarea creștină a Ierusalimului.

Micul dejun fusese spectaculos, ca de obicei, și un grup de ospătari cu sacouri albe avea grijă de oaspeții săi. Fiica sa stătea la capătul opus al mesei foarte lungi, iar restul de doisprezece scaune erau ocupate de un grup select de membri ai ordinului – Comitetul Politic – care sosiseră de ieri să participe la adunarea din weekend.

— Sper că toată lumea se simte bine, spuse Margarete către adunare.

Cel mai bine se descurca în mijlocul mulțimii.

Hermann o văzu încruntându-se când zări farfuria lui neatinsă, dar ea nu spuse nimic despre asta. Se aștepta la o muștruluială în particular din parte ei – ca și cum pofta de mâncare ar fi asigurat ea însăși o viață lungă și o sănătate de fier. Măcar de-ar fi așa simplu!

Mai mulți dintre membrii comitetelor discutau despre castel și despre mobilierul lui rafinat, observând unele modificări pe care le făcuse din primăvară. Deși aceștia erau oameni înstăriți, nu ajungeau nici măcar împreună la un sfert din averea lui Hermann. Totuși, fiecare dintre ei era util într-un fel sau altul. Așa că le mulțumi pentru observații și așteptă. În cele din urmă spuse:

— Mă interesează ce își propune Comitetul Politic să spună adunării despre Conceptul 1223.

Acea inițiativă, adoptată cu trei ani în urmă la adunarea din primăvară, implicase un plan complex de destabilizare a Israelului și a Arabiei Saudite. El susținuse ideea, motiv pentru care își plasase surse în interiorul guvernelor israelian și american – surse care îl duseseră în mod neașteptat la George Haddad.

— Înainte de asta, spuse președintele comitetului, ai putea să ne spui dacă eforturile tale au avut vreun rezultat? Planurile noastre vor trebui modificate dacă nu reușești.

El încuviință din cap.

— Evenimentele sunt în curs de desfășurare, și asta rapid. Însă, dacă reușesc, s-a asigurat o piață pentru această informație?

Un alt membru al comitetului încuviință din cap.

— Am întrebat în Iordania, Siria, Egipt și Yemen, spuse acesta. Toți sunt interesați, cel puțin să poarte discuții.

Acest lucru îl încântă. Învățase mai demult că entuziasmul unui stat arab – indiferent dacă era îndreptat înspre servicii, bunuri sau terorism – creștea direct proporțional cu interesul vecinului său.

— Este riscant să-i ignorăm pe saudiți, spuse altul. Au legături cu mulți dintre membrii noștri. Represaliile ar putea fi costisitoare.

— Negociatorii voștri, spuse el, vor trebui să se asigure că vor sta liniștiți până când va fi în avantajul *nostru* să negociem cu ei.

— Nu a sosit vremea să ne spui exact despre ce este vorba? Întrebă unul dintre membrii comitetului.

— Nu, spuse el, încă nu.

— Ne implici în ceva despre care, să fiu sincer, Alfred, am multe îndoieli.

— Ce anume pui la îndoială?

— Ce ar putea fi atât de interesant pentru Iordania, Siria, Egipt și Yemen, excluzând însă Arabia Saudită?

— Eliminarea Israelului.

Tăcerea puse stăpânire pe întreaga cameră.

— Cu siguranță, acesta ar fi un țel comun pentru toate aceste națiuni, dar este și imposibil. Acest stat va confirma să existe.

— Asta s-a afirmat și despre Uniunea Sovietică. Și totuși, când rațiunea ei de-a exista a fost pusă serios sub semnul întrebării, iar minciunile ei au fost demascate, uitați-vă ce s-a întâmplat: s-a dizolvat în doar câteva zile!

— Și tu poți să faci acest lucru? Întrebă altcineva.

— Nu aș pierde timpul nostru al tuturor dacă nu aș crede că este posibil.

Unul dintre ceilalți membri, un vechi prieten, păru frustrat de comportamentul său secretos, așa că decise să fie puțin mai conciliant.

— Haideți să ne gândim la această idee: ce s-ar întâmpla dacă validitatea Vechiului Testament ar fi pusă la îndoială? le spuse el.

Câțiva dintre oaspeți ridicară din umeri.

— Și ce dacă? Întrebă cineva.

— Ar putea să schimbe în mod fundamental dezbaterile din Orientul Mijlociu, spuse Hermann. Evreii sunt centrați pe păstrarea corectitudinii cărții lor, Tora. Cuvântul Domnului și toate celelalte. Nimeni nu i-a provocat până acum la modul serios. Au existat discuții, speculații, dar, dacă s-ar dovedi că Tora este greșită, imaginați-vă ce-ar însemna acest lucru pentru credibilitatea evreilor. Gândiți-vă cum ar putea acest lucru să incite alte state din Orientul Mijlociu!

Era foarte convins de ceea ce spunea. Nici un asupritor nu fusese capabil vreodată să-i învingă pe evrei. Mulți încercaseră: asirienii, babilonienii, romanii, turcii, Inchiziția. Chiar și Martin Luther îi urâse. Însă așa-zișii fii ai Domnului refuzaseră cu încăpățânare să se predea. Probabil că Hitler fusese cel mai rău. Și totuși, chiar după moartea acestuia, lumea le acordase pur și simplu tărmurile biblice promise.

— Dar ce ai împotriva Israelului? Întrebă una dintre membrele comitetului. M-am întrebat chiar de la început de ce ne pierdem vremea cu așa ceva.

Femeia chiar fusese împotrivă, și i se alăturaseră încă doi membri. Erau clar în minoritate și destul de inofensivi, așa că le permisesese acest lucru doar ca pe un mod de a adăuga o aparență de democrație întregului proces.

— Este vorba de mult mai mult decât de Israel. Observă că atrăsese atenția tuturor, chiar și pe cea a fiicei sale. Dacă jucăm corect, am putea destabiliza atât Israelul, cât și Arabia Saudită. În această privință, sunt strâns legate unul de celălalt. Dacă reușim să creăm în ambele state aceeași agitație, pe care să o controlăm, apoi să programăm în mod corespunzător declanșarea ei, am putea răsturna ambele guverne în mod irevocabil. Îl privi pe președintele Comitetului Politic. Ați discutat cum ar putea membrii noștri să exploateze acest lucru odată ce-l punem în mișcare?

Bărbatul mai în vârstă încuviință din cap. Erau prieteni de zeci de ani, și se afla aproape de fruntea listei celor cu șanse pentru un loc în Cerc.

— Scenariul pe care ni-l imaginăm, spuse el, se bazează pe faptul că palestinienii, iordanienii, sirienii și egiptenii, toți vor dori ceea ce le vom furniza noi.

— Asta nu se va întâmpla, spuse un bărbat, unul dintre cei care erau împotriva.

— Și cine s-ar fi gândit că lumea va înstrăina aproape un milion de arabi și le va acorda evreilor un pământ al lor? sublinie Hermann. Mulți din Orientul Mijlociu spuneau că nici acest lucru nu se va întâmpla. Vorbele sale erau tăioase, așa că îndulci ceea ce voia să mai spună cu un ton de compromis. În cel mai rău caz am putea să dărâmăm acel zid stupid pe care l-au ridicat israelienii pentru a-și proteja pământurile și să contestăm orice pretenție strămoșească pe care au avut-o vreodată. Aroganța sionistă va avea de suferit, probabil destul pentru a atrage statele arabe înconjurătoare într-o acțiune comună. Și nici măcar nu am menționat Iranul, căruia nu i-ar face plăcere mai mare decât să anuleze statul Israel. Aceasta va fi ca o binecuvântare pentru ei.

— La ce ar putea duce toate astea?

— La cunoaștere.

— Nu se poate să vorbești serios! Toate astea se bazează pe ideea ca noi să învățăm ceva?

Nu se așteptase la o discuție deschisă, dar aceasta era clipa mult așteptată. Comitetul adunat în jurul mesei din salon era însărcinat prin regulamentul ordinului cu formularea viziunilor politice ale colectivului, care erau strâns legate de inițiativele Comitetului Economic, deoarece, pentru ordin, politica și profitul erau sinonime. Comitetul Economic stabilise ca țel creșterea veniturilor membrilor care doreau să investească masiv în Orientul Mijlociu cu cel puțin treizeci la sută. Fusesse realizat un studiu, se determinase o investiție inițială în euro, se estimaseră profiturile potențiale în condițiile economice și politice curente, apoi fuseseră imaginate mai multe scenarii. În cele din urmă, o țintă de treizeci la sută era considerată realizabilă. Însă piețele din Orientul Mijlociu erau în cel mai bun caz limitate. Întreaga regiune putea exploda din cauza celui mai mic detaliu. Fiecare zi aducea o altă posibilitate de dezastru. Astfel, Comitetul Politic căuta o oarecare consecvență. Metodele tradiționale – mita și amenințările – nu erau eficiente cu oamenii care își legau explozibilul de piept ca pe ceva obișnuit. Oamenii care controlau deciziile în țări ca Iordania, Siria, Kuweit, Egipt și Arabia Saudită erau mult prea bogați, mult prea protejați și mult prea fanatici. În schimb, ordinul înțelesese că trebuia găsită o nouă monedă de schimb – una pe care Hermann considera că urma să o posede în curând.

— Cunoașterea este de departe mai puternică decât orice armă, spuse el în șoaptă.

— Totul depinde de genul de cunoaștere, declară unul dintre membri.

Fu de acord.

— Succesul va depinde de noi dacă vom fi capabili să răspândim ceea ce aflăm către cumpărătorii adecvați și la momentul potrivit, spuse el.

— Te cunosc, Alfred, interveni unul dintre bărbații mai în vârstă. Ai plănuit acest lucru foarte în detaliu.

— Lucrurile progresează în sfârșit, zâmbi el. Americanii sunt interesați acum, iar aceasta deschide o nouă avalanșă de posibilități.

— Și ce-i cu americanii? întrebă Margarete, cu nerăbdare în voce.

Întrebarea ei îl deranjă. Trebuia să învețe să nu arate când nu era la curent cu ceva.

— Se pare că în Statele Unite sunt la putere niște persoane care doresc, de asemenea, ca Israelul să fie pus la punct. Ei văd aceasta ca pe un beneficiu adus politicii externe a Americii.

— Și totuși, cum este posibil așa ceva? Întrebă unul dintre membrii comitetului. Arabii cu arabii, dar și arabii cu evreii s-au războit de mii de ani. Ce ar putea fi atât de înspăimântător?

Stabilise un țel sublim atât pentru el, cât și pentru ordin, și o voce interioară îi spuse că perseverența lui era pe punctul de a-i fi răsplătită. Așa că îi privi pe bărbații și pe femeile care stăteau așezați în fața lui și declară:

— Voi afla răspunsul la această întrebare înainte ca acest weekend să ia sfârșit.

CAPITOLUL 39

Washington, D.C.
Ora 03:30

Stephanie se așeză pe un scaun, extenuată. Brent Green ședea pe canapea, cu fața la ea. Avea umerii căzuți, într-un mod pe care Stephanie nu-l mai văzuse înainte. Cassiopeia adormise la etaj. Măcar una din ele urma să fie odihnită. Ea cu siguranță nu avea să fie. Păreau să fi trecut patruzeci și opt de zile, în loc de patruzeci și opt de ore de când fusese aici ultima oară, fără să aibă încredere în Green, suspicioasă la orice avea el de spus, furioasă pe ea însăși că-l pusese în pericol pe fiul lui Malone. Și, deși Gary Malone era acum în siguranță, aceleași dubii despre Brent Green i se învârtteau în minte, mai ales având în vedere ceea ce-i spusese acesta cu câteva ore în urmă.

„Principala sursă a israelienilor este Pam Malone.”

Ținea în mână un Dr. Piper dietetic pe care-l găsisese în frigiderul lui Green.

— Chiar bei chestii din astea? spuse ea arătând înspre cutie.

El încuviință din cap.

— Are exact gustul originalului, numai că nu are zahăr. Mi s-a părut o chestie bună pentru mine.

— Ești un tip ciudat, Brent, zise ea zâmbind.

— Sunt doar un om care ține la intimitatea lui și păstrează pentru el însuși ceea ce-i place.

Ea avea inima grea și mintea obosită și se lupta cu o neliniște profundă care încerca să-i distragă atenția de la Green. Stinseseră intenționat toate luminile pentru a convinge pe oricine ar fi supravegheat casa că locatarul se dusesse la culcare ca de obicei.

— Te gândești la Malone? întrebă el prin întuneric.

— E în pericol.

— Nu poți face nimic până când nu sună.

— Nu e suficient, clătină ea din cap.

— Ai un agent la Londra. Ce șanse ar avea să-l găsească pe Cotton?

Nu prea multe. Londra era un oraș mare, și cine știe dacă

Malone chiar se afla acolo? Se poate să fi plecat oriunde în altă parte în Marea Britanie. Numai că ea nu voia să se gândească la lucruri imposibile, așa că întrebă:

— De când ai aflat despre Pam?

— Nu de mult.

Pe ea o deranja să fie ținută deoparte, și hotărî că, pentru a obține ceva, trebuia mai întâi să dea.

— Mai este un participant la acest joc, să știi.

— Te ascult!

Tonul lui Green indica faptul că îi stârnise interesul.

În sfârșit știa și ea ceva ce el nu știa!

Îi relată ce-i spusese Thorvaldsen despre Ordinul Lânii de Aur.

— Henrik nu mi-a menționat niciodată nimic despre asta!

— Vai, ce surpriză! Dădu pe gât încă o înghițitură din suc. Îți spune numai ce vrea el să afli.

— Ei l-au răpit pe fiul lui Malone?

— Ei sunt în fruntea listei, oricum.

— Asta explică multe, spuse Green. Israelienii au fost neobișnuit de prudenți pe parcursul întregii operațiuni. Noi am aruncat momeala cu conexiunea, sperând că informatorul lor de aici va mușca din ea. Timp de mai mulți ani, diplomații lor au pus discret întrebări despre George Haddad. Nu i-am păcălit în întregime când l-a ascuns Malone. Au cercetat rămășițele acelei cafenele, numai că bomba își făcuse pe deplin treaba. Și totuși, chiar și după ce am aruncat momeala cu conexiunea ca s-o vadă, israelienii tot au acționat foarte discret.

— Mie-mi spui?

— Faptul că fiul lui Malone a fost răpit ne-a zădărnicit planurile. Din acest motiv am amânat întâlnirea noastră atunci când ai sunat prima dată să-mi spui.

— Și eu care credeam că din cauză că nu mă puteai suporta!

— E nevoie de ceva răbdare ca să te suporte cineva, dar am învățat să mă adaptez.

Ea zâmbi. Green se întinse după un vas de cristal de pe masă, care era plin cu alune sărate. Și ei îi era foame, așa că își umplu pumnul.

— Stiam că Israelul nu era vinovat de răpirea lui Gary Malone, spuse Green. Și eram curioși de ce au stat atât de liniștiți când s-a întâmplat. Tăcu un timp. Apoi, după ce m-ai sunat, mi s-a spus despre Pam Malone.

Ea îl ascultă în continuare.

— Are de vreo trei luni o relație cu un bărbat, un avocat de succes la o firmă în Atlanta, la care este unul dintre acționarii principali, dar individul este și un patriot evreu, un mare susținător al Israelului. Securitatea Internă crede că a ajutat financiar una sau mai multe facțiuni militante din guvernul israelian. Ea știa că banii americani susțineau de mult timp politica Israelului.

— Nici măcar nu bănuiam că te implicai atât de mult, zi de zi, în aceste lucruri, spuse ea.

— Din nou, Stephanie, sunt multe lucruri la mine de care tu nu îți dai seama. Am o imagine publică, și care este necesară. Însă, când am luat în primire acest post, nu am avut intenția să fiu aici numai de decor. Sunt ofițerul-șef răspunzător cu respectarea legii în această țară, și îmi fac meseria!

Ea observă că el nu mâncase nici una dintre alunele din palmă. În schimb, ținea palma dreaptă întinsă, iar cu forma întunecată a mâinii stângi ciugulea printre ele.

— Ce faci? îl întreabă ea.

— Caut jumătățile.

— De ce?

— Au mai multă sare.

— Ce?!

— Dacă iei o alună întreagă, mijlocul nu are sare. Dar dacă aluna este înjumătățită și sărată, atunci cantitatea de sare e dublă.

— Doar nu vorbești serios!

El ciuguli o alună și o aruncă în gură.

— De ce o jumătate de alună are mai multă sare decât una întreagă?

— Nu ai fost atentă? o întreabă el pe un ton amuzat. Două jumătăți sărate, lipite, au mai multă sare decât o singură alună întreagă, spuse el, apoi mai aruncă una în gură.

Ea nu se putea hotărî dacă era serios sau își bătea joc de ea, însă el continuă să caute jumătățile.

— Și ce faci cu alunele întregi?

— Le las la urmă. Le mănânc numai când nu mai am de ales. Însă, dacă vrei, fac schimb cu tine, îți dau una întreagă pe o jumătate.

Îi plăcea acest Brent Green, ușor jucăuș. Avea un simț sec al umorului. Deodată, simți nevoia de a-l proteja.

— Îi vrei pe nesăbuiții aceia aroganți de la Casa Albă la fel de mult cât îi vreau și eu. Ai auzit cum vorbesc despre tine. Îți spun Reverendul Green cel Corect. Ascund multe lucruri de tine. Te folosesc numai ca să-și promoveze propria imagine.

— Mi-ar plăcea să cred că nu sunt chiar atât de neînsemnat.

— Ce-i neînsemnat când e vorba să-i trimiți undeva? Dacă este cineva care să merite asta, ei sunt. Inclusiv președintele.

— Sunt de acord.

Își scutură de pe palme resturile de la alune și continuă să mestece. Ea chiar începuse să-l aprecieze pe bărbatul din fața ei.

— Mai spune-mi despre Pam, îi ceru ea.

— Ea și cu avocatul se întâlnesc de vreo trei luni. Știm că el e în legătură cu Heather Dixon, s-au întâlnit de mai multe ori.

Ea rămase perplexă.

— Ceva îmi scapă. Cum s-au gândit israelienii că Pam va fi implicată în chestia asta? Ea și Malone sunt separați de mult timp. Abia dacă-și vorbesc. Și tu însuși ai spus că nu crezi că ei l-au răpit pe Gary.

— Israelienii sigur știau ceva în plus față de noi. Au anticipat toate astea, știau că aveau să se întâmple și că Pam Malone urma să intre în legătură cu Cotton. E singurul lucru care are sens. A fost o relație cu scopuri bine definite. Acum spune-mi despre acest Ordin al Lânii de Aur. Cred că și israelienii știau că erau implicați și că băiatul avea să fie răpit la un moment dat. Poate își propuseseră să facă asta ei înșiși?

— Crezi că Pam e spioană?

— Încă nu se știe cât de mult e implicată. Și, din nefericire, avocatul din Atlanta cu care se întâlnea a murit alaltăieri. Tăcu o clipă. A fost împușcat în garajul unei parări.

Nimic nou. Era ceva obișnuit ca Orientul Mijlociu să-și mănânce propriii oameni.

— Și ce ai aflat despre el? întrebă ea.

— Am supravegheat participarea lui la o strângere de fonduri pentru cumpărarea de arme. Tel Avivul afirmă în mod public că încearcă să oprească aceste strângeri de fonduri, însă pe ascuns încurajează de fapt această practică. Mi s-a spus că avocatul s-a dat bine pe lângă Pam. A petrecut o grămadă de timp cu ea, i-a oferit cadouri, genul ăla. Pentru cineva care vrea ca oamenii să o considere o dură, Pam Malone nu este, de fapt, decât o femeie singură și vulnerabilă.

— Asta te descrie și pe tine, nu? îl întrebă ea, sesizând ceva în tonul lui.

Green nu răspunse imediat, iar ea se întrebă dacă nu depășise cumva limita lui emoțională. În cele din urmă, el șopti cu voce joasă:

— Mai mult decât crezi.

Ea vru să înainteze mai mult pe acel drum, și tocmai era pe punctul să mai facă o încercare, când se auziră pași pe treptele care veneau de la etaj. Silueta Cassiopeei apără în cadrul ușii.

— Avem musafiri. O mașină a oprit lângă trotuar.

— Nu am văzut farurile, spuse Green și se ridică în picioare.

— A venit cu ele stinse.

— Credeam că dormi, îi spuse Stephanie îngrijorată.

— Cineva trebuia să aibă grijă de voi doi!

Sună telefonul. Nimeni nu se mișcă. Mai sună o dată. Green se deplasă prin întuneric, găsi receptorul fără fir, și răspunse. Stephanie observă că se prefăcea somnoros. Se lăsară câteva momente de tăcere.

— Atunci bineînțeles, vino înăuntru! Cobor și eu într-o clipă. Apoi Green închise telefonul. Larry Daley, îi spuse lui Stephanie. E afară și vrea să mă vadă.

— Asta nu-i bine, spuse Stephanie.

— Poate că nu. Dar ieșiți din raza vizuală, și o să aflăm ce naiba vrea.

CAPITOLUL 40

Londra
Ora 08:15

Lui Malone îi plăcea foarte mult la Savoy. Stătuse acolo de câteva ori pe banii Guvernului Statelor Unite sau al Marii Britanii. Un lucru era bun la Magellan Billet: avantajele erau la fel de numeroase ca riscurile. Nu mai trecuse pe acolo de mai mulți ani, însă se bucură să vadă că hotelul ce data de pe la sfârșitul perioadei victoriene încă își afișa amestecul grandios de opulență și lipsă de gust. Stia că o noapte într-o cameră cu vedere spre Tamisa costa mai mult decât câștigau majoritatea oamenilor într-un an. Ceea ce însemna că salvatorului lor îi plăcea să călătorească în stil mare.

Plecaseră în grabă de la Bainbridge Hall, furând microbuzul echipei de curățenie, pe care îl parcase apoi la câțiva kilometri de gară. De acolo, luaseră trenul de 6.30 spre Londra. Totul era liniștit în stația Paddington, iar el evitase taxiurile, așa că luaseră metroul spre Savoy.

Umărul lui Pam părea să fie în ordine. Sângerarea se oprise. În holul hotelului găsi un telefon cu circuit intern și ceru să-i se facă legătura cu camera 453.

— Te miști repede, se auzi o voce la celălalt capăt al firului.

— Spune-mi ce vrei!

— Pe moment, mi-e foame, așa că micul dejun este principala mea prioritate.

Malone înțelese mesajul.

— Vino jos, atunci.

— Ce zici de cafea în zece minute? Au la bufet o mâncare excepțională.

— Te așteptăm!

Bărbatul care apărură la masa lor era același pe care-l văzuseră cu două ore în urmă, numai că acum purta pantaloni oliv și o cămașă de lână maro. Fața sa frumoasă, proaspăt bărbierită, strălucea de bunăvoință și de politețe.

— Mă numesc McCollum. James McCollum. Mi se spune Jimmy.

Malone era prea obosit și suspicios ca să mai fie și prietenos, dar se ridică în picioare. Strângerea de mână fu fermă, trădând încrederea de sine. Ochii celuilalt, de culoarea jadului, îl fixară avizi. Pam nu se ridică. Malone făcu prezentările, apoi trecu direct la subiect.

— Ce făceai la Bainbridge Hall?

— Ai putea măcar să-mi mulțumești că ți-am salvat viața. Nu eram obligat să fac asta.

— Se nimerise să fii prin apropiere?

Buzele subțiri ale bărbatului se întinseră într-un zâmbet.

— Așa ești mereu? Fără introducere, treci direct la subiect?

— Îmi eviți întrebarea.

McCollum trase un scaun și se așeză.

— Mor de foame. Să comandăm ceva de mâncare, și apoi îți voi spune totul.

Malone nu se clinti.

— Ce-ar fi să-mi răspunzi mai întâi la întrebare?

— Bine, o fac din pură bunăvoință. Sunt un căutător de comori aflat pe urma Bibliotecii din Alexandria. Căutările mele pentru a găsi măcar o urmă a acestei biblioteci se întind pe mai mult de zece ani. Eram în Bainbridge Hall din cauza celor trei indivizi. Au ucis o femeie acum patru zile, o agentă foarte bună de-a mea, așa că am rămas pe urmele lor sperând să află pentru cine lucrau. Aceștia, în schimb, m-au condus la tine.

— Spuneai atunci că ai niște informații pe care eu nu le am. Ce te face să crezi asta?

McCollum își dădu scaunul pe spate și se ridică.

— Am spus că dețin niște informații pe care mă îndoiesc că le ai și tu. Uite, nu am nici timp, nici răbdare pentru chestia asta. Am mai fost la Bainbridge Hall și mai demult. Nu ești primul care se duce acolo. Fiecare dintre voi, amatorii, află un sămbure de adevăr amestecat cu o grămadă de fantezii. Sunt dispus să negociez ceva din cele pe care le știu eu, pentru a afla puținul pe care s-ar putea să-l știi tu. Asta-i tot, Malone! Nu e vorba despre vreo chestie sinistrală!

— Deci ai împușcat în cap doi oameni? Numai ca să dovedești că ai dreptate? Întrebă Pam, iar Malone îi zări privirea de avocat sceptic.

McCollum se uită fix la Pam.

— I-am împușcat pe oamenii aceia ca să vă salvez vouă viața. Apoi se uită în jurul său. Îmi place acest loc. Știați că primul Martini a fost turnat întâia dată în Barul American de la Savoy? Hemingway, Fitzgerald, Gershwin – toți au băut aici. E un loc cu adevărat istoric!

— Îți place istoria? Îl întrebă Pam.

— O necesitate profesională.

— Pleci undeva? Îl întrebă Malone.

McCollum stătea în picioare rigid, dar calm și cu ținuta impecabilă, deși Malone încercase în mod deliberat să-l scuture puțin.

— Sunteți mult prea suspicioși pentru mine. Mergi mai departe, în încercarea eroului. Sper să reușești!

Acest bărbat chiar cunoștea multe lucruri!

— De unde ai aflat despre asta?

— Așa cum am mai spus, am fost un timp pe aceste urme. De când ești tu? Să ghicesc? Ești un începător. Mai rău, ești un începător îngâmfat! Am întâlnit o mulțime de oameni exact ca tine. Au impresia că le știu pe toate. Adevărul este că nu știu nici cât negru sub unghie! Biblioteca aceea nu a stat degeaba ascunsă timp de o mie cinci sute de ani. McCollum tăcu o clipă. Știi, Malone, ești ca măgarul ăla care stă pe un câmp minunat cu iarba până la genunchi, dar care mănâncă buruienile de după gard! Mi-a părut bine de cunoștință! Mă duc să mă așez la masa de acolo să iau micul dejun.

Și McCollum își făcu loc de-a lungul cafenelei pe jumătate goale.

— Ce crezi? o întrebă pe Pam.

— Arogant. Dar nu poți să-i reproșezi acest lucru.

El zâmbi.

— Știe ceva, și nu vom afla nimic dacă vom rămâne aici! afirmă el.

— De acord, spuse ea și se ridică în picioare. Așa că hai să mâncăm împreună cu noul nostru prieten!

Sabre se așeză la masă și așteaptă. Dacă socotise bine, urmau să i se alăture și ei la scurt timp. Malone nu avea cum să reziste tentației. Informațiile pe care le avea el se reduceau la cât reușise George Haddad să-i spună, ceea ce,

având în vedere banda pe care o ascultase, nu era prea mult. Ceea ce luase Malone din apartamentul lui Haddad înainte să plece mai umpluse poate niște goluri, dar el punea rămașag că întrebările vitale rămâneau în continuare fără răspuns.

Ceea ce era iarăși o problemă.

Se străduia să interacționeze. Era ceva diferit. Era obișnuit cu liniștea propriilor gânduri – partenerele intime apăreau rar, limitându-se la femeile ocazionale care-i ofereau doar sex. Pe majoritatea le plătea. Erau profesioniste, la fel ca el, făcându-și meseria – îi spuneau noaptea ce voia el să audă, apoi dimineața plecau. Pericolul fizic și tensiunea intelectuală aveau efectul de a-i neutraliza, mai degrabă decât de a-i stimula, apetitul sexual. Viața pe care o ducea îl storcea de vlagă. Uneori se mai întâmpla să se culce cu câte una dintre femeile angajate pentru diverse misiuni. Dar, așa cum se întâmplase și cu englezoaica pe care o împușcase mai devreme, acest lucru implica efecte secundare enervante. În loc de relații romantice, lui îi era dor de solitudine.

Mai jucase acest rol și înainte, cu alții, atunci când trebuise să le consolideze încrederea în el. Cuvintele și acțiunile, felul în care mergea și se purta, aerul de cuceritor, toate veneau de la unul dintre numeroșii prieteni ai mamei sale. Acesta fusese un polițist din Chicago care-și făcea rundele obișnuite în zona în care locuiau pe vremea când el avea doisprezece ani. Își amintea cum încercase bărbatul să o impresioneze cu încrederea lui în sine netulburată. Își aminti un joc cu White Sox și o excursie la lac. Mai târziu aflase că, la fel ca majoritatea iubiților mamei sale, polițistul arătase doar atâta interes cât să o impresioneze. Odată ce obțineau ceea ce voiau cu adevărat, adică o noapte sau mai multe în patul mamei sale, atenția lor dispărea. Ajunsese să-i urască pe toți претенdenții ei. Nici măcar unul nu fusese alături de ea când o înmormântase. Murise singură și falită.

Iar el nu avea de gând să-i calce pe urme.

Se ridică și se îndreptă spre rândul de la bufet.

Îi plăcea la Savoy, camerele erau mobilate cu antichități scumpe, și serviciile erau asigurate de valeți de modă veche. Era genul de lux de care Alfred Hermann și restul celor din Ordinul Lânii de Aur se bucurau în mod obișnuit. Voia și el acest privilegiu. În termenii ceruți de el, nu de ei. Însă, pentru a modifica realitatea, avea nevoie de Cotton Malone, și se întrebă dacă în rucsacul de piele pe care-l căra Malone se afla ceva din ceea ce căuta el. Până acum reușise să fie cu un pas înaintea adversarului său, și cu colțul ochiului văzu cu plăcere că încă mai deținea acest avantaj. Malone și fosta lui soție își făceau loc printre mesele care se ocupau rapid.

— De acord, McCollum, spuse Malone în timp ce se apropiau. Am venit.

— Intri în joc?

— Sigur. Măcar atât pot să fac.

— Sper că asta nu e *tot* ce poți face! spuse forțându-și un hohot de râs.

CAPITOLUL 41

Washington, D.C.

Stephanie și Cassiopeia se retraseră în bucătărie, în timp ce Brent Green deschise ușa de la intrare. Se așezară lângă ușa batantă și ascultară cum Green îl introduse pe Daley în sufragerie și cum cei doi se așezară la masă.

— Brent, spuse Daley, avem câteva probleme de discutat.

— Întotdeauna am avut, Larry.

— Avem o problemă serioasă. Și folosesc persoana întâi plural din cauză că am venit să te ajut *pe tine* s-o rezolvi.

— Speram să fie ceva important, având în vedere ora la care ai venit. Așa că mai bine ai începe să-mi vorbești despre problema *noastră*.

— Au fost găsite trei cadavre cu puțin timp în urmă pe o proprietate la vest de Londra. Două aveau câte un glonț în cap, al treilea - în piept. Un alt cadavru, de data asta o femeie, a fost găsit la câțiva kilometri distanță, cu un glonț în cap. O armă de același calibru a fost utilizată și la ceilalți împușcați în cap. Un microbuz al echipei de curățenie a fost furat de pe domeniu. Echipa a fost lăsată inconștientă. Mașina acesteia a fost luată și lăsată într-un oraș din apropiere. Un bărbat și o femeie au fost văzuți coborând din ea, apoi luând un tren spre Londra. Camera video de supraveghere din stația Paddington a confirmat că Cotton Malone și fosta lui soție au coborât din acel tren.

Stephanie știa unde duceau toate astea.

— Presupun, spuse Green, că vrei să insinuezi că Malone a omorât cele patru persoane.

— Așa arată, oricum.

— Se pare, Larry, că nu ai fost niciodată procuror într-un caz de crimă.

— Și tu ai fost?

— În șase procese chiar. Pe vremea când eram asistentul procurorului de stat. Habar n-ai dacă Malone i-a omorât pe oamenii aceia.

— Poate că nu, Brent, dar am destule date pentru a-i stârni pe britanici. Îi las pe ei să se descurce cu detaliile.

Stephanie își dădu seama că aceasta ar putea fi o problemă pentru Cotton, și văzu în privirea Cassiopeei că și prietena ei era de acord.

— Britanicii l-au identificat pe Malone. Nu au plecat după el doar pentru că au vrut să ne întrebe întâi pe noi ce făcea el acolo. Vor să știe dacă se află acolo în mod oficial. Știi cumva răspunsul?

Se așternu liniștea, și Stephanie își imaginea privirea împietrită de pe fața lui Green. Ascunderea sentimentelor în spatele unor ziduri era specialitatea lui.

— Asta nu face parte din jurisdicția mea. Și, în afară de asta, cine spune că Malone ar face acolo ceva care să ne privească pe noi?

— Cred că am o figură de tâmpit!

— Nu întotdeauna.

— Drăguț, Brent, ai umor! Ceva nou pentru tine! Dar, așa cum spuneam, Malone are un motiv să fie acolo, și patru oameni au murit din cauza lui, indiferent dacă el a apăsat pe trăgaci sau nu. Și bănuiala mea este că e implicat în Conexiunea Alexandria.

— Și mai multe goluri în raționament. Asta-i modul prin care Casa Albă își stabilește politica?

— Eu nu aş implica deloc Casa Albă. Pe moment, nu eşti prea sus pe lista lor de persoane favorite.

— Dacă preşedintele nu doreşte ca eu să mai activez, cu siguranţă poate face ceva în acest sens.

— Nu sunt sigur că demisia ta ar fi suficientă.

Stephanie înţelese că Daley ajunsese, în sfârşit, la motivul vizitei sale.

— La ce te-ai gândit? întrebă Green.

— Uite cum stă treaba! Sondajele de opinie în privinţa preşedintelui nu sunt prea încurajatoare. E adevărat că mai sunt trei ani, şi atunci se vor termina cele două mandate, dar noi ne-am dori să fim în fruntea sondajelor când vom ieşi din scenă. Cine n-ar vrea asta? Şi nimic nu impulsionează sondajele mai mult decât o regrupare a forţelor armate pe un motiv patriotic. Şi nimic nu face asta mai bine decât un act terorist.

— Ai şi tu dreptate o dată în viaţă.

— Unde este Stephanie?

— De unde să ştiu eu?

— Tu să-mi spui! Acum o zi, două erai gata să-ţi dai demisia pentru a o susţine pe ea. Eu îi spun să nu implice pe nimeni din Magellan Billet în toată afacerea asta, iar ea se apucă şi mobilizează imediat întreaga agenţie. A făcut asta cu aprobarea ta?

— Nu e treaba mea s-o păzesc pe ea.

— Preşedintele a concediat-o. A fost eliberată din funcţie.

— Fără să mă consulte?

— S-a consultat pe el însuşi, şi asta a fost de ajuns! E scoasă în afară!

— Şi cine va avea conducerea la Magellan Billet?

— Nu vrei să-ţi spun o poveste scurtă? E din una dintre cărţile mele preferate, *Jocul de-a politica*, de Chris Matthews. Nu avem aceeaşi orientare politică, însă autorul este totuşi un tip isteţ. El povesteşte cum fostul senator Bill Bradley participa la o cină în onoarea sa. Bradley mai voia puţin unt, şi nu reuşea să-l facă pe ospătarul care purta tava să vină înspre el. În cele din urmă, s-a ridicat, s-a dus la individ şi i-a spus că se părea că nu ştia cu cine avea de-a face. „Sunt Bill Bradley. Am absolvit la Rhodes, sunt jucător de baschet profesionist, senator al Statelor Unite, şi aş mai vrea puţin unt!” Ospătarul nu a fost foarte impresionat, şi a spus simplu că se vedea că Bradley nu ştia cine era el. Aşa că ospătarul i-a spus: „Eu sunt persoana responsabilă cu untul!” Aşa că vezi tu, Brent, puterea stă în ceea ce ai. Pentru moment, eu sunt responsabilul la Magellan Billet!

— Nu cumva, înainte de a lucra la Casa Albă, ai făcut lobby pentru o corporaţie? Şi, înainte de asta, nu ai fost consultant politic? Ce îţi dă ţie dreptul să administrezi cea mai delicată divizie de informaţii din Departamentul de Justiţie?

— Faptul că preşedintele pune preţ pe părerea mea.

— Şi că ai să-l pupi în fund de câte ori se va apleca.

— Nu am venit aici să discutăm dacă am eu dreptul sau nu. Hotărârea este deja luată. Aşa că unde este Stephanie?

— Presupun că e la hotel.

— Am emis un mandat de arestare pe numele ei.

— Şi cine de la Justiţie a ajutat la emiterea acestuia?

— Consilierul de la Casa Albă s-a ocupat de detalii. Stephanie a încălcat vreo câteva legi.

— Ai putea să-mi spui care?

— Ce zici de faptul că a atacat o persoană de naționalitate străină? Există o membră a misiunii israeliene care jură că Stephanie a încercat s-o omoare. Femeia are un cucui destul de urât la cap cu care să poată dovedi.

— Ai de gând s-o dai în judecată?

— Am de gând să-i trimit fundul ăla încrezut undeva unde nu există nici un reporter.

— De unde nu se va mai întoarce.

Se lăsă o tăcere adâncă.

— Se mai întâmplă și porcării, Brent.

— Asta mă include și pe mine?

— De fapt, da. Se pare că israelienilor nu le place de tine, și nu vor să spună de ce. Poate din cauza prostiilor creștine conservatoare pe care-ți place să le predici. Daley tăcu un timp. Sau poate doar din cauză că ești un ticălos, nu știu.

— Interesant cât respect ai pentru funcția mea!

— Am tot respectul pentru oamenii care m-au numit pe mine în acest birou, așa cum ar trebui să ai și tu. Să fim clari! Am putea folosi o mișcare teroristă eficientă, și nimeni dintre cei pe care-i cunosc n-ar irosi prea multe lacrimi dacă tu ai fi victima. Noi n-am avea decât de câștigat. Am prinde doi iepuri dintr-o lovitură. După ce vei dispărea tu, Israelul va fi fericit, una la mână. Apoi sondajele noastre de opinie vor crește, și toată lumea îl va privi pe președintele nostru ca pe un adevărat lider! Ce frumoasă e viața!

— Să înțeleg că ai venit până aici ca să-l ameninți pe procurorul general al Statelor Unite?

— Cum poți să spui așa ceva? Am venit să *transmit* amenințarea. Așa e corect, să știi, ca să-ți poți lua măsurile de securitate necesare. E valabil și pentru Stephanie. Nu știu din ce motiv, dar israelienii sunt tare porniți împotriva ei. Dar bineînțeles că tu nu știi nimic referitor la locul în care se ascunde, așa că n-o vom putea preveni. Cu atât mai rău! Cât despre tine, alta-i povestea! Poți să te consideri avertizat.

— Presupun că israelienii nu vor fi implicați personal în nici un omor.

— Sigur că nu. Nu este un stat terorist. Însă ei sunt o adunătură plină de resurse și se pot descurca foarte bine cu acest proiect. Au legături cu niște elemente mai puțin plăcute, ca să le spunem așa. De aceea ai fost avertizat.

Stephanie auzi cum cineva se ridica în picioare.

— Toate fac parte din meserie, Brent!

— Și dacă sunt băiat bun și mă conformez, aceste *elemente mai puțin plăcute* își vor pierde interesul față de mine.

— N-aș putea spune asta. Dar se prea poate. De ce nu încerci, să vedem?

Camera rămase cufundată în tăcere un timp puțin prea îndelungat. Stephanie își imaginează doi lei care se înfruntau.

— Moștenirea președintelui merită toate acestea? Întrebă Green.

— Te gândeai că despre asta era vorba? În nici un caz! E vorba despre moștenirea *mea*! Despre ceea ce pot *eu*. Și acest tip de capital politic valorează mai mult decât aurul.

Ea auzi niște pași lovind podeaua de lemn, îndepărtându-se de bucătărie.

— Larry, spuse Green, cu vocea ridicată.

Pașii se opriră.

— Să știi că nu mi-e frică de tine!

— Ar trebui să-ți fie!

— Dă tot ce poți din tine! Apoi o să vină rândul meu!

— Mda, sigur. Brent, după ce voi da eu tot ce voi putea din mine, tu vei fi înapoi în Vermont, la doi metri sub pământ.

— Nu fi așa de sigur!

— Partea nostimă a lucrurilor, râse Daley, este că tocmai cele două persoane care mă deranjau cel mai tare e posibil să scoată această administrație din rahatul în care este. Trebuie să acționezi cu ceea ce ai la îndemână.

— Te-am putea surprinde!

— Poți crede asta în continuare. Să ai o zi binecuvântată!

Se auzi o ușă deschizându-se, apoi închizându-se.

— A plecat, spuse Green.

Stephanie veni din bucătărie și zise:

— Cred că de-acum nu mai poți să-mi ordini ce să fac!

Ochii lui cenușii îi trădau oboseala. Și ea era obosită.

— Ai reușit în cele din urmă să fii concediată, îi spuse acesta.

— Asta este totuși cea mai mică grijă a noastră, limpezi Cassiopeia lucrurile.

— Există un trădător în acest guvern, spuse Green. Și mi-am propus să-l găsesc!

— Vă asigur, domnule procuror general, zise Cassiopeia, că nu ați avut niciodată de-a face cu acele *elemente mai puțin plăcute*. Daley are dreptate. Israelienii nu vor face singuri treburile murdare. Vor angaja pe cineva. Și oamenii pe care-i folosesc sunt o adevărată problemă.

— Atunci va trebui să fim cu toții foarte atenți.

Stephanie aproape zâmbi. Brent Green avea mai mult curaj decât își imaginase ea. Însă mai era ceva. Detectase acest lucru mai devreme, și acum era sigură de asta.

— Ai un plan, nu-i așa? Îl întrebă ea.

— A, da. Nu sunt lipsit de resurse.

CAPITOLUL 42

Viena, Austria
Ora 10:50

Alfred Hermann își luă rămas-bun de la cei din Comitetul Politic și se retrase din sala de mese. I se spusese că oaspetele său special sosise în cele din urmă. Se deplasă pe coridoarele de la parter și pătrunse în foaierul spațios al castelului exact în momentul în care Henrik Thorvaldsen intra. Afișa un zâmbet larg și spuse în engleză:

— Henrik, ce minunat să te întâlnesc!

Thorvaldsen zâmbi și el când își zări gazda.

— Alfred! Nu aveam de gând să vin, dar am decis că pur și simplu trebuia să văd pe toată lumea!

Hermann se apropie, și își strânsesă mâinile. Îl cunoștea pe Thorvaldsen de patruzeci de ani, iar danezul nu se schimbase aproape deloc. Spinarea lui rigidă, încovoiată, era la fel ca întotdeauna, îndoită ca o bucată de tablă într-un unghi grotesc. Întotdeauna admirase la Thorvaldsen emoțiile disciplinate, care rămâneau studiate, manierate, ca și cum ar fi funcționat cu ajutorul unui program memorat. Iar acest lucru cerea talent. Dar Thorvaldsen era evreu. Nu făcea parte din rândul celor fervenți sau dintre cei care afirmau public acest lucru, însă era totuși evreu. Mai rău, era prietenul cel mai apropiat al lui Cotton Malone, iar Hermann era convins că Thorvaldsen nu venise la adunare pentru a socializa.

— Mă bucur că ești aici, spuse Hermann. Avem multe de discutat!

Ei petreceau adesea mult timp împreună la adunare. Thorvaldsen era unul dintre puținii membri a căror avere putea concura cu a lui Hermann. Avea legături strânse cu majoritatea guvernelor europene, iar miliardele sale de euro vorbeau de la sine.

— Abia aștept să aud despre ce e vorba, spuse danezul, și în ochi îi apărură o scânteie de curiozitate.

— Și acesta cine este? Întrebă Hermann, arătând spre băiatul care se afla alături de Thorvaldsen.

— Gary Malone. Stă cu mine câteva săptămâni cât tatăl său este plecat, și am hotărât să-l iau cu mine.

Fascinant! Thorvaldsen îl testa!

— Minunat! Mai sunt câțiva tineri care au venit împreună cu membrii. Voi avea grijă să se simtă bine aici.

— Eram sigur de acest lucru!

Servitorii intrară cu bagajele. Hermann le arătă drumul, și bagajele fură cărate spre etajul al doilea. Dăduse deja instrucțiuni în care cameră avea să stea Thorvaldsen.

— Haide, Henrik! Vino în biroul meu cât timp îți sunt duse bagajele sus. Margarete abia așteaptă să te cunoască.

— Dar îl am pe Gary.

— Adu-l și pe el. Nu e nici o problemă.

Malone își mănca micul dejun, încercând totodată să-l evalueze pe Jimmy McCollum, deși avea serioase semne de întrebare în legătură cu identitatea reală a individului.

— Aveți de gând să-mi spuneți care e interesul vostru în toată afacerea asta? întrebă McCollum. Biblioteca din Alexandria nu e chiar Sfântul Graal. Și alții au fost interesați, dar erau ori fanatici, ori săriți de pe fix. Nu păreți să fiți nici ca unii, nici ca alții.

— Nici tu, îi spuse Pam. Care e interesul *tău*?

— Ce-ai pățit la umăr?

— Cine spune că am pățit ceva?

McCollum umplu furculița cu omletă și o înfundă apoi în gură.

— Il ții cu mâna de parcă ar fi rupt.

— Poate că este.

— Am înțeles, nu vrei să-mi spui. McCollum se răsuci spre Malone. Sesizez la voi o mare neîncredere față de o persoană care v-a salvat viața la amândoi.

— Ea ți-a pus o întrebare interesantă. Chiar, ce interes ai cu biblioteca?

— Hai să spunem că, dacă ar fi să gădesc ceva, există oameni care ar recompensa eforturile mele în foarte multe moduri. Eu, personal, consider că este o pierdere de vreme. Însă trebuie să mărturisesc că mă surprinde motivul pentru care oamenii se omoară între ei. Cineva știe cu siguranță ceva.

Malone se hotărî să-i arunce o momeală.

— Ai amintit de încercarea eroului. Știu despre ea. Sunt indicii care conduc spre bibliotecă. Făcu o pauză. Așa se zice.

— Ba da, chiar conduc acolo, crede-mă! Au mai fost și alții. Nu am întâlnit și nici nu am vorbit cu nici unul dintre ei, însă am auzit despre această experiență. Încercarea eroului este reală, și tot reali sunt și Păzitorii.

Un alt cuvânt-cheie. Acest individ era bine informat. Malone își îndreptă din nou atenția spre brișă englezească, pe care o acoperi cu gem de prune.

— Ce am putea face unul pentru celălalt? întrebă el.

— Ce-ar fi să-mi spui mai întâi ce-ați căutat la Bainbridge Hall?

— *Epifania Sfântului Ieronim*.

— Asta-i ceva nou! Ai vrea să-mi explici?

— De unde ești? îl întrebă brusc Malone.

— Încă mai încerci să mă evaluezi? zise McCollum râzând. Bine, am să-ți fac pe plac. M-am născut în marele stat Kentucky, în

Louisville. Și, înainte să mai întreb, n-am fost la facultate. M-am dus în armată, la Forțele Speciale.

— De parcă, dacă aș verifica, aș găsi un recrut cu numele Jimmy McCollum? Fii serios!

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar am un pașaport și un certificat de naștere, și numele meu e trecut acolo. Mi-am făcut datoria. Am fost eliberat din serviciu în mod onorabil. Dar chiar contează chestiile astea? Eu aș zice că mai degrabă contează ceea ce este aici și acum.

— Ce cauți de fapt?

— Sper că, atunci când se va descoperi această bibliotecă, vor fi foarte multe chestii interesante, deși eu încă nu știu ce cauți *tu* de fapt.

— Această încercare e posibil să fie o provocare.

— E primul lucru inteligent pe care-l zici.

— Vreau să spun că mai sunt și alții care s-ar putea să caute biblioteca.

— Mie-mi spui?

— Dar de israelieni ce zici?

Pentru o clipă în ochii plini de viață ai lui McCollum se citi nedumerirea, apoi privirea îi redeveni limpede, însoțită de un zâmbet.

— Îmi plac provocările!

Sosise vremea să-l introducă și pe el în joc.

— Avem *Epifania Sfântului Ieronim*.

— Și asta îți va fi de foarte mare ajutor dacă nu îi cunoști semnificația!

Malone încuviință.

— Eu am încercarea eroului, spuse McCollum.

Această afirmație îi captă interesul lui Malone, mai ales că George Haddad nu îi lăsase detaliile acestei călătorii.

— Aș vrea să știu, spuse McCollum, dacă ai romanul lui Thomas Bainbridge.

Pam continua să mănânce, concentrată asupra unor fructe și asupra unui iaurt. Ea cunoștea cu siguranță prima lege a avocaturii – să nu arăți niciodată ce știi –, dar el hotărâse că, pentru a primi, trebuia să și ofere ceva.

— Da, îl am. Și apoi, pentru a-l stârni și mai mult, adăugă: Și chiar mai mult!

Pe chipul lui McCollum apărură o expresie admirativă.

— Știam eu că am luat decizia potrivită când m-am hotărât să vă salvez pielea!

Hermann privi cum Thorvaldsen și tânărul lui protejat părăsiră biroul. Margarete stătea lângă el. Avuseseră o întâlnire plăcută de o jumătate de oră.

— Ce părere ai?

— Henrik e ca de obicei. Absoarbe mult mai mult decât oferă.

— Așa e firea lui, cum sunt și eu. „Și cum ar trebui să fii și tu”, gândi el. Ai simțit ceva deosebit?

Ea clătină din cap.

— Nimic în legătură cu băiatul? Întrebă el.

— Părea foarte bine-crescut.

Se hotărî să-i spună și ei câte ceva din ceea ce ea nu știa.

— Henrik este implicat în mod tangențial într-o inițiativă a Cercului, care este strâns legată de ceea ce am discutat la micul dejun.

— Biblioteca din Alexandria?

El încuviință din cap.

— Unul dintre asociații lui cei mai apropiați, un bărbat pe nume Cotton Malone, este implicat în această acțiune.

— Sabre conduce acțiunea?

— Da. Totul merge conform planului.

— Pe băiat îl cheamă Malone. Și el e implicat?

— E fiul lui Cotton Malone.

— Și ce caută aici? Întrebă ea, surpriza citindu-i-se pe față.

— De fapt, a fost o mișcare inteligentă din partea lui Henrik. Cu toți membrii prezenți, ne vom comporta cum vom putea mai bine. Acesta ar putea fi locul cel mai sigur pentru amândoi. Desigur, se mai întâmplă și accidente uneori.

— I-ai face rău băiatului?

— Voi face tot ce este necesar pentru a ne proteja interesele, răspunse el privind-o fix. Așa cum ar trebui să faci și tu.

Ea nu spuse nimic, și el o lăsă o clipă. În cele din urmă, ea spuse:

— Este absolut necesar să aibă loc un accident?

El se bucură că începuse și ea să aprecieze gravitatea lucrurilor.

— Depinde ce și-a propus prietenul nostru drag Henrik.

— De unde ai numele ăsta? întrebă McCollum. Mă refer la Cotton.

— De fapt, e destul de. Începu Pam.

— E o poveste lungă, o întrerupse Malone. Putem să discutăm altă dată despre ea. Acum, aș vrea să aflu despre încercarea eroului.

— Întotdeauna sari ca ars când e vorba de numele tău?

— Reacționez așa când văd că se pierde timpul.

McCollum tocmai golea o farfurie care fusese plină cu fructe. Observase că acesta mânca sănătos: ovăz, căpșuni, ouă, suc de fructe.

— Bine, Malone. Am încercarea. Am luat-o de la un invitat care a murit înainte să apuce să se mai ducă.

— A murit din cauza ta?

— De data asta n-am avut nici un amestec. Cauze naturale. L-am găsit și i-am luat încercarea. Nu mă întreba cine este, pentru că nu-ți voi spune. Însă am indiciile.

— Și știi dacă sunt reale?

— În genul meu de afacere, râse McCollum, nu știi niciodată asta până nu ajungi acolo. Dar am să-mi asum riscul.

— Ce vrei tu de fapt? întrebă Pam. Stătuse neobișnuit de tăcută în timpul micului dejun. E evident că știi mult mai multe decât noi. De ce-ți mai pierzi vremea cu noi?

— Ca să fiu sincer, am o problemă. M-am luptat cu această încercare în ultimele câteva săptămâni. E o ghicitoare - una pe care nu o pot rezolva. Mă gândeam că voi doi mi-ați putea fi de ceva ajutor. În schimb, sunt dispus să împărtășesc ceea ce știu.

— Și ești dispus să împuști doi oameni în cap, spuse Malone.

— Și ei v-ar fi făcut același lucru. Ceea ce, apropo, v-ar fi scos din joc. Cine ar fi avut interesul să facă asta?

„Excelentă întrebare”, se gândi Malone. Nu-i urmărise nimeni de la Londra, era sigur de asta. Nu avea sens ca ucigașii să-i fi așteptat la Bainbridge Hall. Se hotărâse să meargă acolo cu doar câteva ore înainte.

— Această încercare, spuse McCollum, e mult mai complexă decât am crezut la început. Acum îmi spui că sunt implicați și evreii.

— Un prieten de-al meu a fost omorât ieri, și acest lucru ar trebui să stopeze interesul Israelului.

— Prietenul acesta știa ceva despre bibliotecă?

— De asta a și murit.

— N-ar fi primul.

— Presupun că vrei să vinzi manuscrisele găsite, se interesă el.

— Vreau să profit de pe urma eforturilor mele, spuse McCollum ridicând din umeri. Te deranjează?

— Dacă manuscrisele încă mai există, ele trebuie să fie conservate și studiate.

— Nu sunt lacom, Malone. Sunt sigur că undeva pe acolo se vor găsi câteva mângălituri pe care le-aș putea vinde pentru a-mi recompensa efortul. McCollum tăcu un timp. Plus meritul descoperirii, desigur. Și numai asta, și tot ar fi ceva!

— Faimă și bogăție, spuse Pam.

— Eterna recompensă, comentă McCollum. Ambele au partea lor de satisfacție.

Aflase destule deocamdată.

— Spune-ne care sunt indiciile!

McCollum stătea în fața lor, distant ca o zeitățe, viclean ca un demon. Așa ceva trebuia văzut! Omorâse mult prea ușor. Dar, dacă era într-adevăr în posesia încercării eroului, atunci el constituia, probabil, singura lor cale de înaintare. McCollum băgă mâna în buzunar și scoase o bucată de hârtie.

— Așa începe.

Malone luă foaia de hârtie de mărimea unui bilețel și citi.

Cât de ciudate sunt manuscrisele, mărețule călător din necunoscut! Ele arată ca și cum ar fi separate, dar par numai unul singur pentru cei care știu că nuanțele curcubeului devin o singură lumină albă. Cum să găsești acea singură rază? Este un mister, dar vizitează capela de lângă Tagus, în Bethlehem, închinată sfântului nostru protector.

— Restul unde este? Întrebă el.

— Descifrează întâi partea asta, apoi vom mai vedea. Vom merge pas cu pas.

Malone se ridică în picioare.

— Unde te duci? Întrebă McCollum.

— Să-mi câștig răsplata.

CAPITOLUL 43

Washington, D.C.
Ora 05:30

Stephanie se confruntase cu multe lucruri, dar niciodată cu o arestare. Larry Daley crescuse miza.

— Trebuie să-l atacăm acum pe Daley, spuse ea cu hotărâre.

Ea, Green și Cassiopeia stăteau în bucătăria lui Green și așteptau să fie gata cafeaua. Aroma acesteia o făcu să-și dea seama că-i era foame.

— Cam ce anume ți-ai propus?

Niciodată în doisprezece ani nu compromisese securitatea organizației Magellan Billet. Își luase în serios jurământul. Însă în fața ei se căsca acum o prăpastie de îndoieli, care o făceau să nu mai fie sigură de următoarea ei mișcare. În cele din urmă, se hotărî că nu mai era decât o singură opțiune și spuse:

— L-am investigat pe Daley.

— Cum adică? întrebă Green, și chipul lui fu înviorat de interesul stârnit.

— Voiam să știu ce slăbiciuni are, așa că am pus o agentă să afle. Ea l-a cercetat pe toate părțile timp de un an. Am aflat multe.

— Continui să mă uimești, Stephanie. Ai idee ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi aflat?

— Cred că aș fi fost concediată, așa că acum chiar nu mai contează.

— Individul încearcă să te omoare, așa că s-ar putea să fi aflat.

— Mă îndoiesc. Agentă mea era foarte bună. Dar Daley are probleme până peste cap. Spuneai mai devreme că nu ai găsit niciodată vreo încălcare a legii înfăptuită de el. Eu am găsit o grămadă. Finanțarea campaniilor, mită, fraudă. Daley este legătura între oamenii cu stare și Casa Albă, oameni care doresc să obțină ceva fără ca numele lor să apară pe vreun formular sau pe alt act oficial.

— De ce n-ai acționat împotriva lui?

— Aveam de gând să fac asta. Apoi a intervenit scurgerea asta de informații. A trebuit să amân.

— Iar acum, că el e la conducere la Magellan Billet, va afla ce-ai făcut? întrebă Cassiopeia.

Ea clătină din cap.

— Toate informațiile sunt păstrate într-un loc sigur, iar agenta care s-a ocupat de investigație s-a transferat de la Billet cu luni de zile în urmă. Nu mai știa nimeni altcineva în afară de noi două.

— Și ce vrei să faci? o întrebă, Green în timp ce turna cafeaua în două cani.

— Pentru că tot o am aici pe prietena mea, care este extrem de pricepută la multe lucruri, mă gândeam că am putea termina investigația.

— Nu prea-mi place cum sună, zise Cassiopeia.

— Doamnelor, vă rog să adăugați la cafea ce mai doriți, spuse Green arătând spre cani.

— Tu nu bei? îl întrebă Stephanie.

— Nu beau niciodată cafea.

— Și atunci cum de ai un filtru de cafea?

— Am musafiri. Făcu o pauză. Uneori.

Forța lui Green, siguranța lui masculină făcu loc pentru o clipă unei sincerități băiețești, care ei îi plăcu.

— O cunosc? îl întrebă ea.

Green zâmbi.

— Ești plin de surprize, mai spuse ea.

— Exact la fel ca o altă persoană pe care o cunoaștem cu toții, interveni Cassiopeia, sorbindu-și cafeaua.

Green încuviință din cap, părând să aprecieze faptul că schimbaseră subiectul.

— Henrik este un tip fascinant, spuse el. Mereu cu un pas înainte. Dar tu, Stephanie? Ce vrei să spui cu terminarea investigației?

Ea inhală aburii cafelei și sorbi o gură pentru a-și încălzi gâtul.

— Trebuie să-i facem o vizită.

— De ce? întrebă Cassiopeia. Chiar dacă reușim să pătrundem în casă, computerul lui e mai mult ca sigur parolat.

— Asta nu-i o problemă, replică ea zâmbind.

Green o privi curios, apoi nu-și mai putu ascunde uimirea.

— Nu ai nevoie de parolă, nu-i așa?

Ea clătină din cap și spuse:

— A sosit vremea să-l prindem pe ticălos!

Malone intră în sediul Centrului de Afaceri de la Savoy. Camera spațioasă era echipată complet cu computere, faxuri și copiatoare. Îi spuse supraveghetorului ce dorește și fu condus imediat la un terminal, cerând ca plata să fie trecută în contul camerei lui McCollum. Încercă să se așeze, dar Pam îl opri.

— Mă lași pe mine? îl întrebă ea.

Decise să-i lase ei onoarea. Cât se deplasaseră de la cafenea văzuse că ea-și dăduse seama de intenția lui.

— De ce nu? Te rog! Îi înmână hârtia cu începutul încercării eroului, apoi se întoarse spre McCollum. Spui că ai obținut asta recent?

— Nu, nu am menționat când. Bună încercare, Malone!

— Trebuie să știi. E foarte important. E vorba despre ultimele câteva luni?

Binefăcătorul lor ezită, apoi încuviință din cap. Malone rămase pe gânduri.

— Din câte știu eu, Păzitorii invită de secole întregi oamenii să vină la bibliotecă. Așa că indiciile trebuie să se schimbe. Ei adaptează încercarea pentru vremurile fiecăruia. Pariez că o adaptează chiar și de la un invitat la altul. De ce nu? O fac mai personală. Trec printr-o mulțime de dificultăți, de ce nu ar face și acest lucru?

— Da, are sens, încuviință McCollum din cap.

Pam bătea de zor în tastatură.

— Prima parte, spuse Malone. „Cât de ciudate sunt manuscrisele, mărețule călător din necunoscut! Ele arată ca și cum ar fi separate, dar par numai unul singur pentru cei care știu că nuanțele curcubeului devin o singură lumină albă. Cum să găsești acea singură rază? Este un mister, dar vizitează capela de lângă Tagus, în Bethlehem, închinată sfântului nostru protector.” O să pornim de aici.

— Așa am și făcut, spuse Pam.

El zâmbi. I-o luase înainte, și asta îi plăcu lui Cotton.

— Am dat o căutare la „Tagus” și „Bethlehem”.

— Nu ar fi prea ușor să fie așa? întrebă McCollum.

— Păzitorii nu pot să uite că fac totuși parte din această lume. Internetul există, așa că de ce nu ar presupune că l-ar folosi și un invitat?

Se uită la ecran. Site-ul pe care-l găsisese Pam era din Portugalia, o pagină de călătorii și turism care se ocupa de atracțiile locale din Lisabona și din afara ei.

— Belém, rosti Pam. Chiar în afara periferiei. Acolo unde râul Tagus se varsă în mare. Belém este Bethlehem în portugheză.

El citi despre bucăți de pământ care se afla la sud-vest de centrul Lisabonei. Locul de unde caravelele portugheze porniseră cu mult timp în urmă înspre lumea de vest: Vasco da Gama spre India, Magellan – pentru a face înconjurul pământului, Dias – pentru a înconjura Capul Bunei Speranțe. Belém cunoscuse înflorirea datorită bogățiilor, în special datorită condimentelor, care începuseră să vină în țară din Lumea Nouă. Regele portughez construisese un castel de vară în acel loc, și cetățenii înstăriți se repeziseră să-l înconjoare. Mai demult o municipalitate separată, acum era ca un magnet pentru turiștii care veneau să se bucure de magazinele, cafenelele și muzeele sale.

— Henric Navigatorul are legătură cu acest loc, spuse Pam.

— Hai să vedem, propuse el, ce putem afla despre *capela închinată sfântului nostru protector*.

Câteva clicuri din mouse, și Pam arătă pe ecran.

— Am găsit asta cu mult înaintea ta!

O clădire imensă din piatră erodată de vreme umplu ecranul. Turlele alambicate se îndreptau spre cerul încărcat de nori. Stilul combina arhitectura gotică și renesanțistă cu evidente influențe maure. Imagini îndrăznețe apăreau pe fațada din piatră.

— Mănăstirea Santa Maria de Belém, citi el pe ecran.

Pam mișcă în jos cursorul, și el citi că acesta era unul dintre cele mai cunoscute monumente din Portugalia, fiind deseori numit Mănăstirea lui Ieronim. Multe personalități ale țării – inclusiv regii și reginele – fuseseră înmormântate aici.

— Cum de a apărut asta? o întrebă el pe Pam.

Ea intră pe un link.

— Am tastat mai multe cuvinte-cheie, și motorul de căutare m-a trimis direct aici. În 1498, când s-a întors Vasco da Gama din călătorie, după ce a descoperit drumul către India, regele Portugaliei a oferit fonduri pentru construcția acestei mănăstiri. Ordinul Sfântului Ieronim a pus stăpânire pe zonă în 1500, iar piatra de temelie a fost turnată pe 6 ianuarie 1501.

El știa semnificația acestei date din copilăria sa. Mama sa fusese catolică, și se duceau la biserică în mod regulat, mai ales după ce îi murise tatăl. Pe 6 ianuarie era sărbătoarea Epifaniei. Ce scrisese Haddad în jurnalul său? „Marile încercări încep cu o epifanie.”

— Capela principală a mănăstirii, spuse Pam, a fost închinată în cele din urmă Sfântului Ieronim. Cotton, îți amintești ce a spus Haddad despre el?

Își amintea. Fusese de timpuriu părinte al bisericii și, în secolul al IV-lea, tradusese în latină multe texte biblice, inclusiv Noul Testament.

— Mai este un link cu mai multe informații despre Ieronim, spuse ea, iar ecranul își schimbă imaginea la un alt clic al mouse-ului.

Citiră toți trei. Malone văzu primul.

— El este sfântul protector al bibliotecilor. Se pare că această încercare începe în Lisabona.

— Nu e rău, Malone.

— Deci merităm o răsplată?

— Așa cum spuneam, nu mă pricep deloc la enigme. Voi doi păreți foarte buni la asta! Însă restul e mai dificil.

— Ce zici, să ne apucăm împreună de asta și să vedem unde ne duce?

CAPITOLUL 44

Viena

Ora 13:00

Thorvaldsen ieși din baie și se uită la Gary cum despacheta. În afară de hainele pe care le purta când fusese răpit, cu câteva zile în urmă, băiatul nu avea altceva. Așadar, cu o zi în urmă, Jesper făcuse un drum la Copenhaga și îi cumpărase câteva lucruri.

— Casa asta este veche, nu-i așa? întrebă Gary.

— A fost construită cu mai multe generații în urmă; cum a fost și Christiangularde.

— Sunt o mulțime de chestii vechi în Europa. Nu ca acasă.

— Am stat pe aceste meleaguri ceva mai mult timp, zâmbi el.

— Ce cameră frumoasă!

Și lui i se păruse interesantă amplasarea camerei păstrate pentru ei. La etajul al doilea, lângă gazdă - prima dată când se întâmpla așa ceva. Era o cameră delicată, cu mobilier feminin, care aparținuse cu siguranță unei femei cu mult gust.

— Ți place istoria? întrebă el.

— Nu-mi plăcea până acum două veri, zise Gary. E mult mai interesantă aici, când poți s-o vezi.

Se hotărî că sosise timpul să-i spună băiatului câte ceva despre situația în care se aflau.

— Cum ți s-au părut gazda noastră și fiica lui?

— Nu chiar așa de prietenoși. Dar par să te placă.

— Îl cunosc pe Alfred de mult timp, dar mi-e teamă că pune ceva la cale.

Gary se așază pe pat.

— Cred că el ar putea fi în spatele răpirii tale.

Îl privi pe băiat cum începea să înțeleagă cum stăteau lucrurile.

— Ești sigur?

— De asta și suntem aici, ca să aflăm, spuse el, clătinând din cap.

— Și eu vreau să afl. Oamenii aceia au făcut-o pe mama să sufere, și asta nu-mi place.

— Ți-e teamă?

— Nu m-ai fi adus cu tine dacă aș fi fost în pericol.

Îi plăcu răspunsul. Era deștept băiatul!

— Ai văzut cum au murit doi oameni. Puțini băieți de cincisprezece ani au trecut prin așa ceva. Cum te simți?

— Cel pe care l-a împușcat tata a meritat să moară. A încercat să mă ia de acolo. Tata a făcut ceea ce trebuia. Tu ce ai de gând să faci?

— Nu știu sigur. Însă o mulțime de oameni vor veni aici în următoarele câteva zile. Oameni cu putere. De la ei voi afla ceea ce trebuie să știu.

— Acesta este ca un fel de club?

— Ai putea spune și așa. Sunt oameni care au interese similare și se adună să discute despre acele interese.

Telefonul său mobil, aflat pe noptieră, sună. Se duse înspre el și se uită la identitatea apelantului: Jesper. Apăsă pe tastă ca să răspundă.

— Aveți un apel. De la Tel Aviv.

— Atunci fă repede legătura să vedem despre ce e vorba!

Câteva secunde mai târziu, după ce se stabili conexiunea, auzi o voce profundă, baritonală, care-l întrebă:

— Henrik, de ce ai stârnit lucrurile?

— Ce vrei să spui cu asta?

— Nu te face că nu înțelegi! Când ai sunat ieri, eram suspicios, dar acum sunt de-a dreptul paranoic.

Cu o zi în urmă, sunase la biroul prim-ministrului israelian. De vreme ce donase milioane către cauzele evreiești și finanțase o mulțime de politicieni israelieni, inclusiv pe prim-ministru, telefonul lui nu fusese ignorat. El pusese o întrebare simplă – care era interesul Israelului în privința lui George Haddad. În mod intenționat nu vorbise direct cu prim-ministrul, punând întrebarea prin șeful lui de cabinet, care acum nu era deloc în apele lui, după cum observă la telefon. Așa că zise:

— Ați găsit un răspuns la întrebarea mea?

— Mossadul ne-a spus să ne vedem de treabă.

— Așa vorbesc ei cu cei de la conducere?

— Da, atunci când vor să ne vedem de treabă.

— Deci nu ai nici un răspuns?

— N-am spus asta. Vor ca George Haddad să moară, iar Cotton Malone să se oprească. Se pare că Malone și fosta lui soție sunt acum în drum spre Lisabona, și asta după ce patru persoane au fost omorâte noaptea trecută în vestul Londrei, într-un muzeu. Un fapt interesant este că britanicii știu că Malone e implicat în acele crime, dar nu i-au făcut nimic. L-au lăsat să iasă frumușel din țară. Ai noștri consideră că asta-i din cauză că are aprobarea americanilor pentru ceea ce a făcut. Ei cred că America e din nou interesată de afacerea noastră – în ceea ce-l privește pe George Haddad.

— Cum au aflat angajații voștri toate astea?

— Au o linie directă cu Malone. Știu exact unde este și ce face. În plus, anticipează acest lucru de ceva timp.

— Se pare că toată lumea e ocupată acolo.

— Puțin spus ocupată! Eu și domnul prim-ministru punem mare preț pe prietenia ta. Ești unul dintre binefăcătorii acestei națiuni. Din acest motiv ai primit acest telefon. Mossadul are de gând să-l scoată pe Malone din joc. Agenții au pornit deja spre Lisabona. Dacă poți să-l avertizezi, fă-o!

— Îmi doresc să fi putut face asta, dar nu am nici o posibilitate!

— Atunci Domnul să-l ajute! Va avea nevoie!

Convorbirea se întrerupse.

— Probleme? Întrebă Gary.

— Doar o problemă minoră la una dintre companiile mele, spuse el, descrețindu-și fruntea. Mai am și afaceri de condus, știi?

Băiatul păru să accepte explicația.

— Spuneai că suntem aici la un fel de club, dar nu mi-ai zis ce legătură are asta cu mine.

— De fapt, asta este o întrebare excelentă. Am să-ți răspund, în timp ce ne plimbăm. Hai, am să-ți arăt împrejurimile!

Alfred Hermann auzi ușa închizându-se de la camera lui Henrik Thorvaldsen. Dispozitivul de ascultare instalat în dormitorul acestuia funcționase perfect. Margarete se așează în fața lui, în timp ce el închise difuzorul.

— Danezul ăsta este o problemă, spuse ea.

Îi luase destul de mult să-și dea seama. În mod clar, Thorvaldsen venise aici să sondeze terenul, însă el se întrebă ce fusese cu acel telefon. Vechiul lui prieten vorbise prea puțin pentru a-i putea ajuta să înțeleagă subiectul discuției, dar el se îndoia că fusese vorba despre afaceri.

— Are dreptate? întrebă Margarete. Chiar l-ai răpit pe băiat?

O lăsase să asculte cu un motiv întemeiat, așa că încuviință din cap.

— Face parte din planul nostru. Dar tot noi i-am permis să fie salvat. Pe moment, Dominick cultivă semințele pe care le-am plantat noi.

— Biblioteca?

El încuviință din cap.

— Credem că am găsit firul care duce la ea.

— Și ai de gând să-i încredințezi lui Sabre această informație?

— El este emisarul nostru.

— Tată, este un oportunist lacom! spuse ea, clătinând din cap cu dezgust. Îți spun asta de ani de zile!

Răbdarea lui ajunsese la limită.

— Nu ți-am permis să afli ce se întâmplă ca să ne certăm. Am nevoie de ajutorul tău!

Observă că ea sesizase tensiunea din vocea lui.

— Bineînțeles! Nu am vrut să întrec limita.

— Margarete, lumea este un loc complicat. Trebuie să te folosești de resursele pe care le ai la îndemână. Concentrează-te! Ajută-mă să mă ocup de ceea ce avem în față și lasă-l pe Dominick să se îngrijească de partea lui.

Ea trase adânc aer în piept și expiră lent printre dinții încleștați, gest pe care-l făcea când era emoționată sau neliniștită.

— Ce vrei să fac? îl întrebă ea.

— Plimbă-te pe aici. Dă din întâmplare peste Henrik. El crede că e în siguranță aici. Fă-l să se simtă în continuare așa.

CAPITOLUL 45

Washington, D.C.
Ora 10:30

Lui Stephanie nu-i plăcea noua ei înfățișare. Părul blond argintiu era acum castaniu-deschis în urma vopsirii rapide realizate de către Cassiopeia. Un machiaj diferit, alte haine și o pereche de ochelari fără dioptrii finalizau schimbarea. Nu era perfect, dar destul ca s-o ajute să se ascundă în public.

— N-am mai purtat de mult pantaloni de lână de la Geraldine, îi spuse Cassiopeiei.

— Am dat o grămadă de bani pe ei, așa că ai grijă!

— Ca și cum nu ți-ai permite, o necăji ea.

O bluză la baza gâtului și o geacă bleumarin îi completaseră ținuta. Stăteau acum pe bancheta din spate a unui taxi, înaintând cu greu prin traficul dimineții târzii.

— De-abia dacă te recunosc, spuse Cassiopeia.

— Vrei să spui că mă îmbrac asemenea unei femei bătrâne?

— N-ar strica să-ți mai înnoiești puțin garderoba!

— Poate, dacă supraviețuiesc după toată povestea asta, o să mergem împreună la cumpărături!

În ochii Cassiopeiei se ivi o sclipire de amuzament. Lui Stephanie îi plăcea femeia asta. Încrederea ei în propriile forțe putea fi contagioasă.

Se îndreptau spre casa lui Larry Daley. Acesta locuia în Cleveland Park, un cartier rezidențial frumos, nu departe de Catedrala Națională. Mai demult fusese un refugiu de vară pentru locuitorii Washingtonului care încercau să scape de căldura orașului, iar acum adăpostea magazine cu arhitectură modernă, cafenele la modă și un teatru popular în stilul art deco.

Îi spuse șoferului să oprească cu câteva străzi mai încolo de adresa căutată și plăti cursa. Merșeră pe jos restul distanței pe care o mai aveau de parcurs.

— Daley e un tip arogant, spuse Stephanie. Crede că nu vede nimeni ce face. Numai că obișnuiește să păstreze copii sau înregistrări. Asta-i un lucru extrem de stupid, dacă mă întrebi pe mine, dar chiar asta face!

— Cum ai ajuns să afli atât de multe despre el?

— E un afemeiat. Pur și simplu, i-am oferit o ocazie.

— Discuțiile din pat?

— Cele mai jalnice.

Casa era un alt model de locuință în vechiul stil victorian. La început se întrebase cum de-și permitea Daley ipoteca mai mult ca sigur astronomică, dar află apoi că locuința era închiriată. Un abțibild de pe o fereastră de la parter anunța că proprietatea era prevăzută cu alarmă. Era aproape miezul zilei, iar Daley ar fi trebuit să fie la Casa Albă, unde stătea cel puțin optsprezece ore. Presa conservatoare adora să-i ridice în slăvi cu etica, dar Stephanie nu se lăsase păcălită. De fapt, el nu voia să rămână pe dinafară, și avea grijă să fie mereu informat.

— Hai să facem o înțelegere, spuse ea.

Chipul Cassiopeiei schiță un zâmbet viclean.

— Vrei să intru în casă?

— Apoi am eu grijă de alarmă.

Sabre se adapta personalității lui Jimmy McCollum. Numele era cu totul altă poveste. Nu-l mai folosise de mult, dar se gândise că așa era prudent, având în vedere că Malone l-ar fi putut verifica. Dacă ar fi făcut asta, l-ar fi găsit în dosarele militare. Avea și un certificat de naștere, un card de asigurări sociale și încă vreo câteva chestii, pentru că-și schimbase numele imediat ce se mutase în Europa. „Dominick Sabre” avea o rezonanță care sugera încredere și ceva mistic totodată. Oamenii care-l angajaseră nu-i știau decât numele, așa că era important ca această etichetă să-i confere alura potrivită. Găsise acest nume într-un cimitir nemțesc – aparținuse unui aristocrat care murise prin anii 1800.

Acum se numea din nou Jimmy McCollum.

Mama sa îi spusese James, cum îl chemase și pe tatăl ei, cel căruia el îi spunea Tati Mare – unul dintre puținii bărbați din viața lui care-i arătaseră respect. Nu-și cunoscuse niciodată propriul tată, nici nu credea că mama sa știa cu adevărat care dintre iubiții ei fusese vinovatul. Deși fusese o mamă bună și-l tratase cu blândețe, fusese o femeie depresivă, care trecuse de la un bărbat la altul, se căsătorise de trei ori și își risipise toți banii. El plecase de acasă la optsprezece ani, când se dusesse să facă armata. Ea ar fi vrut ca el să meargă la facultate, dar studiile superioare nu-l interesaseră niciodată. Mai degrabă, asemenea mamei lui, se lăsase condus de oportunitățile ivite.

Totuși, spre deosebire de ea, reușise să rămână în relații cu toți cei care-i intersectaseră calea.

Armata, forțele speciale, Europa, Scaunele.

Timp de șaisprezece ani, muncise pentru alții, făcându-le treburile, acceptându-le plata simbolică, mulțumindu-se cu puține laude. Acum sosise vremea să muncească pentru el însuși. Riscant? Bineînțeles. Însă Cercul respecta puterea, admira priceperea și negocia numai cu tăria de caracter. Voia și el să fie membru. Poate chiar un Scaun. Chiar mai mult, pentru că, dacă Biblioteca din Alexandria conținea într-adevăr ceea ce bănuia Alfred Hermann, asta ar putea foarte bine să afecteze întreaga lume. Ceea ce însemna putere, aflată în mâinile sale. Trebuia să găsească biblioteca. Iar bărbatul care stătea de partea cealaltă a culoarului în avionul TAP ce zbura de la Londra la Lisabona avea să-l conducă până acolo.

Cotton Malone și fosta lui soție rezolvaseră prima parte a încercării eroului în numai câteva minute. Avea încredere că aveau să descifreze și restul și, imediat după ce făceau acest lucru, îi elimina pe amândoi.

Numai că nu era prost. Malone mai mult ca sigur avea să fie prudent.

Va trebui să-l ia prin surprindere.

Stephanie privi cum Cassiopeia deschidea broasca de la ușa din spate a casei lui Larry Daley.

— Mai puțin de un minut, spuse ea. Nu e rău. Ai învățat asta la Oxford?

— De fapt, chiar acolo am învățat să descui prima broască, a unui dulap cu băuturi alcoolice, dacă-mi aduc bine aminte.

Deschise ușa și ascultă. Se auzea un țuit într-un hol alăturat. Stephanie se duse repede și tastă codul din patru cifre, sperând că fraierul nu-l schimbase. Țuitul se opri, și lumina de la alarmă se schimbă din roșu în verde.

— Cum de știai codul?

— Fata de care-ți spuneam l-a văzut când l-a tastat.

— Ce-i cu el, e idiot? zise Cassiopeia clătinând din cap.

— Se numește a gândi cu celălalt cap, spuse Stephanie. El credea că fata era acolo numai ca să-i facă lui plăcere.

Studie interiorul luminat de soare: un decor modern, cu mult negru, argintiu, alb și gri. Pe pereți se aflau niște tablouri de artă abstractă. Nici un sens, nicăieri. Nici un sentiment. Cât de convenabil!

— Ce căutăm? Întrebă Cassiopeia.

— Pe aici!

Merse pe un hol scurt până la o nișă care, după cum știa ea, avea rolul unui birou. Agentă ei îi raportase că Daley descărca toate informațiile pe stickuri parolate și că nu și le păstra niciodată în laptop sau în computerul de la Casa Albă. Fata pe care o angajase agentă ei ca să-l seducă pe Daley văzuse acest lucru într-o seară, când Daley lucra la computer, iar ea îl lucra pe el. Îi spuse Cassiopeei ce știa.

— Din păcate, nu a reușit să vadă și ascunzătoarea lui.

— Era prea ocupată?

— Fiecare cu munca lui, zise ea zâmbind. Și nu o blama pentru asta. Fetele de acest gen sunt unele dintre cele mai productive surse.

— Și tu spui despre mine că sunt sucită!

— Trebuie să-i găsim ascunzătoarea.

Cassiopeia se lăsă pe un scaun de lemn în fața biroului, care îi susținu trupul subțirel cu gemete și scârțâituri.

— Trebuie să fie undeva la îndemână.

Stephanie inventarie nișa. Pe birou se aflau o sugativă, un suport de pixuri și creioane, poze de-ale lui Daley împreună cu președintele și vicepreședintele și o veioză de birou. Un set îngust de rafturi se ridica pe unul dintre pereți de la podea până în tavan. Toată nișa avea o suprafață cam de doi metri pătrați. Pardoseala, la fel ca restul casei, era din lemn de esență tare. Nu existau prea multe ascunzători.

Cărțile de pe rafturi îi atraseră atenția. Daley părea să adore tratatele politice. Nu erau prea multe, cam o sută. Edițiile de lux și cele de serie erau amestecate, iar multe dintre cotoare aveau crăpături lungi, indicând faptul că paginile fuseseră citite.

— Un fin cunoscător în ale politicii moderne, deschis către toate sferele acesteia, zise ea clătinând din cap.

— De ce ai atitudinea asta față de el?

— Întotdeauna am simțit nevoia de-a face un duș imediat după ce stăteam prin preajma lui. Ca să nu mai menționez faptul că a încercat să mă concedieze din prima zi. Tăcu o clipă. Și, în cele din urmă, a reușit.

Se auzi o cheie în broasca de la ușa din față. Stephanie își răsuci capul și se uită de-a lungul holului spre intrare. Ușa se deschise, și auzi vocea lui Larry Daley. Apoi mai auzi o persoană, o femeie. Era Heather Dixon. Făcu un semn și trecură din hol în unul dintre dormitoare.

— Stai să opresc alarma, spuse Daley. Urmără câteva clipe de liniște. Ciudat! spuse Daley.

— Probleme?

Stephanie își dădu seama imediat. Uitase să reseteze alarma după ce intraseră.

— Sunt sigur că am pus alarma înainte de a pleca, spuse Daley. Mai trecură câteva clipe de liniște, apoi auzi zgomotul unui glonț încărcat pe țeavă.

— Hai să aruncăm o privire! propuse Dixon.

CAPITOLUL 46

Lisabona
Ora 15:30

Malone examinează mănăstirea Santa Maria de Belém. El, Pam și Jimmy McCollum zburaseră de la Londra la Lisabona, apoi luaseră un taxi de la aeroport până la întinderea de apă. Lisabona era situată pe o suprafață ondulată de dealuri care dădeau înspre estuarul râului Tagus, având aspectul unei mări. Peste tot se vedeau bulevarde largi, simetrice, și piețe frumoase, mărginite de copaci. Unul dintre cele mai mari poduri suspendate din lume trecea peste râul imens și ducea la o statuie imensă înfățișându-l pe Hristos, cu brațele desfăcute, care îmbrățișa orașul dinspre malul de est. Malone vizitase zona în repetate rânduri, și mereu își amintea de San Francisco, ambele asemănătoare ca aspect, dar și ca predispoziție pentru cutremure, căci mai multe își lăsaseră deja amprenta.

Toate țările aveau lucruri minunate: Egiptul avea piramidele, Italia avea Catedrala Sfântului Petru, Anglia avea Westminster, Franța avea Versailles. Ascultându-l pe șoferul taxiului pe drumul de la aeroport, află că, pentru Portugalia, mândria națională venea de la mănăstirea care se întindea în fața lui. Fațada sa albă din calcar era mai lungă decât un teren de fotbal, patinată ca fildeșul vechi, combinând stilurile maur, bizantin și gotic francez, într-o exuberanță de decorațiuni care păreau să dea viață zidurilor extrem de înalte.

Oamenii se înghesuiau peste tot. Numeroase persoane cu aparate foto în mână formau un șuvoi care intra și ieșea pe porțile de la intrare. De-a lungul unui bulevard aglomerat și a șinelor de cale ferată care se aflau în dreptul fațadei impresionante din partea de sud, autobuzele turiștilor așteptau asemenea navelor ancorate în port. Un indicator îi informa pe vizitatori despre cum fusese ridicată mănăstirea la început, în 1500, și anume pentru a respecta o promisiune făcută de regele Manuel I către Fecioara Maria, și cum amplasamentul ei era pe locul unui azil marinăresc construit inițial de prințul Henric Navigatorul. Columb, Vasco da Gama și Magellan se rugaseră cu toții aici înainte de călătoriile lor. De-a lungul secolelor, structura masivă servise drept casă de rugăciune, azil pentru bătrâni și orfelinat. Acum făcea parte din patrimoniul internațional, ajungând să arate în urma restaurării la fel ca în zilele ei de glorie.

— Biserica și mănăstirea sunt dedicate Sfântului Ieronim, auzi el pe una dintre ghide spunând în italiană unui grup. În mod simbolic, atât Ieronim, cât și această biserică au reprezentat puncte noi de plecare pentru creștinism. Navele plecau de aici pentru a descoperi Lumea Nouă, ca să-l ducă pe Hristos și acolo. Ieronim a tradus Biblia veche în latină, astfel încât și mai mulți să-i poată descoperi minunățiile.

Își dădu seama că și McCollum o înțelegea pe femeie.

— Italiana e una dintre limbile pe care le știi? îl întrebă.

— Știu câte ceva.

— Un tip cu multe talente!

— Numai ce e necesar.

Îi sesiză atitudinea ursuză.

— Și ce urmează în această încercare?

McCollum scoase un alt petic de hârtie pe care era scris ceva din primul fragment și încă vreo câteva fraze criptice.

Este un mister, dar vizitează capela de lângă Tagus, în Bethlehem, închinată sfântului nostru protector. Începe-ți călătoria în umbră și termin-o în lumină, acolo unde o stea în retragere găsește o roză, străpunge o cruce de lemn și transformă argintul în aur. Găsește locul care formează o adresă fără loc, unde se găsește un alt loc. Apoi, la fel ca păstorii pictorului Poussin, nedumerit de enigmă, vei fi inundat de lumina inspirației.

Îi dădu hârtia lui Pam și spuse:

— Bine. Hai să facem o vizită și să vedem ce avem aici! Merșeră către intrare în spatele unui grup mare de turiști. Pe un indicator scria că intrarea în biserică era gratuită, dar trebuiau cumpărate bilete pentru restul clădirilor.

În interiorul bisericii, în ceea ce era identificat drept corul de jos, tavanul în cruce se boltea în jos și producea o semiobscuritate impunătoare. La stânga se afla cenotaful lui Vasco da Gama. Simplu și solemn, era plin de simboluri nautice. Un alt mormânt, al poetului Luis de Camoes, se afla la dreapta, la fel și o cristelniță. Zidurile goale în ambele nișe adăugau și mai mult la austeritatea și grandoarea locului. Oamenii se îngrămădeau în nișe. Blițurile luminau. Ghizii zumzăiau despre importanța celui mort.

Malone se plimba prin naos, și lipsa inițială de lumină a corului de jos făcu loc unei adevărate minuni de strălucire. Șase coloane subțiri, fiecare dintre ele cu ornamentații abundente, împletite cu flori sculptate, se înălțau spre cer. Soarele după-amiezii târzii se reflecta printr-o serie de ferestre cu vitralii. Raze și umbre se căutau unele pe celelalte pe zidurile din calcar, încărunțite de vreme. Acoperișul curbat semăna cu niște nervuri, coloanele erau ca suporturile unui baldachin, iar partea de deasupra era ca o plasă marinărească din frânghie. Malone simți prezența sarazinilor care conduseseră cândva Lisabona și observă motivele bizantine. Erau o mie de detalii care se multiplicau în jurul său, fără ca totuși să se repete. Remarcabil!

Chiar și mai remarcabil, se gândi el, ținând cont că zidarii antici avuseseră curajul să înalțe ceva atât de masiv pe pământul Lisabonei supus cutremurelor.

Stranele din lemn care îi adăposteau odinioară pe călugări erau acum la dispoziția curioșilor. Un murmur coborât de voci se amplifica de-a lungul naosului, atenuat periodic de o voce calmă care, printr-un sistem de adresare către public, cerea să se facă liniște într-o varietate de limbi. Malone localizează sursa de admonestare. Era un preot în fața unui microfon, în mijlocul interiorului în formă de cruce. Nimeni nu părea să dea vreo importanță avertismentului, mai ales ghizii de grup, care continuau cu discursurile lor plătite.

— Acest loc e magnific, spuse Pam.

El încuviință.

— Indicatorul de afară spunea că închide la cinci. Avem nevoie de bilete pentru restul.

— Mă duc eu să le iau, zise McCollum. Dar indiciul nu ne conduce numai aici, la biserică?

— N-am nici o idee. Ca să fim siguri, hai să ne uităm și la celelalte!

McCollum se întoarse la portic prin mulțimea de oameni.

— Ce părere ai? îl întreabă Pam, ținând încă în mână bucata de hârtie.

— Despre el sau despre încercare?

— Ambele sunt o problemă.

El zâmbi. Avea dreptate.

— În ce privește încercarea însă, unele chestii capătă sens acum. „Incepe-ți călătoria în umbră și termin-o în lumină.” Intrarea realizează frumos acest lucru. Acolo e ca un beci, care se deschide apoi într-o mansardă luminată.

Preotul admonestă iarăși calm mulțimea, cerându-i să facă liniște, dar toți îl ignorară din nou.

— Are o misiune dificilă, spuse Pam.

— Ca un copil pus să păstreze ordinea când profesorul iese din clasă.

— Bine, Domnule Geniu, spuse ea. Ce părere ai atunci de: „unde o stea în retragere găsește o roză, străpunge o cruce de lemn și transformă argintul în aur. Găsește locul care formează o adresă fără loc, unde se găsește un alt loc”?

El se gândea deja la asta, și atenția îi fu atrasă înspre altar, unde un plan dreptunghiular al podelei ducea la un zid concav care prelungea în jos altarul principal, toate acoperite cu o combinație de dom semisferic, boltă și tavan cu casete din piatră. Coloane ionice și corintice se ridicau simetric în trei locuri ale altarului, încadrând camerele boltite de piatră care expuneau mormintele regale bogat împodobite. Cinci tablouri îmbrăcau zidul concav, toate atrăgând privirile înspre sacristia care se afla în centru, mai ridicată, deasupra altarului principal.

El își făcu loc printre turiștii care hoinăreau spre capătul îndepărtat al altarului. Cordoane din catifea blocau trecerea înspre altar. Un anunț îl informă că sacristia, în întregime din argint, fusese realizată de fierarul João de Sousa între 1674 și 1678. Chiar și la o distanță de cincisprezece metri, sacristia bogat ornamentată, plină de detalii, se vedea magnific.

Se întoarse și privi înapoi prin naos, dincolo de coloane și de strane, către corul de jos, pe unde intraseră.

Apoi o văzu. În corul de sus, dincolo de o balustradă groasă din piatră, la cincisprezece metri deasupra pardoselii bisericii, sus, pe peretele exterior cel mai îndepărtat, un ochi imens se uita la el. Fereastra circulară avea cam trei metri în diametru sau chiar mai mult. Liniile de demarcație ale ferestrelor mai mici și alte ornamente radiau din centrul acesteia. Nervurile acoperișului se întorceau răsucindu-se înapoi spre ea și păreau să se dizolve în strălucirea sa lipsită de umbre, intensă ca un reflector de scenă, scaldând în lumină interiorul bisericii.

Un ornament obișnuit în multe biserici medievale, aceasta purta numele forme sale deosebite.

Rozasa.

Era situată spre apus, iar la sfârșitul zilei ardea ca un soare.

Dar era mai mult decât atât.

La mijlocul balustradei corului superior se afla o cruce imensă. Înaintă puțin și observă că aceasta se potrivea perfect în rotundul ferestrei, iar razele strălucitoare treceau dincolo de ea înspre naos.

„Unde o stea în retragere găsește o roză, străpunge o cruce de lemn și transformă argintul în aur. Găsește locul care formează o adresă fără loc, unde se găsește un alt loc.”

Găsiseră locul, după cum se părea.

CAPITOLUL 47

Viena

Ora 16:30

Thorvaldsen admira spectacolul de flori, apă și marmură, enorma grădină a lui Alfred Hermann fiind rezultatul muncii intense a mai multor generații. Alei umbroase își croiau drum unduind dinspre castel spre luminișuri pline de iarbă, iar cărările pavate cu dale din cărămidă erau mărginite de statui, basoreliefuri și fântâni. Din când în când, influențele franceze făceau loc unor elemente evident italiene.

— Cine sunt proprietarii acestui loc? Întrebă Gary.

— Familia Hermann are o mare vechime în Austria, exact așa cum e familia mea în Danemarca. E destul de bogată și de influentă.

— El este un prieten de-al tău?

O întrebare interesantă, având în vedere propriile suspiciuni.

— Da, până acum câteva zile, așa credeam că era situația. Acum însă nu mai sunt la fel de sigur.

Curiozitatea băiatului îl încânta. Aflase despre problema cu paternitatea lui Gary. Când se întorsese în Danemarca, după ce-l dusesse pe Gary înapoi acasă, Malone îi povestise tot ce-i mărturisise Pam. Thorvaldsen se prefăcuse că nu știa cine era când o văzuse pentru prima dată cu câteva zile în urmă, deși își dăduse seama imediat. Prezența ei în propria casă, împreună cu Malone, era un semnal de alarmă, de aceea îl și pusese pe Jesper să stea de pază la ușa biroului. Pam Malone fusese în pragul isteriei. Din fericire, se calmase. Ar fi trebuit ca acum să fi fost înapoi în Georgia. Însă interlocutorul lui de la Tel Aviv îi spusese: „Se pare că Malone și fosta lui soție sunt acum pe drum spre Lisabona”. Ce se întâmplase? De ce se duseseră acolo? Și unde se afla Gheare-de-Vultur?

— Am venit aici ca să-l ajutăm pe tatăl tău, îi spuse el lui Gary.

— Dar tata n-a spus nimic despre vreo plecare. Mi-a zis doar să stau cuminte și să fiu atent.

— Însă ți-a cerut și să faci ce-ți spun eu.

— Atunci, când o să țipe la mine, sper că ai să-ți asumi tu răspunderea!

— Cu plăcere, răspunse el zâmbind.

— Tu ai văzut vreodată pe cineva împușcat?

Stia că amintirile rămase de pe urma evenimentelor recente erau tulburătoare, indiferent cât de curajos voia puștiul să pară.

— De mai multe ori.

— Tata l-a împușcat și l-a omorât pe individul acela. Dar știi ceva? Nu mi-a păsat deloc.

— Ai grijă, Gary! spuse Thorvaldsen, clătinând din cap la auzul cuvintelor pline de bravadă. Nu te obișnuie cu omorurile! Indiferent cât de mult ți se pare că ar merita cineva acest lucru.

— Nu m-am referit la asta. Ci doar că era un om rău. Amenințase că avea s-o omoare pe mama.

Trecură de o coloană de marmură pe care se afla o statuie a Dianei. O briză mângâia copacii și umbrele tremurătoare se fugăreau prin gazonul care se undula lin.

— Tată tău a procedat așa cum trebuia. Însă nu a făcut asta din plăcere. Pur și simplu a făcut-o.

— Și eu aș fi făcut la fel.

La naiba cu genetica! Gary era fiul lui Malone. Și, deși puștiul avea doar cincisprezece ani, indignarea lui era stârnită imediat – exact ca la taică-său -, mai ales dacă era amenințată o persoană apropiată. Gary știa că părinții săi plecaseră spre Londra, dar nu știa că mama lui era încă implicată. Merita să afle adevărul.

— Mama și tatăl tău sunt în drum spre Lisabona.

— Despre asta a fost vorba la telefon?

Încuviință din cap și zâmbi văzând tăria cu care băiatul primise vestea.

— Dar mama de ce e în continuare cu el? Nu a spus nimic despre asta când a sunat noaptea trecută. Ei nu se înțeleg deloc.

— N-am nici cea mai vagă idee. Va trebui să așteptăm până când unul din ei va suna din nou.

Numai că și el dorea cu disperare să afle răspunsul la această întrebare.

Zări în față destinația lor: un pavilion circular din marmură colorată, cu acoperișul din metal aurit. Balustrada deschisă dădea înspre un lac cristalin, a cărui suprafață argintie stătea neclintită în umbră. Intrară și se apropiară de balustradă. În interior se aflau vase imense pline cu flori aromatice. Ca întotdeauna, Hermann se asigurase că proprietatea sa era demnă de vizitat.

— Vine cineva, spuse Gary.

Nu se uită înapoi. Nici nu avea de ce. O văzu cu ochii minții: scundă, îndesată, expirând zgomotos în timpul mersului. Își menținu privirea înspre lac și se bucură de mirosul dulce al ierbii, al florilor și al cunoașterii.

— Femeia care vine merge repede?

— De unde ai știut că era vorba despre o femeie?

— Ai să înveți, Gary, că nu poți câștiga o bătălie dacă adversarul tău nu este previzibil în anumite situații.

— E fiica domnului Hermann.

Continuă să admire lacul, privind o familie de rațe deplasându-se spre mal.

— Nu-i spune absolut nimic. Ascultă cu atenție, dar vorbește foarte puțin! Numai așa vei descoperi ceea ce vrei să afli.

Auzi pașii pe pavajul de piatră al pavilionului și se răsuci, în timp ce Margarete se apropia.

— Mi-au spus cei din casă că e posibil să vă găsesc aici, zise ea. Și mi-am amintit că acesta era unul dintre locurile tale favorite.

— Acest loc îți oferă intimitate, spuse el, zâmbind când îi remarcă satisfacția evidentă. Atât de departe de castel! Copacii îi conferă liniște. Chiar îmi place acest loc. Era și locul favorit al mamei tale, din câte-mi amintesc.

— Tata l-a construit special pentru ea. Și-a petrecut aici ultima ei zi din viață.

— Ți-e dor de ea?

— A murit când eram tânără. Așa că nu am fost niciodată prea apropiate. Dar tatei îi este dor de ea.

— Nu vă este dor de mama dumneavoastră? Întrebă Gary.

Deși băiatul nu respectase recomandările pe care tocmai i le dăduse, pe Thorvaldsen nu-l deranjă întrebarea. Și el era curios.

— Sigur că mi-e dor de ea. Numai că nu eram prea apropiate, așa, ca mamă și fiică.

— Pari să fi dezvoltat un mare interes pentru afacerile familiei și ale ordinului.

O privi cât timp gândurile i se învâlmășeau în minte. Moștenise mai degrabă aspectul austriac aspru al tatălui său decât frumusețea prusacă a mamei. Nu era o femeie prea atrăgătoare, avea părul închis la culoare, ochii căprui, nasul lung și subțire. Dar cine era el să judece pe altul, având în vedere spinarea sa încovoiată, părul sârmos și pielea ofilită? Se întrebă dacă existaseră pretendenți, dar își răspunse singur că această femeie nu s-ar fi oferit niciodată nimănui. Ea era genul care primea.

— Eu sunt singura rămasă din familia Hermann, spuse ea, și adăugă un zâmbet care se voise liniștitor, dar care nu exprimă decât supărare.

— Asta înseamnă că vei moșteni tot ce e aici?

— Bineînțeles, de ce nu?

— Nu am nici cea mai vagă idee ce gândește tatăl tău, zise ridicând din umeri. Și totuși, am descoperit că nu există nici o garanție în această lume. Observă că ei nu-i făcură plăcere insinuările lui. Nu-i lăasă timp să reacționeze și o întrebă: De ce a încercat tatăl tău să-i facă rău acestui băiat?

Întrebarea lui bruscă îi aduse pe chip o expresie nedumerită. Cu siguranță nu era o maestră a disimulării, spre deosebire de tatăl său.

— Habar n-am despre ce vorbești.

El se miră. Poate că într-adevăr Hermann nu-i dezvăluise și ei planurile sale.

— Atunci înseamnă că nu ai nici o idee cu ce se ocupă *Die Klauen der Adler*?

— Nu este răspunderea mea, răspunse ea și se opri brusc.

— Nu-ți face griji, dragă, îl cunosc. Mă întrebam numai dacă și tu îl știi.

— Omul acela este o problemă!

Acum fu sigur că ea nu participase la nimic. Îi scăpau mult prea ușor informațiile.

— Sunt cu totul de acord, îi zise, dar, așa cum spui și tu, nici unul din noi nu e răspunzător de el. Doar Cercul.

— Nu știam că-l cunosc și membrii.

— Sunt multe lucruri pe care eu le știu. În special, cu ce se ocupă tatăl tău. Și asta este o problemă.

Ea păru să sesizeze convingerea din tonul său. Pe fața ei bucălată apăru un zâmbet neliniștit.

— Amintește-ți unde te afli, Henrik! Acesta este teritoriul lui Hermann. Noi avem grijă de ceea ce se întâmplă aici. Așa că nu ar trebui să te preocupe pe tine.

— Asta-i o observație interesantă. Una pe care voi încerca să n-o uit.

— Cred că poate ar fi mai bine să termini această discuție cu tata.

Se întoarse să plece, dar el ridică brusc brațul. Dintre chiparoșii deși, greoi se materializară trei bărbați, îmbrăcați în haine de camuflaj. Alergară înspre ei și sosiră exact când Margarete ieșea din pavilion.

Doi dintre ei o înșfăcară, iar al treilea îi acoperi gura cu mâna.

Ea opuse rezistență.

— Henrik, întrebă Gary, ce caută Jesper aici?

Cel de-al treilea bărbat era majordomul său, care sosise cu avionul mai devreme și se infiltrase pe domeniu. Din alte vizite, Thorvaldsen știa, în ciuda lăudăroșeniei lui Margarete, că majoritatea agenților de securitate se aflau în casă. Restul teritoriului de sute de kilometri pătrați nu avea nici garduri și nici nu era patrulat.

— Stai liniștită, îi spuse el. Ea se opri din zbatut. Te vei duce cu acești domni.

Ea clătină violent din cap. Se așteptase să fie dificilă. Așa că făcu un semn din cap, și mâna care-i acoperea gura fu înlocuită cu o bucată de pânză, despre care știa că era îmbibată cu destul anestezic cât să o adoarmă profund. Nu erau necesare decât câteva secunde ca vaporii să-și facă efectul. Trupul ei se lăsă moale.

— Ce faci? întrebă Gary. De ce-i faci rău?

— Nu-i fac rău. Dar, te asigur, ei ți-ar fi făcut cu adevărat rău dacă tatăl tău nu ar fi acționat. Se uită spre Jesper. Du-te și ai grijă de ea, așa cum am discutat!

Angajatul său încuviință din cap. Unul dintre bărbați puse trupul robust al lui Margarete pe umăr, și toți trei se retraseră printre copaci.

— Stiai că o să vină aici? întrebă Gary.

— Așa cum ți-am spus, e bine să-ți cunoști adversarul.

— De ce ai răpit-o?

Lui îi plăceau lecțiile și-i era dor să-l învețe diverse lucruri pe Cai.

— Nu conduci mașina dacă nu ai asigurare. Ceea ce urmează să facem presupune anumite riscuri. Ea constituie asigurarea noastră.

CAPITOLUL 48

Washington, D.C.

Stephanie îngheță. Heather Dixon era înarmată și pusă în gardă, pe deasupra. Ochii Cassiopeei examinau dormitorul, și știu că partenera ei căuta ceva care ar fi putut fi folosit ca armă.

— Ce s-a întâmplat? îl auzi pe Daley întrebând-o pe Dixon.

— Păi alarma nu e pusă. Asta înseamnă că e cineva aici.

— Sunt goluri cam mari în raționamentul tău, nu crezi?

— Ai pus alarma înainte de a pleca?

Se lăsă un moment de liniște. Stephanie simți că erau prinse ca într-o capcană.

— Nu știu, spuse Daley. Poate c-am uitat. N-ar fi prima dată.

— Ce-ar fi să arunc totuși o privire pe aici, ca să fim siguri?

— Nu, pentru că nu am timp să te las să te joci de-a soldatul, iar pistolul ăla din mâna ta mă excită. Te face să arăți sexy!

— Mă flatezi. Asta înseamnă că vei reuși să obții totul de la mine!

Se lăsă liniștea, apoi se auzi un protest pe jumătate înfundat.

— Ai grijă la cap! Cucuiul ăla mă doare.

— Ești bine? o întrebă Daley.

Se auzi un fermoar tras în jos.

— Aruncă pistolul ăla! îi ceru Daley.

Pașii se auziră urcând pe scară. Stephanie se uită la Cassiopeia și șopti:

— Nu-mi vine să cred!

— Măcar știm în ce relații sunt!

Bine zis, deși descoperirea aceasta nu le încânta.

— Trebuie să văd chestia asta!

— Lasă-i, îi spuse Cassiopeia și îi puse mâna pe braț.

Spre deosebire de ultimele douăsprezece ore în care luase, în cel mai bun caz, niște decizii îndoielnice, acum gândea limpede. Stia ce avea de făcut. Ieși încet din dormitor și intră în camera de zi. O scară dincolo de aceasta urca la etaj, iar ușa principală se afla în dreapta ei. Auzi voci murmurate, râsete și sunetul podelei pe care se rostogoleau trupurile lor.

— Ce naiba se petrece acolo? se întrebă Stephanie cu voce tare.

— Investigația ta nu ți-a relevat și acest lucru?

— Nici vorbă, clătină ea din cap. Trebuie să fie o chestie recentă.

Cassiopeia dispăru înapoi în hol. Mai stătu o clipă, apoi zări pe unul dintre scaune același revolver pe care Heather Dixon îl îndreptase înspre ea cu o zi în urmă. Înșfăcă pistolul și ieși din camera de zi.

Malone privi rozasa și apoi se uită la ceas: era ora 16.40. La vremea asta din an, soarele ar fi trebuit să apună cam în următoarele nouăzeci de minute.

— Această clădire este orientată pe o axă est-vest, îi spuse el lui Pam. Fereastra de acolo are rolul de a prinde soarele la apus. Trebuie să mergem acolo sus.

Zări o ușă pe care o săgeată indica spre corul superior. Merse până acolo și găsi, lipit de peretele de nord al bisericii, un coridor cu trepte largi din piatră, cu tavanul boltit, care-l făcea să arate mai mult ca un tunel. Urcă și el în urma unui grup. Sus ajunseră în locul destinat corului.

Două șiruri de banchete cu spătarele înalte stăteau una în fața celeilalte, decorate cu ghirlande și arabescuri. Deasupra acestora atârnau picturi baroce ale diverșilor apostoli. Coridorul dintre banchete ducea la zidul de apus al bisericii, unde rozasa se afla cam cu zece metri mai sus. Se uită la ea. Particule de praf pluteau în lumina strălucitoare a soarelui. Se întoarse și examinează crucea care se ridica la capătul celălalt al corului superior. El și Pam se apropiară de balustradă și admirară realismul dramatic al imaginii sculptate a lui Hristos. O placă situată la bază informa în două limbi:

CRISTO NA CRUZ
HRISTOS PE CRUCE
S. 1550
ESCULTURA EMMADEIRA POLICROMA
SCULPTURĂ POLICROMĂ DIN LEMN

— „Unde o stea în retragere găsește o roză, străpunge o cruce de lemn”, spuse Pam. Asta e!

El încuviință. Dar se gândea deja la următoarele cuvinte. „Și transformă argintul în aur.” Se uită înapoi la strălucitoarea rozetă și urmări traseul razelor care antrenau praful din aer, trecând de cruce și pătrunzând în naos. Dedesubt, lumina crea o tranșee pe pardoseala ca o tablă de șah, de-a lungul unui coridor central care intersecta stranele. Oamenii circulau pe acolo și nu păreau să observe. Lumina continuă spre răsărit, unde se afla altarul, și aruncă pe covorul roșu o dungă cu o strălucire pală.

McCollum apăru dinspre corul de jos și merse pe coridorul central spre intrarea în biserică.

— O să se întrebe unde suntem, spuse Pam.

— N-o să plece nicăieri. Pare să aibă nevoie de noi.

McCollum se opri între ultimele dintre cele șase coloane și se uită în jur, apoi se răsuci și-i zări. Malone îi făcu semn să aștepte acolo, apoi își ridică arătătorul, semnalându-i că aveau să coboare într-un minut.

Îi spusese adevărul lui McCollum. Se descurca destul de bine cu enigmele. Aceasta păruse destul de complicată la început, dar acum, uitându-se la mulțimea de sculpturi, nervuri, bolți, o armonie de linii și de pietre întrețesute pe care timpul, natura și lipsa de întreținere nu le erodaseră aproape deloc, știu care era soluția. Privirea lui urmă razele soarelui la apus pe măsură ce acestea treceau în altar, traversară altarul principal și ajunseră la sacristia de argint. La aceasta se opri, pentru că observă că lucea ca aurul. Nu remarcase fenomenul când fuseseră jos, aproape de ea. Sau poate soarele la apus nu ajunsese atunci în unghiul potrivit. Însă transformarea era acum limpede.

„Și transformă argintul în aur.”

Văzu că și Pam remarcase.

— Uimitor, spuse ea. Cum poate lumina să facă așa ceva?

Rozasa era poziționată în așa fel încât soarele la apus să găsească sacristia, chiar și numai pentru câteva minute. Și recipientul din argint fusese plasat tot cu mare atenție, după cum se părea, una dintre cele șase picturi din jurul acestuia fiind îndepărtate, tulburând simetria la care țineau atât de mult constructorii medievali.

Se gândi la partea finală a încercării: „Găsește locul care formează o adresă fără loc, unde se găsește un alt loc”.

Și se îndreptă spre trepte.

La parter se apropie de cordoanele din catifea care încă blocau accesul în altar. Remarcă intercalarea marmurei negre, albe și roșii, care împrumuta acestuia un aer nobil, select, singurul adecvat, de altfel, deoarece altarul avea și rolul de mausoleu al familiei regale.

Sacristia se afla la vreo zece metri distanță.

Inspectarea ei îndeaproape nu făcea parte din experiența vizitatorilor. Preotul din altar anunță publicului prin microfon că biserica și mănăstirea se închideau în cinci minute. Multe grupuri plecau deja, și din ce în ce mai mulți oameni porniră spre ieșire.

Observase mai devreme că o anumită imagine era gravată pe ușa de la sacristie, în spatele căreia fuseseră cândva depozitate bucățelele de pâine sfințită pentru împărțășanie. Poate că încă mai conțineau anafură. Deși se afla în patrimoniul internațional, fiind mai mult atracție turistică decât biserică, naosul era utilizat cu certitudine și pentru servicii speciale. La fel ca la Catedrala St Paul și ca la Westminster. Acest lucru explica motivul pentru care oamenii erau ținuți la distanță de ceea ce era în mod evident piesa centrală a clădirii.

McCollum veni lângă el.

— Am luat bilete.

— Trebuie să mă uit mai de aproape la asta, spuse Malone și arată înspre sacristie, fără atâția martori.

— S-ar putea să fie dificil. Presupun că toată lumea va fi scoasă afară în următoarele câteva minute.

— Nu-mi pari un tip care să se conformeze cererilor autorităților.

— Nici tu.

Se gândi la Avignon și la ce făcuseră el și Stephanie acolo într-o noapte ploioasă de iunie.

— Atunci hai să găsim un loc unde să ne putem ascunde până pleacă toată lumea!

Stephanie intră încetitor înapoi în nișă. Trebuia să găsească ascunzătoarea lui Daley înainte ca lucrurile să atingă punctul fierbinte la etaj. Spera că nici Dixon, nici Daley nu se grăbeau, deși Daley păruse cam repezit. Cassiopeia căuta în liniște.

— Raportul spunea că niciodată nu pleca din acest birou cu stickul de memorie. Îl folosea la laptop, dar nu îl lua cu el. Întotdeauna îi spunea fetei să se ducă în dormitor, unde venea și el după scurt timp. Cuvintele îi erau mai mult gâfâite decât rostite.

— Riscăm cam mult rămânând aici.

Se opri și ascultă.

— Se pare că încă mai sunt ocupați.

Cassiopeia deschise și sertarele biroului, căutând ascunzători. Dar Stephanie se îndoia că avea să găsească acolo ceva. Era prea la îndemână. Privirea ei examină din nou rafturile cu cărți, și ochii i se opriră pe unul dintre tratatele politice, un volum subțire, maroniu-cenușiu, cu titlul scris cu albastru.

Jocul de-a politica, de Chris Matthews.

Își aminti povestea pe care Daley i-o spusese lui Green când venise cu vestea despre noua lui autoritate dobândită la Magellan Billet.

Ce spusese atunci?

„Puterea stă în ceea ce ai.”

Se întinse după carte, o deschise și descoperi că ultimele pagini fuseseră lipite, iar în mijloc fusese scobită o cavitate de câțiva centimetri. Înăuntru se aflau cinci stickuri de memorie, fiecare numerotat cu o cifră romană.

— Cum de-ai știut? șopti Cassiopeia.

— De fapt, chiar mă sperie faptul că am știut. Înseamnă că am început să gândesc la fel ca idiotul ăsta.

Cassiopeia porni înspre partea din spate a casei, spre ușa din dos, dar Stephanie o trase de braț și arătă spre intrarea principală. Cassiopeia se uită confuză la Stephanie, cu o expresie pe chip care spunea ceva de genul: „De ce să riscăm așa?” Intrară în camera de zi, apoi în foaier. Pe sistemul de la ușa din față se vedea că alarma era tot dezactivată. Ținea în mână pistolul lui Dixon.

— Larry! strigă ea.

Liniște.

— Larry, putem discuta puțin?

Se auziră pași la etaj, și Daley apăru în ușa dormitorului, în pantaloni, dar cu bustul gol.

— Frumoasă pieptănătură, Stephanie! O coafură nouă? Și hainele! Deosebire!

— M-am gătit așa special pentru tine!

— Ce cauți aici?

Îi arătă cartea.

— Am venit după materialul tău.

Chipul băiețesc al lui Daley fu inundat de o expresie alarmată.

— Așa e. A sosit vremea să transpiri. Și Heather? își ridică vocea. Sunt dezamăgită de felul în care-ți alegi iubitele.

Dixon apăru goală din dormitor, fără să arate nici măcar o umbră de rușine.

— Ești moartă! îi strigă aceasta.

— Rămâne de văzut. Stephanie ridică din umeri. Deocamdată am pistolul *tău*, spuse ea și îi arătă arma.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă Daley.

— Încă nu m-am hotărât, spuse ea. Voi doi sunteți de mult împreună? se interesă ea.

— Nu-i treaba ta, spuse Dixon.

— Eram curioasă. V-am întrerupt numai ca să știți că acum miza este mai mare în acest joc, nu e numai pielea *mea* scoasă la bătaie.

— Se pare că ai aflat câte ceva, spuse Daley. Cine e prietena ta?

— Cassiopeia Vitt, răspunse Dixon.

— Sunt flatată că mă cunoști.

— Îți sunt datoare pentru săgeata din ceafă.

— Nu e nevoie să-mi mulțumești.

— Înapoi în pat, voi doi! spuse Stephanie.

— Nu prea cred! Dixon începu să coboare scările, dar Stephanie îndreptă pistolul automat înspre ea. Nu mă forța, Heather! Tocmai am rămas fără serviciu și a fost eliberat un mandat de arestare pe numele meu, așa că nu am nimic de pierdut!

Israelianca se opri, simțind probabil că acesta nu era tocmai momentul potrivit să forțeze nota.

— În dormitor, ordonă Stephanie.

Dixon ezită.

— Acum!

Dixon se retrase spre capul scărilor. Stephanie strânse hainele israeliencei, inclusiv pantofii.

— Nu ai îndrăzni să riști expunerea în public, venind după noi, îi spuse ea lui Daley. Dar ea ar putea s-o facă. Asta o va mai ține puțin pe loc. Și plecară.

CAPITOLUL 49

Viena

Ora 18:40

Thorvaldsen își îmbracă ținuta purpurie. Toți membrii erau obligați să-și poarte robele în timpul adunării. Prima sesiune trebuia să înceapă la șapte, și el nu ardea de nerăbdare să se ducă. Era prea multă vorbărie, de obicei, și prea puțină acțiune. Niciodată nu avusese nevoie de cooperare pentru a-și împlini țelurile. Însă îi plăceau relațiile prietenești care se stabileau în timpul acestor adunări.

Gary stătea pe unul dintre scaunele capitonate.

— Cum arăt? îl întrebă pe un ton jovial.

— Ca un rege.

Robele princiare ajungeau până la glezne și erau confecționate din catifea, cu broderii complicate din fir auriu, cu mottoul ordinului, *JE L'AY EMPRINS*. Adică: „Am îndrăznit”. Întregul ansamblu data din secolul al XV-lea, de la primul Ordin al Lânii de Aur. Se întinse după lanțul cu medalion: aur curat, cu amnarul din email negru, din care ieșeau flăcări. O șuviță de lână aurie decorativă atârna din centrul acestuia.

— Acesta i se oferă fiecărui membru când este admis, e simbolul nostru.

— Pare scump.

— Chiar este.

— Toată chestia asta este importantă pentru tine?

— Îmi place. Ridică din umeri. Dar nu e ca o religie pentru mine.

— Tata mi-a spus că ești evreu.

Încuviință din cap.

— Nu știu multe despre evrei. Numai că au fost uciși milioane de evrei în cel de-al Doilea Război Mondial. Nu am înțeles niciodată prea bine chestia asta.

— Nu ești singurul. Toți au luptat împotriva existenței noastre secole întregi.

— De ce oamenii îi urăsc pe evrei?

Își pusese și el această întrebare în repetate rânduri, la fel ca filosofi, teologii și politicienii care dezbătuseră acest lucru secole întregi.

— La noi a început cu Avraam. Avea nouăzeci și nouă de ani când Domnul l-a vizitat și i-a făcut o promisiune, creând Poporul Ales, adică acela care urma să moștenească pământul din Canaan. Din nefericire, această onoare a venit cu mari responsabilități. Observă că băiatul era interesat. Ai citit vreodată Biblia?

Gary dădu din cap că nu.

— Ar trebui s-o citești. E o carte deosebită. Pe de o parte, Domnul le-a oferit israelienilor binecuvântarea de a fi Poporul Ales. Însă răspunsul lor la această binecuvântare a fost cel care le-a determinat soarta.

— Ce s-a întâmplat?

— Vechiul Testament spune că s-au revoltat, au ars tămâie, au afirmat că idolii le-au oferit de fapt soarta norocoasă și s-au dus încotro au văzut cu ochii. Atunci Domnul i-a răspândit prin lume printre cei de altă credință, ca să-i pedepsească.

— De asta sunt urâți de toată lumea?

Își încheie mantia.

— Greu de spus. Dar evreii au suferit persecuții încă de pe atunci.
— Dumnezeu pare să se supere foarte tare.
— Dumnezeu din Vechiul Testament este foarte diferit de cel din Noul Testament.

— Nu cred că-mi place acela.
— Nu ești singurul. Tăcu o clipă. Evreii au fost primii care au insistat că omul este răspunzător de propriile fapte. Nu era vina zeilor când viața ta nu mergea așa cum trebuia, ci era vina *ta*. Și asta ne-a făcut diferiți. Creștinii au mers și mai departe. Omul a fost exilat din rai din cauza faptelor sale, însă, pentru că Domnul îl iubea pe om, El ne-a mântuit cu sângele fiului Său. Dumnezeul evreilor este mânios. Scopul lui este dreptatea. Dumnezeul creștinilor este unul al iertării. E o mare diferență.

— Dar Dumnezeu ar trebui să fie bun, nu-i așa?
El zâmbi, apoi se uită prin camera elegantă. Sosise vremea să pună lucrurile cap la cap, să nu le lase la întâmplare.

— Spune-mi ce părere ai despre ce s-a întâmplat în pavilion.
— Nu sunt sigur că domnul Hermann va aprecia faptul că ai răpit-o pe fiica sa.

— Exact așa cum nici părinții tăi nu au apreciat ce ți s-a întâmplat ție. Diferența este că ea este o femeie în toată firea, iar tu – un adolescent.

— De ce se întâmplă toate acestea?
— Presupun că vom afla în curând.
Ușa camerei se deschise brusc, și Alfred Hermann năvăli înăuntru. Și el era îmbrăcat într-o robă princiară, cu medalionul din aur la gât, mantia sa fiind împodobită în plus cu o eșarfă de mătase albastră.

— Ai luat-o pe fiica mea? întrebă Hermann, furios.
— Da, spuse Thorvaldsen, ridicându-se țeapăn în picioare.
— Și știai, desigur, că această cameră are microfoane!
— Nu-mi trebuia prea multă perspicacitate pentru asta.
Vedea cum acestuia îi creștea tensiunea. Hermann se afla pe un teritoriu nesigur.

— Henrik, nu voi tolera acest lucru!
— Și ce ai de gând să faci, să-l chemi pe Gheare-de-Vultur să se ocupe de mine?

— Asta vrei, nu-i așa? spuse Hermann după o ezitare.
Thorvaldsen veni mai aproape.
— Ai întrecut limita când l-ai răpit pe acest tânăr, spuse el, arătând spre Gary.

— Unde este?
— În siguranță.
— Nu ai tupeul să-i faci vreun rău!
— Am tupeul să fac orice va fi necesar. Ar fi trebuit să știi deja acest lucru despre mine.

Privirea intensă a lui Hermann îl ținea prins ca într-o cange. Întotdeauna considerase că fața osoasă a austriacului era mai potrivită pentru un fermier decât pentru un aristocrat.

— Credeam că suntem prieteni!
— Și eu. Numai că se pare că asta nu a însemnat nimic pentru tine când l-ai luat pe acest tânăr de lângă mama lui și ai distrus anticariatul tatălui său.

Prima sesiune a adunării era pe punctul de a începe, motiv pentru care făcuse atunci afirmația revelatoare. Hermann, ca Scaun-Albastru, trebuia să

manifeste permanent disciplină și încredere. Niciodată nu putea permite membrilor să-i afle problemele personale. Și nici nu putea să întârzie.

— Trebuie să mergem, spuse Hermann în cele din urmă. Dar lucrurile nu s-au terminat, Henrik!

Margarete?

— Sunt de acord. Pentru tine, acesta este doar începutul!

CAPITOLUL 50

Washington, D.C.
Ora 13:30

— Nu ești de părere că l-ai supus pe Daley unei presiuni cam prea mari? o întreabă Green pe Stephanie.

Ea și Cassiopeia se aflau în limuzina lui Green, care avea compartimentul din spate izolat fonic de cel din față printr-o placă de plexiglas. Green le luase de la periferie după ce plecaseră din casa lui Daley.

— Nu ar fi venit după noi. Heather poate că s-ar fi îmbrăcat cu hainele lui, dar nu i-ar fi putut lua și pantofii. Și mă îndoiesc că ar fi venit să ne urmărească desculță și neînarmată.

Green nu părea prea convins.

— Presupun că există un motiv pentru care a trebuit să-i spui lui Daley că te afli acolo.

— Și pe mine mă interesează să aflu ce ai de zis în legătură cu asta, adăugă Cassiopeia. Am fi putut pleca fără ca el să observe că am fost pe acolo.

— Și acum m-aș fi aflat tot într-o situație riscantă. Așa măcar trebuie să fie și el prudent. Eu dețin ceva ce el își dorește. Și, mai mult decât orice, Daley este un afacerist.

— Și ce e așa de vital aici? întreabă Green, arătând spre exemplarul din *Jocul de-a politica*.

Stephanie se întinse după laptopul pe care-l rugase pe Green să-l aducă. Introduse unul dintre stickurile de memorie într-un port USB liber și tastă AUNT B'S în spațiul pentru parolă.

— Tot fata ta a aflat și asta? întreabă Cassiopeia.

Încuviință din cap.

— E vorba despre un restaurant din Maryland. Daley se duce acolo foarte des în weekend. Servesc mâncare în stilul tradițional țărănesc, care e unul dintre preferatele lui. Mi s-a părut ciudat, deoarece mereu l-am considerat pe Daley un fin cunoscător al restaurantelor de cinci stele.

Ecranul afișă o listă de fișiere, fiecare fiind etichetat cu câte un cuvânt.

— Congres, spuse ea și făcu clic pe acesta. Am aflat că Daley este un maestru al datelor și al orelor. Când presează pe un membru să voteze ceva, el are informații precise despre fiecare contribuție în bani gheață care a fost trimisă vreodată acelui membru. E ciudat, pentru că niciodată nu trimite banii direct. Munca murdară o îndeplinesc cei care fac lobby trăind cu ideea că fac nu știu ce favoruri pentru Casa Albă. Asta m-a făcut să mă gândesc că ține toate dovezile. Nimeni nu are o memorie așa de bună. Arată înspre ecran. Uite un exemplu! Incepu să numere. Paisprezece plăți către individul ăsta, cu un total de o sută optzeci și șapte de mii de dolari pe o perioadă de șase ani. Uite data, locul și ora fiecărei plăți. Clătină din cap. Nimic nu-l înspăimântă mai tare pe un politician decât detaliile.

— Despre ce vorbim aici, despre mită? întreabă Green.

Ea încuviință din cap.

— Plăți cu bani gheață. Bani de buzunar. Nu destui ca să atragă atenția, dar suficienți pentru a păstra deschise liniile de comunicare. Simplu și drăguț, dar e genul de capital politic pe care-l acumulează Daley. Genul pe care-l utilizează Casa Albă. Au reușit să facă să treacă niște legi destul de drăguțe.

Green se uita țintă la ecran.

— Trebuie să fie vorba despre o sută și ceva de membri ai Camerei.

— Este eficient. Îi recunosc acest merit. Acești bani sunt împrăștiți în jur, de ambele părți ale culoarului politic. Făcu clic pe un alt fișier, care afișă o listă de senatori, peste treizeci la număr. Are și un grup de judecători federali. Aceștia încep să aibă probleme financiare, ca toată lumea, iar el are oamenii potriviți exact în locurile-cheie, pentru a-i ajuta. Am găsit unul în Michigan care a ciripit. Era pe punctul de a da faliment, când unul dintre prietenii lui a apărut cu banii. Conștiința l-a forțat la un moment dat să rupă tăcerea, mai ales după ce Daley îi ceruse să joace după niște reguli precise. Un avocat care avea un caz în timp ce prezida el era unul dintre contribuabilii valoroși, după cum se părea, și avea nevoie de o mică garanție a victoriei.

— Curțile federale colcăie de corupție, spuse Green morocănos. Spun asta de ani de zile. Dacă-i dai cuiva o slujbă pe viață, e ca și cum ai căuta necazul cu lumânarea. Prea multă putere, prea puțină supraveghere.

Ea mai luă unul dintre stickurile de memorie.

— Numai unul dintre astea, și e suficient să pună sub acuzare păsările astea de pradă.

— Ce descriere plastică!

— Din cauza robelor negre. Arată exact ca niște păsări de pradă, aplecate peste marginea prăpastiei, așteptând să le pice vreo mortăciune.

— Atât de puțin respect pentru sistemul nostru juridic, mai spuse el rânjind.

— Respectul se câștigă.

— Aș putea să spun și eu ceva? interveni Cassiopeia. Ce-ar fi să publicăm aceste lucruri? Să atragem atenția! Nu e stilul meu de lucru obișnuit, dar cred că ar merge în acest caz.

— Așa cum ai remarcat mai devreme, spuse Green clătinând din cap, eu nu știu multe despre israelieni. Iar tu nu înțelegi cum funcționează mașinăria relațiilor cu publicul acestei administrații. Este o adevărată meșteșugăală. Ar manevra aceste fapte până nu s-ar mai vedea nimic, iar noi i-am pierde pe Daley și pe trădător.

— Are dreptate, spuse Stephanie. N-ar merge așa. Trebuie să facem singuri asta.

Traficul făcu mașina să se oprească, și telefonul mobil al lui Green sună încetișor. Băgă mâna în buzunarul de la costum și-l scoase, studiindu-i ecranul.

— Hmm, asta s-ar putea să se dovedească o chestie interesantă. Apăsă pe speaker ca să se audă în toată mașina și spuse: Așteptam să suni.

— Te cred, spuse Daley.

— Până la urmă s-ar putea să nu ajung în Vermont, la doi metri sub pământ.

— Așa e la șah, Brent. Fiecare mutare este o nouă aventură. Bine, îți acord credit, mutarea ta a fost una foarte bună.

— Trebuie să o lauzi pe Stephanie pentru asta.

— Sunt sigur că e acolo, așa că foarte bine, Stephanie!

— Oricând, Larry.

— Asta schimbă foarte puține, limpezi Daley lucrurile. Elementele despre care vorbeam sunt încă în fierbere.

— Trebuie să le calmezi, spuse Stephanie.

— Vrei să discutăm? întrebă Daley.

Stephanie vru să spună ceva, dar Green îi făcu semn să tacă.

— Și ce am avea de câștigat?

— Multe. Miza e foarte mare.

— Mai mult decât pielea ta? nu se putu ea abține.

— Mult mai mult.

— Ai mințit când ai spus că nu știi nimic despre Conexiunea Alexandria, nu-i așa? îl întrebă Green.

— A minți e un cuvânt așa de urât! Aș spune mai degrabă că am ascuns niște fapte în interesul securității naționale. Asta-i prețul pe care-l voi plăti?

— Cred că e rezonabil, având în vedere situația.

Stephanie știa că Daley era conștient că ei puteau să-i divulge secretele. Atât ea, cât și Green aveau contacte în media, unele care abia ar fi așteptat să mânjească cu noroi administrația.

— Bine. Tonul lui Daley era plin de resemnare. Cum vreți să facem asta?

Stephanie știa deja răspunsul.

— În public. Cu multe persoane.

— Nu e o idee prea bună!

— E singura modalitate pe care o acceptăm.

Se lăsă tăcerea pentru câteva clipe, apoi Daley spuse:

— Spuneți-mi unde și când.

CAPITOLUL 51

Lisabona
Ora 19:40

Malone se trezi în șezut, cu spatele proptit de un zid aspru din piatră.

— E trecut de șapte jumătate, îi șopti Pam în ureche.

— Cât timp am dormit?

— O oră.

Nu putea să-i vadă chipul. Era complet întuneric. Își aminti situația în care se aflau.

— Totu-i în ordine? îl întrebă el încet pe McCollum.

— Liniște și frumos.

Părăsiseră biserica în jur de ora cinci și se grăbiseră spre corul superior, de unde o altă ușă ducea în afară, spre coridorul boltit. Vizitatorii se deplasau încet, fără grabă, profitând de soarele după-amiezii târzii ca să mai facă vreo câteva fotografii cu decorațiunile opulente în stil maur. Galeria superioară nu le oferise refugii sigure, dar, alergând jos, de-a lungul zidului de nord al bisericii, dădură peste unsprezece uși din lemn. Pe o placă scria că spațiile respective serviseră cândva drept confesionale.

Deși ușile către zece dintre confesionale erau încuiate, McCollum reușise să o deschidă pe una dintre ele, datorită unei găuri care exista sub încuietoare. Broasca era defectă, după cum se părea, iar gaura fusese făcută astfel ca să poată intra personalul. McCollum utilizase un cuțit impresionant pe care-l scosese din buzunar pentru a ridica zăvorul și a deschide ușa, încuind-o înapoi după ce pătrunseseră în interior. Malone nu știuse că tipul era înarmat. Era imposibil să fi avut cuțitul la el în avion, dar McCollum luase o geantă mică în aeroportul din Londra, care acum era depozitată în aeroportul din Lisabona. Faptul că McCollum nu menționase că avea acest cuțit nu făcuse decât să-i întărească lui Malone suspiciunile.

În interiorul confesionalului, un grilaj din metal dădea spre un alt compartiment întunecos. O ușă care se afla în cel de-al doilea compartiment ducea în biserică, pe unde intra penitentul. Grilajul separa cele două compartimente, astfel încât să se poată realiza penitența.

Malone fusese educat în spirit catolic, și își aminti de un aranjament similar, deși mai simplu în construcție, la biserică pe care o frecventase. Nu înțelesese niciodată de ce nu putea să-l vadă pe preotul care îi absolvea păcatele. Când întrebase, măicuțele care îi predau îi spusese numai că separarea era necesară. Aflase între timp că Biserica Catolică era foarte precisă referitor la ceea ce trebuia făcut, însă acesteia nu-i făcea deloc plăcere să expună și motivele, ceea ce explica în parte de ce nu mai practica religia.

Se uită la ecranul luminos al ceasului TAG al lui Pam. Era aproape ora 20:00. Era devreme, dar locul era deja închis de trei ore.

— Se aude ceva afară? îl întrebă încetișor pe McCollum.

— Nici un sunet.

— Hai să ieșim, șopti în întuneric. Nu are rost să mai stăm aici.

Auzi briceagul lui McCollum deschizându-se, apoi frecându-se de metal. Ușa confesionalului se deschise cu un scârțâit. Se ridică în picioare, dar trebui să se aplece din cauza tavanului jos. McCollum deschise ușa înspre interior. Ieșiră în

galeria de jos, și se bucurară de aerul răcoros al nopții, după ce stătuseră trei ore în ceva asemănător cu un dulap. De cealaltă parte a coridorului boltit care era deschis, în galeriile de sus și de jos, erau becuri incandescente care ardeau plăcut, iar dantelăria bogată din piatră dintre arcade se afla mai mult în umbră. Malone intră în cea mai apropiată arcadă și se uită la cerul nopții. Atmosfera sumbră din coridorul boltit plin de umbre părea accentuată și de noaptea fără stele.

Se îndreptă direct către scările care duceau spre corul superior. Spera că ușa care se deschidea înspre biserică, aceea pe care intrase mai devreme dinspre naos, pentru a găsi corul, rămăsese descuiată. Se bucură când o văzu larg deschisă. Naosul era tăcut ca un mormânt. Reflectoarele de afară, care scăldau fațada, luminau și ferestrele cu vitralii. Câteva becuri slabe întrerupeau întunericul dens, însă numai în zona de jos a corului.

— Locul acesta arată diferit noaptea, spuse Pam.

El încuviință, și deveni mai atent.

Se îndreptă direct spre altar și sări peste cordoanele de catifea. Ajuns la altarul superior, urcă cinci trepte și se găsi în fața sacristiei.

Se răsuci și se uită înapoi înspre corul superior de la capătul celălalt.

Irisul de un cenușiu-deschis al rozasei îi întoarse o privire moartă, lipsită de vitalitatea pe care i-o conferise soarele.

McCollum părea să fi anticipat de ce lucruri urma să aibă nevoie și apără lângă el cu o lumânare și niște chibrituri.

— Era un stand mai în spate, chiar lângă cristelniță. L-am văzut mai devreme.

Luă lumânarea, și McCollum aprinse fitilul. Aduse lumina firavă mai aproape de sacristie și se uită la imaginea imprimată pe ușa. Aceasta o înfățișa pe Fecioara Maria cu Pruncul în poală și pe Iosif în spatele ei, toți trei încoronați cu nimburi. Trei bărbați bărboși, unul stând în genunchi în fața copilului, își aduceau omagiile. Alți trei bărbați, dintre care unul purta ceva care semăna cu un coif militar, priveau și ei scena. Deasupra, cu norii dându-se la o parte din cale, o stea cu cinci colțuri își trimitea strălucirea în jos.

— Este scena Nașterii Mântuitorului, spuse Pam din spatele lui.

— Chiar așa arată, încuviință el. Cei trei magi urmând steaua, venind să-l preamărească pe regele nou-născut.

Își aminti cuvintele din încercare și cam ce ar fi trebuit să caute aici, unde argintul se transforma în aur. „Găsește locul care formează o adresă fără loc, unde se găsește un alt loc.” O ghicitoare plină de provocări.

— Trebuie să plecăm de aici, dar avem nevoie de o poză cu această imagine. Pentru că nici unul dintre noi nu are un aparat foto, aveți vreo idee?

— După ce am luat biletele, spuse McCollum, am urcat la etaj. Acolo este un magazin de suvenir, plin de cărți și de vederi. Precis găsim acolo o fotografie.

— Bine gândit, spuse Malone. Condu-ne acolo!

Sabre urcă scările către galeria superioară, bucuros că făcuse alegerea corectă. Când Alfred Hermann îi dăduse sarcina să găsească biblioteca, planul final i se formase rapid în minte, iar eliminarea echipei de supraveghere israeliene din Germania îi cimentase cursul.

Hermann nu ar fi făcut niciodată ceva pentru a-i provoca pe evrei în mod deliberat, și ar fi fost imposibil de explicat cum de acele morți fuseseră necesare numai pentru a dezechilibra cealaltă parte timp de câteva zile, cât avea nevoie pentru a-și îndeplini scopul.

Asta dacă era posibil să și-l îndeplinească.

Dar se putea să fie!

El n-ar fi descifrat niciodată singur încercarea eroului, iar dacă ar fi implicat pe altul decât pe Malone, nu ar fi făcut altceva decât să crească riscul de a se expune. Singura soluție fusese să-l facă pe Malone presupusul său aliat. Fusese riscant, dar mișcarea se dovedise productivă. Jumătate din încercare părea să fie deja rezolvată.

Urcă scările și intră în galeria superioară, o luă la stânga și merse drept înainte până la două uși de sticlă, cam nepotrivite în acest decor medieval. Telefonul său mobil, băgat în buzunarul de la pantaloni, înregistrase deja patru apeluri pierdute de la Alfred Hermann. Nu era sigur dacă să răspundă și să-l scutească pe bătrân de neliniște, dar apoi își dădu seama că asta n-ar fi fost o idee bună. Prea multe întrebări, iar el nu putea oferi decât prea puține răspunsuri. Studiase îndelung ordinul, mai ales pe Alfred Hermann, și era sigur că-i înțelegea punctele tari și slăbiciunile. Membrii erau afaceriști înainte de toate. Și înainte ca israelienii, saudiții ori americanii să fie strânși cu ușa, Ordinul Lânii de Aur trebuia să aibă de-a face cu el. Iar el nu avea să se lase cumpărat ușor!

Malone îi urmă pe Pam și pe McCollum în galeria superioară arcuită, cu nervurile trecând dintr-o parte în alta, admirând munca pe care o implicaseră toate acestea. Din frânturile pe care le auzise de la ghid mai devreme, Ordinul Sfântului Ieronim, care pusese stăpânire pe mănăstire în 1500, fusese un grup închis, dedicat rugăciunilor, meditației și gândirii reformiste. Nu avusese nici o misiune evanghelică sau pastorală directă. Se concentrase, în schimb, pe ducerea unei vieți creștine exemplare prin venerarea Domnului, exact ca sfântul lor protector, însuși Ieronim, despre care citise în cartea de la Bainbridge Hall.

Se opriră înaintea ușilor din sticlă, care se potriveau perfect în una dintre arcadele executate cu minuțiozitate. Dincolo de acestea se afla magazinul de suvenir.

— Nu poate să aibă alarmă, spuse McCollum. Ce ar fi de furat? Suvenir?

Ușile erau formate din plăci groase de sticlă împodobite cu balamale negre din metal și cu mânere cromate.

— Se deschid în afară, spuse Malone. Nu putem să ne izbim în ele. Iar sticla are o grosime de un centimetru și jumătate.

— De ce nu verifici întâi dacă nu sunt descuiate? spuse Pam.

El apucă unul din mânere și trase. Ușa de deschise imediat.

— Acum văd de ce clienții pun preț pe opinia ta.

— De ce le-ar fi încuiat? spuse ea. Locul acesta este o fortăreață. Și apoi, el are dreptate, ce ar fi aici de furat? Cred că ușile valorează mai mult decât produsele!

El zâmbi ascultându-i raționamentul. Ceva din atitudinea ei sumbră revenise, dar el se bucură că se întâmplase așa. Îl ținea în alertă.

Intrară în magazin. Spațiul întunecat, cu aerul stătut, îi aminti de confesional. Așa că deschise larg ușa și o blocă în poziția respectivă, așa cum ar fi fost când vizitatorii se foiau pe acolo toată ziua.

O examinare rapidă îi arătă că magazinul avea doar câțiva metri pătrați, cu trei suporturi înalte, îmbinate, pe un perete, rafturi cu cărți pe altele două și o tejghea și o casă de marcat pe al patrulea. O masă de sine stătătoare plină cu cărți se afla în centru.

— Avem nevoie de lumină, spuse el.

McCollum se apropie de o altă uşă de sticlă care dădea spre nişte trepte învăluite în beznă. Un set de trei întrerupătoare ieşea din perete.

— Ne aflăm în interiorul mănăstirii, spuse Malone. Lumina nu se va vedea dincolo de ziduri. Şi totuşi, aprinde şi stinge rapid, să vedem ce se întâmplă.

McCollum apăsă pe unul dintre întrerupătoare. Patru reflectoare minuscule cu halogen care iluminau rafturile din sticlă prinseră viaţă. Lumina lor era direcţionată în jos, în fascicule înguste. Iluminarea era mai mult decât suficientă.

— Ajunge aşa, spuse el. Acum hai să găsim ceva cu fotografii!

Peste masa din mijloc era un teanc de volume în ediţie de lux, în portugheză şi engleză, toate cu titlul *Mănăstirea Sfântului Ieronim de la Santa Maria*. Paginile lucioase conţineau mult text, dar şi fotografii. Două cărţi mai subţirele aşezate alături aveau mai mult poze decât text. Trecu în revistă primul teanc, în timp ce Pam se uita la al doilea. McCollum examina celelalte rafturi. După mijlocul unei cărţi Malone găsi o secţiune despre altar şi o imagine color a uşii de argint de la sacristie. Duse cartea la lumină. Fotografia era făcută de aproape şi foarte detaliată.

— Asta e!

Citi mai multe despre sacristie, încercând să vadă dacă vreuna dintre informaţii ar fi putut fi utilă, şi află că fusese prelucrată din lemn şi îmbrăcată în argint. Locul său în altar făcuse ca pictura centrală de pe rândul inferior să fie scoasă, pictură care, prin urmare, dispăruse. Imaginea acelei picturi pierdute fusese sculptată în uşa sacristiei, completând ciclul iconografic al picturilor, care tratau toate Epifania. Uşa îl ilustra pe Gaspar, unul dintre înţelepţi, care îşi exprima adoraţiunea faţă de pruncul nou-născut. Cartea remarcă faptul că Epifania era privită ca supunerea laicului faţă de divin, cei trei înţelepţi simbolizând lumea aşa cum era cunoscută atunci: Europa, Asia şi Africa. Apoi găsi un pasaj interesant.

S-a observat că, în anumite momente din an, se petrece un fenomen ciudat, când razele soarelui pătrund în biserică într-un mod extraordinar. Timp de douăzeci de zile înainte de echinocţiul de primăvară şi treizeci de zile după echinocţiul de toamnă, razele aurii ale soarelui, de la începerea serii şi până la apusul soarelui, intrând de la vest şi acoperind o distanţă de patru sute cincizeci de paşi, trec în linie dreaptă prin cor şi prin biserică până la sacristie, transformându-i argintul în aur. Unul dintre preoţii parohiei Belém, un cărturar devotat în ale istoriei, a observat cu mult timp în urmă că „Soarele pare să-i ceară Creatorului său să-i accepte pentru neîndeplinirea unei asemenea ilustre îndatoriri pe timpul celor câteva ore ale nopţii, promiţând că va reveni şi va străluci din nou în zori.

Le citi şi lor paragraful, apoi spuse:

— Se pare că Păzitorii sunt bine documentaţi.

— Şi s-au sincronizat perfect, spuse Pam. Sunt două săptămâni de la echinocţiul de toamnă.

El rupse pagina din carte şi se gândi la restul indiciului.

— „Găseşte locul care formează o adresă fără loc, unde se găseşte un alt loc.” Asta urmează. Şi e mai greu.

— Cotton, probabil că ai observat deja conexiunea!

Sigur că sesizase, şi se bucură că şi mintea ei era activă.

— „Unde o stea în retragere găseşte o roză, străpunge o cruce de lemn şi transformă argintul în aur.” Găseşte locul. Ea arată fotografia din carte. Uşa

sacristiei. Bethlehem. Scena Nașterii Mântuitorului. Aici este Belém. Adu-ți aminte ce am citit la Londra azi-dimineață: Belém este Bethlehem în portugheză. Și ce a scris Haddad? Marile călătorii încep adesea cu o epifanie.

— Cred că te-ai descurca bine la Final Jeopardy¹¹, îi spuse el.

Se auzi zgomot de sticlă spartă undeva la distanță.

— Asta a venit din interiorul coridorului boltit, spuse McCollum.

Malone se duse la întrerupător și stinse reflectoarele cu halogen.

Întunericul îi înghiți din nou, și ochii lui avură nevoie de o clipă pentru a se adapta.

Încă un zgomot de ceva spart.

Se duse către ușa deschisă și identifică direcția din care venise sunetul: din diagonală, din capătul cel mai îndepărtat al coridorului boltit, nivelul de jos.

Văzu mișcare în semiîntuneric și zări trei bărbați trecând de un alt set de uși de sticlă.

Fiecare avea câte o armă.

Cei trei se împrăștiară în galeria de jos.

¹¹ Joc televizat care a început în Statele Unite, adaptat apoi și pentru alte țări, bazat pe cultura generală a participanților (n.tr.)

CAPITOLUL 52

Washington, D.C.
Ora 14:45

Stephanie îi arată supraveghetorului biletul și intrară în Muzeul Național al Aviaticii și al Spațiului. Green nu venise cu ele, deoarece prezența procurorului general într-un asemenea loc public nu ar fi trecut neobservată. Erau mai multe motive pentru care Stephanie alesese acest loc de întâlnire: numeroșii pereți transparentți ai clădirii, reputația ca fiind cel mai vizitat muzeu din lume, abundența personalului însărcinat cu paza și detectoarele de metale. Se îndoia că Daley ar fi putut, în această situație, să invoce ceva oficial care să stârnească întrebări incomode, însă ar fi putut să îi aducă pe Heather Dixon și pe noii săi parteneri arabi.

Își făcură loc prin mulțime și se uitară în jur la interiorul foarte lung, construit din oțel, marmură și sticlă. Tavanele se ridicau la o înălțime de vreo treizeci de metri, ceea ce crea impresia unui hangar, și expuneau istoria zborului începând cu avionul fraților Wright, ajungând la *Spiritul Sf. Ludovic* al lui Lindbergh și până la nava spațială *Apollo 11*.

— O mulțime de oameni, murmură Cassiopeia.

Trecură prin dreptul unei săli IMAX¹² la care mai multe persoane stăteau la rând, și ajunseră în Sala Spațiului, care era foarte aglomerată. Daley stătea lângă un modul lunar în mărime naturală, cu aspectul unui păianjen, expus exact ca și cum ar fi fost pe Lună, cu un astronaut care se balansa pe scara aflată pe unul dintre picioare. Daley arăta destul de calm, având în vedere situația în care se găsea. Nici măcar un fir de păr nu-i ieșea în evidență de sub stratul obișnuit de briantină.

— Între timp ți-ai pus și hainele, spuse ea, în timp ce se apropiau.

— Te-am subestimat, Stephanie. Greșeala mea. N-am s-o repet!

— Ți-ai lăsat acasă toate escortele?

Stia că Daley rareori se ducea undeva fără gardă de corp.

— Cu excepția uneia.

Făcu un semn, și ea și Cassiopeia se răsuciră să vadă. Heather Dixon apăru din capătul îndepărtat al expoziției Laboratorul Ceres.

— Înțelegerea noastră cade, Larry, spuse Stephanie.

— Vrei să afli despre Conexiunea Alexandria? Ea este cea care îți va pune la dispoziție detaliile.

Dixon venea încet prin mulțime înspre ele. Un grup de copii zgomotoși înțepeniră în dreptul modului lunar, ținând strâns la piept balustrada de lemn care înconjura exponatul. Daley le conduse în apropierea unei treceri înguste situate în spate, paralelă cu un perete de sticlă, dincolo de care se afla cafeneaua aglomerată a muzeului.

— Tot ești ca și moartă, îi spuse Dixon.

— Nu am venit aici ca să fiu amenințată!

— Iar eu sunt aici numai pentru că așa mi-a ordonat guvernul meu.

— Hai mai bine să ne ocupăm de ceea ce ne interesează, propuse Daley.

Dixon scoase un dispozitiv electronic de mărimea unui telefon mobil și îl porni. După câteva secunde, clătină din cap.

¹² Acronim pentru Image Maximum - cinematograf bazat pe un sistem de proiecție cu lentile duble, capabil să creeze un efect tridimensional, susținut și de sisteme audio 3D. (n. tr.)

— Nu au microfoane.

Stephanie știa cum funcționa dispozitivul. Agenții Billet le foloseau des. Înșfăcă detectorul și îl îndreptă spre Dixon și spre Daley. Nici ei nu aveau. Îl întoarse din nou spre Dixon.

— Bine, dacă tot suntem singuri, vorbește!

— Ești o ticăloasă! izbucni Dixon.

— Grozav! Acum poți să treci la subiectul acestei drame?

— Uite care-i treaba, pe scurt, spuse Daley. Acum treizeci de ani George Haddad citea un exemplar al ziarului din Arabia Saudită, publicat în Riyadh, studiind nume de localități din vestul Arabiei, traducându-le în ebraica veche. De ce făcea acest lucru, asta habar n-am! Ai putea zice că ardea gazul de pomană. Numai că el a început la un moment dat să remarce că unele dintre ele erau locuri biblice.

— Ebraica veche, spuse Cassiopeia, e o limbă grea. Fără vocale. E greu de interpretat și plină de ambiguități. Trebuie să știi bine ce faci.

— Ești expertă? întrebă Dixon.

— A, în nici un caz.

— Haddad *era* însă un expert, spuse Daley, și iată care este problema! El a remarcat că aceste nume biblice de locuri erau concentrate pe o fâșie de vreo șapte sute de kilometri lungime și vreo două sute lățime, în zona de vest a Arabiei Saudite.

— Asir? întrebă Cassiopeia. Unde e Mecca?

Daley încuviință din cap.

— Haddad a petrecut ani întregi examinând și alte zone, dar nu a găsit nicăieri în lume o concentrație similară de nume de locuri biblice în ebraica veche. Nici în Palestina.

Stephanie își dădu seama că Vechiul Testament era un fel de consemnare a trecerii evreilor din vechime. Deci, dacă numele de locuri din vestul Arabiei din zilele noastre se traduceau în ebraica veche, înseamnă că erau locuri biblice, iar acest lucru putea să aibă implicații politice enorme.

— Vrei să spui că nu se găseau deloc evrei pe Pământul Sfânt?

— Bineînțeles că nu! spuse Dixon. Noi ne aflăm acolo! Ceea ce vrea el să spună este că Haddad considera că Vechiul Testament este o consemnare a experienței evreilor în vestul Arabiei, înainte de a călători spre nord, spre ceea ce știm acum drept Palestina.

— Biblia a venit din Arabia? întrebă Stephanie.

— Acesta este un mod de a pune problema, răspunse Daley. Concluziile lui Haddad au fost confirmate când a început analiza geografică. Timp de mai mult de un secol, arheologii au încercat să găsească în Palestina locuri care să se potrivească descrierilor biblice. Numai că nu găsea nimic. Haddad a descoperit că, dacă potrivești localitățile din vestul Arabiei, traduse în ebraica veche, cu geografia biblică, totul capătă sens.

Stephanie era în continuare sceptică.

— De ce nu a observat nimeni acest lucru înaintea lui? Haddad nu este, cu siguranță, singurul care înțelege ebraica veche.

— Și alții au observat, spuse Dixon. Trei, între 1948 și 2002.

Stephanie remarcă fermitatea din tonul lui Dixon.

— Numai că guvernul tău a avut grijă de ei! De aceea trebuia să moară Haddad?

Dixon nu-i răspunse.

— Toate astea își au rădăcinile în pretențiile care au generat conflictul, nu-i așa? interveni Cassiopeia. Domnul i-a făcut o promisiune lui Avraam și i-a dat acestuia Pământul Sfânt. Facerea spune că promisiunea a trecut prin fiul lui Avraam, Isaac, către evrei.

— Se consideră de secole întregi, spuse Daley, că pământul pe care Domnul i l-a promis lui Avraam se află în locul numit Palestina. Dar dacă nu este așa? Dacă, de fapt, pământul promis de Domnul se afla în altă parte, undeva departe de Palestina, în vestul Arabiei?

— Sunteți nebuni, izbucni Cassiopeia. Vechiul Testament își are rădăcinile acolo? În inima Islamului? Pământul de baștină al evreilor, care le-a fost promis de Dumnezeu, este cel pe care se află Mecca? Acum câțiva ani, anumite facțiuni din Islam au făcut scandal în lumea întreagă pentru o caricatură a lui Mohammed. Vă puteți imagina ce ar face în această situație?

— Motiv pentru care atât saudiții, cât și israelienii voiau să-l omoare pe Haddad, spuse Daley cu fermitate. Acesta afirmase că dovada teoriei sale urma să fie găsită în interiorul Bibliotecii din Alexandria. Și acest lucru îi fusese spus de către cineva numit Păzitor.

— Așa cum au fost și ceilalți trei, spuse Dixon. Fiecare fusese vizitat de către un emisar numit Păzitor, care le oferise o cale de a găsi biblioteca.

— Ce fel de dovadă s-ar putea găsi acolo? întrebă Stephanie.

Daley păru nerăbdător.

— Haddad le-a spus autorităților palestinienne acum cinci ani că el credea că documente antice ar fi putut fi utilizate ca să-i verifice concluziile. Numai un Vechi Testament scris înainte de Hristos, în ebraica originală, s-ar fi putut dovedi decisiv. Nu mai există azi nici unul mai vechi de secolul al X-lea. Haddad știa din alte scrieri care au supraviețuit că în Biblioteca din Alexandria se aflau texte biblice. Găsirea unui exemplar ar putea fi singura cale de a dovedi ceva, pentru că saudiții nu vor permite cercetări arheologice în Asir.

Stephanie își aminti ce-i spusese Green marți dimineața.

— De aceea au ras acele sate de pe fața pământului. Le era frică. Nu voiau să se găsească nimic. Nimic care ar fi putut fi asociat cu Biblia evreiască.

— Și acesta este și motivul pentru care acum vor ca tu să mori, spuse Dixon. Te bagi în treburile lor. Nu-și vor asuma nici un risc.

Stephanie se uită înspre Sala Spațiului. Rachetele expuse ajungeau la tavan. Elevi de școală foarte entuziaști își croiau drum printre exponate. O privi apoi fix pe Dixon.

— Guvernul tău crede toate aceste lucruri?

— De aceea au fost uciși acei trei oameni. De aceea este vizat Haddad.

— El nu este un prieten al Israelului. Stephanie arată înspre Daley. El vrea să utilizeze orice informație s-ar găsi pentru a pune guvernul tău cu botul pe labe.

— Stephanie, las-o baltă, replică Dixon râzând.

— Nu există nici un dubiu că acesta este motivul lui.

— Ce știi tu despre motivele mele? replică Daley, cu indignare crescândă.

— Știu că ești un mincinos.

Daley îi întoarse o privire nesigură. Părea aproape confuz, ceea ce o surprinse, așa că-l întrebă:

— De fapt, ce se petrece aici, Larry?

— Mai multe decât ai putea tu să-ți imaginezi.

CAPITOLUL 53

Lisabona
Ora 20:45

Malone se retrase în magazinul de suvenir, dar își menținu atenția asupra celor trei bărbați înarmați, care înaintau cu mișcări precise de-a lungul galeriei de jos. Profesioniști. Chiar foarte!

Folosi unul dintre rafturile alăturate din sticlă ca pavăză când deschise ușa, cu Pam lângă el, și continuă să tragă cu ochiul înspre coridorul boltit. McCollum se ascunsese după masa din mijloc.

— Ei sunt jos, și noi suntem sus. Ar trebui să avem un răgaz de câteva minute. Biserica și galeriile sunt mari. Le va lua timp să caute. Alea-s încuiate? Îl întrebă el pe McCollum, arătând spre celelalte uși de sticlă care dădeau în afara magazinului.

— Mă tem că da. Duc în jos și afară. Așa că probabil le încuie din precauție.

Nu-i plăcea poziția în care se aflau.

— Trebuie să ieșim de aici!

— Cotton, spuse Pam, iar el își îndreptă atenția înapoi spre galeria superioară.

Unul dintre indivizi urcase scările care veneau de jos și începuse să înainteze spre magazinul de suvenir. McCollum alunecă în spatele lui și-i șopti:

— Du-o la casă și ascundeți-vă în spatele tejghelei.

O persoană care putea să împuște doi indivizi în cap și apoi să-și savureze micul dejun inspira un anumit respect. Așa că hotărî să nu-l contrazică. O luă pe Pam de mână și o duse la capătul cel mai îndepărtat al tejghelei. Îl văzu pe McCollum cum își palma cuțitul.

Cele trei rafturi din sticlă stăteau unul lângă altul, cu un spațiu suficient de mare între ele pentru a-l adăposti pe McCollum. Întunericul ar trebui să-l protejeze, cel puțin până când avea să fie prea târziu pentru ca victima lui să mai poată reacționa.

Indivizii înarmați se apropiară și mai mult.

Stephanie începuse să-și piardă răbdarea cu Larry Daley.

— Ce vrei să spui cu mai multe decât aș putea eu să-mi imaginez?

— Există unele persoane în cadrul administrației care doresc să demonstreze teoria lui Haddad, spuse Daley.

— Printre care și tu.

Își aminti ce-i spusese Daley lui Brent Green când credea că erau singuri.

— Asta nu-i adevărat!

Ea nu-l crezu câtuși de puțin.

— Fii serios, Larry! Te afli aici doar pentru că te am la mână.

Daley nu păru să se descurajeze.

— A sosit vremea să mai vezi și care e realitatea, Stephanie! Oamenii noștri din media vor răstălmăci tot ce vei face, dând naștere unei povești despre probe plantate acolo de către o angajată care și-a pierdut controlul după ce a fost dată afară. Sigur, s-ar putea să fii în niște situații jenante, întrebări de la presă,

dar nu ai destule date încât să mă dobori pe mine sau pe oricine altcineva. Eu, personal, nu am dat nici un ban nimănui. Iar indivizii care au făcut asta? O să jure că nu-i adevărat. E o bătaie pe care o vei pierde.

— Poate. Dar tu vei fi sub lumina reflectoarelor. Cariera ta va fi terminată.

— Riscurile meseriei.

Daley ridică din umeri.

Cassiopeia studia sala expoziției, și Stephanie îi simți neliniștea. Așa că-i spuse lui Daley:

— Treci la subiect!

— Faza e, spuse Dixon, că noi am vrea să se termine cu această problemă. Însă cineva din guvernul *vostru* nu vrea să renunțe și pace!

— Așa este. El este acela! spuse ea și arată înspre Daley.

Cassiopeia se îndreaptă spre exponatul cu modulul lunar, unde mai mulți adolescenți agitați se îngămădiseră la baza acestuia.

— Stephanie, spuse Daley, mă învinuiești pe mine pentru scurgerea de informații privind Conexiunea Alexandria. Însă tu nu știi, de fapt, care-ți sunt prietenii și care-ți sunt dușmanii. Urăști această administrație. Crezi că președintele e un idiot. Numai că sunt alții care sunt mult mai răi. Oameni periculoși!

— Nu, replică ea. Toți sunt fanatici. O parte sunt loiali, cei care au tăcut ani de zile. Acum au ajuns în situația de a face ceva.

— Și pe moment, Israelul este cap de listă pentru ei.

— Treci peste ghicitori, Larry! Spune-mi clar dacă ai ceva de spus!

— Vicepreședintele e în spatele acestei chestiuni.

Oare auzise bine?

— Hai, fii serios!

— E în strânsă legătură cu saudiții. Aceștia l-au finanțat mult timp. E de ceva timp în activitate: câteva mandate în congres, trei ani ca secretar al Trezoreriei, acum e al doilea om din Statele Unite. Ar vrea să fie pe primul loc însă, și asta nu-i nici un secret, iar partidul lui i-a promis numirea. Are prieteni care au nevoie de relații bune cu saudiții, și acești prieteni vor fi cei care-i vor furniza banii. El și președintele nu sunt de acord în privința

Orientului Mijlociu. E în relații foarte bune cu familia regală din Arabia Saudită, dar nu vorbește despre acest lucru. În public s-a luat de ei de vreo câteva ori. Dar s-a asigurat că saudiții aveau să afle despre Conexiunea Alexandria. Aceasta este garanția oferită pentru a obține susținerea lor.

Ceea ce auzea contravenea total cu ceea ce-i spusese Brent Green, deoarece procurorul general își asumase personal vina pentru scurgerea de informații.

Cassiopeia reveni.

— Ce este? o întrebă Stephanie.

— Termină mai repede!

— Probleme?

— Am o presimțire.

— Sunt prea multe intrigi în viața ta, îi spuse Dixon Cassiopeei.

— Iar în viața ta sunt prea multe minciuni!

Stephanie se uită la Daley, cu mintea măcinată de gânduri contradictorii.

— Credeam că ai spus acum câteva minute că există cineva în administrație care *vrea* să dovedească teoria lui Haddad. Acum spui că vicepreședintele a transmis informația către saudiți. Iar ei ar fi vrut ca problema să dispară. Care variantă rămâne până la urmă?

— Stephanie, ceea ce ai luat de la mine din casă m-ar termina. Eu lucrez din umbră. Întotdeauna am făcut așa. Cineva trebuie s-o facă! Vrei să mă pui pe mine la zid sau vrei să știi cine este cu adevărat în spatele acestei povești?

Acesta nu era un răspuns la întrebarea ei.

— Vreau să vă prind pe toți!

— Acest lucru nu este posibil. Vrei să mă asculți măcar o dată? Poți să dai cu toporul într-un buștean cât e ziua de lungă, și, în cele din urmă, s-ar putea să reușești să-l tai. Dar, dacă folosești o pană, vei reuși imediat!

— Nu faci decât să încerci să-ți salvezi pielea!

— Spune-i, îi zise Daley lui Dixon.

— Există o divizie în guvernul vostru. Încă sunteți prietenii noștri, dar sunt câțiva care doresc să schimbe acest lucru.

Stephanie nu fu prea impresionată.

— Așa e mereu. Se împart în două tabere cam peste tot.

— De data asta e diferit, spuse Dixon. Se întâmplă mai multe. Iar Malone este în Portugalia.

Acest lucru îi atrase atenția.

— Mossadul are de gând să se ocupe de el acolo.

— Stephanie, spuse Daley, și își trecu mâna prin păr, sunt două facțiuni care lucrează: una arabă și una evreiască. Ambele doresc același lucru, și, pentru prima dată, îl doresc din aceleași motive. Vicepreședintele este în strânsă legătură cu arabii.

Alarma răsună deodată prin muzeul imens, apoi o voce inexpressivă anunță în difuzoare că toți oamenii trebuiau să evacueze imediat clădirea. Stephanie îl înșfăcă pe Daley.

— Nu eu! spuse el repede.

Sabre stătu nemișcat. Trebuia ca individul cu pistolul să intre în magazinul de suvenir.

Avea s-o facă.

Trebuia s-o facă!

Sabre se întrebă unde dispăruseră ceilalți doi. Obținut răspunsul când auzi mișcare în spatele celor două uși de sticlă închise.

Interesant!

Acești trei indivizi cunoșteau bine amplasamentul și știau și că aceasta era destinația lor.

Oare văzuseră luminile?

Cei doi din stânga sa încercară ușile și constatară că erau încuiate. Siluetele lor se dădură înapoi și traseră în sticlă.

Fără să ricoșeze. Se auzi numai impactul, cum ai bate un cui cu ciocanul. Metalul se izbi de sticlă, scoase un zgomot surd, însă nu o sparse.

Era sticlă rezistentă la gloanțe.

Cel de-al treilea din galeria superioară năvăli prin ușa deschisă, cu pistolul în față. Sabre așteptă clipa de nehotărâre a acestuia, când trebuia să evalueze situația, apoi se lansă în față, izbind pistolul acestuia cu piciorul, în timp ce scoase cuțitul și îi tăie gâtul individului. Nu-i lăsase deloc timp acestuia să conștientizeze care avea să-i fie soarta, înfigându-i lama în ceafă. Acesta scoase câteva horcăituri, apoi căzu la pământ.

Se auziră mai multe zgomote dinspre ușa de sticlă, de la impactul cu gloanțele. Indivizii dădură și cu piciorul în ea, dar nu se întâmplă nimic. Apoi auzi pașii atacatorilor retrăgându-se în jos pe scări. Înșfăcă pistolul mortului.

Alarma se auzea în continuare. Sute de vizitatori se grăbiră spre ușile de la ieșiri. Daley era ținut în strânsoarea lui Stephanie.

— Vicepreședintele are aliați, spuse el. Nu poate face asta singur.

Ea îl asculta.

— Stephanie, Brent Green lucrează cu el. Nu e prietenul tău!

Ochii ei se îndreptară înspre Heather Dixon, care reluă:

— Îți spune adevărul. Cine altcineva mai știa că venim aici? Dacă voiam să te omorâm, nu acesta ar fi fost locul nostru de întâlnire.

Crezuse că ea controla lucrurile, dar acum nu mai era așa de sigură. Green era într-adevăr singurul care știa că se aflau acolo – dacă Dixon și Daley spuneau adevărul.

Îi dădu drumul lui Daley, care zise:

— Green îl sprijină pe vicepreședinte. Face asta de ceva timp. I s-a promis un alt mandat. Brent nu ar putea spera niciodată să câștige alegerile. Aceasta ar fi încercarea lui de a mai urca o treaptă.

Se auzi din nou anunțul că trebuia evacuată clădirea. Un gardian răspunzător cu securitatea ieși din cafenea și le spuse că trebuiau să plece.

— Ce se întâmplă? îl întreabă Daley.

— E doar o măsură de precauție. Trebuie să evacuăm clădirea.

Prin pereții de sticlă din capătul celălalt, Stephanie văzu oamenii care se îndepărtau în șuvoi de drumul și copacii care separau muzeul de parc. O măsură de precauție.

Se grăbiră spre intrarea principală. Oamenii continuau să se îmbulzească pe uși. Pe chipul multora se citea îngrijorarea. Majoritatea erau adolescenți cu familiile lor, și mai toți discutau despre ce putea să se fi întâmplat.

— Hai să găsim o altă ieșire, propuse Cassiopeia. Măcar să fim puțin mai imprevizibile.

Fu de acord. Ieșiră din rând. Daley și Dixon stăteau drepti, rigizi, ca și cum ar fi încercat să le convingă.

— Stephanie, o strigă Daley.

Se întoarse spre el.

— Sunt singurul tău prieten. Caută-mă când îți vei da seama de asta!

Ea nu punea bază pe cuvintele lui, deși îi dispăcea profund sentimentul de nesiguranță care pusese stăpânire pe ea.

— Trebuie să plecăm, spuse Cassiopeia.

Trecură în grabă prin mai multe galerii care străluceau de la aeronave, pe lângă un magazin de suveniruri care își pierdea rapid clienții. Cassiopeia voia să utilizeze una dintre ieșirile de urgență, după cum se părea, ceea ce era o idee bună, deoarece alarma era oricum activată.

Un bărbat apără în fața lor, din spatele unui suport încărcat cu avioane în miniatură. Era înalt, îmbrăcat într-un costum negru de afaceri. Își ridică palma dreaptă. Stephanie zări un fir subțire ieșindu-i din urechea stângă.

Ea și Cassiopeia se opriră și se întoarseră. Încă doi bărbați, îmbrăcați și echipați similar, se aflau în spatele lor. Le remarcă aspectul și stilul.

Serviciul Secret. Primul bărbat spuse ceva într-un microfon din rever, iar alarma se opri.

— Putem să facem acest lucru fără dificultăți, doamnă Nelle?

- De ce aş face asta? Bărbatul se apropie.
- Pentru că preşedintele Statelor Unite doreşte să vă vorbească.

CAPITOLUL 54

Lisabona
Ora 21:30

Malone ieși de după teighea și se aplecă spre McCollum, care cerceta buzunarele mortului. Îl văzuse pe așa-zisul căutător de comori cum îl omorâse pe atacatorul lor cu o precizie de expert.

— Ceilalți doi s-au întors în biserică pentru a ajunge aici, spuse el.

— Am înțeles, zise McCollum. Uite două încărcătoare de rezervă, și încă un pistol. Ai vreo idee cine sunt?

— Israelieni. Mai mult ca sigur.

— Credeam că ai spus că au plecat.

— Și eu am avut impresia că ai spus că ești un amator. Și tocmai ai demonstrat o foarte mare abilitate.

— Faci ce ai de făcut când ți-e fundul pus la bătaie.

Malone observă ceva pâlپând la talia mortului. Trase de dispozitivul de metal. Era un dispozitiv de localizare. Utilizase și el unul din acestea în repetate rânduri pentru a urmări o țintă marcată electronic. Activă ecranul video și văzu că urmărea ceva, fiind setat pe silențios. Un indicator îi arată că ținta era în apropiere.

— Trebuie să plecăm, spuse Pam.

— Asta o să fie cam dificil, replică Malone. Singurul loc pe unde am putea ieși este prin galeria aceea. Numai că acum ceilalți doi sunt sigur lângă scări. Trebuie să coborâm prin altă parte.

Băgă dispozitivul de localizare în buzunar. Cu armele în mâini, ieșiră încetișor din magazinul de suvenire. Cei doi atacatori apărură brusc de sub o arcadă, la vreo treizeci de metri depărtare, și începură să tragă.

Împușcăturile se auziră prin mănăstire ca și cum cineva ar fi spart niște baloane.

Malone se lăsă pe podeaua galeriei, trăgând-o pe Pam alături de el. Colțurile nu erau la nouăzeci de grade, ci în unghi obtuz, făcând coridorul boltit să aibă un aspect octogonal. Folosi acel unghi pentru a se proteja.

— Duceți-vă în direcția aceea! spuse McCollum. Îi țin eu în loc.

Un zid continuu din piatră se întindea în perimetrul exterior, legând arcadele și formând o balustradă alambicată. Lăsându-se pe vine, el și Pam ieșiră din magazinul de suvenire, de unde McCollum trăgea în cei doi atacatori. Gloanțele se loveau de zidul de piatră la trei metri în stânga sa, unele în spate, altele în față. Înțelese ce se întâmpla. Umbrele lor, produse de becurile incandescente care iluminau slab galeria, le trădau prezența. O trase pe Pam, oprind înaintarea, și se aruncară la pământ. Ochi și, cu trei gloanțe, stinse luminile din față.

Fură imediat învăluiți de întuneric.

McCollum se opri din tras.

La fel și ceilalți.

Făcu un semn și se repeziră în față, mergând tot aplecați, folosind ca protecție arcadele, dantelăriile ornamentale și zidul de piatră exterior.

Ajunseră la capătul galeriei.

La dreapta lor, se întindea zidul interior al următoarei galerii. Nu exista nici o ușă. La capătul celălalt, se afla un alt zid fără nici o ieșire. Imediat la stânga sa

se ridicau două uși din sticlă, una deschisă, invitând oaspeții în interior. Pe o placă scria că acesta era refectoriul. Poate că acolo înăuntru era vreo cale de ieșire?

Făcu un semn și intrară.

Se auzi zgomotul a trei gloanțe care loviră sticla din exterior, dar nici unul nu pătrunse. Era tot material rezistent la gloanțe. Noroc cu cel care alesese ușile!

— Cotton, avem o problemă, spuse Pam.

Se uită în refectoriu. Prin întunericul întrerupt doar de razele răzlețe care pătrundeau prin ferestre, văzu o cameră dreptunghiul ară spațioasă, având deasupra un tavan cu nervuri, similar cu cel din biserică. O cornișă joasă din piatră făcea înconjurul camerei, iar pe sub aceasta se afla un mozaic din dale colorate. Nu exista nici o ușă care să dea înspre exterior. Ferestrele se aflau la vreo trei metri deasupra, fără nici o modalitate de a ajunge la ele. Examină două deschideri în perete. Una era în capătul celălalt, așa că parcurse repede cei cincisprezece metri, ca să vadă că era vorba despre o nișă decorativă, care probabil servise cândva drept șemineu. Era închisă și aceasta. Cealaltă deschizătură era mai mică, cam un metru și jumătate pe doi metri, și se adâncea încă un metru în zidul exterior. Refectoriul fusese cândva sala de mese a mănăstirii, așa că aici se aflase probabil locul în care se pregătea mâncarea înainte de a fi servită. Pam avea dreptate: chiar aveau o problemă!

— Urcă aici! îi spuse el.

Ea nu comentă și se sui pe un raft din piatră de deasupra unui bazin gol.

— Cred că nu sunt întreagă la minte dacă mă aflu aici.

— Cam târziu ai remarcat acest lucru!

El urmărea permanent ușile care duceau spre galeria superioară. O umbră creștea în lumina difuză. Văzu că Pam stătea destul de bine ascunsă înăuntru și urcă după ea, pe deasupra bazinului, lipindu-și spinarea de raftul din piatră, așezându-se cât mai mult în interiorul nișei.

— Ce ai de gând să faci? îl întreabă ea la ureche.

— Ceea ce trebuie.

Sabre văzu cum cei doi oameni se deplasară în direcții diferite. Unul se duse după Malone, iar celălalt se strecură în arcada care ducea înapoi spre biserică. Se gândi că ar fi mai bine să fie poziționat mai sus, așa că își făcu loc încetșor, milimetru cu milimetru, înspre aceeași ușă, sperând că ducea către corul superior, unde Malone și fosta lui soție stătuseră mai devreme. Îi plăcea vânătoria, mai ales când prada îi oferea o provocare. Se întreabă care era identitatea acestor oameni. Erau israelieni, așa cum credea Malone? Ar fi avut sens. Stia de la Jonah că o unitate de exterminare fusese trimisă la Londra, dar George Haddad fusese deja „lucrat”. Auzise acea întâlnire pe bandă, confirmată de Malone. Și atunci ce căutau israelienii aici? Veniseră după el? Nu prea credea. Dar după cine altcineva?

Găsi ușa și se strecură înăuntru. În stânga sa se aflau scările către biserică. Auzi pași dedesubt, prin întuneric. Intră în cor, oprindu-se în locul în care balustrada se îmbina cu zidul exterior de piatră și privi cu grijă în jos. Ferestrele înalte de pe fațada de sud a bisericii răspândeau o lumină care venea din exterior. Silueta întunecată a unui bărbat cu pistolul în mână se strecură în jos pe coridorul format de la capătul stranelor înspre zidul de nord al bisericii, ținându-se în umbră, încercând să-și croiască drum spre corul de jos. Trase două focuri. Se auziră zgomotele amortizate prin naosul spațios. Unul își găsi ținta, și bărbatul

tipă, se dădu înapoi, apoi se clătină până ajunse să se sprijine de o strană. Ținti din nou – însă era ceva mai greu din cauza lipsei de lumină – și, cu încă două împușcături, îl doborî pe individ la pământ. Nu era rău. Scoase încărcătorul pistolului și îl înlocui cu unul nou pe care-l scoase din buzunar. Se răsuci să plece. Sosise vremea să-l găsească pe Malone. Un pistol îi apăru în față.

— Aruncă arma, îi spuse vocea în engleză.

El ezită și încercă să zărească un chip care să corespundă vocii, dar întunericul nu permitea să vadă decât o umbră. Apoi își dădu seama că bărbatul purta o glugă. Simți în ceafă înțepătura rece a țevei unui alt pistol. Erau două probleme, nu una!

— Încă o dată, spuse primul dintre ei. Aruncă arma! Nu avea de ales. Pistolul său se auzi izbindu-se de podea. Pistolul din fața lui se lăsă în jos. Apoi ceva se răsuci prin aer și-l lovi într-o parte a craniului. Înainte ca în creier să i se înregistreze vreo senzație de durere, lumea din jur se cufundă în tăcere.

CAPITOLUL 55

Malone înșfăcă pistolul automat și așteaptă. Riscă și aruncă o privire din nișa în care el și Pam stăteau ascunși. Umbra continua să se lungească pe măsură ce individul se apropia. Se întrebă dacă atacatorul său știa că nu era nici o altă ieșire. Presupuse că nu știa, altfel de ce ar fi înaintat? Ar fi fost mai simplu dacă ar fi așteptat afară, în galerie. Însă învățase cu mult timp în urmă că majoritatea oamenilor care-și câștigau existența ucigând erau foarte nerăbdători să-și facă treaba și să plece. Așteptarea nu făcea decât să le mărească șansele de eșec.

Pam respira zgomotos, dar nu putea s-o blameze. Și el se lupta cu bătăile rapide ale inimii. Încercă să se calmeze, adresându-și cuvinte de genul: „Gândește! Fii pregătit!” Umbra se întindea acum de-a lungul zidului refectoriului. Bărbatul intră brusc, cu pistolul în față. Prima imagine pe care o văzu fu probabil cea a unei camere goale, cufundate în întuneric, fără mobilier. Nișa de la capătul celălalt ar trebui să-i atragă imediat atenția, apoi cea de-a doua deschidere din zid. Însă Malone nu-l așteaptă să conștientizeze toate acestea. Se rostogoli din ascunzătoare și trase. Glonțul trecu pe lângă ținta sa și ricoșă din zid. Individul păru să înțepenească o clipă, apoi își reveni rapid și îndreptă pistolul către Malone, dându-și totodată seama că era expus.

Acesta urma să fie ca un duel.

Malone trase din nou, și glonțul lui pătrunse în coapsa individului.

Acesta țipă de durere, dar nu căzu.

Malone mai trase și al treilea glonț în pieptul acestuia; bărbatul se clătină, apoi căzu cu spatele pe podea.

— Ești un tip greu de ucis, Malone, spuse o voce masculină de dincolo de ușă.

Își aminti vocea, îi aparținea lui Adam, cel din apartamentul lui Haddad. Acum știa sigur, erau israelieni. Dar cum de-l găsiseră? Auzi pași care se îndepărtau în fugă. Ezită, apoi se grăbi înspre ușă, cu intenția de a termina ceea ce începuse la Londra.

Se opri și se uită în jur.

— Aici, Malone! strigă Adam.

Se uită înspre capătul îndepărtat al coridorului boltit, unde Adam stătea sub una dintre arcade. Chipul acestuia era inconfundabil.

— Ești un trăgător bun, dar nu chiar atât de bun. Acum suntem numai noi doi!

Îl văzu pe Adam dispărând pe ușa care ducea înspre biserică.

— Pam, rămâi acolo! strigă el. Dacă nu mă asculți nici de data asta, atunci o să ai de-a face singură cu acești indivizi!

Leși din refectoriu și alergă în jos prin galerie. Unde era McCollum? Doi pușcași erau sigur doborâți. Văzuse numai trei indivizi mai devreme. Oare Adam îl omorâse pe McCollum? „Numai noi doi”, așa spusese israelianul.

Hotărî că a-l urmări pe Adam jos în biserică ar fi fost nebunie curată. Era mai bine să acționeze imprevizibil. Așa că sări pe unul dintre zidurile care mărgineau galeria la exterior și se uită în jos. Ornamentațiile și dantelăria de piatră care decorau coridorul boltit erau impresionante și foarte bogate. Își puse pistolul la brâu și își balansă trupul, apucându-se de marginea de sus a zidului de

piatră și lăsându-și picioarele să găsească un gargui care masca scurgerea de apă. Balansându-se în continuare, se aplecă, apucă piatra și pivotă către o proeminență care se extindea de la unul dintre suporturile arcadelor. De acolo, mai erau vreo doi metri până la iarba din grădina mănăstirii.

Adam apăru brusc din biserică, în galeria îndepărtată, fugind de-a lungul acesteia.

Malone luă pistolul și trase, dar nu nimeri, așa că nu făcu decât să atragă atenția prăzii sale.

Adam dispăru în jos, protejându-se în spatele aceluiași zid exterior pe care-l folosisese și Malone.

Israelianul se ridică și trase.

Malone plonjă între două suporturi de dantelării din piatră din galeria de jos și se izbi puternic de dalele de pe jos. Își pierdu suflarea pentru o clipă. Trupul său de patruzeci și opt de ani nu mai putea suporta la fel de multe, indiferent de ceea ce făcuse odată zi de zi. Alergă înapoi la zidul exterior și se uită cu prudență pe partea cealaltă a coridorului boltit.

Adam fugea din nou.

Se ridică și o luă la stânga, trecu de colț și apoi alergă ținută spre Adam. Acesta dispăru după alte uși de sticlă, plasate în așa fel încât să se potrivească exact cu deschizătura arcadelor bogat ornamentate și încadrate de statui.

Se duse până la ele și se opri în afara lor.

Un indicator arăta că spațiul întunecat de dincolo de ele fusese cândva sala de adunare a călugărilor. Ar fi fost o prostie să deschidă ușile de sticlă. Nu era destulă lumină ca să vadă ce era de partea cealaltă. Se vedeau doar două ferestre, conturate clar.

Se hotărî să se folosească de ceea ce știa deja.

Așa că deschise una din uși și rămase în spatele celeilalte, care urma să-l protejeze de orice împușcătură.

Nu veni nici una.

Un mormânt uriaș umplea centrul imensei încăperi dreptunghiulare.

Se uită prin interior: nu văzu nimic. Privirea i se îndreptă către ferestre. Cea din dreapta era spartă, cu sticla împrăștiată pe pardoseală, iar o sfoară dispărea în spatele ei, fiind trasă din afară.

Adam plecase.

Se auziră pași pe pardoseala din piatră, și îi văzu pe Pam și pe McCollum fugind înspre el. Intră în galerie și îl întrebă pe McCollum:

— Ce-ai pățit?

— Am fost lovit în cap. Erau doi. Sus în cor. Doborâsem unul în biserică, apoi m-au prins ei.

— Și cum de mai ești încă în viață?

— Nu știu, Malone. De ce nu-i întrebi pe ei?

Făcu socoteala: trei doborâți, încă doi îl abordaseră pe McCollum. Deci fuseseră cinci? Și totuși, el văzuse numai trei. Ridică pistolul și-l îndreptă spre McCollum.

— Indivizii aceia au spart mănăstirea ca să intre aici, au venit după noi, au încercat să ne ucidă pe mine și pe Pam, însă ție ți-au tras una în cap și au plecat. E cam aiurea, nu ești de aceeași părere?

— Ce vrei să spui, Malone?

Scoase dispozitivul de localizare din buzunar.

— Oamenii aceștia lucrează pentru tine. Și au venit aici să ne omoare, ca să nu trebuiască să faci tu treaba asta.

— Te asigur, dacă voiam să te omor, ai fi fost deja mort acum.

— Au venit direct sus la magazinul de suvenir. L-au înconjurat ca niște păsări de pradă. Stiau exact amplasamentul. Ridică dispozitivul de localizare. Și ne localizau cu acest dispozitiv. Am omorât și eu unul sus, și era cât pe ce să-l prind pe al treilea. Și el ce face, pleacă? Asta a fost cea mai stranie unitate specială de exterminare pe care am văzut-o vreodată.

Pornii dispozitivul și îl îndreptă spre McCollum. Schimbă setarea de pe silențios, și imediat se auzi un zgomot ușor care indica faptul că receptorul își găsisse ținta.

— Te localizau pe tine. Asta ne va confirma dacă am dreptate.

— Hai, Malone, verifică tot ce vrei.

Pam stătuse deoparte, tăcută, iar el îi spuse:

— Credeam că ți-am spus să stai acolo sus.

— Am făcut așa până a venit el. Și, Cotton, chiar are un cucui urât într-o parte a capului.

Asta nu-l impresionează prea tare.

— E destul de dur ca să încaseze o lovitură de la indivizii angajați de el numai ca să ne păcălească pe noi.

Îndreptă dispozitivul de localizare spre McCollum, dar zgomotul ritmic rămase constant.

— Acum ești mulțumit? îl întreabă McCollum.

Mișcă detectorul la stânga și la dreapta, dar sunetul rămase neschimbat. Nu McCollum era sursa. Pam trecu pe lângă ei, uitându-se prin interiorul sălii de adunare.

Sunetul se schimbă.

Observă și McCollum.

Malone ținu pistolul îndreptat tot spre el, ceea ce-l făcea pe McCollum să stea nemișcat. Îndreptă dispozitivul spre Pam, și zgomotul se schimbă.

Îl auzi și ea, și se întoarse spre el.

El coborî pistolul și se mai apropie doi pași, mișcând detectorul în continuare. Zgomotul slăbi, slăbi din nou, apoi se intensifică atunci când îl îndreptă direct spre ea.

Chipul ei îi trăda uimirea:

— Ce-i asta? întreabă ea.

— Pe tine te localizau! Așa l-au găsit pe George. Prin tine!

Simțea cum îl cuprindea mânia. Lăsă în jos dispozitivul de localizare, își puse pistolul în buzunar și începu s-o pipăie.

— Ce naiba faci? țipă ea.

Era vizibil speriată, dar el n-o menajă deloc.

— Pam, dacă e nevoie, am să te dezbrac acum și am să cercetez fiecare bucățică de pe tine, și tot îl voi găsi.

Mintea ei părea să nu priceapă.

— Ce să găsești?

— Ceea ce localizează detectorul.

— Ia vezi ceasul, spuse McCollum.

Se răsuci. Celălalt bărbat îi indica încheietura lui Pam.

— Sigur e ceasul. Are sursă de energie și e destul de mare pentru ca dispozitivul să nu se vadă.

Înșfăcă mâna lui Pam, desfăcu ceasul, îl scoase și îl aruncă pe podeaua galeriei. Luă detectorul și îl îndreptă spre el. Un sunet intens semnaliză faptul că

acesta fusese într-adevăr ținta. Îndreptă dispozitivul de localizare înapoi spre Pam, și sunetul încetă.

— O, Doamne! murmură ea. Din cauza mea a murit bătrânul acela!

CAPITOLUL 56

Malone intră în centrul de afaceri de la hotelul Ritz Four Seasons. Plecaseră de la mănăstire pe intrarea principală. Deoarece ușile puteau fi deschise din interior, portalul le oferise cea mai rapidă cale de a ieși. Înconjuraseră apoi clădirea și descoperiseră pe unde intraseră Adam și compatrioții săi. Ferestrele elegante de la sala de adunare, împodobite cu dantelăria veche din piatră, erau singurele fără gratii. Acestea erau situate la o înălțime de aproape doi metri de pământ și dădeau spre o stradă laterală întunecată. Doi copaci stufoși asiguraseră o acoperire perfectă pentru intrarea prin efracție. După aceea, merseseră câteva străzi spre est până la cartierul de afaceri din Belém, și prinseseră un troleibuz până în centrul Lisabonei. De acolo, luaseră un taxi câțiva kilometri spre nord, până la hotel. Nimeni nu spusese nimic pe parcursul călătoriei. Malone se simțea nedumerit. Crezuse că amenințarea venea de la McCollum, și, când colo, pericolul se dovedise a fi mult mai aproape. Însă pusese capăt urmăririi, aruncând ceasul printre niște tufe care mărgineau grădina mănăstirii.

Avea nevoie de timp și de liniște pentru a se gândi.

Așa că intraseră în una dintre camerele de conferințe de la centrul de afaceri și închiseseră ușa. Pe masă îi așteptau un telefon și un computer, precum și pixuri și hârtie. Îi plăcea acest lucru la Four Seasons. Era de ajuns să le spui ce voiai, și obțineai imediat.

— Cotton, zise Pam imediat, ceasul acela era un cadou. Ți-am mai spus asta. De la tipul cu care m-am întâlnit în ultima vreme.

Își amintea că-i spusese despre asta în Londra. Un TAG, ceas scump. Rămăsese impresionat.

— Cine e tipul?

— Un avocat de la altă firmă. Unul dintre acționarii principali.

— De cât timp sunteți împreună?

Întrebarea sună ca și cum chiar i-ar fi păsat de acest lucru, însă în realitate nu prea îi păsa.

— De câteva luni. Hai, fii serios, cum ar fi putut să știe că urmau să se întâmple toate acestea? Mi-a oferit ceasul acela cu săptămâni în urmă!

Voia să o creadă, dar soțiile agenților fuseseră folosite și în trecut. Se întinse după telefon și formă prefixul de Atlanta, apoi numărul de la Magellan Billet. Spuse vocii de la celălalt capăt al firului cine era și ce dorea. I se ceru să aștepte. Două minute mai târziu, o voce masculină îi rosti în ureche:

— Cotton, aici Brent Green. Telefonul tău a fost redirectionat către mine.

— Trebuie să vorbesc cu Stephanie.

— Nu este disponibilă. Aici s-au întâmplat multe. Va trebui să discuți cu mine.

— Dar ce caută procurorul general în mijlocul unei afaceri care ține de Magellan Billet? De obicei, te ții la distanță de chestii din astea.

— E complicat, Cotton. Stephanie a fost eliberată din funcție, și amândoi ne aflăm în mijlocul unei bătălii.

Asta nu-l surprinse.

— Și toate sunt legate de ceea ce fac eu aici.

— Exact. Există oameni în această administrație care au pus viața fiului tău în pericol.

— Cine?

— Nu suntem siguri. Asta încearcă să afle Stephanie. Îmi poți spune ce se întâmplă acolo?

— Suntem la un bal. Petrecerile curg gârlă. În Lisabona e super!

— Ai vreun motiv pentru care trebuie să fii sarcastic?

— Aș putea enumera o tonă. Dar aș avea nevoie să faci ceva pentru mine. Verifică un bărbat cu numele James McCollum. Spune că a fost în armată, la Forțele Speciale. Îi dădu lui Green o scurtă descriere fizică. Trebuie să știu dacă există și ceva date despre el. În timp ce vorbea cu Green, se uita direct în ochii lui McCollum, dar tipul nici nu clipi. Ce se întâmplă cu Stephanie?

— Ar lua prea mult să-ți explic. Însă trebuie să aflăm ce faci acolo. Ar putea să-i fie de folos.

— N-am știut niciodată că îți păsa atât de mult.

— Nu reușesc să înțeleg de ce toată lumea consideră că-mi displace această femeie. De fapt, chiar are multe calități. Numai că, pe moment, are probleme. Nu am mai auzit nimic de ea și de domnișoara Vitt de câteva ore.

— Cassiopeia e acolo?

— Împreună cu Stephanie. Prietenul tău Henrik Thorvaldsen a trimis-o.

Green avea dreptate. Se întâmplau într-adevăr o mulțime de lucruri.

— Am o problemă și cu fosta mea soție. Se pare că israelienii o urmăreau cu un sistem de localizare.

— Știm acest lucru. Un bărbat cu care se întâlnea în Atlanta era simpatizant israelian. Mossadul i-a cerut să-i dăruiască niște obiecte: un ceas, un medalion, un inel. Toate puteau fi localizate prin GPS. Presupunem că s-au gândit că avea să poarte măcar unul dintre aceste obiecte la un moment dat.

— Asta înseamnă că israelienii știau că urma să se acționeze asupra fiului meu, așa că s-au pregătit să profite de acest lucru.

— Asta-i cea mai sigură concluzie. Conexiunea Alexandria este încă intactă?

— Nu știam că ești la curent cu asta!

— Acum sunt.

— Israelienii au avut grijă ieri pentru totdeauna de acest lucru, și era să ne omoare și pe noi cu puțin timp în urmă.

Acum chiar avea nevoie de timp și de liniște pentru a se gândi.

— Trebuie să închid, îi spuse lui Green. Ai un număr unde pot să te sun direct? Green i-l dădu. Să nu pleci! Am să revin în curând.

— Cotton, spuse Green, avocatul cu care se întâlnea fosta ta soție. A murit. A fost împușcat acum câteva zile. Mossadul și-a curățat urmele.

Înțelese mesajul.

— Eu aș ține-o prin preajmă, spuse Green. Și ea face parte din aceste urme.

— Sau chiar mai mult.

— Indiferent cum o iei, ea constituie o problemă.

Închise telefonul. Pam îl privea fix.

— Iubitul tău a murit. Israelul a avut grijă de el. Lucra pentru ei.

Șocul îi schimonosi chipul lui Pam. Lui nu-i păsa chiar deloc.

Din cauza bărbatului acela Gary fusese în pericol.

— Așa pățești dacă te joci cu focul. Chiar mă întrebam cum de ne-au găsit la hotelul din Londra. Nu aveau cum să ne fi urmărit de la apartamentul lui Haddad.

Văzu cât era de supărată, dar nu avea timp pentru sentimentele ei. Dacă-ți faci griji pentru lucrurile imposibile, poți să fii omorât foarte ușor. Se întoarse spre McCollum.

— M-ai auzit adineauri. Te verific.

— Gata cu spectacolul de teatru? Adu-ți aminte, încă mai am o bucată din încercare, și nu știm unde să ne îndreptăm de aici.

— Cine-a spus asta? Scoase fotografia luată din cartea din magazinul cu suveniruri și o despături. „Găsește locul care formează o adresă fără loc, unde se găsește un alt loc.” Bun, am găsit locul unde argintul se transformă în aur. Adică acesta, scena Nașterii. Bethlehem. Belém. Ce are adresă, dar nu este un loc? Arată înspre computer. Sunt o grămadă de adrese fără locuri reale asociate lor. Adresele web. Se așează în fața computerului. Pășitorii trebuiau să aibă o cale de a verifica indiciile. Ei nu par să fie genul de oameni care să lanseze o idee, și apoi să o lase în aer. În momentul în care un invitat sau un străin ajungea până aici, ei ar fi avut nevoie de o cale să oprească încercarea dacă ar fi dorit acest lucru. Ce cale ar fi mai bună decât să aibă indiciile finale pe un website controlat chiar de ei?

Tastă BETHLEHEM.COM, dar fu direcționat către un site comercial plin de aiureli. Încercă apoi BETHLEHEM.NET și găsi cam același lucru. Apoi, la BETHLEHEM.ORG, ecranul deveni alb și apără o întrebare cu litere negre:

CE ANUME CAUȚI?

Cursorul clipea sub întrebare, deasupra unei linii negre, pregătit pentru răspuns. Tastă BIBLIOTECA DIN ALEXANDRIA.

Ecranul clipi, apoi se schimbă.

DOAR ATÂT?

El tastă ceea ce credea că voiau ei să audă:

CUNOAȘTERE.

Ecranul se schimbă din nou.

28° 41.41N

33° 38.44E

Malone știa ce reprezentau acele numere. „Găsește locul care formează o adresă fără loc, unde se găsește un alt loc.”

— Este celălalt loc.

— Coordonate GPS, spuse McCollum.

Fu de acord, dar avea nevoie să le vadă pe teren, așa că găsi un website și introduse numerele. După câteva secunde, apără o hartă.

Recunoscă imediat forma – un triunghi isoscel întors cu vârful în jos, o fâșie care despărțea Africa de Asia, loc în care se găsea o combinație unică de

munți și deșerturi înconjurate la vest de Golful Suez, îngust, la est de Golful Aqaba, și mai îngust, iar la sud de Marea Roșie.

Era Sinaiul.

Coordonatele GPS identificau o zonă din regiunea din extremitatea de sud, în munți, lângă vârful triunghiului răsucit.

— Se pare că am găsit locul.

— Și cum ajungem acolo? întrebă McCollum. Este teritoriu egiptean, aflat sub protecția Națiunilor Unite, foarte aproape de Israel.

— Nu cred că va fi o problemă, spuse Malone, întinzându-se după telefon.

PARTEA A PATRA

CAPITOLUL 57

Viena

Ora 22:30

Thorvaldsen stătea în marele salon al castelului, privind cum se desfășura adunarea de iarnă a Ordinului Lânii de Aur. Și el, ca toți ceilalți membri, stătea într-un scaun aurit, un model antic, de mare valoare. Erau aliniate în șiruri de câte opt, cu Cercul în fața lor, iar scaunul din centru, al lui Alfred Hermann, era drapat cu mătase albastră. Toată lumea era dornică să vorbească, după cum se părea, și discuțiile gravitară rapid în jurul Orientului Mijlociu și a ceea ce propusese Comitetul Politic în primăvară. Pe atunci, planurile fuseseră doar schițate. Lucrurile erau diferite acum, și nu toată lumea era de acord.

De fapt, erau mai numeroși cei care se opuneau decât se așteptase Alfred Hermann. Scaun-Albastru intervenise deja de două ori în dezbateri, ceea ce era o raritate. De obicei – Thorvaldsen știa acest lucru – Hermann rămânea tăcut.

— Să-i scoatem pe evrei de acolo este și imposibil, și ridicol, spuse unul dintre membrii care luase cuvântul.

Thorvaldsen îl știa, era un norvegian, o mare forță în pescuitul nord-atlantic.

— Cronicile spun foarte clar că Dumnezeu a ales Ierusalimul și a sfințit templul de acolo. Eu, unul, știu ce scrie în Biblia mea. În Cartea întâi a împăraților scrie că Domnul i-a dat lui Solomon o seminție, astfel încât David să aibă întotdeauna o lumină înaintea lui la Ierusalim; cetatea pe care El a ales-o să pună în ea Numele Său. Restabilirea Israelului modern nu s-a făcut din întâmplare. Mulți consideră că a venit din inspirație divină.

Mai mulți membri susținură aceste observații cu pasaje din Biblie alese de ei din Cronici sau din Psalmi.

— Și dacă tot ceea ce citați voi este fals?

Întrebarea veni din fața sălii. Scaun-Albastru se ridicase în picioare.

— Vă amintiți când a fost creat statul modern al Israelului?

Nimeni nu răspunse la întrebare.

— Pe 14 mai 1948. La ora patru și treizeci și doi după-amiaza. David Ben-Gurion se afla în Muzeul Tel Aviv și a spus că statul Israel a fost stabilit „pe baza dreptului natural și istoric al poporului evreu”.

— Profetul Isaia a spus clar că „o națiune se va naște într-o zi”, interveni unul dintre membri. Domnul și-a ținut promisiunea față de Avraam. Pământul evreilor a fost returnat.

— Și de unde știm noi despre această promisiune? întrebă Hermann. Nu există decât o singură sursă, Vechiul Testament. Mulți dintre dumneavoastră ați citat astăzi din textul acestuia. Ben-Gurion vorbea despre „dreptul natural și istoric al poporului evreu”. Și el se referea la Vechiul Testament. Este singura dovadă existentă care menționează aceste revelații divine, numai că autenticitatea sa este pusă serios la îndoială.

Privirea lui Thorvaldsen examină întreaga adunare. Alfred Hermann continuă:

— Dacă eu aș avea un act pentru fiecare dintre proprietățile dumneavoastră, documente care ar fi vechi de zeci de ani, traduse din limba dumneavoastră de oameni de mult dispăruți, care nici măcar nu puteau să vă vorbească limba, oare nu ar pune fiecare dintre dumneavoastră la îndoială

autenticitatea acestui act? Nu ați dori o dovadă mai puternică decât o traducere neverificată și neautenticată? Făcu o pauză. Și totuși, noi am acceptat Vechiul Testament fără nici o îndoială, ca fiind chiar Cuvântul Domnului. Textul său a modelat în cele din urmă și Noul Testament. Cuvintele sale încă au consecințe geopolitice.

Adunarea părea să-l aștepte pe Hermann să ajungă la o concluzie.

— Acum șapte ani, un bărbat pe nume George Haddad, un cărturar palestinian care studia Biblia, a scris o lucrare publicată de Universitatea din Beirut. În aceasta, el susținea că Vechiul Testament, așa cum a fost tradus, este greșit.

— Ce mai premisă! exclamă o membră. Femeia, cu o constituție solidă, se ridicase în picioare. Eu iau Cuvântul Domnului mai în serios decât dumneavoastră.

— Chiar așa? Hermann păru amuzat. Dar ce știi dumneata despre Cuvântul Domnului? Îi cunoști istoria, autorul, traducătorul? Acele cuvinte au fost scrise cu mii de ani în urmă în ebraica veche, de către scribi necunoscuți, într-o limbă care a murit cu mai mult de două mii de ani în urmă. Ce știi dumneata din ebraica veche?

Femeia nu-i răspunse. Hermann clătină din cap.

— Lipsa dumitale de cunoaștere este de înțeles. A fost o limbă cu foarte multe declinări și conjugări, în care sensul cuvintelor era dat mai mult de context decât de forma acestora. Același cuvânt ar fi putut să aibă, și chiar avea, mai multe sensuri distincte, în funcție de felul în care era utilizat. Au trecut secole întregi de când a fost scris Vechiul Testament și până când erudiții evrei l-au tradus în ebraica timpurilor lor, și totuși acei cărturari nici măcar nu vorbeau ebraica veche. Pur și simplu, au ghicit sensul sau, mai rău, l-au schimbat. Au mai trecut apoi alte secole, și alți erudiți, de data asta creștini, au tradus din nou Vechiul Testament. Nici ei nu vorbeau ebraica veche, așa că și ei au mers pe ghicite. Cu tot respectul față de ceea ce crezi dumneata, noi nu avem nici cea mai vagă idee care este, de fapt, Cuvântul Domnului!

— Nu aveți nici un pic de credință! izbucni femeia.

— În ce privește cele spuse, nu am, e adevărat, deoarece nu e vorba despre Dumnezeu. Aici e vorba despre intervenția umană.

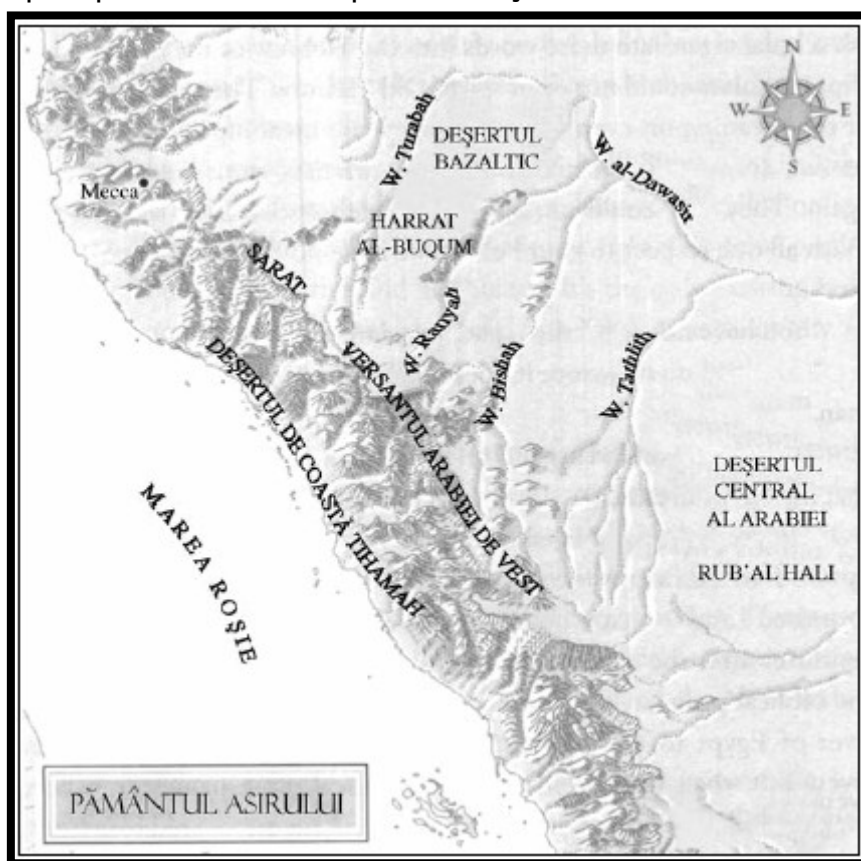
— Dar Haddad ce a contestat? întrebă un bărbat, tonul lui sugerând că era interesat.

— În mod corect, el a afirmat că, atunci când *poveștile* despre promisiunea făcută de Domnul lui Avraam au fost spuse pentru prima dată, evreii locuiau deja pe Pământul Făgăduinței, care acum este Palestina. Desigur, asta a fost cu multe, foarte multe secole după ce se presupune că a fost făcută promisiunea propriu-zisă. Conform premiselor biblice, se spunea că Pământul Făgăduinței se întindea de la râul Egiptului până la marele râu Eufrat. Sunt date multe nume de locuri. Însă când Haddad a comparat denumirile biblice ale locurilor, traduse înapoi în ebraica veche, cu localitățile actuale, el a descoperit ceva extraordinar. Hermann făcu o pauză, vizibil încântat de el însuși. Pământul Făgăduinței al lui Moise și cel lui Avraam erau ambele localizate în vestul Arabiei Saudite, în regiunea Asir.

— Acolo unde se află Mecca? veni o întrebare din rândul auditoriului.

Hermann încuviință din cap. Thorvaldsen văzu că mulți dintre membri prinseseră imediat semnificația.

- E imposibil! izbucni un membru.
- De fapt, spuse Hermann, pot să vă și arăt!

Făcu un gest, și un ecran se desfășură din suportul prins de tavan. Se deschise un proiector. Apăru harta vestului Arabiei Saudite, cu Marea Roșie șerpuiind lângă țărmul zdrențuit, de la nord la sud. Scala din colțul hărții indica faptul că zona avea cu aproximație patru sute de kilometri lungime și trei sute lățime. Regiunile muntoase se desfășurau spre est pe o distanță de o sută de kilometri de la țărm, apoi zona scădea în altitudine spre hotarele deșertului central al Arabiei.

— Știam că vor exista sceptici printre dumneavoastră. Hermann zâmbi, în timp ce un râs nervos străbătu adunarea. Acesta este Asirul zilelor noastre. Făcu un semn, și ecranul se schimbă.

— Aceasta proiectează pe hartă granițele Pământului Făgăduinței din Biblie, utilizând localitățile pe care George Haddad le-a identificat cu precizie, linia punctată delimitând Pământul lui Avraam, iar cea continuă – Pământul lui Moise. Localitățile biblice, traduse din nou în ebraica veche, se potrivesc perfect cu râurile, orașele și munții din regiune. Multe încă dețin denumirile din ebraica veche, adaptate, desigur, la limba arabă. Întrebați-vă atunci de ce nu s-au găsit niciodată dovezi paleografice sau arheologice pentru a întări existența unor localități biblice în Palestina. Răspunsul e simplu: pentru că localitățile respective nu se află acolo. Ele se găsesc la sute de kilometri depărtare înspre sud, în Arabia Saudită.

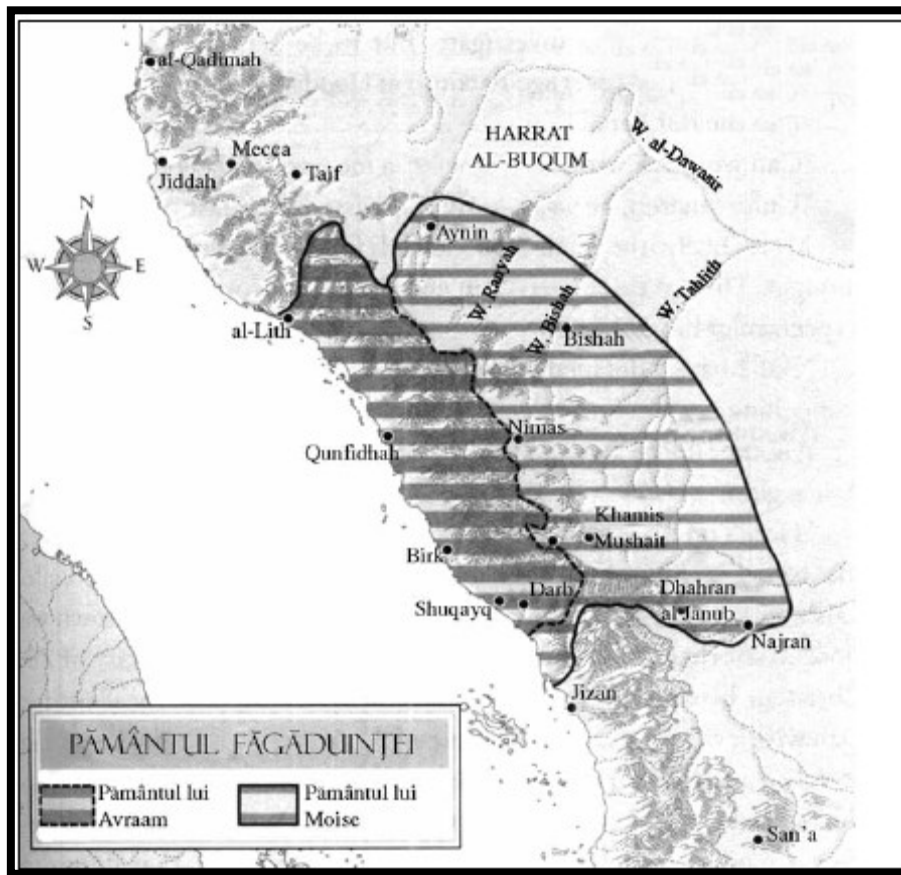
— Și atunci de ce nu a observat nimeni nimic până acum?

Thorvaldsen aprecie întrebarea, deoarece și el se gândea la același lucru.

— Există doar vreo șase erudiți în viață care pot înțelege ebraica veche. Se pare că nici unul dintre ei, în afară de Haddad, nu a fost destul de curios să investigheze acest lucru. Dar, ca să fiu sigur, eu am angajat pe unul dintre acești

experți acum trei ani pentru a-mi confirma descoperirile lui Haddad. Și exact asta a și făcut, până la cel mai mic detaliu.

— Putem vorbi și noi cu expertul dumneavoastră? Întrebă iute un membru.

— Din nefericire, era în vârstă, și a murit anul trecut.

„Mai degrabă acesta a fost ajutat să moară mai repede”, se gândi Thorvaldsen. Ultimul lucru de care avea nevoie Hermann era un al doilea cărturar care să pretindă o lovitură biblică spectaculoasă.

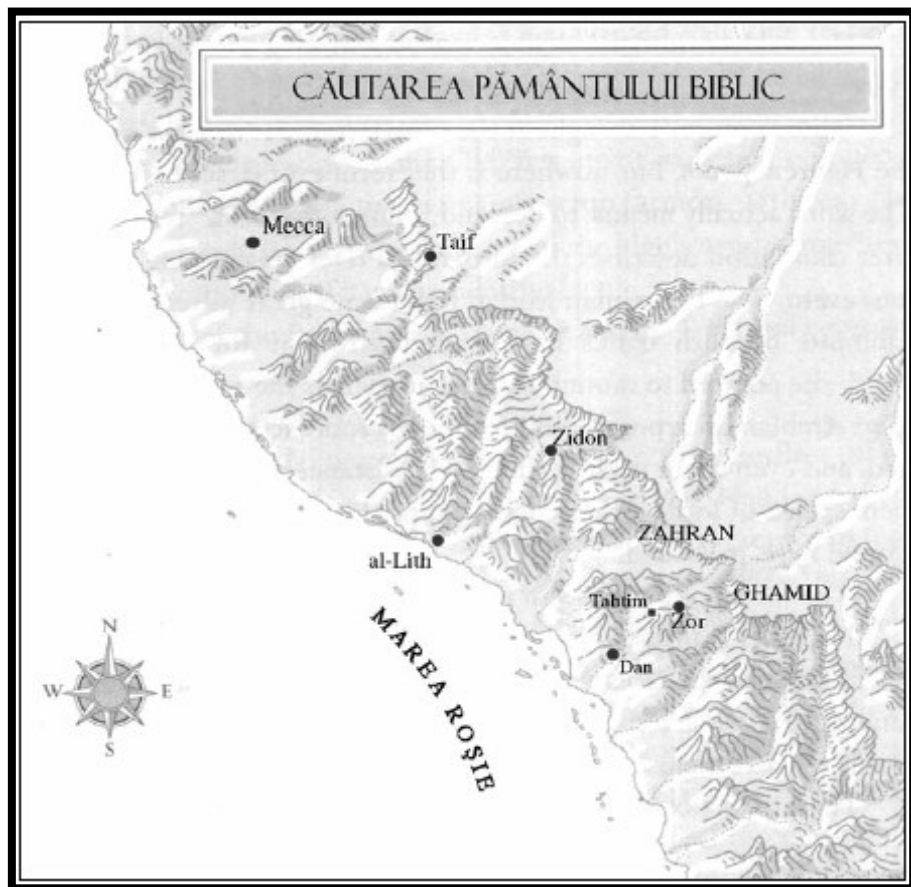
— Însă am un raport scris detaliat care poate fi studiat. Este foarte convingător! Pe ecran mai apărură o hartă, o nouă imagine a zonei Asir. Iată un exemplu care demonstrează punctul de vedere al lui Haddad, continuă Alfred Hermann. În Cartea Judecătorilor, capitolul 18, seminția israelită a lui Dan s-a stabilit într-un oraș numit Laiș, în regiunea cu același nume. Biblia afirmă că acest oraș se afla în apropiere de un altul, numit Sidon. Lângă Sidon, se afla orașul fortificat Ţora. Istoricii creștini din secolul al IV-lea d.Hr. se pare că au identificat Dan ca fiind un sat la izvoarele râului Iordan. În 1838, o echipă a căutat și a găsit o movilă, despre care au anunțat că erau rămășițele biblicului Dan. Zona este acum acceptată ca fiind adevărata locație a lui Dan. Există și o așezare israeliană modernă, numită chiar Dan, care înflorește acolo în zilele noastre.

Thorvaldsen observă că Hermann părea să se distreze, ca și cum s-ar fi pregătit de mult timp pentru acest moment. Numai că se întrebă dacă acțiunea sa imprevizibilă asupra lui Margarete nu accelerase cumva desfășurarea programului gazdei sale.

— Arheologii au explorat movila respectivă în ultimii patruzeci de ani. Nu s-a găsit nici măcar o dovadă pentru a confirma identitatea biblică a zonei ca fiind Dan.

Hermann făcu un gest, iar ecranul se schimbă din nou. Apărură nume de localități pe cea de-a doua hartă a Asirului.

— Asta este ceea ce a descoperit Haddad, continuă el. Biblicul Dan poate fi identificat cu ușurință într-un sat din vestul Arabiei, numit al-Danadinah, care este localizat pe o regiune de coastă numită al-Lith, orașul principal al acestei zone numindu-se tot al-Lith. Tradus, acest nume este identic cu denumirea biblică *Lais*. De asemenea, până în ziua de azi, un oraș numit Sidon se află în apropiere. Chiar și mai aproape de al-Danadinah se află al-Sur, care, tradus, înseamnă Țora.

Thorvaldsen se văzu nevoit să admită că toate aceste coincidențe geografice erau destul de ciudate. Își scoase ochelarii fără rame și își masă cu degetele vârful nasului, încercând să se gândească.

— Și mai sunt și alte corelații topografice. În Cartea a doua a lui Samuel, capitolul 24:6, orașul Dan era aproape de un teritoriu numit Tahtim. Nu există nicăieri în Palestina vreun teritoriu cu numele Tahtim. Însă în vestul Arabiei, orașul al-Danadinah se află lângă niște creste de coastă numite Jabal Tahyatayn, care este forma arabă pentru *Tahtim*. Nu are cum să fie o întâmplare. Haddad scria că, dacă arheologii ar face săpături în această zonă, s-ar găsi dovezi care să confirme prezența unei așezări evreiești străvechi. Numai că acest lucru nu s-a întâmplat niciodată. Saudiții interzic total săpăturile. De fapt, acum cinci ani, când au fost puși în fața unei posibile amenințări din cauza concluziilor academice ale lui Haddad, saudiții au distrus satele din această zonă, contaminând locurile, făcând aproape imposibilă găsirea oricărei dovezi arheologice clare.

Thorvaldsen observă că membrii adunării deveniseră mai atenți, iar lui Hermann îi crescuse încrederea de sine.

— Mai este ceva. În tot Vechiul Testament, Iordanul este numit cu termenul ebraic *yarden*. Însă nicăieri acest termen nu este descris ca fiind un râu. Cuvântul înseamnă de fapt „a coborî, o cădere în pământ”. Și totuși, traduceri

descriu una după alta Iordanul ca pe un râu, iar trecerea sa este un eveniment spectaculos. Râul palestinian Iordan nu este un curs de apă important. Locuitorii ambelor maluri l-au trecut cu barca de-a lungul secolelor. Însă aici – și arată munții care tăiau harta de-a lungul – se află Versantul Arabiei de Vest. E imposibil de traversat, în afară de zonele în care se întâlnesc lanțurile muntoase, și chiar și acolo este dificil. De fiecare dată când în Vechiul Testament se pomeneste despre Iordan, geografia și povestirea se potrivesc doar cu ceea ce se află aici, în Arabia Saudită.

— Iordanul este un versant muntos?

— Nici o altă traducere din ebraica veche nu ar avea sens. Examină chipurile celor care se uitau la el cu atenție și continuă: Numele locurilor sunt lăsate moștenire ca niște tradiții sacre. Numele vechi supraviețuiesc în memoria oamenilor, și, de obicei, se regăsesc și mai târziu. Haddad a descoperit că acest lucru este în special adevărat în Asir.

— Nu au fost descoperite nici un fel de dovezi care să lege Palestina de Biblie?

— Au fost niște descoperiri. Însă nici una dintre inscripțiile dezgropate nu dovedește nimic deocamdată. Stela moabită găsită în 1868 vorbește despre războaiele dintre Moab și Israel, așa cum au fost menționate în împărați. Un alt artefact descoperit pe Valea Iordanului în 1993 afirmă același lucru. Însă nici unul nu spune unde se afla Israelul. În Împărați se spune că armatele Israelului, ale lui Iuda și ale lui Edom au mășăluit șapte zile în deșertul fără apă. Însă valea adâncă a Palestinei, care este considerată ca fiind acel deșert, nu se străbate în mai mult de o zi și conține o grămadă de apă. Acum, cuvintele lui Hermann curgeau neîntrerupt, ca și cum ar fi ținut adevărul prea mult timp în interiorul său. Nici măcar o singură rămășiță a Templului lui Solomon nu a mai rămas. Nimic nu s-a găsit niciodată, deși în Împărați se spune că folosise „pietre mari, mărețe și cioplite”. Oare n-ar fi supraviețuit nici măcar un bloc de piatră? Hermann ajunsese la subiect. Ce se întâmplă de fapt? Erudiții au permis ca preconcepțiile lor să le influențeze interpretările. Ei voiau ca Palestina să fie pământul de baștină al evreilor din Vechiul Testament, așa că au folosit orice mijloace pentru a obține acest lucru. Realitatea este însă foarte diferită. Arheologia a dovedit, într-adevăr, faptul că Palestina din Vechiul Testament era populată de oameni care trăiau în cătune sau în orașele, în special mici fermieri, cu foarte puțină cultură. Era o societate rustică, nu ca israelienii foarte ascuțiți la minte din epoca de după Solomon. Acesta este un fapt științific.

— Cum spune psalmul? Întrebă un membru. „Adevărul răsare din pământ”¹³.

— Și ce vreți să faceți? Întrebă cineva.

Hermann aprecie vizibil întrebarea.

— În ciuda refuzului saudiților de a permite orice cercetare arheologică, Haddad considera că încă existau dovezi care să susțină teoria sa. În prezent, încercăm să găsim acele dovezi. Dacă teoria lui poate fi dovedită – măcar atât cât să se pună sub semnul întrebării validitatea promisiunilor din Vechiul Testament -, gândiți-vă la consecințe! Nu numai Israelul, dar și Arabia Saudită s-ar destabiliza. Și toți am fost deranjați de corupția aceluia guvern. Imaginați-vă ce ar face radicalii musulmani! Locul lor cel mai sacru să fie pământul biblic al evreilor? Ar fi o chestiune similară cu Muntele Templului din Ierusalim, unde toate cele trei

¹³ Biblia, Psalmii 85:11. (n. tr.)

mari religii ale lumii își revendică obârșia. Acel loc a produs numai haos timp de mii de ani. Haosul din vestul Arabiei va fi la fel, incomensurabil.

Thorvaldsen stătuse destul locului, fără să zică nimic. Se ridică în picioare.

— Nu se poate să crezi că aceste revelații, chiar dacă vor fi dovedite, vor avea efecte de o asemenea amplitudine. Sigur mai este ceva, care a stârnit atât de mult interesul Comitetului Politic!

Hermann se uită la el cu un dispreț pe care numai ei doi îl înțeleseseră. Cercul acționase asupra lui Cotton Malone, răpindu-i fiul. Acum acționase și el asupra lui Hermann. Desigur, Scaun-Albastru nu ar arăta niciodată pe față o asemenea slăbiciune. Thorvaldsen își jucase cu înțelepciune atuul aici, la adunare, unde Hermann trebuia să fie prudent. Însă ceva îi spunea că austriacul mai avea încă o carte de jucat. Iar zâmbetul care curba buzele subțiri ale bătrânului îl făcu pe Thorvaldsen să se oprească din vorbit.

— Așa e, Henrik. Mai este un aspect. Unul care îi introduce și pe creștini în luptă.

CAPITOLUL 58

Viena

Ora 22:50

Alfred Hermann închise ușa către apartamentul său particular și își scoase roba și medalionul de la gât. Greutatea lor combinată îi apăsa membrele obosite. Întinse hainele de-a lungul patului, încântat de adunare. După trei ore, membrii începuseră în cele din urmă să înțeleagă. Planul ordinului era atât grandios, cât și ingenios. Acum nu mai trebuia decât să-și susțină explicația cu dovada care urma să apară.

Numai că începuse să se îngrijoreze.

Nu mai auzise nimic de la Sabre de prea mult timp.

Neliniștea îi făcea stomacul ghem. Senzația nu-i era familiară. Pentru a-și recăpăta avântul, își devansase intenționat programul. Aceasta putea să fie ultima lui sarcină ca Scaun-Albastru – durata exercitării acestei funcții se apropia de final. Ordinul Lânii de Aur își propusese să se ocupe de oportunități și de succese. Multe guverne fuseseră schimbate, unele fuseseră chiar răsturnate, astfel încât grupul să prospere. Ceea ce plănuise el putea foarte bine să-i pună pe câțiva pe brânci, poate chiar pe americani, dacă-și juca mâna cu pricepere.

Știuse că Thorvaldsen putea fi o problemă, de aceea îi ceruse lui Sabre să pregătească un dosar financiar. Pe când stătea în Schmetterlinghaus cu o zi în urmă, urmărindu-l pe Sabre cum accepta sarcina sânguincios, nu se așteptase ca Thorvaldsen să fie atât de agresiv. Se cunoșteau de mult timp. Nu erau neapărat prieteni apropiați, dar măcar erau compatrioți. Și totuși, cumva, danezul își dăduse imediat seama că fusese o strânsă legătură între ce se întâmplase în Copenhaga, el și ordin. Nu se așteptase să rămână urme care să ducă la el. Iar acest lucru îl făcu să se întrebe în legătură cu Sabre. Cât de imprudent fusese acesta? Sau făcuse asta intenționat?

Îi trecură prin minte avertismentele lui Margarete privitoare la Sabre. „Prea multă libertate. Prea mare încredere.” De ce nu-l sunase acolitul său? Ultimul lucru pe care-l știa era că Sabre plecase la Londra prin Rothenburg, pentru a-l găsi pe George Haddad. Încercase în repetate rânduri să-l sune, însă fără succes. Avea nevoie de Sabre, aici, acum.

Se auzi o bătaie ușoară în ușă. Se duse și deschise.

— A sosit vremea să mai discutăm, îi spuse Thorvaldsen.

Fu de acord. Thorvaldsen intră și închise ușa.

— Nu se poate să vorbești serios despre toate astea, Alfred. Ai măcar idee ce ar putea stârni planurile tale?

— Vorbești ca un evreu, Henrik. Asta-i defectul tău. Ești orbit de presupusele promisiuni ale lui Dumnezeu. Sau, cum spuneți voi, de *dreptul* vostru.

— Vorbesc ca o ființă umană. Cine știe dacă Vechiul Testament este corect? Eu, unul, n-am nici cea mai vagă idee. Însă lumea islamică nu va tolera nici măcar sugestia că tărâmul lor sfânt a fost pătat de iudaism. Vor reacționa violent.

— Saudiților, spuse el, li se va da șansa de a negocia înainte ca orice informație să fie făcută publică. Așa lucrăm noi, știi doar. Violența va fi greșeala lor, nu a noastră. Scopul nostru nu este decât profitul. Comitetul Politic crede că

pot fi obținute multe concesii economice importante în beneficiul membrilor noștri. Și eu sunt de acord cu asta.

— Asta-i nebunie curată! afirmă Thorvaldsen.

— Și ce ți-ai propus să faci?

— Ceea ce trebuie.

— Nu ai tăria necesară acestei lupte, Henrik!

— S-ar putea să ai o surpriză!

Hermann se întrebă ce voia să spună, așa că hotărî să arunce o provocare.

— Poate că ar trebui să te preocupe mai mult propria situație! Ți-am verificat situația financiară. Niciodată nu mi-am dat seama cât de fragilă poate fi o afacere bazată pe sticlă. Adelgade Glasvaerker a ta depinde de mulți factori volatili pentru succesul ei.

— Și crezi că i-ai putea influența?

— Sunt foarte sigur că pot crea niște probleme.

— Veniturile mele sunt comparabile cu ale tale.

— Numai că tu pui preț pe reputație, zise el zâmbind. Ar fi de neconceput ca una dintre companiile tale să fie percepută ca un eșec.

— N-ai decât să încerci, Alfred!

Își dădu seama că amândoi dețineau miliarde de euro, acumulate mai ales de către strămoșii lor, fiecare dintre ei fiind acum doar un servitor credincios. Și nici unul nu era prost.

— Nu uita, spuse Thorvaldsen, că fiica ta e în mâinile mele!

— Iar eu vă am pe tine și pe băiat, replică ridicând din umeri.

— Chiar așa? Ai fi în stare să riști viața fiicei tale?

Hermann nu se hotărâse ce răspuns să-i dea, așa că întrebă:

— E vorba despre Israel? Știu că te consideri un mare patriot.

— Și eu știu că tu ești un bigot!

Hermann fu zguduit de un val de mânie.

— Niciodată nu mi-ai vorbit așa până acum! izbucni el.

— Întotdeauna am știut ce simți, Alfred. Antisemitismul tău este evident. Încerci să-l ascunzi - de altfel, există mai mulți evrei în ordin -, dar e limpede.

— Religia ta este o problemă, și întotdeauna a fost așa, spuse Hermann.

Venise vremea să termine cu prefăcătoră.

— Nu mai mult decât creștinismul, răspunse Thorvaldsen și ridică din umeri. Noi doar am renunțat la căile noastre războinice și am privit cum creștinii au ucis mai mult decât se putea imagina în numele Domnului cel înviat.

— Eu nu sunt un tip religios. Știi asta, Henrik. Toate astea sunt legate numai de politică și de profit. Cât despre evreii din ordin de care spuneai, și lor le pasă tot numai de asta. Nici unul nu și-a exprimat opoziția în adunare. Israelul este un impediment în calea progresului. Sioniștii sunt îngroziți de adevăr.

— La ce te refereai când spuneai că și creștinii vor fi implicați?

— Dacă e găsită Biblioteca din Alexandria, există texte care ar putea expune fără echivoc întreaga Biblie și să dezvăluie toate minciunile pe care le-am crezut.

Thorvaldsen nu păru prea convins.

— Cred că-ți dai seama că rezultatul va fi cam greu de obținut.

— Te asigur, Henrik, m-am gândit la fiecare aspect.

— Unde este Gheare-de-Vultur?

— Te descurci foarte bine, spuse Hermann, și-i aruncă danezului o privire aprobatoare. Numai că nu este sub controlul tău.

— Ci doar al *tău*.

— Nu poți câștiga, continuă Hermann, hotărându-se să-și spună clar punctul de vedere. O ai pe fiica mea în mâinile tale, dar asta nu mă va opri!

— Poate trebuie să mă fac mai bine înțeles. Familia mea a suportat ocupația nazistă a Danemarcei. Mulți dintre ei au fost uciși, și noi am ucis mulți nemți la rândul nostru. Am înfruntat provocare după provocare. Mie, personal, nu-mi pasă de Margarete. Este o femeie arogantă, răsfățată și nu prea inteligentă. Prietenul meu Cotton Malone, fiul său și pământul meu natal sunt singurele lucruri care mă preocupă acum. Dacă va trebui s-o omor, atunci așa voi face.

Hermann își făcuse griji în legătură cu posibile amenințări din afară, dar problema cea mai mare apăruse acum din interior. Acest om trebuia să se liniștească. Măcar pentru o perioadă.

— Aș putea să-ți arăt ceva.

— Trebuie să oprești această nebunie!

— Miza este mult mai mare decât dezvoltarea intereselor noastre de afaceri.

— Atunci arată-mi!

— O să aranjez acest lucru.

CAPITOLUL 59

Maryland
Ora 16:50

Stephanie stătea pe locul din spate al unui Chevrolet Suburban, iar Cassiopeia se afla alături de ea. Trecuseră de poarta principală fără să oprească, mașina de teren mergând încetitor pe lângă gărzile înarmate. Merseseră de la Washington spre nord, înspre zona aspră de provincie din Maryland. Înțelesese rapid care era destinația lor: Camp David, casa de weekend a președintelui.

După ce trecu de mai multe gărzi și de încă un punct de control, automobilul opri în fața unei cabane elegante din lemn, înconjurată de copaci, având de jur împrejur o verandă acoperită. Coborâră din mașină întâmpinate de aerul răcoros al după-amiezii. Agentul de la Serviciul Secret care le întâmpinase în muzeu făcu un semn din mână, și ușa de la intrare se deschise.

Președintele Robert Edward Daniels Jr. ieși din cabană.

Stia că președintele nu-și folosea niciodată numele de botez. Mai demult adoptase porecla *Danny*. Danny Daniels era o ființă cu spirit gregar, cu o voce baritonală răsunătoare, și fusese binecuvântat de Dumnezeu cu abilitatea de a câștiga alegerile. Activase timp de trei mandate ca guvernator și un mandat ca senator, înainte de a candida la președinție. Realegerea lui, cu un an în urmă, pentru un nou mandat venise de la sine.

— Stephanie, ce bine că ai venit, spuse Daniels, în timp ce cobora în grabă treptele de la verandă. Președintele era îmbrăcat cu blugi și cu o cămașă de postav, iar în picioare avea o pereche de cizme.

Ea își adună curajul și înaintă.

— Am avut de ales?

— Nu tocmai. Dar tot e bine că ai venit. Ai avut niște probleme în ultima vreme, așa mi s-a spus.

Daniels adăugă și un hohot de râs, dar ea n-avea chef de glume, nici măcar din partea conducătorului lumii libere.

— Mulțumită oamenilor dumneavoastră.

El își ridică brațele, ca și cum s-ar fi predat.

— Lasă, asta rămâne de văzut. Nici măcar n-ai auzit ce am de spus. Și noua ta înfățișare? Părul, hainele. Îmi place! Fără să-i acorde timpul de a răspunde, se întoarse spre Cassiopeia. Dumneata trebuie să fii domnișoara Vitt. Am auzit o mulțime de lucruri despre dumneata! Ai o viață fascinantă! Iar castelul acela pe care îl reconstruiești în Franța? Mi-ar plăcea să-l văd.

— Trebuie să veniți atunci, am să vi-l arăt!

— Mi s-a spus că îl restaurezi pentru a arăta exact cum era când a fost construit, acum șase sute de ani. Uimitor!

Stephanie înțelese că Daniels îi trimitea un mesaj. Ele se aflau aici, aduse de el, iar el era extrem de bine informat, așa că fruntea sus! Bun. Sosise vremea să vadă unde ducea toată treaba asta.

— În ciuda a ceea ce crezi tu, Stephanie, spuse Daniels, nu sunt un tâmpit.

Se așezaseră pe veranda din fața cabanei, fiecare pe câte un balansoar din lemn, cu spătarul înalt. Daniels îl balansa puternic pe al său, iar scândurile din podea scârțâiau sub greutatea trupului său solid, înalt de aproximativ un metru nouăzeci.

— Nu cred că v-am spus vreodată că sunteți un tâmpit, zise ea.

— Tata obișnuia să-i spună mamei că niciodată nu-i zisese în față că era o curvă. Îi aruncă o privire. Ceea ce era adevărat, desigur.

Ea nu spuse nimic.

— Am avut ceva dificultăți să te scot din muzeul acela. Este unul dintre locurile mele favorite. Sunt pasionat de avioane și de spațiu. Am studiat totul despre ele când eram mai tânăr. Asta-i grozav când ești președinte. Poți să te duci și să asisti la o lansare oricând îți dorește inima. Președintele își încrucișă picioarele și se lăsă pe spate în balansoar. Am o problemă, Stephanie. Una gravă.

— Și credeți că eu n-am destule? Sunt șomeră și, conform spuselor consilierului dumneavoastră adjunct pe probleme de securitate națională, sunt și arestată. Și nu *dumneavoastră* sunteți cel care m-ați concediat?

— Ba da. Larry mi-a cerut asta, și eu am fost de acord. Numai că trebuia să facem asta pentru ca tu să te afli acum aici.

— Chiar mă întrebam, sări Cassiopeia. Însă acum știu. Lucrați cu israelienii, nu-i așa? Tot încercam să pun lucrurile cap la cap, și abia acum au căpătat sens. Au venit la dumneavoastră.

— Mi s-a spus că tatăl dumitale a fost unul dintre cei mai inteligenți oameni din Spania. A construit un imperiu financiar din nimic. Pe care îl conduci dumneata acum.

— Nu e chiar punctul meu forte.

— Numai că am auzit că ești o trăgătoare excelentă, foarte curajoasă, cu un IQ de geniu.

— Iar pe moment mă aflu în mijlocul unei mari încurcături politice.

— Da, o mare încurcătură, spuse Daniels, și ochii îi sclipiră de amuzament, chiar asta avem aici. Și ai dreptate, Israelul chiar m-a contactat. Sunt foarte iritați din cauza lui Cotton Malone.

Stephanie știa că Daniels îi ținea partea lui Malone. Cu doi ani în urmă, Malone fusese implicat într-un proces de omucidere în Mexico City, unde victima, un supraveghetor DEA¹⁴, fost coleg de cameră cu Daniels în facultate, fusese ucis lăsându-se să se înțeleagă clar că fusese executat. El îl trimisese pe Malone pentru a obține o condamnare, însă, în timpul unei pauze de masă, acesta fusese prins într-un foc încrucișat în urma căruia muriseră atât procurorul american, cât și fiul lui Henrik Thorvaldsen. Malone îi împușcase pe atacatori și venise acasă cu un glonț în umăr, însă obținuse condamnarea. Când dorise să se retragă înainte de termen ca răsplată pentru tot ce făcuse, Daniels îi aprobase personal ieșirea din serviciul militar.

— Dar dumneavoastră, domnule? întrebă ea. Și dumneavoastră sunteți iritat din cauza lui Malone?

— *Dumneavoastră*? E pentru prima oară când mi te adresezi așa. Am observat că, de câte ori ne-am întâlnit, niciodată nu ai folosit acest termen.

— Nu mi-am dat seama că-mi acordați atâta atenție.

— Stephanie, acord mare atenție multor lucruri. De exemplu, chiar cu puțin timp în urmă, Cotton Malone a sunat la Magellan Billet. Bineînțeles, tu erai ocupată, așa că telefonul lui a fost redirectionat către Brent Green, din ordinul personal al procurorului general.

— Credeam că Daley e la conducere.

— Și eu credeam la fel. De ce ar fi făcut Green asta?

— Dar de unde știți că a făcut-o? întrebă Cassiopeia.

¹⁴ *Drug Enforcement Administration* - Serviciul de Combatere a Drogurilor, un sector al Departamentului de Justiție al Statelor Unite. (n. tr.)

— Telefoanele lui sunt ascultate.

Oare Stephanie auzise bine?

— I-ați pus microfoane la telefoane?

— Sigur că da! Lui și altor câteva persoane. Și da, și lui Larry Daley.

O trecu un fior de nesiguranță, și își forță mintea să se concentreze. Acest joc de puzzle părea să aibă o grămadă de piese.

— Stephanie, am muncit toată viața ca să ajung aici. Este o poziție de unde o persoană poate să facă într-adevăr ceva. Și m-am descurcat bine. Șomajul are nivelul mai scăzut acum decât a avut vreodată în ultimii treizeci de ani. Nu există inflație. Dobânzile sunt modeste. Ba chiar, acum doi ani, am insistat pentru reducerea unui impozit.

— Cu Larry Daley trăgând congresul de lanț. Destul de greu de pierdut în asemenea circumstanțe, comentă Stephanie.

O fi fost acest bărbat președintele, dar, pe moment, nivelul ei de tolerare a prostelii pe față era mult sub zero.

Daniels se balansa în liniște, uitându-se înspre pădurea deasă.

— Îți amintești de *Rocky III*?

Ea nu răspunse.

— Mi-au plăcut mult filmele alea. Rocky era mereu bătut până la punctul de a pierde, apoi se auzea muzica aceea grozavă, cu trompete și altele asemenea. El vedea apoi totul foarte limpede, își făcea avânt o clipă, apoi îl snopea în bătaie pe adversarul său.

Ea ascultă amuzată.

— În *Rocky III*, el a descoperit că Mickey, antrenorul său, îi aranja meciuri ușoare, victorii sigure. Erau numai bune pentru ca Rocky să-și păstreze titlul și să nu fie rănit. Stallone a jucat grozav în asta. El voia să se bată cu Domnul T, dar Mickey spunea nu, te va omorî. Rocky s-a înfuriat când și-a dat seama că era posibil să nu fi fost atât de bun pe cât se credea. Desigur, Mickey a murit, și Rocky l-a învins pe Domnul T. Cuvintele președintelui erau încărcate de respect. Daley este Mickey al meu, spuse el aproape în șoaptă. El mi-a aranjat meciurile. Iar eu sunt ca Rocky: nu-mi place acest lucru.

— Și nu știți? întrebă ea.

El clătină din cap cu un amestec ciudat de iritare și de curiozitate.

— Încercam eu însumi să-l prind când am descoperit că și tu-l investigai. Faptul că ai folosit o prostituată a arătat că ești plină de imaginație. Oamenii mei nu au fost la fel de creativi. Trebuie să-ți spun că, în momentul în care am fost informat, părerea mea despre tine s-a schimbat radical.

— De unde știți că eu mă ocupam de asta? se interesă ea.

— Oamenii mei sunt foarte pasionați de înregistrări cu microfoane și de filmări. Așa că au ascultat și au privit. Stiam și noi de stickurile de memorie. Și știam și de ascunzătoare, așa că nu făceam decât să așteptăm momentul potrivit.

— Investigația respectivă a avut loc cu luni de zile în urmă. De ce nu ați acționat împotriva lui?

— Dar tu de ce n-ai făcut-o?

Răspunsul ei era evident:

— Eu nu-l pot da afară, pe când dumneavoastră puteți.

Daniels își propti ambele picioare în podea și începu iar să se balanseze.

— Scandalul este un lucru neplăcut, Stephanie. Nu este nimeni în această țară care să creadă că eu n-am știut nimic din ce făcea Daley. Trebuia să-l îndepărtez, dar fără să las urme.

— Deci Daley trebuia s-o facă singur, spuse Cassiopeia.

Daniels se întoarce înspre ea.

— Așa ar fi fost de preferat. Numai că Larry s-a specializat în tehnica supraviețuirii. Și, trebuie să recunosc, e bun la asta.

— Cu ce vă are la mână? Întrebă Stephanie.

Îndrăzneala ei păru mai degrabă să-i facă plăcere decât să-l enerveze.

— În afară de pozele compromițătoare în care apar alături de o capră, nu prea mai este nimic altceva.

— Trebuia să întreb, replică ea zâmbind.

— Da, trebuia. Acum văd de ce lumea vorbește despre tine așa, Stephanie. Poți fi exasperantă! Dar ce-ar fi să revenim la întrebarea mea, pe care nici una din voi nu pare să o considere că este importantă? De ce a vrut Brent Green să vorbească direct cu Cotton?

Ea își aminti ce-i spusese Daley în muzeu.

— Daley mi-a spus că Brent se străduiește să ajungă vicepreședinte.

— Ceea ce ne aduce la scopul acestei întâlniri. Daniels să lăsă pe spate și începu din nou să se balanseze. Îmi place să joc rolul de băiat bun. Asta este din cauza educației primite la țară, în zonele deluroase din Tennessee, unde am copilărit. Este unul dintre motivele pentru care îmi place atât de mult Camp David – îmi amintește de acasă. Numai că acum a sosit vremea să fiu din nou președinte. Cineva a accesat dosarele noastre secrete și a reușit să arunce o privire la Conexiunea Alexandria. Apoi au lăsat să se scurgă acea informație către două guverne străine, și ambele sunt foarte agitate acum. Israelienii sunt foarte supărați. Da, public sună ca și cum am fi unul la beregata celuilalt. Numai că în particular îmi place de indivizii ăștia. Nimeni, și insist, *nimeni* nu își va bate joc de Israel cât timp eu sunt pe fază. Din păcate, există câțiva în această administrație care gândesc exact contrariul.

Ea ar fi vrut să-l întrebe cine, dar se hotărî să-l lase să vorbească.

— Ceva s-a pus în mișcare, și a început în momentul în care a fost răpit băiatul lui Cotton Malone. Din fericire, acești indivizi habar n-au avut cu cine aveau de-a face – mă refer la Malone. O să le dea de lucru. Ceea ce ne oferă nouă șansa de a scoate lucrurile la lumină. Unul dintre unchii mei obișnuia să spună: „Vrei să omori șerpi? Nimic mai simplu. Dai foc la o tufă și aștepți ca ei să iasă afară. Apoi le poți tăia capetele”. Asta vom face și noi aici.

— Așa cum spuneam, domnule președinte, interveni Cassiopeia clătinând din cap, ceea ce aveți aici este o mare încurcătură. Am avut de-a face cu aceste lucruri numai o zi sau două, însă nu am nici cea mai vagă idee cine spune adevărul.

— Și mă incluzi și pe mine aici?

— Și pe dumneavoastră, răspunse Cassiopeia, și ochii ei de smarald deveniră mai mici.

— Asta-i bine. Trebuie să fiți suspicioase. Vocea sa exprima sinceritate. Numai că am nevoie de ajutorul vostru. De aceea te-am concediat, Stephanie. Aveai nevoie de libertate de mișcare. Acum o ai.

— Și ce să fac?

— Să-l găsești pe trădătorul meu!

CAPITOLUL 60

Viena

Ora 23:20

Thorvaldsen îl conduse pe Gary de la etajul al doilea al castelului la parter. Nu mai avea nici o veste de la Alfred Hermann de când avusese cu el acea scurtă conversație. Gary petrecuse seara împreună cu alți câțiva oaspeți. Doi membri își aduseseră copiii adolescenți, iar Hermann aranjase ca aceștia să cineze în sera din spatele conacului.

— A fost extraordinar! spuse Gary. Fluturii aterizau fix pe farfurie!

Thorvaldsen vizitase Schmetterlinghaus în repetate rânduri, și i se păruse și lui fascinant. Se gândise chiar să facă și el un astfel de amplasament la Christiengade.

— Sunt ființe remarcabile care necesită o mare grijă.

— Arăta ca o pădure tropicală!

Nici unul din ei nu putea să doarmă. Gary părea a fi și el o pasăre de noapte. Așa că se îndreptară spre biblioteca lui Hermann. Thorvaldsen auzise mai devreme că Scaun-Albastru intenționa să aibă o întrunire cu membrii Comitetului Economic. Discuțiile respective aveau să dureze o vreme, ceea ce i-ar fi oferit lui timpul necesar pentru a citi și a se pregăti. Adunarea de a doua zi urma să fie hotărâtoare. Dezbaterile trebuiau să fie precise și la obiect. Toată lumea urma să plece duminică. Adunarea nu era niciodată o chestiune de durată. Personalul și comitetele selectau numai problemele care necesitau un vot colectiv. Acestea erau apoi prezentate, discutate și rezolvate, iar activitatea ordinului era organizată pentru lunile următoare, până în primăvară.

Așa că trebuia să fie pregătit.

Biblioteca imensă se întindea pe două etaje și era plină de panouri lucioase din lemn de nuc. Un șemineu din marmură neagră flancat de figurine în stil baroc și de o tapiserie franțuzească domina unul dintre pereți. Rafturile încastrate în pereți îi acopereau pe ceilalți trei de sus până jos, camera fiind încoronată cu un tavan artistic care o făcea să pară deschisă către cer. Niște scări în spirală duceau la rafturile de sus. Apucă balustrada netedă din fier și urcă treptele înguste.

— Ce căutăm aici? întrebă Gary când ajunseră sus.

— Vreau să citesc ceva.

Știa podiumul din biblioteca lui Hermann, pe care era expusă o Biblie magnifică. Hermann se lăudase că ediția era una dintre primele tipărite. Thorvaldsen se apropie de tomul străvechi și îi admiră coperta împodobită cu un ornament foarte complicat.

— Biblia a fost prima carte creată când s-au perfecționat tipografiile în secolul al XV-lea. Gutenberg a editat mai multe Biblii. Aceasta este una dintre ele. Așa cum ți-am spus și mai devreme, ar trebui s-o citești.

Gary se uită la carte, și Thorvaldsen își dădu seama că băiatul nu putea să-i aprecieze semnificația, așa că-i spuse:

— Aceste cuvinte au modificat cursul istoriei umane. Au schimbat dezvoltarea socială a omenirii și au modelat sistemele politice. Aceasta și Coranul ar putea fi cele mai importante două cărți de pe planetă.

— Cum ar putea niște cuvinte să fie atât de importante?

— Nu sunt simple cuvinte, Gary. Este vorba despre ceea ce facem cu ele. După ce Gutenberg a început tipărirea în masă, cărțile s-au răspândit rapid peste tot. Nu erau ieftine, dar prin anul 1500 erau destul de obișnuite. Accesul la informație însemna diferențe de opinii, discuții mai documentate, critici mai extinse la adresa autorităților. Informațiile au schimbat lumea, au făcut-o diferită. Arată înspre Biblie. Iar această carte este cea care a schimbat totul. Îi deschise coperta cu grijă.

— Ce limbă este aceasta? întrebă Gary.

— Latină.

Îi analiză rapid indicele.

— Știi latină?

Zâmbi când auzi tonul neîncrezător.

— Am învățat latina pe când eram copil. Îl bătu pe băiat prietenește pe piept. Și tu ar trebui s-o înveți.

— Și ce aş face dacă aş învăța-o?

— În primul rând, ai putea citi această Biblie. Arată spre indice: treizeci și nouă de cărți. Evreii slăvesc în special primele cinci: Facerea, Ieșirea, Leviticul, Numerii și Deuteronomul. Toate spun povestea poporului străvechi al Israelului, de la crearea lumii, trecând prin Marele Potop, exodul din Egipt, rătăcirile prin deșert, până la poruncile dăruite lui Moise în Sinai. O poveste destul de lungă.

Știa că pentru evrei acele cărți însemnau foarte mult, așa cum era și următoarea diviziune, a profeților – Iosua, Cartea Judecătorilor, Samuel și Împărații – care spuneau din nou povestea israelienilor de la trecerea râului Iordan până la cucerirea Canaanului, dezvoltarea și decăderea numeroaselor lor împărății și eliberarea lor din mâinile asirienilor și ale babilonienilor.

— Se presupune, îi spuse el lui Gary, că aceste cărți ne spun cum s-a desfășurat istoria pentru oamenii Israelului, cu mii de ani înainte de Hristos. Ei au fost un popor al cărui destin era legat direct de Dumnezeu și de promisiunile Lui față de ei.

— Dar asta a fost cu foarte mult timp în urmă, nu?

— Acum patru mii de ani, răspunse el încuviințând din cap. Și totuși, arabii și evreii s-au războit unii cu alții încă de atunci, încercând să dovedească cine are dreptate. Răsfoi încet paginile Facerii și găsi pasajul pe care venise să-l studieze. „Deci a zis Domnul către Avram, după ce s-a despărțit Lot de dânsul: «Ridică-ți ochii și, din locul în care ești acum, caută spre miazănoapte, spre miazăzi și răsărit și spre mare. Că tot pământul, cât îl vezi, ți-l voi da ție și urmașilor tăi pentru vecie»„. Făcu o pauză. Aceste cuvinte i-au costat milioane de vieți.

Citi din nou în gând cele șase cuvinte care erau cele mai importante.

— Ce este? întrebă Gary.

Îl privi pe băiat. De câte ori Cai nu-l întrebese același lucru? Fiul său nu numai că practicase credința lor, dar învățase și latina și citea din Biblie. Fusese un tânăr de treabă. O altă victimă a violenței fără sens.

— Adevărul este important, spuse el, mai mult pentru sine decât pentru Gary.

„Din locul în care ești acum.”

— Mai ai vești despre tata? întrebă Gary.

— Nici o vorbă, spuse uitându-se la băiat și clătinând din cap. S-a dus să caute ceva asemănător cu ceea ce ne înconjoară, o bibliotecă. Una care ar putea deține cheia către înțelegerea cuvintelor biblice.

Un zgomot care venea de dedesubt îi atrase atenția. Ușa bibliotecii se deschise, și se auziră voci. Recunoscu una dintre ele, pe a lui Alfred Hermann. Făcu un semn, și se retraseră în locul în care rafturile de sus erau întrerupte de nișa ferestrei. Jos lumina venea slab de la niște veioze, iar în balconul de sus – de la aplicile încastrate în tavan. Îi făcu semn lui Gary să nu spună nimic. Băiatul încuviință din cap. Ascultă. Celălalt vorbea în engleză. Era american.

— E important, Alfred. De fapt, a depășit stadiul de important, e deja vital!

— Sunt conștient de situația ta, replică Hermann, dar nu e mai vitală decât a noastră.

— Malone e în drum spre Sinai. Spuneai că va fi bine.

— Și va fi. Pot să-ți ofer niște coniac?

— Încerci să mă calmezi?

— *Încerc* să-ți ofer niște coniac.

Îi făcu semn lui Gary să stea nemișcat, în timp ce el se strecură din nișă, ca să riște o privire dincolo de balustradele bogat ornamentate. Alfred Hermann stătea în picioare dedesubtul lor, turnând dintr-o carafă. Alături de el se afla un bărbat mai tânăr, cam de vreo cincizeci de ani, îmbrăcat într-un costum închis la culoare. Pe cap avea un smoc gros de păr blond, ca o coroană. Proaspăt bărbierit, avea un chip angelic – o înfățișare potrivită unui portretist sau unui actor.

Ceea ce nu era prea departe de adevăr.

Thorvaldsen îl cunoștea pe acest bărbat.

Era vicepreședintele Statelor Unite.

CAPITOLUL 61

Camp David, Maryland

Stephanie înregistrează cuvintele președintelui.

— Cum adică să-l găsesc pe trădătorul *dumneavoastră*?

Daniels o privi încurcat.

— Cineva din acest guvern se joacă cu mine. Își promovează propria politică, își urmează propriile țeluri, crezând că sunt ori prea leneș, ori prea patetic, ori prea prost ca să pricep. Ei bine, nu trebuie să fii un geniu ca să-ți dai seama cine e capul. E vorba despre vicepreședinte, despre care credeam că-mi este loial. Este un individ ambițios.

— Domnule președinte, spuse ea.

— Și asta o folosești pentru prima dată! „Domnule președinte.” Poate că facem niște progrese în relația noastră!

— Am avut rezervele mele în ce vă privește pe dumneavoastră și această administrație.

— Asta-i problema cu birocrății de carieră. Noi, politicienii, venim și plecăm. Dar voi stați, stați și iar stați. Ceea ce înseamnă că aveți o mulțime de oameni cu care să faceți comparația. Din nefericire pentru mine, Stephanie, se pare că ai dreptate în această privință. Sunt înconjurat de trădători. Vicepreședintele meu vrea această poziție atât de mult, încât nu mai poate să aștepte. Și, ca s-o obțină, e gata să facă pact cu diavolul. Daniels făcu o pauză, iar ea nu-i întrerupse gândurile. Adică cu Ordinul Lânii de Aur, continuă el.

Oare auzise bine?

— Se află acolo chiar acum. Se întâlnește cu șeful acestuia, un individ pe nume Alfred Hermann.

Îl subestimase serios pe Danny Daniels. La fel ca pe Brent Green. Ambii erau foarte bine informați. Cassiopeia se balansa în scaun, dar Stephanie observă că și ea asculta cu atenție. Îi povestise Cassiopeei despre ordin.

— Și tata a fost membru, spuse Cassiopeia.

Acest lucru nu-l menționase mai devreme, când discutaseră.

— Mulți ani la rând el și Henrik se duceau împreună la întâlniri. Am hotărât să nu mai fiu membră după moartea lui.

— Bine gândit, spuse Daniels. Acel grup a fost cauza mai multor instabilități la nivel global. Și sunt buni, nu lasă urme. Bineînțeles, jucătorii-cheie sfârșesc de obicei prin a muri. Ca orice bandă bine organizată, au un ajutor prețios, un mercenar căruia i se spune Gheare-de-Vultur. Tipic european – un soldat plătit, cu un nume mareț. Ei sunt cei care l-au răpit pe băiatul lui Malone.

— Și abia acum ne spuneți asta?

— Da, Stephanie. Unul dintre avantajele faptului că sunt la conducerea lumii libere este că pot să fac cam tot ce-mi place. Îi aruncă o privire pătrunzătoare. Se întâmplă o mulțime de lucruri aici, și se întâmplă rapid. Din mai multe puncte de vedere. Am făcut tot ce-am putut având în vedere situația.

Ea îl readuse la subiect.

— Ce caută vicepreședintele cu Scaun-Albastru?

— Scaun-Albastru? Mă bucur să văd că și tu ești informată. Speram să fii. Vicepreședintele își vinde propriul suflet. Acel ordin caută, printre alte lucruri,

Biblioteca din Alexandria. Caută dovezi ale unei teorii și, deși consideram bizară toată treaba, se pare că e mai mult decât atât.

— Ce părere au israelienii? întrebă Cassiopeia.

— Ei nu vor să se găsească nimic. Punct. Vor ca lucrurile să rămână așa cum sunt. Se pare că ordinul îi strânge cu ușa pe saudiții din casa regală de zeci de ani, și acum au hotărât să arunce totul în aer, să-i enerveze și pe evrei, și pe arabi. Nu au gândit prost, de fapt. Se știe că și noi facem același lucru. Numai că această situație se va agrava. Fanaticii sunt imposibil de intuit, indiferent ce sunt ei, arabi, israelieni... Făcu o pauză. Sau americani.

— Și ce-ați vrea să fac eu? întrebă Stephanie.

— Hai să-ți mai spun ceva ce nu știi! Cotton l-a mai sunat o dată pe Green. Avea nevoie de o favoare. Așa că Green a aprobat un zbor cu avionul militar pentru Malone, fosta lui soție și încă un bărbat spre Sinai, dacă-ți vine să crezi. Acum sunt pe drum. Presupunerea noastră este că acest al treilea individ este soldatul plătit al ordinului. Malone ceruse și o verificare a acestuia de la Green, pe care, apropo, procurorul general a preferat s-o ignore. Nu a făcut nici o investigație, nimic. Așa că am verificat noi. Numele pe care l-a dat Cotton este James McCollum. Descrierea nu se potrivește, dar un tip cu acest nume s-a retras din armată, Forțele Speciale, iar acum este un mercenar care lucrează pe cont propriu. Se pare că ar avea CV-ul potrivit ca să fie angajat de ordin, nu crezi?

— Cum de s-a întâlnit cu Malone? întrebă Cassiopeia.

— Nu știu, clătină Daniels din cap, dar mă bucur că e Cotton acolo cu el, nu altcineva. Din păcate, nu putem face nimic pentru a-i fi de folos.

— Am putea pune niște microfoane în avionul care-i va transporta, spuse Cassiopeia.

— În nici un caz, zise președintele clătinând din cap. Nu vreau să aflu toată lumea că suntem implicați. Îi vreau pe trădătorii *mei*! Și, ca să-i găsim, trebuie să lucrăm pe ascuns.

— Iar finaliștii sunt, spuse ea, Larry Daley și Brent Green.

Daniels își lăsă capul într-o parte.

— Câștigătorul acestei întreceri va obține o excursie gratuită direct la închisoarea federală! Asta după ce-i dau personal un șut în fund.

Obiceiul de a da ordine părea să-i fi revenit.

— Voi două sunteți tot ceea ce am la dispoziție pentru a găsi răspunsul la întrebarea zilei. Am permis ca toate aceste lucruri să rămână în mișcare, astfel încât să aveți o șansă. Stephanie, știam că erai pe urmele lui Daley, însă, din fericire, nu ai acționat împotriva lui. Acum trebuie să găsim adevărul *împreună*.

— Chiar credeți că procurorul general e implicat? întrebă Cassiopeia.

— Habar n-am. Brent joacă impecabil rolul de sfânt, și poate chiar este un creștin cu teama de Dumnezeu, care-și cară mereu Biblia cu el. Însă este și un individ care nu vrea să plece dintr-o funcție care-i conferă putere și influență ca să fie doar un consilier de fațadă la o firmă amărâtă de avocatură din Washington. De aceea a rămas și la al doilea mandat. Toată lumea a părăsit corabia, asta după ce și-au înfrumusețat toți CV-urile cu experiența succulentă pe care au avut-o în guvern și după ce și-au încasat banii pentru contactele lor. Nu însă și Brent.

— Mi-a spus că el a lăsat să se scurgă informațiile de la Conexiunea Alexandria, pentru a-l găsi pe trădător, simți ea nevoia să precizeze.

— Hmm, poate că așa a făcut. Nu știu! Ce știu este că însuși consilierul meu adjunct pe problemele de securitate națională a mituit congresul. De asemenea, vicepreședintele meu conspiră împreună cu unul dintre cei mai bogați

oameni din lume. Iar două popoare din Orientul Mijlociu, care în mod normal se disprețuiesc unul pe altul, lucrează acum împreună ca să oprească găsirea unei biblioteci vechi de o mie cinci sute de ani. Ce zici, e de ajuns, Stephanie?

— Da, domnule președinte, am prins ideea.

— Atunci găsiți-l pe trădătorul meu!

— Și cum sugerați să facem acest lucru?

El zâmbi când auzi felul hotărât în care pusese întrebarea.

— M-am gândit la asta destul de mult. Hai să mâncăm ceva, apoi voi două o să trageți un pui de somn! Amândouă arătați terminate. Puteți să vă odihniți aici în siguranță.

— Acest lucru nu poate aștepta până dimineață, spuse ea.

— Ba trebuie să aștepte! Știi cum iese bună mămăliga? Nu se fierbe la foc tare. Se fierbe în ceaun la foc mic. Asta face ca mălaiul aspru să dea gustul acela grozav. Așa că o să lăsăm și noi lucrurile la foc mic câteva ore, apoi vă voi spune la ce m-am gândit.

CAPITOLUL 62

Viena

Thorvaldsen se retrase înapoi spre nișa ferestrei, dar își menținu atenția îndreptată spre conversația de dedesubt. Faptul că vicepreședintele american se afla aici, la castelul lui Hermann, stârnea o mulțime de întrebări noi. Se uită rapid la Gary și duse un deget la buze, făcându-i semn să păstreze liniștea în continuare. Jos se auzi ciocnitul paharelor.

— Pentru prietenia noastră, spuse Hermann.

— Asta-mi place la tine, Alfred. Loialitatea. Nu prea se mai găsește în zilele noastre.

— Probabil că și șeful tău gândește la fel.

— Daniels e un prost, zise celălalt râzând. Are o viziune simplistă asupra vieții și asupra lumii în general.

— Iar despre tine ai spune că ești loial?

— Bineînțeles. Am suferit timp de cinci ani din cauza lui Danny Daniels. Am făcut exact ce dorea, am zâmbit, am transpirat în locul lui, dar nu mai pot suporta. De fapt, *americanii* nu mai pot suporta.

— Sper că timpul nu a fost irosit fără folos.

— Am petrecut cinci ani ca să întemeiez coaliții, să-mi fac prieteni, să-i liniștesc pe inamici. Am tot ce-mi trebuie.

— Cu excepția banilor.

— N-aș spune chiar așa. Am multe promisiuni ca să pot porni lucrurile. Prietenii mei arabi sunt destul de generoși.

— Și ordinul îi apreciază pe cei care îl sprijină. Președintele tău nu s-a arătat prea deschis spre susținerea afacerilor internaționale. Se pare că lui îi plac tarifele fixe, restricțiile comerciale, chestii de genul ăsta.

— Ceea ce este o cu totul altă problemă. Te asigur, sunt multe persoane în Washington care gândesc altfel decât Daniels.

Zgomotele de dedesubt indicau faptul că bărbații se așezau. Thorvaldsen se trase încet mai aproape de balustradă. Hermann stătea pe un scaun, iar vicepreședintele pe una dintre canapele. Amândoi țineau în mână paharele de băutură.

— Israelul încearcă să-și dea seama ce se întâmplă, spuse vicepreședintele. Ei știu că a fost descoperită conexiunea.

— Mi s-a spus, zise Hermann. Am un om care se ocupă de asta acum.

— Seful meu de cabinet mi-a spus că o echipă israeliană de supraveghere a dispărut în Germania și că unul dintre funcționarii Afacerilor Externe a fost găsit mort în Rothenburg, bănuie că vindea informații. O unitate specială de exterminare a fost trimisă la Londra. În mod straniu, Tel Avivul chiar voia ca noi să aflăm acest lucru.

— Din nou, prietene, sunt la curent cu aceste lucruri.

— Atunci ești la curent, cu siguranță, și cu faptul că unul dintre foștii noștri agenți, Cotton Malone, este în drum spre Sinai cu fosta lui soție, dacă-ți poți închipui, împreună cu încă un individ.

Se așternu tăcerea.

— Am fost curioși, spuse vicepreședintele. Așa că amprente de la celălalt tip au fost obținute de pe o balustradă pe care și-a pus mâna, în timp ce urca la bordul unui avion militar în Lisabona. E american, James McCollum. Îl cunoști?

— Se mai numește și Dominick Sabre. Lucrează pentru noi.

— Și, pentru că-mi ești prieten, Alfred, îți voi spune respectuos că astea-s doar gogoși. Am văzut în ochii tăi. Nici măcar nu știai că omul tău se îndrepta spre Sinai.

Din nou se lăsă tăcerea.

— Nu i s-a cerut să mă informeze. Doar rezultatele contează, spuse Hermann într-un târziu.

— Atunci spune-mi ce caută el cu Cotton Malone și dacă tu crezi că o să găsească acea bibliotecă.

— Spuneai ceva despre Sinai. Se află cu certitudine într-un loc în care s-ar putea găsi aceasta. E destul de aproape de Alexandria pentru a face posibil transportul manuscriselor în vremurile de demult și mai e și un loc izolat. Rutele comerciale existau acolo și înainte de Hristos, și după. Faraonii au făcut mine în zonă pentru cupru și turcoaz. Egiptul cunoștea bine Sinaiul.

— Știi multă istorie.

— Cunoașterea este un lucru bun. Mai ales aici.

— Alfred, acesta nu este un exercițiu intelectual, încerc să schimb în mod fundamental politica externă a Americii. Eu și Daniels am luptat mult pentru asta. Acum pot să fac ceva. A sosit vremea să le arătăm arabilor aceeași considerație pe care am oferit-o mereu israelienilor. Și, la fel ca tine, și eu sunt interesat numai de rezultate. Tu și ai tăi umblați după profit. Eu doresc puterea.

— Și noi dorim ca tu să obții această funcție.

— Atunci spune-mi, Alfred, când va muri președintele Statelor Unite?

Thorvaldsen simți furnicături pe spinarea încovoiată când auzi cuvintele vicepreședintelui.

— Mi se pare că a început să-ți placă ideea.

— M-ai convins!

— Și totul este aranjat, spuse Hermann. Excursia neanunțată a lui Daniels la Kabul va avea un final neașteptat.

— Imediat ce va decola, spuse vicepreședintele, voi avea totul confirmat prin mijloacele pe care le-am convenit. Va pleca joia viitoare. Nu știu decât patru persoane despre această călătorie: el, eu și șefii noștri de cabinet. Nici președintele afgan nu e la curent cu sosirea lui. Va fi anunțat exact înainte de a ateriza. Toată povestea este o cascadorie publicitară regizată de cei responsabili cu comunicarea de la Casa Albă. E vorba despre creșterea cifrelor din sondajele de opinie în urma unei vizite senzaționale făcute trupelor americane.

— Proiectilele sunt deja acolo, spuse Hermann. Înțelegerea a fost făcută cu unul dintre principalii adjuncți ai lui bin Laden. Acesta era foarte încântat. Va fi lovitura lor cea mai semnificativă contra Americii, după mai mulți ani. Am mai avut de-a face cu acești diavoli, acționând mereu de la distanță și cu prudență, dar cu rezultate satisfăcătoare.

— Încă îmi mai fac griji. Arabii să-l omoare pe Daniels? Însă prietenii mei din Arabia mi-au spus că majoritatea s-au săturat și ei de bin Laden. Își doresc să-l îndepărteze. Metodele sale învechite fac ca opinia internațională să se schimbe infinit mai greu. Ei nu se pot alia cu noi atâta vreme cât facem numai după cum vrea Israelul. Dar, imediat ce va dispărea Daniels, se va vedea clar schimbarea de politică, iar ei ni se vor alătura în prinderea lui bin Laden.

— Comitetul Politic crede că arabii vor fi mai mult decât deschiși să negocieze.

— Cei din comitet știu despre aceste lucruri? Întrebă vicepreședintele, cu uimire în voce.

— Bineînțeles că nu. Numai că explorează diverse scenarii – unul dintre ele fiind o schimbare a politicii externe americane. De mult ne doream să se întâmple așa ceva.

— Alfred, tu știi ce mă preocupă acum, nu?

— N-o să rămână nici o urmă, îl asigură Hermann râzând. Emisarii obișnuiți să negocieze afacerea cu bin Laden vor fi trimiși săptămâna viitoare la Allah. Omul meu, pe care l-ai menționat mai devreme, se va ocupa personal de această afacere. Nimeni nu va face nici o legătură cu nimeni.

— Ai foarte multă încredere în acest om, spuse vicepreședintele.

— Nu ne-a dezamăgit niciodată.

— E foarte important să nu începă fix acum. Voi fi în Chicago când va pleca președintele. Casa Albă nu va anunța nimic. Vom face să pară ca și cum președintele va fi în Washington, văzându-și de treabă, iar următorul lucru care se va afla va fi apariția lui la știrile din Afganistan. Apoi mă vor ascunde până se va întoarce. Asta e procedura standard după 11 septembrie.

— Ce vei face după ce îi va fi doborât avionul? Întrebă Hermann.

— Voi depune jurământul și voi guverna în următorii trei ani. Apoi voi candida, voi mai obține patru ani, și apoi mă voi retrage.

— Vreau să înțelegi că, dacă vor reuși să găsească biblioteca pierdută, atunci ceea ce ne-am propus *noi* va începe imediat.

— Foarte bine! Cu cât mai repede, cu atât mai bine! Vreau ca Israelul și arabii să fie scoși din joc. Eu îi voi mângâia, tu-i vei lovi. Saudiții vor trebui să negocieze. Nu-și permit să-și lase țara să facă implozie. Și vreau la fel de mult ca tine ca prețul la petrol să scadă. Câțiva dolari barilul ar schimba PIB-ul nostru cu miliarde. Eu voi mobiliza America să răzbune moartea lui Daniels. Nimeni nu mă va putea opri să fac asta! Lumea întreagă ni se va alătura. Arabii vor umbla dintr-o parte în alta, cerșind prietenia cuiva. Atunci va fi clipa când vor urca și ei la bord, și vom învinge cu toții!

— Comitetul Politic consideră că s-ar putea să apară o destabilizare generală.

— Cui îi pasă? Cifrele din sondajele mele de opinie vor ajunge la cer! Nimic nu-i mobilizează mai mult pe americani decât o chestie patriotică. Și eu mi-am propus așa ceva pentru următorii șapte ani. Arabilor le place să negocieze. Ei își vor da seama că a sosit vremea să coopereze, mai ales dacă e în detrimentul Israelului.

— S-ar zice că te-ai gândit bine la toate detaliile!

— Nu m-am mai gândit la nimic altceva în ultimele luni. Am încercat să-l conving pe Daniels să-și schimbe poziția, dar e foarte încăpățânat când e vorba despre Israel. Poporul acela blestemat, la fel de mare cât unele dintre statele americane, ne va ruina pe toți. Și n-am de gând să las să se întâmple așa ceva.

— Data viitoare când ne vom întâlni, vei fi președintele Statelor Unite.

— Alfred, în afară de teroriștii care vor pune în aplicare acest lucru, noi doi suntem singurii oameni de pe această planetă care știu ce va urma. M-am asigurat de acest lucru.

— Și eu am făcut același lucru.

— Așa că hai să facem asta, și apoi să ne bucurăm de răsplată.

CAPITOLUL 63

Hermann încercă să-și facă o părere despre bărbatul din fața lui. Era, într-adevăr, vicepreședintele Statelor Unite, dar nu era diferit de miriada de alți oameni politici pe care-i cumpărase și-i vânduse, bărbați și femei doritori de putere și lipsiți de conștiință. Americanilor le plăcea să se descrie ca fiind deasupra oricăror lucruri de acest gen, dar este greu pentru o persoană să reziste ambiției odată ce i-a gustat cândva potențialul. Bărbatul de aici, din biblioteca lui, în noaptea adunării de iarnă, nu era o excepție. Vorbea despre idealuri politice mărețe și despre schimbări în politica externă, însă dorise de la bun început să-și trădeze țara, președintele și pe el însuși.

Slavă Domnului!

Ordinul Lânii de Aur prospera pe seama lipsei de moralitate de care dădeau unii dovadă.

— Alfred, spuse vicepreședintele, explică-mi, te rog, chiar este posibil să existe dovezi că Israelul nu poate avea nici o pretenție biblică față de Pământul Sfânt?

— Sigur că da. Vechiul Testament era un obiect important de studiu în Biblioteca din Alexandria. Chiar și Noul Testament, care a apărut pe la sfârșitul existenței bibliotecii, a fost analizat în detaliu.

Știm asta din manuscrisele care au supraviețuit. Este normal să presupunem că mai există încă ambele texte și analize ale Bibliei, în original, adică în ebraica veche.

Își aminti ce-i raportase Sabre din Rothenburg. Alți trei invitați fuseseră uciși de Israel. Fiecare fusese vizitat de către un Păzitor. Și fiecare fusese implicat în studiul Vechiului Testament. Haddad însuși primise o invitație. Altfel de ce i s-ar fi acordat o asemenea onoare? Și de ce se duseseră israelienii să-l omoare pe palestinian? Trebuia să fie o legătură.

— Am fost recent în Anglia, spuse vicepreședintele, și mi s-a arătat Biblia din Sinai. Mi-au spus că era din secolul al IV-lea, unul dintre primele exemplare ale Vechiului Testament care au mai supraviețuit. Era scrisă în greacă.

— Iată un exemplu perfect, spuse el. Cunoști povestea?

— Numai pe fragmente.

Hermann îi spuse oaspetelui său despre un savant german, Tischendorf, care în 1844 făcea turul zonei de răsărit în căutare de manuscrise vechi. Acesta vizitase mănăstirea Sfânta Ecaterina din Sinai și observase un coș de gunoi umplut cu patruzeci și trei de pagini îngălbenite de vreme, scrise în greaca veche. Călugării îi spusese că erau folosite la făcut focul, la fel cum fuseseră și altele. Tischendorf își dăduse seama că paginile erau din Biblie, iar călugării îl lăsaseră să le păstreze. Cincisprezece ani mai târziu, el revenise la Sfânta Ecaterina, trimis de țarul Rusiei. I se arătaseră rămășițele paginilor din Biblie, și reușise să le ia și să le ducă în Rusia. În cele din urmă, după revoluție, comuniștii vânduseră manuscrisul britanicilor, care-l expun și în zilele noastre.

— Biblia din Sinai, spuse Hermann, este unul dintre primele manuscrise care au supraviețuit. Unii au speculat că însuși Constantin a dat ordin ca aceasta să fie realizată. Reține însă că e scrisă în greacă, așa că a fost tradusă din ebraică de cineva necunoscut nouă, după un manuscris original care ne este la fel de necunoscut. Ce ne spune asta?

— Că acum călugării de la Sfânta Ecaterina sunt încă supărați, la mai bine de o sută de ani după aceea, că Biblia lor nu a mai fost niciodată returnată. Timp de zeci de ani au tot scris Statelor Unite să intervină pe lângă britanici. De aceea, m-am dus să văd acest obiect. Voiam să știu ce era cu toată povestea asta.

— Eu îl felicit pe Tischendorf că a luat-o de acolo. Călugării aceia ori ar fi ars-o, ori ar fi lăsat-o să se deterioreze. Din păcate, multe informații și cunoștințe au avut o soartă similară de-a lungul timpului. Nu putem decât să sperăm că Păzitorii au fost mai prevăzători.

— Tu chiar crezi povestea asta, nu-i așa?

Se gândi dacă să spună mai multe. Lucrurile evoluau rapid, iar acest individ, care în curând avea să fie președinte, trebuia să înțeleagă situația. Se ridică în picioare.

— Hai să-ți arăt ceva!

Thorvaldsen se impacientă brusc în momentul în care Alfred Hermann se ridică de pe scaun și își puse paharul pe masă. Riscă încă o privire în jos și văzu că austriacul îl conducea pe vicepreședinte de partea cealaltă a pardoselii din lemn de esență tare, spre scara în spirală pe care se aflau ei. Examină rapid scara și văzu că nu mai era nici o altă cale pe unde să coboare. Mai multe ferestre întrerupeau rafturile pe cei trei pereți rămași, dar nu exista nici o posibilitate ca el și Gary să se refugieze acolo. Într-o secundă aveau să fie zăriți!

Hermann și vicepreședintele trecură totuși pe lângă scară și se opriră în fața unei casete din sticlă.

Hermann arată spre caseta luminată. Înăuntru se afla un codice antic, cu coperta din lemn mâncată de cari, ce lăsaseră mici orificii în suprafața ei.

— Și acesta este tot un manuscris din secolul al IV-lea. Este un tratat despre învățăturile bisericii timpurii, scrise de însuși Augustin. Tatăl meu a cumpărat-o cu zeci de ani în urmă. Nu are nici o semnificație istorică - există copii după ea -, ci doar arată impresionant!

Se aplecă și apăsă sub suport un buton deghizat sub forma unui șurub metalic. Deschise partea superioară a casetei. În interior se odihneau nouă foi sfărâmicioase de papirus.

— Acestea însă, pe de altă parte, sunt destul de valoroase, continuă el. Tot tatăl meu le-a cumpărat, cu zeci de ani în urmă, de la aceeași persoană care i-a vândut și codicele. Unele dintre ele au fost scrise de Eusebiu Sofronie Ieronim, care a trăit în secolele al IV-lea și al V-lea. A fost un mare părinte al bisericii. A tradus Biblia din ebraică în latină, creând o lucrare cunoscută sub numele de *Vulgata*, care în cele din urmă a devenit definitivă. În istorie este cunoscut numai ca Ieronim.

— Ești un tip ciudat, Alfred! Te interesează cele mai bizare lucruri. Cum ar putea toate aceste vechituri să mai aibă vreo valoare astăzi?

— Te asigur că acestea au o mare însemnătate. Destulă cât să ne schimbe, probabil, modul de gândire. Unele dintre acestea au fost scrise și de Augustin. Acestea sunt scrisorile dintre Ieronim și Augustin.

Văzu că americanul tot nu era impresionat.

— Aveau poștă pe vremea aceea?

— O formă destul de rudimentară. Călătorii care se îndreptau spre direcția respectivă duceau și aduceau mesajele. Unele dintre cele mai valoroase consemnări pe care le avem din acele timpuri sunt din corespondență.

— Acest lucru este într-adevăr interesant!

— Te-ai întrebat vreodată cum a apărut Biblia? trecu Hermann la subiect.

— Nu în mod special.

— Și dacă totul ar fi o minciună?

— Este o chestiune de credință, Alfred, ce importanță ar avea?

— Are o foarte mare importanță. Ce-ar fi dacă părinții bisericii timpurii – oameni ca Ieronim și Augustin, care au conturat cursul gândirii religioase – au hotărât să schimbe lucrurile? Amintește-ți de vremurile lor, patru sute de ani *după* Hristos, mult *după* ce Constantin consfințise noua religie creștină, într-o perioadă în care biserica abia ieșea la suprafață și elimina filosofii contrare învățăturilor sale. Noul Testament abia apărea atunci. Diverse evanghelii erau asimilate și aranjate într-un mesaj unitar, care spunea în principal că Dumnezeu era blând și iertător și că venise Hristos. Însă mai era și Vechiul Testament, pe care-l utilizaseră evreii. Creștinii voiau ca acesta să facă parte și din religia lor. Din fericire pentru acei părinți ai bisericii timpurii, textele Vechiului Testament erau puține, și toate erau scrise în ebraica veche.

— Dar tu spuneai că acest Ieronim a tradus Biblia în latină.

— Exact ce spuneam. Introduse mâna în casetă și scoase una dintre foile îngălbenite de vreme. Acestea sunt scrise în greacă, limba din vremea lui Ieronim. Sub pergamente se aflau niște pagini scrise la calculator, pe care le scoase afară. Am dat aceste scrisori la tradus. Au fost traduse de trei experți diferiți, ca să fiu sigur de rezultat. Aș vrea să citești ceva, și apoi cred că vei înțelege la ce mă refer.

Știu prea bine ce pricepere se cere pentru a convinge pe cel mândru cât de mare este virtutea smereniei, care ne înalță, nu prin aroganța umană, ci prin grația divină. Sarcina noastră este să ne asigurăm că spiritul uman se va înălța și că mesajul va fi limpede prin cuvintele lui Hristos. Sfatul dumitale înțelept, oferit când am început această îndeletnicire, s-a dovedit corect. Această lucrare la care muncesc acum va fi prima interpretare a scripturilor celor vechi într-o limbă pe care s-o priceapă chiar și cei cu mai puțină învățătură. Ideea de a exista o legătură între vechi și nou mi se pare plină de înțeles. Dacă aceste scripturi ar fi în conflict, cea nouă ar părea să vină ca o justificare, și nu ar face decât să ridice filosofia evreiască la o poziție de superioritate, deoarece a existat cu mult mai multă vreme înainte de credința noastră. De când am comunicat ultima oară, m-am luptat mai mult cu textul vechi. Înaintarea în lucru este încetinită de atât de multe cuvinte cu dublu înțeles! Îți mai cer o dată călăuzirea într-un subiect dificil. Ierusalim este orașul sacru al textului vechi. Cuvântul *yeruwshalayim* este utilizat deseori pentru a arăta locul, și totuși am observat că nicăieri în textul vechi nu se folosește vreodată *iyeruwshalayim*, care înseamnă fără tăgadă „orașul Ierusalim”. Îți voi demonstra care este dilema mea. În ebraică, în împărați, Domnul îi spune lui Solomon: „orașul acesta al Ierusalimului, pe care îl alesesem în el”. Mai departe, Domnul declară: „Nu voi rupe însă toată împărăția; voi lăsa o seminție fiului tău, pentru David, robul Meu, și pentru orașul din Ierusalim – oraș pe care l-am ales să pun pentru totdeauna Numele Meu în el”. Frate, observi care e dilema mea? Textul cel vechi se referă la Ierusalim nu ca la un oraș, ci ca la un teritoriu. Mereu este vorba despre „orașul din Ierusalim”, nu doar despre Ierusalim. Samuel chiar vorbește despre el ca despre o regiune sau o țară. În ebraică sună așa: „împăratul a mers cu oamenii lui asupra Ierusalimului împotriva

lebusiților, locuitorii țării”.¹⁵ M-am chinuit cu traducerea, sperând să descopăr vreo greșeală, însă apare la fel pe tot parcursul textului în ebraică. Cuvântul *yeruwshalayim*, Ierusalim, se referă mereu la un loc care conține mai multe orașe, nu la un singur oraș cu acel nume.

Hermann se opri din citit și îl privi pătrunzător pe vicepreședinte.

— Ieronim a scris aceasta către Augustin în timp ce traducea

Vechiul Testament din ebraică în latină. Permite-mi să-ți citesc ceea ce Augustin i-a scris la un moment dat lui Ieronim.

Luă o altă traducere.

Fratele meu cărturar, lucrarea dumitale pare atât dificilă, cât și minunată. Trebuie să fie minunat să aduci la lumină ceea ce au scris acei scribi dispăruți de atâta vreme, și totul cu ajutorul călăuzirii divine a Domnului nostru plin de slavă. Știi desigur prea bine de luptele pe care le îndurăm cu toții în aceste vremuri atât de periculoase. Idolii păgâni dispar, mesajul lui Hristos se răspândește, cuvintele Sale de pace, iertare și iubire exprimă adevărul. Mulți oameni descoperă noul nostru mesaj numai pentru că devine disponibil, ceea ce face ca strădania ta de a da viață cuvintelor din vechime să fie cu mult mai importantă. Scrisorile dumitale au explicat limpede problema de care te lovești. Și totuși, viitorul acestei biserici, al Domnului nostru, rămâne cu noi. Să potrivești mesajul vechiului cu cel al noului nu este un păcat. Așa cum ai spus, cuvintele au mai multe înțelesuri, și atunci cine va putea spune care este cel corect? Cu siguranță nu dumneata sau eu. Mi-ai cerut călăuzirea, așa că ți-o voi da. Fă cuvintele vechi să se potrivească cu cele noi. Pentru că, dacă vechiul va fi diferit de nou, cu certitudine vom risca să-i derutăm pe credincioși și să alimentăm focul nemulțumirilor, pe care numeroșii noștri dușmani îl țin aprins. Sarcina dumitale este măreață. Ar fi mare lucru ca toți să fie în stare să citească cuvintele cele vechi. Cărturarii și rabinii n-ar mai avea controlul asupra unor texte atât de importante. Așa că muncește din greu, frate, și să știi prea bine că lucrarea Domnului o împlinești!

— Vrei să spui că ei au schimbat intenționat Vechiul Testament? Întrebă vicepreședintele.

— Bineînțeles că asta au făcut! Numai referința asta la Ierusalim este un bun exemplu. Traducerea lui Ieronim, care încă este acceptată azi ca fiind corectă, indică faptul că Ierusalim este un oraș. În împărați din traducerea lui Ieronim se spune: „orașul Ierusalim, pe care îl alesesem”. Asta este exact opusul a ceea ce Ieronim scrisese în scrisoare, adică „orașul acesta al Ierusalimului, pe care îl alesesem în el”. O mare diferență, nu-i așa? Și această descriere a Ierusalimului este utilizată în întreaga traducere a lui Ieronim. Ierusalimul din Vechiul Testament a devenit orașul din Palestina din cauză că așa l-a făcut Ieronim.

— Asta-i nebunie curată, Alfred! Nimeni nu va crede așa ceva!

— Nici nu e nevoie să creadă cineva asta. Odată ce se găsește dovada, nu va mai fi nici un dubiu.

— Ce fel de dovadă?

— Un manuscris al Vechiului Testament scris înainte de Hristos ar fi definitoriu. Apoi am putea citi cuvintele fără filtrul creștin.

— Îți doresc succes!

¹⁵ Biblia, 2 Samuel 5:6 (n. tr.)

— Îți spun cum facem. Eu o să las guvernarea Americii pe seama ta, iar tu o să lași treaba asta pe seama mea!

Thorvaldsen privi cum Hermann pune hârtiile la loc în casetă și cum o închidea. Cei doi bărbați mai stătura vreo câteva minute, apoi părăsiră biblioteca. Ora era foarte târzie, dar lui nu-i era somn.

— Vor să-l omoare pe președinte, spuse Gary neliniștit.

— Știu. Haide, trebuie să plecăm!

Coborâra scara în spirală. Becurile erau încă aprinse în bibliotecă. Își aminti cum îi plăcea lui Hermann să se laude că în biblioteca sa existau în jur de douăzeci și cinci de mii de cărți, multe dintre primele ediții datând de sute de ani. Îl duse pe Gary la caseta în care se afla codicele. Băiatul nu văzuse ceea ce văzuse el. Băgă mâna sub suport și căută un buton, dar nu găsi nimic. Ar fi fost dificil să se aplece, deoarece acesta era unul dintre handicapurile unei spinări încovoiate.

— Ce cauți? întrebă Gary.

— Există o modalitate de a deschide această casetă. Uită-te și vezi dacă nu este un buton pe dedesubt.

Gary se așeză în genunchi și căută.

— Mă îndoiesc că e foarte vizibil. Își rotea privirea când spre casetă, când spre ușă, sperând să nu intre nimeni acolo. Ai găsit ceva?

Se auzi un clic, și capacul casetei se deschise ușor. Gary se ridică.

— Era unul dintre șuruburi. Destul de ingenios. Dacă nu-l împingi, nu ai cum să-ți dai seama.

— Bună treabă!

Deschise compartimentul ascuns și văzu foile țepene de papirus cu scrisul dintr-o margine până în cealaltă. Le număra: erau nouă. Se uită în jurul său la rafturile cu cărți și zări niște atlase mai mari. I le arătă lui Gary și-i spuse:

— Adu-mi una dintre cărțile acelea mari!

Gary aduse un volum. Introduse cu atenție papirusurile și traducерile între paginile cărții, atât pentru a le ascunde, cât și pentru a le proteja. Închise la loc caseta.

— Ce sunt acelea? întrebă Gary.

— Ceea ce căutam, sper.

CAPITOLUL 64

Vineri, 7 octombrie
Ora 09:15

Malone se lăsă pe spate, sprijinindu-se de peretele despărțitor al avionului C130H. Brent Green lucrase rapid, asigurându-le transportul cu un avion care zbura din Anglia în Afganistan. O oprire în Lisabona, la baza aeriană Montijo, pentru o așa-zisă reparație minoră, le permisesese să se urce la bord fără prea mare tam-tam. Pentru fiecare era pregătit câte un schimb de haine, iar acum Malone, Pam și McCollum erau îmbrăcați în uniforme de combatanți militari în diverse nuanțe de bej, verde și maro, având pe deasupra și ghetă speciale pentru deșert și parașute. Pam se speriasc când văzuse parașutele, dar se liniștise când el îi explicase că acesta era echipamentul standard.

Zborul din Lisabona până în Sinai dura opt ore, așa că reuși să doarmă puțin. Cu această ocazie își aminti fără încântare de alte zboruri, în alte avioane, iar jetul care rămânea în aer în urma avionului îi aduse aminte de vremurile când era mai tânăr. Mai mult timp fusese plecat decât stătuse acasă. Făcuse greșeli care încă îl mai afectau.

Lui Pam îi dispăcură fără îndoială primele trei ore de zbor. Era de înțeles, ținând cont că asigurarea confortului pasagerilor era ultima grijă a forțelor aeriene. În cele din urmă însă, reușise să-și găsească un loc și adormise.

În ce-l privea pe McCollum, era cu totul altă poveste.

Părușe foarte în elementul lui, punându-și parașuta cu o precizie de expert. Poate chiar *fusesse* în Forțele Speciale. Malone nu mai aflase nimic de la Green privind trecutul lui McCollum. Însă, orice ar fi fost de aflat, în curând avea să fie de prea mică importanță. Erau pe punctul de a nu mai putea fi contactați, în mijlocul necunoscutului.

Se uită pe fereastră.

Terenul prăfos, lipsit de vegetație, se întindea neregulat în toate direcțiile, ridicându-se pe măsură ce Peninsula Sinai se îngusta și apoi erupea în munții stâncoși din granit maroniu, cenușiu și roșiatic. Se presupunea că rugul aprins și teofania lui Iehova avuseseră loc acolo, în marea și îngrozitoare sălbăcie a exodului. Călugării și eremiții își aleseseră timp de secole întregi această zonă ca refugiu, ca și cum faptul că se retrăgeau în pustie îi aducea mai aproape de rai. Poate că așa și era. Își aminti în mod straniu de viziunea lui Sartre din *Huis Clos*¹⁶. „Infernul e format din ceilalți oameni.”

Se întoarse dinspre fereastră și îl privi pe McCollum îndepărtându-se de șeful echipei de transport și îndreptându-se înspre el, așezându-se pe cadrul de aluminiu care se întindea de-a curmezișul peretelui despărțitor. Pam stătea întinsă la trei metri mai încolo, în partea opusă, dormind încă. Malone mânca unul dintre felurile gata preparate – carne de vită cu ciuperci – și bea apă îmbuteliată.

— Ai mâncat ceva? îl întreabă pe McCollum.

— Da, în timp ce dormeau. *Fajitas*¹⁷ de pui. Destul de bună. Îmi amintesc prea bine de mâncărurile astea instant.

— Chiar pari foarte familiarizat cu toate astea.

— Am mai fost în astfel de situații și înainte.

¹⁶ *Cu ușile închise*, piesă de teatru (n. tr.)

¹⁷ Fel de mâncare mexicană (n. tr.)

Își scosese amândoi dopurile din urechi, care îi protejau doar foarte puțin de zgomotul constant al motoarelor. Avionul era încărcat cu paleți plini de componente auto trimise în Afganistan. Malone presupuse că erau multe zboruri similare în fiecare săptămână. Acolo unde altădată asigurarea necesităților depindea de cai, vagoane și camioane, acum cerul și marea ofereau rutele cele mai sigure și mai rapide.

— Și tu pari destul de familiarizat cu toate astea, observă McCollum.

— Sunt lucruri pe care le credeam uitate.

Își cântărea cuvintele cu grijă. Nu conta faptul că McCollum îi ajutase să scape întregi din Belém; rămânea totuși un necunoscut. Și ucisese cu o precizie de expert și fără nici o remușcare. Iar calitatea sa principală era faptul că se afla în posesia încercării eroului.

— Ai ceva relații, spuse McCollum. Chiar procurorul general în persoană a aranjat treaba asta?

— Am câțiva prieteni.

— Faci parte ori din CIA, ori din spionajul militar, sau din ceva de genul ăsta.

— Nici una, nici alta. De fapt, sunt pensionar.

— Da, frumos, râse McCollum, îmi place. Pensionar! E bună poanta! Sunt convins că ești băgat în ceva până peste cap!

Termină de mâncat și văzu că șeful echipei de transport se uita la el. Își aminti că erau de obicei foarte sensibili la modul în care erau aruncate resturile de alimente instant. Bărbatul îi făcu un semn, și Malone înțelese: containerul de la capătul băncii.

Apoi șeful echipajului îi făcu un semn care însemna douăzeci de minute.

Încuviință din cap.

CAPITOLUL 65

Viena
Ora 08:30

Thorvaldsen se așează în Schmetterlinghaus și deschise atlasul. El și Gary se treziseră cu o oră în urmă, făcuseră duș și mâncaseră un mic dejun ușor. Venise la casa cu fluturi nu numai ca să evite dispozitivele electronice de ascultare, dar și ca să aștepte să se întâmple inevitabilul. Nu putea să mai dureze mult până când Hermann avea să descopere furtul.

Membrii aveau liber în acea dimineață, deoarece următoarea întâlnire a adunării nu fusese programată decât după-amiaza târziu. Ținuse toată noaptea sub pat atlasul cu pergamentele ascunse în interior. Acum era nerăbdător să afle mai multe. Deși putea înțelege latina, greaca sa nu era prea grozavă, iar cunoștințele sale de greacă veche, limba în care mai mult ca sigur discutaseră Ieronim și Augustin, erau practic inexistente. Se bucură că Hermann făcuse rost de traduceri.

Gary stătea pe un scaun în fața lui.

— Ziceai noaptea trecută că pentru astea ne aflam acolo.

Se hotărî să-i spună băiatului adevărul.

— Răpirea ta a avut ca scop să-l forțeze pe tatăl tău să scoată la iveală ceva ce ascunsese cu mulți ani în urmă. Cred că acest lucru și pergamentele astea sunt strâns legate unele de altele.

— Ce sunt astea?

— Scrisorile dintre doi cărturari, Augustin și Ieronim. Au trăit în secolele al IV-lea și al V-lea și au contribuit la formarea religiei creștine.

— A, istorie! Începe să-mi placă, numai că sunt prea multe lucruri de învățat.

Henrik zâmbi.

— Și problema este că astăzi avem atât de puține documente din acele vremuri! Războaiele, politica, timpul și utilizarea abuzivă au făcut să se piardă multe dintre informații. Însă aici avem chiar modul de a gândi al celor doi cărturari, exprimat în scris.

Știa câte ceva despre fiecare. Augustin se născuse în Africa, dintr-o mamă creștină și un tată păgân. În cele din urmă, ajuns adult, se convertise la creștinism și își consemnase excesele tinereții în *Confesiuni*, o carte despre care Thorvaldsen știa că încă era o lectură obligatorie la majoritatea universităților. Devenise episcopul Hiponiei, un lider intelectual al catolicismului african și susținător înfocat al ortodoxiei. Tot despre el se afirma că influențase mult modul de a gândi al bisericii timpurii.

Ieronim se născuse și el dintr-o familie păgână și își pierduse tinerețea aiurea. Și el fusese un cărturar și ajunsese să fie considerat cel mai cult dintre toți părinții bisericii. Trăise ca un pustnic și își dedicase treizeci de ani din viață pentru traducerea Bibliei. Încă de pe atunci fusese atât de mult asociat cu bibliotecile, încât devenise sfântul lor protector.

Din puținul auzit de Thorvaldsen noaptea precedentă, acești doi oameni, care trăiseră în zone diferite ale lumii antice, comunicaseră totuși unul cu celălalt în perioada în care Ieronim își contura munca de o viață. Hermann își explicase față de vicepreședinte punctul său de vedere despre manipularea Bibliei, însă el

voia să înțeleagă perfect întreaga situație. Așa că găsi paginile traduse și începu să le analizeze cu atenție, citind cu voce tare pasajele în engleză.

Învățăatul meu frate Augustin, a fost o vreme când credeam că *Septuaginta* era o lucrare minunată. Am citit acel text în Biblioteca din Alexandria. Faptul că am putut auzi gândurile acelor scribi, în timp ce povesteau despre problemele iudeilor, a făcut să mi se readucă la viață credința care de mult îmi umplea sufletul. Însă această bucurie a fost înlocuită acum de confuzie. În străduința mea de a traduce textul vechi, am văzut limpede că s-au luat mari libertăți în *Septuaginta*. Este greșit aproape fiecare pasaj. Ierusalimul nu este un singur loc, ci o regiune care conține mai multe locuri. Iordanul, cel mai sacru dintre râuri, nu este de fapt un râu, ci un versant muntos. În ceea ce privește numele locurilor, majoritatea sunt greșite. Traducerea grecească nu este conformă cu textul ebraic. Este ca și cum ar fi fost schimbat întregul mesaj, nu din ignoranță, ci intenționat.

Ieronime, prietene, sarcina dumată este dificilă, îngreunată fiind și mai mult de marea noastră misiune. Ceea ce ai descoperit dumneata nu a trecut neobservat. Și eu am petrecut mult timp în Biblioteca din Alexandria. Mulți dintre noi au studiat cu atenție manuscrisele. Am citit un articol al lui Herodot, care a vizitat Palestina în secolul al V-lea î.Hr. El a găsit zona sub stăpânire persană, locuită de sirieni. Nu a remarcat nici o prezență israelită sau evreiască. Nici Ierusalim ori Iudeea. Mi s-a părut uimitor, având în vedere că vechiul text menționează că atunci fusese reconstruit templul iudaic în Ierusalim, iar Iudeea se bucura de statutul unei provincii întinse. Dacă acestea existaseră, cărturarul grec ar fi observat, deoarece are reputația unui observator atent. Am descoperit că prima identificare cunoscută a vechiului Israel cu ceea ce numim astăzi Palestina vine de la romanul lui Strabo. Cartea sa *Istorie* este o relatare detaliată, și eu am avut privilegiul să o citesc în bibliotecă. Lucrarea lui Strabo a fost finalizată la douăzeci și trei de ani după nașterea Mântuitorului nostru, așa că a scris-o în vremea în care Hristos încă trăia. El a observat că numele de Iudeea a fost aplicat Palestinei mai întâi în timpul dominației grecești, termenul grecesc pentru o țară evreiască fiind *Ioudaia*. Asta s-a întâmplat la numai un secol înainte de nașterea Domnului nostru. Deci, cândva între vizitele lui Herodot și Strabo, la o distanță de patru sute de ani, evreii din Palestina și-au stabilit prezența. Strabo însuși a scris despre un grup mare de israeliți care au plecat dintr-o regiune din sud și s-au stabilit în Palestina. Nu a fost foarte explicit din care regiune, dar a presupus că, având în vedere apropierea de Egipt și accesul destul de ușor până acolo, exodul trebuie să se fi întâmplat de acolo până în Palestina. Însă nimic nu demonstrează această concluzie. Strabo a consemnat că sursa povestirii sale erau evreii din Alexandria, printre care își petrecuse mult timp. El vorbea fluent ebraica și a scris și el în *Istoriile* sale că a descoperit erori în *Septuaginta*. A scris că savanții de la Biblioteca din Alexandria, care traduseseră vechiul text în greacă, nu făcuseră decât să lege vechiul text de ceea ce aflaseră de la evrei în vremea respectivă. Strabo a scris că evreii din Alexandria își uitaseră trecutul, și păreau să se simtă foarte în largul lor în timp ce-și creau unul nou.

Învățăatul meu frate Augustin, am citit scrierile lui Flavius Iosephus, un evreu care a scris cu mare autoritate. El a trăit la un secol după ce s-a născut

Mântuitorul nostru. El a identificat fără tăgadă Palestina în regiunea din textul vechi, observând că acea zonă este singurul loc pe care-l știa unde exista o entitate politică evreiască. În vremuri mai recente, Eusebiu din Cezareea a desemnat nume din vechile texte unor locuri din Palestina, din partea mult slăvitului împărat Constantin. Am citit lucrarea sa *Despre numele locurilor din Sfânta Scriptura*. Însă, după ce am studiat un fragment din textul vechi din ebraică, mi-a fost limpede că lucrarea lui Eusebiu este greșită. El pare să fi aplicat la întâmplare înțelesuri unor nume de locuri și în unele cazuri chiar a mers pe ghicite, și totuși lucrarea lui are o mare importanță. Pelerinii pioși și creduli o utilizează drept ghid.

Ieronime, prietene, trebuie să realizăm această treabă cu mare sârguință. Religia noastră este abia în formare, și sunt pericole din toate părțile. Ceea ce încerci dumneata este important pentru existența noastră. Traducerea în latină a textului vechi va face ca acele cuvinte să fie citite de mulți oameni. Te îndemn să nu schimbi ceea ce au început cei care au creat *Septuaginta*. Domnul nostru Isus Hristos a trăit în Palestina. Pentru mesajul pe care-l formulăm cu testamentul mai nou, trebuie să prezentăm o singură voce. Recunosc ceea ce tocmai ai spus: că vechiul text nu pare o consemnare a trecerii israeliților prin ceea ce numim Palestina. Dar de ce ar conta acest lucru? Scopul nostru este mult diferit de acela pe care l-au avut cei care au creat *Septuaginta*. Testamentul nostru mai nou trebuie să fie o împlinire a celui vechi. Numai în acest fel înțelesul mesajului nostru se va ridica la un statut mai mare decât al celui vechi. Legarea celui vechi de cel nou va demonstra cât de vital a fost Domnul nostru Hristos și cât de important este mesajul Său. Greșelile pe care le observi în *Septuaginta* nu trebuie corectate. Așa cum ai scris, evreii care i-au ajutat pe acei traducători își uitaseră trecutul. Ei nu știau nimic de existența lor de mai demult, ci numai ce se întâmpla în jurul lor la vremea respectivă. Așa că, în traducerile dumitale, Palestina pe care o știm ar trebui să rămână Palestina ambelor Testamente. Asta este sarcina noastră, dragă frate, misiunea noastră. Viitorul religiei noastre, al Domnului nostru Hristos, este cu noi, și El ne inspiră să-l facem voia.

Thorvaldsen se opri din citit. Iată aici doi părinți ai bisericii, poate chiar cei mai străluciți dintre toți, sfătuindu-se cum să manipuleze traducerea Vechiului Testament în latină. Ieronim cunoștea bine un manuscris redactat în ebraica originală și observase greșeli în traducerea anterioară a acestuia în greacă. Augustin știa despre Herodot și Strabo, primul recunoscut ca părintele istoriei, celălalt – al geografiei. Unul era grec, celălalt – roman. Fuseseră doi oameni care trăiseră la distanță de mai multe secole și care schimbaseră lumea în mod fundamental. *Geografia* lui Strabo încă exista și era privită ca una dintre cele mai prețioase texte antice, revelând multe despre lumea aceea și despre timpul său, însă cartea sa *Istorie* dispăruse. Nu mai exista nici o copie. Și totuși, Augustin o citise, în Biblioteca din Alexandria.

— Ce înseamnă toate astea? Întrebă Gary.

— O grămadă de lucruri.

Dacă biserica timpurie falsificase traducerea Vechiului Testament, adaptându-i cuvintele pentru a se potrivi scopurilor sale, acest lucru putea avea implicații catastrofale. Hermann avea dreptate. Creștinii aveau să se alăture cu siguranță în această bătălie. Mintea sa se frământa gândindu-se la planurile celui care ocupa Scaunul-Albastru. Știa din diversele conversații pe care le avuseseră de-a lungul anilor că Hermann nu era credincios. El privea religia ca pe o unealtă

politică, iar credința – ca pe o cârjă pentru cei slabi. I-ar fi făcut, desigur, mare plăcere să vadă cele trei religii majore luptându-se cu implicațiile faptului că Vechiul Testament, așa cum îl știuseră mereu, era de fapt ceva cu totul diferit de original.

Paginile pe care le ținea Thorvaldsen în mână erau foarte prețioase. Ele formau o parte din dovada lui Hermann. Numai că Scaun-Albastru avea nevoie de mai mult. De aceea era Biblioteca din Alexandria atât de importantă. Dacă mai exista încă, era posibil să fi fost singurul loc care ar mai fi putut arunca lumină asupra acestei dileme. Asta era totuși problema lui Malone, ținând cont că se părea că el ar fi deja în drum spre Sinai.

Îi dorea numai bine prietenului său.

Apoi mai era și problema cu președintele Statelor Unite. Moartea acestuia fusese planificată pentru joia următoare. *Asta* era problema lui Thorvaldsen. Își scoase mobilul dintr-un buzunar și formă un număr.

CAPITOLUL 66

Peninsula Sinai

Malone o trezi pe Pam. Ea se ridică în capul oaselor de pe scaun și își scoase dopurile din urechi.

— Am ajuns, spuse el.

Ea încercă să se dezmeticească.

— Aterizăm?

— Am ajuns, repetă el, încercând să acopere zgomotul motoarelor.

— Cât timp am dormit?

— Câteva ore.

Ea se ridică de pe banchetă, cu parașuta încă prinsă în spate. Avionul C130 se zgudui puțin și-și făcu loc prin aerul dimineții.

— Cât mai avem până aterizăm?

— Ieșim imediat de aici. Ai mâncat ceva?

— În nici un caz, clătină ea din cap. Aveam stomacul întors pe dos. Acuma s-a mai liniștit, în sfârșit!

— Bea puțină apă, îi spuse el și-i arătă recipientul. Ea deschise sticla și bău câteva înghițituri.

— Chestia asta e ca și cum ai merge cu un vagon de marfă.

— Bine zis.

— Ai mai zburat cu așa ceva?

— Tot timpul.

— Ai avut o slujbă foarte dură.

Asta era prima dată când auzea o concesiune în legătură cu fosta lui profesie.

— Eu mi-am dorit să fac asta.

— Abia acum încep să înțeleg. Încă mă ia cu fiori când mă gândesc la ceasul acela cu dispozitiv de localizare. Proasta de mine, credeam că individul acela chiar mă plăcea.

— Poate chiar te plăcea.

— Da, sigur! S-a folosit de mine, Cotton!

Recunoscuse cu durere acest lucru.

— Să te folosești de oameni face parte din această meserie. Făcu o pauză, apoi adăugă: Nu e ceva care să-mi fi făcut însă vreodată plăcere.

Ea mai bău puțină apă, apoi spuse:

— Și eu m-am folosit de tine, Cotton. Avea dreptate, chiar se folosisse de el. Ar fi trebuit să-ți spun despre Gary, dar n-am făcut-o, continuă ea. Așa că cine sunt eu să judec pe alții?

Nu era momentul potrivit să poarte această discuție. Însă văzu că ea era foarte supărată pentru ceea ce se întâmplase. Îi spuse:

— Nu te mai necăji! Hai să terminăm cu chestia asta, apoi o să discutăm despre ce s-a întâmplat.

— Nu mă necăjesc. Am vrut doar să-ți spun ce-am simțit.

Și acest lucru era tot pentru prima dată când i-l spunea. În spatele avionului, rampa se deschise cu un zgomot asurzitor. O rafală de aer pătrunse brusc în zona cu mărfuri.

— Ce se întâmplă? întrebă ea.

— Au niște sarcini de îndeplinit. Nu uita, noi am fost luați numai pentru a fi duși până acolo. Mergi înapoi în direcția aceea și oprește-te unde stă în picioare șeful echipei de transport.

— De ce?

— Pentru că așa ne-au spus. Vin și eu după tine.

— Prietenul nostru ce face?

— E cam băgăreț. Trebuie să fim amândoi atenți la el. O privi cum se îndrepta spre partea din spate a avionului. Apoi se duse pe partea cealaltă a peretelui despărțitor și îi spuse lui McCollum: E timpul să plecăm!

Observase că McCollum se uitase la ei în timp ce vorbeau.

— Ea știe? întrebă McCollum.

— Încă nu.

— Ești cam dur cu ea, nu crezi?

— Nu și dacă ai cunoaște-o!

McCollum clătină din cap.

— Adu-mi aminte să nu trec vreodată în tabăra cealaltă!

— De fapt, ăsta chiar este un sfat util!

Văzu că mesajul lui își atinsese ținta.

— Sigur, Malone! Eu nu sunt decât cel care ți-a salvat pielea.

— Motiv pentru care te afli aici.

— Foarte generos din partea ta, ținând cont că încercarea eroului e la mine!

Ridică rucsacul din piele în care pusese ceea ce-i lăsase George Haddad și cartea despre Sfântul Ieronim. Le recuperaseră de la aeroport înainte să plece din Lisabona. Își prinse bagajul de piept.

— Iar aici se află ceea ce am găsit eu, așa că suntem chit.

McCollum își prinse și el bagajul de piept, un pachet care conținea lucruri de care era posibil să aibă nevoie: apă, rații de mâncare, dispozitiv de localizare GPS. După cum arăta harta, la aproximativ cinci kilometri de locul spre care se îndreptau se afla un sat. Dacă nu găseau nimic, puteau merge pe jos până acolo, și apoi să se îndrepte spre sud vreo treizeci de kilometri, unde se afla un aeroport, lângă Muntele lui Moise și Mănăstirea Sfânta Ecaterina, ambele fiind atracții turistice foarte cunoscute. Își puseră ochelarii de protecție și căștile, apoi se îndreptară spre partea din spate a avionului.

— Ce fac ăștia? întrebă Pam când se apropie de ea.

Trebuia să recunoască, Pam arăta foarte bine, în ciuda oboselii.

— Au de efectuat o operație de parașutare.

— Cu avionul ăsta de marfă? O să lase pe cineva la sol pe aici?

Viteza avionului ajungea acum la 120 de noduri, dacă el își amintea bine, iar botul se îndreptă în sus.

Îi puse lui Pam pe cap o cască Kevlar și i-o fixă rapid sub bărbie cu ajutorul curelușei.

— Ce faci? întrebă ea confuză.

El îi potrive o pereche de ochelari de protecție pe ochi și îi spuse:

— Rampa din spate e lăsată în jos. Toți trebuie să facem asta. E o măsură de siguranță.

Îi verifică echipamentul și se asigură că toate cele patru chingi erau prinse în catarama pentru deschiderea instantanee. Pe ale lui le verificase deja. Se prinse de cablul de ancorare și o prinse și pe Pam. Văzu că McCollum făcuse asta deja.

— Cum putem ateriza dacă rampa e deschisă? țipă ea.

— Nu aterizăm, îi spuse, uitându-se la ea.

Văzu că Pam înțelese într-o clipă.

— Nu se poate, glumești! Doar nu te aștepti ca eu.

— Se deschide automat. Nu trebuie decât să atârni în aer și să te bucuri de zbor. Această parașută este mai lentă, făcută special pentru începători. Când ai să atingi solul, va fi ca o cădere de la un metru înălțime.

— Cotton, ești nebun de legat! Încă mă doare umărul. În nici un caz.

Seful echipajului semnală că ajunseseră lângă coordonatele GPS pe care le dăduse el. Nu aveau timp de discuții în contradictoriu. Așa că o ridică pur și simplu de la spate și o împinse în față. Ea încercă să se elibereze.

— Cotton, te rog! Nu pot! Te rog!

O împinse în afara rampei. Țipătul i se pierdu repede. Stia ce experimenta ea acum: primii patru, cinci metri erau de cădere liberă, ca și cum ai fi fost fără greutate, pe măsură ce se desfășura cablul de ancorare. Îți simțeai inima de parcă ți-ar bate în partea din spate a gâtului. Era destul de palpitant! Apoi trupul simțea o mișcare, în timp ce cablul de ancorare elibera parașuta din sac. O urmări pe Pam cum își croia loc prin cerul dimineții.

Trupul i se smunci când se deschise parașuta și prinse aer. În mai puțin de cinci secunde, plutea spre pământ.

— O să fie cu capsă pusă! îi spuse McCollum în ureche. El continuă să o urmărească cu privirea.

— Mda. Dar întotdeauna mi-am dorit să fac asta!

CAPITOLUL 67

Sabre se ținea de suspante și se bucura de acea alunecare spre sol. Aerul dimineții și parașuta modernă făceau coborârea lină. Malone îi spusese despre parașute, care erau foarte diferite de cele de care-și amintea din trecutul lui, cu care cădea ca o piatră și sperai să nu-ți rupi un picior. El și Malone se parașutaseră imediat după Pam din avionul care dispăruse rapid pe cer înspre răsărit. Dacă ajungeau sau nu în siguranță la sol, asta chiar nu-i interesa pe membrii echipajului. Ei își făcuseră treaba.

Se uită în jos la peisajul necruțător. O zonă vastă, netedă, plină de nisip și de pietre se întindea în toate direcțiile. Îl auzise pe Alfred Hermann vorbind despre sudul Sinaiului. Se presupunea că era cel mai sacru deșert de pe planetă, un precursor al civilizației, legătura dintre Africa și Asia. Era, în schimb, brăzdat de cicatricele rămase în urma bătăliilor. Acesta era cel mai asaltat teritoriu din întreaga lume. Toți îl invadaseră: sirieni, hitiți, asirieni, persani, greci, romani, cruciați, turci, francezi, englezi, egipteni și israelieni. Îl ascultase în repetate rânduri pe Hermann vorbind despre importanța acestei regiuni. Acum era pe punctul de a experimenta el însuși acest lucru.

Se afla la aproximativ trei sute de metri de pământ. Pam Malone plutea sub el, iar Cotton era deasupra. Liniștea îi răsună în urechi – un contrast puternic față de zgomotul continuu din avion. Își aminti de liniștea de la celelalte sărituri din trecut. Zgomotul motoarelor slăbea până nu se mai auzea nimic. Numai vântul putea să mai tulbure liniștea, dar astăzi era absent. La vreo patru sute de metri spre est, terenul lipsit de vegetație făcea loc unor ridicături din granit închise la culoare, fără vreo formă anume, doar o amestecătură de stânci colțuroase și de vârfuri ascuțite. Oare acolo se afla Biblioteca din Alexandria? Cu siguranță, toate semnele indicau în direcția respectivă. Continuă să plutească în jos.

Lângă baza uneia dintre movilele colțuroase zări o clădire ca un refugiu. Își reglă corzile de ghidaj, calculându-și traiectoria astfel încât să fie mai aproape de locul unde avea să aterizeze Pam. Era o întindere curată de deșert, fără bolovani, ceea ce era bine. Se uită în sus și-l văzu pe Malone urmându-l. Acesta s-ar putea dovedi mai greu de ucis decât se gândise la început. Bine măcar că era înarmat. Păstrase pistolul de la mănăstire, la fel ca Malone, împreună cu niște cartușe de rezervă. Când se trezise în biserică, după ce fusese lovit și-și pierduse cunoștința, avea încă pistolul la el. Ceea ce i se păruse curios. Care fusese scopul atacului? Dar cui îi mai păsa de asta? Măcar era pregătit.

Malone trase de suspante și își direcționează coborârea. Instructorul de parașutism de la baza aeriană din Lisabona îi spusese că noile parașute erau diferite, și avusese dreptate. Coborârea era mai lentă, mai lină. Nu săriseră în sus când auziseră de Pam – o novice care nici măcar nu avea să afle până în ultima clipă că urma să sară -, dar nimeni nu avusese ce comenta și pentru că ordinul de cooperare venise direct de la Pentagon.

— Naiba să te ia, Cotton! o auzi pe Pam țipând. Să te ia dracu'!

Se uită în jos.

Ea se afla cam la o sută cincizeci de metri de sol.

— Îndoaie picioarele când atingi pământul, îi strigă el. Parașuta o să facă tot ce e nevoie. Te descurci bine!

— Du-te și te... îi răspunse ea țipând.

— Am făcut asta cu tine și n-a mers! Pregătește-te!

Se uită la ea cum atinge solul și derapează pe pământ, parașuta prăbușindu-se în spatele ei. Îl văzu pe McCollum desfăcând sacul parașutei, care se desfășură în fața lui, apoi acesta atinse solul, rămânând în picioare. Malone își strânse corzile de ghidaj și își încetini coborârea până când aproape că stătu pe loc. Își desfăcu sacul parașutei și simți cum zgârie nisipul cu ghetetele. Și el reuși să aterizeze în picioare. Trecuse ceva timp de când sărise ultima oară, dar se bucură să știe că încă mai putea face asta. Își desfăcu echipamentul și ieși dintre corzi. McCollum făcea și el același lucru.

Pam încă stătea întinsă la pământ. Se duse la ea, știind ce avea să urmeze. Ea se ridică în picioare.

— Ticălos nenorocit! M-ai aruncat din avionul ăla blestemat!

Încerca să ajungă la el, dar nu se eliberase încă din echipament, iar parașuta acționa ca o ancoră, restricționându-i mișcările. El se ținu la distanță.

— Ți-ai ieșit din minți? țipă ea. Nu ai pomenit nici o vorbă despre săritul din avion!

— Cum te gândeai că o să ajungem aici? o întrebă el calm.

— Ai auzit vreodată de aterizare?

— Acesta este teritoriu egiptean. A fost destul de rău și așa, că a trebuit să sărim în timpul zilei. Dar până și eu m-am gândit că parașutarea pe timp de noapte ar fi prea mult pentru tine. Ochii ei albaștri erau plini de furie, de o intensitate pe care el nu o mai văzuse până atunci. Trebuia să ajungem aici astfel încât să nu afle israelienii, continuă el. Aterizarea ar fi fost imposibilă. Sper că ei încă mai sunt pe urma ceasului tău, care nu duce nicăieri.

— Ești un nemernic, Cotton! Un nemernic cum nu s-a mai văzut! M-ai aruncat cu forța din acel avion!

— Da, așa este.

Ea începu să moșmondească la echipament, încercând să-și elibereze trupul din strânsoarea parașutei.

— Pam, ai de gând să te calmezi?

Ea continuă să caute inelul de desfacere, apoi se opri.

— Trebuia să ajungem aici, spuse el. Avionul acesta a fost mijlocul perfect, doar că am sărit din el pe parcursul drumului. Nu am vrut să fac pe deșteptul. Acesta este un teritoriu destul de puțin populat, cu mai puțin de trei oameni pe o suprafață de doi kilometri pătrați. E puțin probabil să fi fost văzuți. Așa cum spuneam și mai înainte, întotdeauna ai vrut să știi cu ce mă ocupam. Ei bine, acum ai ocazia să vezi!

— Trebuia să mă lași în Portugalia!

— N-ar fi fost o idee prea bună! Israelienii te-ar putea considera una dintre urmele pe care vor să le curețe. Ești mult mai în siguranță dispărând odată cu noi.

— Nu, n-ai încredere în mine! De aceea e mai bine să mă aflu aici, unde mă poți supraveghea!

— E drept că m-am gândit și la asta!

Ea tăcu preț de o clipă, ca și cum abia acum ar fi înțeles cum stăteau lucrurile.

— Bine, Cotton, spuse pe un ton surprinzător de calm. Ai demonstrat ce-ai vrut. Ne aflăm aici, întregi. Acum poți să mă scoți din chestia asta?

El se apropie și-i desfăcu rapid corzile.

Ea își ridică brațele și lăsă echipamentul să cadă pe pământ. Apoi își trimise genunchiul direct în șlițul lui.

Durerea cumplită îi străbătu coloana vertebrală și-i ajunse în creier. Picioarele începură să-i tremure, și căzu grămadă la pământ.

Își pierdu răsuflarea.

Trecuse ceva timp de când nu mai primise o asemenea lovitură. Se ghemui în poziția fetală și așteptă să-i treacă durerea.

— Sper că a fost bine și pentru tine, spuse ea, îndepărtându-se.

CAPITOLUL 68

Viena

Ora 09:28

Hermann intră în bibliotecă și închise ușa. Nu dormise prea bine, dar nu prea mai avea ce să facă până când Thorvaldsen nu comitea vreo greșală. Când avea să se întâmple acest lucru, el avea să fie pregătit. Poate că Sabre era plecat, dar Hermann încă avea în subordine un grup de oameni care îi executau ordinele cu strictețe. Seful gărzii sale, un italian, îi dăduse foarte limpede de înțeles în repetate rânduri că i-ar plăcea să ocupe el poziția lui Sabre. Nu luase niciodată în considerație această cerere, dar acum, că Gheare-de-Vultur era plecat, avea nevoie de ajutor, așa că-i spusese individului să fie pregătit.

Avea de gând să încerce mai întâi pe cale diplomatică. Întotdeauna aceasta era de preferat. Poate că reușea să ajungă la o înțelegere cu Thorvaldsen, de îndată ce danezul avea să-și dea seama că a demonstra lumii că Vechiul Testament fusese manipulat putea fi o unealtă politică eficientă, dacă era manevrată cum trebuia. De multe ori de-a lungul istoriei, haosul și confuzia fuseseră transformate în profit. Orice avea vreo legătură cu Orientul Mijlociu afecta prețul petrolului. Era greu de anticipat ce avea să se întâmple. Iar să poți controla amploarea a ceea ce urma era de-a dreptul inimaginabil. Membrii ordinului erau pe punctul de a obține profituri enorme.

Și noul aliat de la Casa Albă urma să beneficieze, de asemenea.

Însă, pentru a îndeplini toate acestea, avea nevoie de Sabre.

Ce făcea oare în Sinai?

Și împreună cu Cotton Malone! Ambele îi păreau totuși semne bune. Planul lui Sabre fusese să-l facă pe Malone să pornească în căutarea Conexiunii Alexandria. După aceea, succesul depindea doar de Malone. Fie aflau tot ce se putea, și apoi îl eliminau pe Malone, fie deveneau parteneri și vedeau încotro se îndrepta acesta. Sabre părea să fi ales cea de-a doua variantă.

Timp de mai mulți ani se tot gândise la ce urma să se întâmple după ce el nu va mai fi, deoarece știa că Margarete avea să aducă ruina familiei. Chiar mai rău, ea era de-a dreptul incompetentă. Încercase s-o învețe, dar efortul lui fusese zadarnic. Ca să fie sincer, îl bucurase faptul că Thorvaldsen o răpise. Poate că în felul acesta ar putea scăpa de această problemă. Se cam îndoia. Danezul nu era un ucigaș, indiferent cât de viteaz voia să pară.

De fapt, ajunsese să-i placă de Sabre. Acesta avea potențial. Asculța cu atenție și acționa cu iuțeală, dar niciodată la întâmplare. Se gândise adesea că Sabre ar fi fost un succes excelent. Nu mai exista nici un urmaș din familia Hermann, iar el trebuia să se asigure că averea sa avea să dăinuiască.

Dar de ce nu ținuse Sabre legătura cu el?

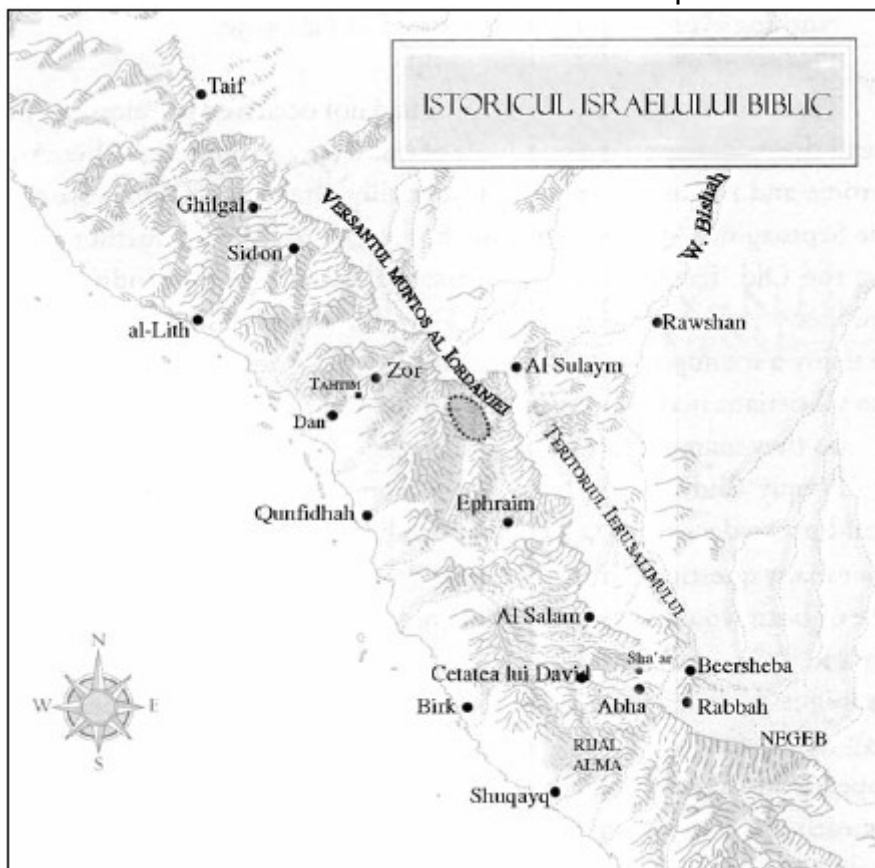
Oare era ceva la mijloc?

Își alungă dubiile și se concentrează asupra preocupărilor imediate. Adunarea urma să se întrunească din nou ceva mai târziu. Îi torturase cu o zi în urmă pe membri cu planul său. Astăzi avea să ajungă acolo unde își propusese.

Se îndreaptă spre o mapă aflată în partea inferioară a raftului unei biblioteci. În interiorul acesteia păstra harta pe care o comandase cu trei ani în urmă. Același cărturar pe care-l consultase pentru confirmarea teoriei lui Haddad despre Vechiul Testament își cartografiase și descoperirile. Acesta îi comunicase

cum se potriviseră perfect zonele biblice cu geografia Asirului, numai că voia să vadă el însuși.

Comparând reperele topografice înscrise cu numele ebraice ale locurilor, atât în Vechiul Testament, cât și pe teren, expertul lui localizase zone biblice ca Ghilgal, Sidon, Laiș, Dan, Hebron, Beer-Șeba și Cetatea lui David. Scoase harta. Imaginea ei era deja încărcată în computerul din sala de ședințe. Membrii urmau să vadă și ei în curând ceea ce el admirase de mult timp.

Fusese rezolvată chiar și problema celor douăzeci și șase de porți ale Ierusalimului din Cronici, împărați, Zaharia și Neemia. Un oraș înconjurat de ziduri nu ar fi avut mai mult de patru porți, câte una spre fiecare direcție. Prin urmare, douăzeci și șase de porți ar fi fost ciudate de la bun început. Numai că termenul ebraic utilizat în Vechiul Testament pentru „poartă” era *shaar*. Acest cuvânt, la fel ca multe altele, avea un dublu sens, iar celălalt înțeles era de „trecătoare sau șă montană”. Un fapt destul de interesant este că s-au găsit douăzeci și șase de trecători prin versantul muntos care separa Iudeea de teritoriul identificat ca Ierusalim. Își aminti propria uimire când îi fusese explicată această chestiune. Poarta împăratului, Poarta închisorii, Poarta Izvorului, Poarta Văii și toate celelalte, etichetate atât de descriptiv în Vechiul Testament, puteau fi asociate cu o acuratețe apropiată de perfecțiune – prin proximitatea lor de satele încă existente – trecătorilor montane prin versantul iordanian localizat în Asir. Nu exista nimic asemănător în Palestina, nici măcar apropiat ca rezonanță. Dovada părea de necontestat.

Evenimentele din Vechiul Testament nu se petrecuseră în Palestina. De fapt, se întâmplaseră toate la câteva sute de kilometri mai la sud, în Arabia. Iar Ieronim și Augustin știau acest lucru și totuși permiseseră în mod deliberat ca erorile din *Septuaginta* nu numai să rămână, dar chiar să înflorească, schimbând mai departe Vechiul Testament în așa măsură, încât pasajele să pară o profeție

de nedisputat pentru evangheliile din Noul Testament întocmit de ei. Evreii nu aveau să se bucure de monopol asupra Cuvântului Domnului. Pentru ca noua lor religie să evolueze spre bine, creștinii aveau și ei nevoie de o legătură. Prin urmare, confecționaseră una.

Chiar și numai găsirea unei Biblii ebraice dinainte de vremea lui Hristos ar fi putut fi decisivă, însă și o copie a *Istoriilor* lui Strabo putea, de asemenea, să răspundă la multe întrebări. Dacă biblioteca exista încă, el nu putea decât să spere că ori un exemplar, ori altul se păstrase.

Se îndreptă spre caseta din sticlă pe care i-o arătase vicepreședintelui noaptea trecută. Americanul nu fusese impresionat, dar cui îi păsa de asta? Noul președinte al Americii urma să vadă catastrofele pe care această dezvăluire avea să le aducă. Și totuși, el spera ca Thorvaldsen să fie mai impresionat la vederea acestora. Se aplecă și apăsă butonul. Deschise caseta, și pentru o clipă crezu că îl înșală vederea.

Caseta era goală! Și scrisorile, și traducerile dispăruseră! Dar cum? În nici un caz nu le luase vicepreședintele. Hermann văzuse personal cum coloana de mașini părăsise proprietatea. Nimeni altcineva nu știa de ascunzătoare.

Mai exista doar o singură explicație: Thorvaldsen!

Mânia îl făcu să se îndrepte iute spre birou. Ridică telefonul și-l sună pe șeful gărzii sale. Apoi deschise un sertar de la birou și-și scoase pistolul.

S-o ia naiba pe Margarete!

CAPITOLUL 69

Peninsula Sinai

Malone mergea împleticindu-se, și încă îl dureau între picioare. Pam nu spusese prea multe de la ciocnirea lor, iar McCollum se ținuse cu înțelepciune la o parte de scandal. Dar Malone nu se putea plânde. Practic el ceruse asta, iar ea îi răspunsese foarte prompt.

Se uită în toate direcțiile în liniștea dezolantă. Soarele răsărise devreme, iar aerul se încălzea ca într-un cuptor. Scosese din rucsac dispozitivul de localizare GPS și determinase coordonatele precise – 28° 41.41N, 33° 38.44E – care se aflau la distanță mai mică de doi kilometri.

— Bine, McCollum. Acum ce urmează?

Celălalt bărbat scoase o foaie de hârtie din buzunar și citi cu voce tare:

— „Apoi, la fel ca păstorii pictorului Poussin, nedumerit de enigmă, vei fi inundat de lumina inspirației. Reassemblează cele paisprezece pietre, apoi lucrează cu echerul și busola pentru a găsi calea. La prânz, simte prezența luminii roșii, privește răsucirea nesfârșită a șarpelui roșu de mânie. Însă atenție la litere! Pericolul îl amenință pe cel care sosește în mare viteză! Dacă rămâi neschimbat pe calea ta, drumul îți va fi sigur.”

— Asta-i tot ce a mai rămas din încercare, încheie McCollum.

Malone răsuci în minte cuvintele cifrate. Pam se lăsă cu zgomot la pământ și bău niște apă.

— Monumentul acela din Anglia avea o imagine din Poussin. Ce era? Un fel de mormânt cu ceva scris pe el? Se pare că și Thomas Bainbridge a lăsat câteva indicii.

El se gândise deja la același lucru.

— Vezi clădirea aceea din vale? Îl întreabă Malone pe McCollum. Cam la cinci sute de metri spre vest. Cam pe acolo arată coordonatele noastre.

— Se pare că drumul e liber.

Își luă rucsacul în spate. Pam se ridică în picioare. O întreabă:

— Ai terminat de demonstrat tot ce ți-ai propus?

Ea ridică din umeri, apoi spuse:

— Încearcă să mă mai arunci o dată dintr-un avion, și o să vezi ce-o să se-ntâmple și atunci!

— Mereu vă purtați așa, voi doi? Întreabă McCollum.

Malone porni la drum.

— Numai când suntem împreună, zise el.

Malone se apropie de clădirea pe care o văzuse din aer. Nu era mare lucru de capul ei: joasă, îndesată, cu un acoperiș din țiglă zdrențuit, cu baza fărâmițată, ca și cum pământul ar fi mestecat-o bucată cu bucată. Pereții exteriori aveau aspectul unor pătrate, și nu existau decât două ferestre, fără nimic altceva, cam la trei metri înălțime. Ușa de la intrare era o bucată groasă de cedru în curs de descompunere, care atârna întredeschisă de niște balamale negre din fier. O deschise brusc. Fură întâmpinați doar de o șopârlă, care căuta să se ascundă de-a lungul podelei neacoperite, din pământ.

— Cotton!

Se întoarse. Pam îi arăta o adunătură de roci. Se îndreptă spre aceasta, fiecare pas făcând să scârțâie nisipul pârjolit de soare.

— Arată ca mormântul gravat de la Bainbridge Hall, spuse ea.

Bună observație! Studie paralelipipedul din patru blocuri de piatră puse unul peste altul, rotunjit deasupra. Examină lateralele, să vadă dacă era ceva gravat pe el, în special *Et in Arcadia ego*. Nu se vedea nimic aici, ceea ce nu era de mirare, deoarece deșertul ar fi șters orice semne cu mult timp în urmă.

— Ne aflăm exact pe locul indicat de coordonate, și acesta chiar arată ca mormântul din monument.

Își aminti de încercarea eroului: „Apoi, la fel ca păstorii pictorului Poussin, nedumerit de enigmă, vei fi inundat de lumina inspirației”. Se sprijini de pietrele mâncate de vreme.

— Și acum ce facem, Malone? întrebă McCollum.

Se vedeau niște delușoare ridicându-se către nord, urcând încetișor spre munții lipsiți de vegetație, unde piscuri negre despicau cărări adânci. Cerul ardea cu o strălucire care se intensifica pe măsură ce soarele se ridica, indicând miezul zilei. Analiză iar în minte cuvintele din încercare: „Reasamblează cele paisprezece pietre, apoi lucrează cu echerul și busola pentru a găsi calea. La prânz, simte prezența luminii roșii, privește răsucirea nesfârșită a șarpelui roșu de mânie”. Totul la Belém fusese foarte evident, un amestec de istorie și tehnologie, care părea să fie specific Păzitorilor. De altfel, ideea era ca invitatul să reușească să treacă de încercare. Această parte era o provocare. Dar nu avea cum să fie ceva imposibil! Examină clădirea în ruină și mormântul improvizat. Apoi le zări și le numără: erau paisprezece!

Sabre se întrebă dacă nu era bine să-i omoare acum pe amândoi. Era oare destul de aproape ca să-și dea seama și singur de restul? Malone îl adusese până în acest loc și, exact cum sperase, apelase la resursele lui să ajungă aici tocmai din Portugalia. Își propuse totuși să aibă răbdare. Nu ar fi descifrat niciodată încercarea de unul singur, și, în nici un caz, atât de rapid. În clipa asta, Scaun-Albastru îl căuta cu siguranță. Adunarea era în sesiune, așa că speră ca aceasta să constituie o diversiune până în ziua următoare. Numai că știa cât de mult își dorea Hermann să afle dacă această urmă se dovedea promițătoare. Mai știa și altceva ce plănuia bătrânul și cât de importantă era participarea lui acolo săptămâna care urma să vină. Trei emisari fuseseră trimiși să negocieze cu bin Laden. Urma să-i viziteze pe toți trei, omorând doi, dar păstrând unul în viață. Acea persoană și biblioteca aveau să fie lucrurile cu care urma el să negocieze. Numai că toate astea presupuneau că era ceva de descoperit aici. Dacă nu, avea să-i omoare pe Malone și pe fosta lui soție, sperând că putea scăpa astfel de probleme.

Malone examină cu atenție un perete al clădirii în ruină. La trei metri în sus se deschidea una din ferestre. Se duse pe partea cealaltă și examină și cealaltă fereastră, care era la aceeași înălțime. Reveni unde erau McCollum și Pam și spuse:

— Cred că m-am prins care e treaba. Clădirea e pătrată, adică cu unghiuri drepte, la fel ca ferestrele.

— „Lucrează cu echerul și busola”, spuse Pam. *Echerul*, adică cu unghiuri drepte.

— Cele două ferestre sunt cheia, spuse Malone și le arată cu mâna.

— Ce vrei să spui? întrebă McCollum. E destul de greu să ajungi acolo.

— Nu chiar. Uită-te în jur!

Bolovani și pietroaie erau împrăștiate peste tot pe întinderea de nisip.

— Nu observați ceva în legătură cu pietrele?

Pam se îndreptă spre una și se aplecă. O privi cum mângâia marginile acesteia.

— Sunt ca niște cuburi, cu unghiurile drepte, spuse ea. Cu latura cam de treizeci de centimetri.

— Cam așa ceva. Amintiți-vă indiciul: „Reasamblează cele paisprezece pietre, apoi lucrează cu echerul și busola pentru a găsi calea”. Sunt paisprezece chestii din astea răspândite pe aici.

— În mod evident, această încercare are și o parte fizică, spuse Pam, ridicându-se în picioare. Nu oricine ar putea reasambla pietrele. Presupun că ele ne vor ajuta să ajungem la fereastră.

El își dădu rucsacul jos.

McCollum făcu și el la fel, apoi spuse:

— Nu există decât un mod de a afla acest lucru.

Douăzeci de minute fură necesare să adune cele paisprezece pietre și să le asambleze într-o piramidă cu vârful plat, șase la bază, apoi cinci, iar deasupra acestora încă trei. Dacă era nevoie, una dintre cele trei putea să fie pusă pe două dintre ele pentru a obține o înălțime mai mare, dar Malone estimează că grămada era mai mult decât suficientă.

Păși în față și urcă spre vârf.

McCollum și Pam avură grijă ca turnul să rămână stabil. Se uită prin deschiderea pătrată din peretele sfărâmicios. Prin pătratul de pe partea cealaltă, care se afla la vreo șase metri distanță, văzu munții din depărtare, cam la vreo opt sute de metri. „La prânz, simte prezența luminii roșii, privește răsucirea nesfârșită a șarpelui roșu de mânie.” Clădirea îngustă cu acoperișul înclinat fusese orientată special de la est spre vest. Aceasta nu era o locuință, în nici un caz. Exact ca rozasa de la Belém, orientată tot dinspre est spre vest, era, de fapt, o busolă.

„Lucrează cu echerul și busola pentru a găsi calea.” Se uită la ceas. Într-o oră, asta și avea de gând să facă.

CAPITOLUL 70

Maryland
Ora 07:30

Stephanie conducea Chevroletul Suburban pe care li-l oferise președintele Daniels. Le mai dăduse și două revolve de la Serviciul Secret și încărcătoare de rezervă. Nu știa prea bine spre ce se îndreptau, dar el voia ca ele să fie pregătite.

— Îți dai seama, desigur, că mașina asta este probabil urmărită electronic, spuse Cassiopeia.

— Putem doar să sperăm că e așa.

— Și îți dai seama că toată chestia asta e nebunie curată. Nu avem nici cea mai mică idee în cine să avem încredere, iar președintele Statelor Unite nu face excepție.

— Fără îndoială. Nu suntem decât niște pioni pe tabla de șah. Numai că un pion poate lua regele, dacă e bine plasat.

— Stephanie, noi suntem momeala!

Era de acord, dar nu spuse nimic. Ajunseră într-un orășel care se afla cam la cincizeci de kilometri la nord de Washington, una dintre nenumăratele comunități care înconjurau capitala. Urmărind instrucțiunile pe care le primise, recunoscuseră numele restaurantului cu pereți de sticlă, cuibărit sub un baldachin de copaci bogați în frunze: Aunt B's, unul dintre locurile favorite pe care le frecventa Larry Daley. Parcară și coborâră din mașină, fiind întâmpinate de mirosul înțepător de mere cu șuncă și cartofi prăjiți. Zona aburindă a bufetului era atacată de clienții flămânzi. Trecură de casier și îl zăriră pe Daley stând singur la o masă.

— Luați ceva de mâncare, spuse el. Fac eu cinste. În fața lui se afla o farfurie plină cu ouă, mămăligă și un cotlet de porc prăjit.

După cum se înțeleșeseră, Cassiopeia se mută la altă masă, de unde putea supraveghea încăperea. Stephanie se așeză la masa lui Daley.

— Nu, mulțumesc. Observă un anunț colorat lângă bufet pe care erau doi purcei roz, supradimensionați, înconjurați de sloganul: „PUNE-TE PE PICIOARE LA AUNT B'S”. Arată spre acesta. De asta mănânci aici? Ca să te pui pe picioare?

— Îmi place locul acesta. Îmi amintește de felul în care gătea mama. Știu că ți-e greu să crezi asta, dar sunt și eu om.

— De ce nu ești la treabă, să te ocupi de Billet? Doar ești șef acolo acum!

— Totul e sub control. Avem o altă problemă mai presantă.

— Cum ar fi să-ți salvezi pielea.

— Chestiile astea sunt grozave, spuse el, în timp ce tăia cotletul de porc. Ar trebui să mănânci și tu ceva. Chiar ai nevoie să te pui puțin pe picioare, Stephanie.

— Drăguț din partea ta că mi-ai remarcat silueta subțire. Unde ți-e iubita?

— Habar n-am. Presupun că s-a culcat cu mine numai ca să vadă ce putea să mai afle. Adică nimic. Și eu am făcut același lucru. Din nou, spre deosebire de ceea ce crezi tu, nu sunt chiar un idiot.

La sugestia lui Daniels, îl sunase pe Daley cu două ore în urmă și solicitase această întâlnire. El acceptase imediat. Ceea ce nu-i dădea pace era motivul pentru care Daniels, dacă într-adevăr dorea ca ea să discute cu Daley, întrerupsese întâlnirea de la muzeu. Însă nu făcu decât să lase și această nedumerire pe lista care creștea văzând cu ochii.

— Nu ne-am terminat conversația.

— A sosit vremea să iei contact cu realitatea, Stephanie. Materialul pe care-l ai despre mine? Poți să-l păstrezi. Poți să-l și folosești, nu-mi pasă. Dacă eu cad, cade și președintele odată cu mine. Dacă vrei să-ți spun adevărul, chiar *voiam* să găsești acele informații. Lui Stephanie îi fu greu să-l creadă. Stiam despre investigația ta, continuă el. Târfa pe care mi-ai trimis-o? Nu sunt chiar așa de slab. Crezi că e prima dată când o femeie a încercat să afle ceva despre mine? Stiam că faci săpături. Așa că ți-am ușurat treaba ca să găsești ce căutai. Numai că nu te-ai grăbit deloc.

— Bună încercare, Larry. Dar nu m-ai convins.

— Știu că n-ai să crezi nimic din ce-ți spun, zise el, în timp ce încerca să amestece ouăle cu mămliguța. Dar măcar o dată-n viață ai putea să uiți că mă urăști de moarte și să mă asculți cu atenție? Era și motivul pentru care Stephanie venise, de altfel. Am făcut niște cercetări, continuă el. Am descoperit o grămadă de mizerii, chestii bizare. Nu fac parte din cercul lor restrâns, dar sunt destul de aproape ca să miros câte ceva. Când am aflat că mă urmăreai, mi-am închipuit că la un moment dat mă vei ataca, iar când aveai să faci asta, puteam să discutăm.

— De ce nu mi-ai cerut ajutorul, pur și simplu?

— Fii serioasă! Nu suporti nici măcar să stai în aceeași cameră cu mine, iar eu să-ți cer ajutorul? Mi-am închipuit la un moment dat că ai să tragi cu ochiul pe fereastră și că ai să vezi cam ce se întâmplă, ca apoi să devii mult mai receptivă. Așa cum ești acum.

— Încă mai mituiești congresul?

— Mda. Eu și încă o mie de alte persoane care fac lobby. Hmm, ar trebui să fie introdus ca sport olimpic! Ea se uită înspre Cassiopeia și văzu că nu era nimic care să le alarmeze. Majoritatea meselor erau ocupate de familii și de cupluri în vârstă. Dar să lăsăm asta, în fond, este cea mai nesemnificativă dintre preocupările noastre, continuă Daley.

— Nu știam că *noi* avem preocupări comune!

— Sunt lucruri mai grave care se întâmplă. Luă câteva înghițituri de suc de portocale. La naiba, au pus o grămadă de zahăr în chestia asta! Dar e bun.

— Dacă mănânci mereu așa, cum de te menții atât de slab?

— Stresul. E cea mai bună dietă din lume. Puse paharul pe masă. Are loc o conspirație, Stephanie.

— Pentru ce?

— Să-l schimbe pe președinte. Asta era ceva nou. E singurul lucru care ar avea sens, continuă el, dându-și deoparte farfuria. Vicepreședintele este în Europa, să participe la un summit economic. Însă mi s-a spus că a plecat noaptea trecută de la hotel și s-a dus să se întâlnească cu un individ pe nume Alfred Hermann. Cică a fost o vizită de curtoazie. Numai că vicepreședintele nu este un tip curtenitor. Nu face lucrurile decât cu un motiv bine întemeiat. S-a mai întâlnit cu Hermann și altă dată, am verificat.

— Și ai descoperit că Hermann conduce o organizație numită Ordinul Lânii de Aur.

— Știam că vei fi de folos, spuse Daley, iar fața îi fu inundată de uimire. Deci ești deja la curent cu acest lucru!

— Ce aș vrea să știu este de ce ar fi important vreunul dintre aceste lucruri?

— Acest grup cultivă influență politică și are intrare peste tot în lume. Hermann și vicepreședintele sunt prieteni de ceva vreme. Am auzit vorbindu-se

despre el și despre ordin, dar vicepreședintele își ține gândurile numai pentru el. Știu că dorește să ajungă președinte. Se pregătește să candideze, dar eu cred că s-ar putea să caute o scurtătură.

Daniels nu menționase nimic despre acest subiect.

— Mai ai stickurile de memorie pe care le-ai luat de la mine de acasă? Ea încuviință din cap. Pe unul se află câteva înregistrări digitale cu niște conversații telefonice, continuă el. Numai câteva, dar sunt al naibii de interesante. Toate sunt cu șeful de cabinet al vicepreședintelui, un mare măgar. El a transmis Conexiunea Alexandria direct către Alfred Hermann.

— Și cum ai reușit să afli asta?

— Eram acolo. Ea nu lăasă să i se citească nimic pe chip. Eram chiar acolo, lângă el. Așa că am asigurat toată documentația pentru întâlnire. Ne-am întâlnit cu Alfred Hermann la New York acum cinci luni. I-am dat lui tot. Atunci am băgat-o și pe Dixon pe fir. Stephanie se gândi că și asta era o noutate. Mda. M-am dus la ea și i-am spus ce s-a întâmplat cu conexiunea. I-am spus și de întâlnirea cu Hermann.

— Asta n-a fost o idee prea bună.

— Părea mai bună la vremea respectivă. Israelienii erau singurii aliați la care puteam apela. Numai că ei s-au gândit că toată povestea cu Hermann era un fel neoficial de a le face lor probleme. Nu am reușit decât s-o obțin pe Dixon ca dădacă. Mai bău puțin suc. Ceea ce n-a fost chiar așa de rău.

— Simt cum mi se face greață.

Daley clătină din cap.

— Abia la o lună după aceea eu și cu șeful de cabinet al vicepreședintelui am fost singuri. Așa măgar cum este, tot îi place să se laude. Asta îi face de obicei pe indivizii de acest tip să aibă probleme. Am băut câteva pahare, și el a comentat ceva. Pe vremea aceea eram deja suspicios, așa că purtam un reportofon la mine. Am înregistrat ceva nemaipomenit în noaptea aceea.

Cassiopeia se ridică de la masă și se îndreaptă spre peretele de sticlă. Afară, mașinile veneau și plecau din parcare acoperită.

— Mi-a vorbit despre al douăzeci și cincilea amendament, cum îl studia, cum învăța detalii. M-a întrebat ce știam despre el, dar eu nu știam prea multe. M-am arătat dezinteresat și am făcut pe beatul, deși nu eram nici una, nici alta.

Ea știa ce prevedea al douăzeci și cincilea amendament constituțional: „În cazul îndepărtării președintelui din funcție sau al decesului său ori al demisiei sale, vicepreședintele va deveni președinte.”.

CAPITOLUL 71

Peninsula Sinai

Malone se uită la ceas: era 11:58. Se mai uitase deja de două ori prin cele două deschizături și nu văzuse nimic. Pam și McCollum stăteau jos, în timp ce el se balansa pe cele paisprezece pietroaie. Veni și ora prânzului, și un zvon de clopote se auzi la o oarecare distanță.

— E straniu, spuse Pam. Aici, în mijlocul pustietății.

Malone fu de acord.

— Pare ceva ireal, spuse el.

„Parcă ar veni din ceruri”, gândi.

Soarele ardea deasupra capetelor lor. Trupul și uniforma îi erau umede de la transpirație.

Se uită din nou prin deschizături.

Unul după altul, în imagine apărură punctele care conturau spinarea crestei muntoase. Ceea ce păreau să fi fost niște chilii de pustnic se vedeau în peretele de stâncă de parcă erau niște ochi negri. Apoi observă ceva: o cărare de piatră se înălța pe una dintre movile. Să fi fost un drum de cămile? Verificase în Lisabona înainte să plece și aflase că munții din această regiune ascundeau niște scobituri fertile pe care beduinii locali le numeau *farsh*. De obicei, acestea însemnau o sursă de apă și-i atrăgeau pe cei câțiva locuitori ai zonei. Mănăstirea Sfânta Ecaterina de la sud, de lângă Muntele lui Moise, ocupa un *farsh*. Presupuse că se găseau mai multe în jurul lui.

Privi cum dispar umbrele și culoarea munților de granit se transformă din arămiu în roșu intens. Mersul răsucit al cărării de pe deal, acum de culoare maronie, lua forma unui șarpe. Cele două deschideri încadrau imaginea ca o pictură.

„Privește răsucirea nesfârșită a șarpelui roșu de mânie.”

— Se vede ceva? îl întreabă Pam.

— Da, totul.

Stephanie se uită la Larry Daley.

— Vrei să-mi spui că vicepreședintele plănuiește să-l omoare pe președinte?

— Exact asta cred că se întâmplă.

— Și cum de ești singurul de pe planetă care a observat acest lucru?

— Nu știu, Stephanie. Poate numai pentru că sunt un tip isteț. Însă știu că se petrece ceva.

Ea trebuia să afle mai multe. De aceea o trimisese Daniels acolo.

— Larry, cred că încerci doar să-ți salvezi pielea.

— Stephanie, ești ca individul acela care caută o monedă pierdută sub un felinar. Un tip vine și-l întreabă ce face. El răspunde: „Caut moneda pe care am pierdut-o”. Tipul zice: „Unde ai pierdut-o?” Individul arată undeva la distanță și zice: „Acolo”. Tipul e nedumerit, așa că-l întreabă: „Și de ce cauți aici?” Iar omul nostru spune: „Pentru că aici este lumină”. Așa ești și tu, Stephanie. Nu te mai uita unde este lumină, și începe să privești acolo unde trebuie!

— Atunci, spune-mi ceva concret.

— Aș vrea să am ceva concret. Numai că aici e vorba despre mai multe mărunțișuri care s-au adunat: întâlniri pe care vicepreședintele le-a evitat și pe care un candidat nu ar fi făcut-o în mod normal, faptul că i-a enervat pe oamenii de care se presupune că va avea nevoie, lipsa de griji față de partid. Nimic pe față. Lucruri mărunte pe care le observă unul ca mine, versat în ale politicii. Nu există decât câțiva dintre noi în interior care să fie la curent cu aceste lucruri. Acești indivizi țin totul în mare secret.

— Brent Green este și el unul dintre acești indivizi?

— Habar n-am. Brent e un tip ciudat. Nu face parte din nici un grup. Am încercat să-l presez puțin ieri. L-am amenințat. Numai că nu s-a lăsat impresionat. Voiam să văd cum reacționează. Apoi, când ai apărut la mine în casă și ai găsit cartea aceea, am știut că *tu* trebuia să fii aliatul meu.

— S-ar putea să fi ales greșit, Larry. Nu cred o iotă din ce-mi spui! Să omori un președinte nu e chiar așa de ușor.

— Nu știu dacă e chiar așa. Toți asasinii de președinți, și cei care au trecut la fapte, și cei care numai au vrut să facă asta, fie erau săriți de pe fix, fie au avut noroc. Imaginează-ți ce ar face un profesionist!

Aici Stephanie îi dădu dreptate.

— Unde sunt stickurile de memorie? Întrebă el.

— Sunt la mine.

— Sper, pentru că, dacă sunt la altcineva, am încurcat-o amândoi. Vor ști că-i am la mână cu ceva. Ar fi imposibil de explicat de ce am înregistrat convorbirile acelea cu șeful de cabinet al vicepreședintelui. Trebuie să mi le dai înapoi, Stephanie!

— Asta n-o să se întâmple. Am o sugestie, Larry. Ce-ar fi să te predai, să recunoști că ai mituit congresul și să ceri protecție federală? Apoi n-ai decât să torni gogoșile astea oricui te va asculta.

El se lăsă pe spate în scaun și îi spuse:

— Știi, am crezut pentru o clipă că noi doi am putea avea o conversație civilizată. Dar nu, tu vrei neapărat să faci pe isteața. Am făcut ce am fost nevoit să fac, Stephanie, pentru că asta voia președintele.

— Stia și el ce făceai cu congresul? Întrebă ea, devenind brusc mai interesată.

— Altfel, cum crezi că mi-au crescut acțiunile atât de repede la Casa Albă? El voia ca lucrurile să treacă de congres, iar eu făceam tot posibilul să se întâmple întocmai. Acest președinte a avut succes cu congresul, ceea ce explică și faptul că a obținut atât de ușor și al doilea mandat.

— Ai vreo dovadă că a fost și el implicat?

— Adică să-l fi înregistrat pe Daniels? Nu, doar realitatea, Stephanie. Cineva trebuie să acționeze pentru ca lucrurile să se întâmple cu adevărat. Așa e lumea! Eu sunt omul lui Daniels. Eu știu asta, și știe și el asta.

Ea îi aruncă o privire Cassiopeei și își aminti ce-i spusese aceasta pe drum. Chiar nu mai știau pe cine să mai creadă – nici măcar pe președinte. Daley se ridică în picioare și lăsă câțiva dolari bacșiș.

— Acum câteva zile tu și cu Green credeți că toată povestea asta era despre moștenirea pe care o va lăsa președintele. Ți-am spus ce voiai să auzi ca să dormi mai bine noaptea. Daley clătină din cap. Aici este vorba despre cum să continue Daniels să trăiască. Mi-am pierdut vremea cu tine. Am să mă ocup de acest lucru într-un alt mod.

Malone mergea în frunte spre versantul sterp. Vulturi și păsări de pradă patrolau deasupra capetelor lor. Lumina aurie a soarelui îi pătrundea în creier și îi scâldea trupul transpirat. Cărarea era presărată cu pietre rămase în urma unor scurgeri de apă, iar solul ars de soare era o depunere argiloasă de nisip și nămol. Urmă cărarea șerpuită către vârf, unde trei bolovani imenși se rostogoliseră cu mult timp în urmă și creaseră un tunel spre culme. Nisipul mărunț, care făcea un zgomot asemănător apei, trecea peste pietre ca o ploaie fină. În ciuda soarelui, culoarul era răcoros. Se bucură de umbra acestuia. Capătul celălalt se zărea la vreo zece metri. Văzu deodată în față o fulgerare roșie.

— Ați văzut? întrebă el.

— Da, răspunse Pam.

Se opri și privi cum apărea din nou. Apoi își dădu seama ce se întâmpla. Soarele de la miezul zilei, pe măsură ce găsea goluri între cele trei stânci căzute, se juca cu granitul roșu și colora tunelul în purpuriu. Era un fenomen interesant. „Privește răsucirea nesfârșită a șarpelui roșu de mânie.”

— Se pare, spuse el, că sunt mulți șerpi roșii mânioși pe aici. La jumătatea distanței observă niște cuvinte gravate în granit. Se opri și citi în latină, traducând apoi cu voce tare, căci cunoștea pasajul: „Nu te apropia aici! Ci scoate-ți încălțăminta din picioarele tale, că locul pe care calci este pământ sfânt”.¹⁸ Este din leșirea. Asta-i spunea Dumnezeu lui Moise din rugul aprins.

— Oare aici s-a întâmplat? întrebă Pam.

— Nimeni nu știe. Muntele care se află la vreo treizeci și doi de kilometri mai la sud, Jebel Musa, Muntele lui Moise, este acceptat de către toate cele trei religii ca fiind locul respectiv. Dar cine poate ști?

La capătul tunelului fu învăluit de o adiere bruscă de căldură și privi direct în *farsh-ul* curb, presărat cu chiparoși. Nori albi și pufoși se alergau unul pe altul pe cerul senin. Mergea cu ochii aproape închiși din cauza luminii puternice.

Presate de versantul mai îndepărtat, înghesuite de stâncile copleșitoare, se ridicau ziduri și clădiri care pătrundeau una în alta ca și cum ar fi făcut parte din stâncă. Culoarele - galben, maro și alb - se potriveau cu camuflajul. Turnurile de pază păreau să plutească în aer. Conuri subțiri, verzi, de chiparoși adăugau un contrast la țiglele acoperișului de culoare portocaliu-închis. Nimic nu părea logic dacă analizai mărimea și forma. Ansamblul îi amintea lui Malone de farmecul anarhic al unui sat pescăresc italian, de pe coama unui deal.

— O mănăstire? îl întrebă Pam.

— Harta indica trei în această regiune. Nici una nu este secretă.

O cărare cu trepte formate din bolovani ducea în jos. Treptele coborau abrupt, grupate câte trei, mărginite de câte o fâșie în pantă, presărată cu piatră fină. La capăt, o altă potecă traversa *farsh-ul*, trecea pe lângă un lac mic cuibărit între chiparoși și se deplasa în zigzag spre intrarea în mănăstire.

— Acesta este locul!

Stephanie îl privi pe Daley părăsind restaurantul. Cassiopeia veni lângă ea, se așeză la masă și întrebă:

— Ai aflat ceva util?

— Spune că Daniels era la curent cu tot ce făcea el.

— Altceva ce putea să zică?

¹⁸ Biblia, leșirea 3:5 (n. tr.)

— Daley nu a menționat niciodată că am fost la Camp David noaptea trecută.

— Păi nu ne-a văzut nimeni în afară de agenții aceia și de Daniels.

Asta așa era. Dormiseră singure în cabană, cu doi agenți postați afară. Mâncarea le așteptase în cuptor când se treziseră. Daniels le sunase personal și le spusese să aranjeze întâlnirea cu Daley. Așa că Daley ori nu știa, ori refuza să spună că știa.

— Mă întreb de ce a vrut președintele să ne întâlnim cu Daley, știind că ar fi putut contrazice ceea ce ne spusese el? Întrebă ea, mai mult pentru sine decât pentru Cassiopeia.

— Adaugă și întrebarea asta pe listă!

Privi prin peretele de sticlă cum Daley își târșâia picioarele prin pietrișul din parcare, spre mașina lui, un Land Rover. Niciodată nu-i plăcuse acest individ. Când i se confirmase în cele din urmă faptul că nu era un individ fără pată, fusese extrem de încăpățânată.

Acum însă, nu mai era așa de sigură.

Daley ajunsese la mașină, care se afla la capătul celălalt al parării, și urcă. Și ele trebuiau să plece. Sosise vremea să-l găsească pe Brent Green și să vadă ce aflase și el. Daniels nu menționase nimic despre o eventuală discuție a lor cu Green, dar ea așa considera că era mai bine.

Mai ales acum.

O explozie zdruncină întreaga clădire.

Socul inițial fu înlocuit de constatarea că restaurantul era intact. Vocile ridicate și câteva țipete se domoliră imediat când începură și alții să-și dea seama că nu fusese afectată clădirea. Totul era bine, mai puțin afară.

Se uită prin peretele de sticlă și văzu cum Land Roverul lui Larry Daley era mistuit de flăcări.

CAPITOLUL 72

Peninsula Sinai

Malone se apropie de poarta de lemn îmbrăcată în metal. Zidurile arse de soare din granit roșu, care își sprijineau fundația pe suporturile gigantice, se înclinau spre o terasă pe care stăteau de pază chiparoși, portocali, lămâi și măslini, iar partea de jos era învelită în viță-de-vie. Un vânticel cald ridica nisipul. Nu se vedea nici un semn de viață. Deasupra porții, Malone zări alte cuvinte în latină, de data aceasta Psalmul 117, iar el traduse cu voce tare:

ACEASTA ESTE POARTA DOMNULUI:
DREPTII VOR INTRA PRIN EA¹⁹.

— Ce facem? întrebă Pam.

Malone observase că ostilitatea zonei se potrivea foarte bine cu temperamentul ei instabil.

— Presupun că ăsta e scopul sfării, spuse el, arătând-o cu mâna. Mult deasupra porții, un clopot din metal se odihnea în interiorul unui turn deschis. Se îndreptă spre bucata de sfoară și trase. Clopotul sună de mai multe ori. Era pe punctul de a suna din nou, când se deschise o ferestruică în partea de sus a porții, și un tânăr bărbos cu pălărie de paie se aplecă în afară.

— Cum aş putea să vă fiu de folos? întrebă acesta în engleză.

— Am venit să vizităm biblioteca, spuse McCollum.

— Aceasta nu este decât o mănăstire, un loc de reculegere. Nu avem bibliotecă.

Malone se întrebase cum de ştiau Păzitorii dacă persoana care venea la poarta lor era sau nu un invitat. Călătoria putea lua foarte mult timp, și în nici o parte a încercării nu fusese impusă vreo constrângere. Așa că trebuia să fie încă o provocare finală, una care nu era stipulată în încercare.

— Suntem invitați și am dus încercarea la bun sfârșit, strigă el. Cerem permisiunea de a intra în bibliotecă.

Ferestruica portalului se închise.

— Asta a fost foarte nepoliticos din partea ta, spuse Pam.

— Nu au de gând să deschidă larg porțile pentru oricine apare pe aici, spuse Malone și își șterse sudoarea de pe frunte.

Ferestruica se deschise din nou, și tânărul întrebă:

— Numele dumitale?

McCollum fu pe punctul de a vorbi, dar Malone îl prinse de mână.

— Lasă-mă pe mine, spuse el. Se uită în sus și spuse: George Haddad.

— Cine sunt cei care te însoțesc?

— Partenerii mei.

Tânărul îl fixă cu privirea, ca și cum ar fi încercat să-și dea seama dacă putea avea încredere în el.

— Aș avea o întrebare, dacă nu e cu supărare.

— Desigur!

— Drumul până aici – care a fost ruta?

¹⁹ Biblia, *Psalzii* 118:20 (n. tr.)

— Mai întâi la Belém și la Mănăstirea lui Ieronim, apoi la Bethlehem.org și apoi aici.

Ferestruica se închise. Malone auzi cum se trag niște zăvoare în spatele porții, apoi panourile din lemn se deschiseră, și tânărul bărbos ieși tacticos afară. Acesta purta niște pantaloni largi, care se îngustau la gambă, și o manta roșiatică strânsă în talie cu o sfoară.

În picioare purta sandale. Se opri în fața lui Malone și făcu o plecăciune.

— Bine ai venit, George Haddad! Ți-ai dus încercarea la bun sfârșit. Dorești să vizitezi biblioteca?

— Da, aș vrea.

Tânărul îi zâmbi și îi spuse:

— Atunci intră și găsește ceea ce cauți!

Merșeră toți după el, în șir indian, și intrară pe poartă, apoi într-un coridor întunecos, mărginit de stâncă înaltă, care bloca soarele. Încă treizeci de pași, apoi un unghi drept, și ieșiră iar la lumină, în interiorul zidurilor, într-un spațiu înfloritor în care se vedeau multă verdeață, chiparoși, palmieri, viță-de-vie, flori și chiar și un păun care se plimba țanțoș pe acolo.

Se auzea o melodie mângâietoare cântată la flaut. Malone zări de unde provenea aceasta – muzicantul stătea în unul dintre balcoanele susținute de stâlpi de lemn. Clădirile erau înghesuite una în alta, fiecare fiind diferită ca mărime și ca stil. Zări curți, trepte, balustrade de metal, peristiluri, acoperișuri ascuțite și alei înguste. Un apeduct miniatural canaliza apa de la un capăt la celălalt. Totul părea să fi apărut acolo din întâmplare. Ansamblul îi amintea de un sat medieval.

Îl urmară mai departe pe tânărul cu pălărie de paie. În afară de cântărețul la flaut, Malone nu mai zări pe nimeni altcineva, deși complexul era curat și pus la punct. Razele de soare se luptau cu draperiile de la ferestre, însă nu zări nici o mișcare în spatele ochiurilor de geam. Straturile terasate de legume încărcate cu roșii stăteau la vedere. Un lucru îi atrase atenția: panouri solare ce erau fixate discret pe acoperișuri și mai multe antene parabolice, fiecare ascunsă în spatele unor apărători din lemn sau din piatră, care păreau să facă parte din clădiri – „ca la Disney World”, se gândi Malone, unde lucrurile necesare treceau neobservate, deși erau lăsate chiar la vedere.

Tânărul cu pălăria de paie se opri în fața unei uși de lemn și-i deschise broasca cu o cheie de aramă supradimensionată. Intrară într-o sală de mese, o încăpere imensă decorată cu picturi murale religioase înfățișându-l pe Moise. În aer se simțea miros de cârnați și de varză murată. Plăcile din tavan alternau între ciocolatiu și culoarea untului, întrerupte de un panou în formă de romb de culoare albastră, punctat cu stele aurii.

— Călătoria voastră a fost, desigur, lungă, spuse tânărul. Avem mâncare și băutură pentru voi.

Pe una dintre mese se afla o tavă cu pâini brune la culoare și niște castroane cu roșii, ceapă și ulei. Un alt castron era plin de curmale, iar altul conținea trei rodii uriașe. Se vedea aburul ieșind de la un ceainic și se simțea miros de ceai.

— Drăguț din partea duminică, spuse Malone.

— Foarte drăguț, adăugă McCollum. Numai că noi am dori să vedem biblioteca.

Chipul osos trădă pentru o secundă expresia de nemulțumire a tânărului, care le spuse:

— Am prefera să mâncați și să vă odihniți. De asemenea, poate veți dori să vă spălați înainte de a pătrunde în interior.

McCollum făcu un pas în față.

— Am dus încercarea voastră la bun sfârșit. Am dori să vedem biblioteca!

— De fapt, domnul Haddad e cel care a finalizat încercarea dumnealui și a câștigat dreptul de a intra. Nu a fost trimisă nici o invitație către dumneata sau către această femeie. Tânărul se uită apoi la Malone. Prin implicarea acestor două persoane, invitația dumitale ar trebui, în mod normal, să fie anulată.

— Și atunci, de ce mă aflu aici?

— S-a făcut o excepție.

— De unde știi cine sunt?

— Ai știut ruta încercării dumitale.

Tânărul cu pălărie de paie nu mai spuse nimic altceva și părăsi sala de mese, închizând ușa după el. Rămaseră cufundați în tăcere. În cele din urmă, Pam spuse:

— Mi-e foame!

Și lui Malone îi era foame. Își puse rucsacul pe masă.

— Atunci, hai să le acceptăm ospitalitatea!

CAPITOLUL 73

Maryland

Stephanie și Cassiopeia se repeziră afară din restaurant. Nu se mai putea face nimic pentru Larry Daley. Automobilul lui era o grămadă de scrum și încă ardea. Explozia fusese destinată mașinii și nu făcuse pagube prea mari celorlalte automobile. Fusese o lovitură țintită.

— Trebuie să plecăm, spuse Cassiopeia.

Și ea era de aceeași părere. Se îndreptară în grabă spre Chevrolet și urcară, Stephanie așezându-se la volan. Introduse cheia în contact, dar ezită și întreabă:

— Ce părere ai?

— Dacă președintele nu a pus el însuși o bombă în mașina asta, atunci nu suntem în pericol. Nimeni nu s-a apropiat de ea cât am stat noi aici.

Răsuci cheia. Motorul prinse viață. Leși de acolo exact în clipa în care o mașină a poliției dădea colțul și intra în parcare.

— Ce ți-a spus? întreabă Cassiopeia.

Ea îi relatează conversația pe scurt.

— Credeam că e plin de minciuni. Conspirații pentru a-l omorî pe Daniels... Dar acum.

O ambulanță trecu în viteză pe lângă ele pe banda cealaltă.

— N-are nici un rost să se mai grăbească, spuse ea. Nici măcar n-a avut timp să-și dea seama ce i s-a întâmplat.

— Destul de spectaculos, spuse Cassiopeia. Erau moduri mult mai silențioase de a-l omorî.

— Asta dacă nu vrei să atragi atenția asupra faptului. Consilierului adjunct pe probleme de securitate națională să-i fie pusă o bombă în mașină? O să fie mare scandal!

Conducea încet, respectând limitarea de viteză, încercând să iasă din oraș și să intre înapoi pe autostradă. Opri la o intersecție și se îndreptă spre sud.

— Încotro mergem acum? întreabă Cassiopeia.

— Trebuie să-l găsim pe Green.

După vreo opt kilometri, zări o mașină în oglinda retrovizoare, apropiindu-se rapid. Se aștepta ca aceasta să o depășească și să meargă în continuare cu viteză pe una din cele două benzi aproape goale ale autostrăzii. În schimb, Fordul de culoare gri încetini chiar lângă bara de protecție a Chevroletului Suburban. Zări două persoane pe locurile din față.

— Nu suntem singure!

Mergeau cu aproape o sută de kilometri la oră pe drumul sinuos care trecea prin zona împădurită de provincie. Numai câteva ferme mai întrerupeau din când în când câmpiile și pădurea. Văzu un pistol apărând pe geamul pasagerului de pe locul din față. Se auzi un pocnet, și un glonț ricoșă din lunetă, dar sticla nu se sparge.

— Binecuvântat să fie Serviciul Secret, spuse ea. Geamuri antiglonț.

— Însă cauciucurile nu au.

Cassiopeia avea dreptate. Mări viteza, și Fordul se ținu după ele. Trase volanul brusc la stânga și trecu pe banda cealaltă, încetinind, lăsând Fordul să depășească. În timp ce le depășea, bărbatul trase într-o aripă a Chevroletului, dar gloanțele ricoșară.

— Avem și blindaj, spuse Cassiopeia.

— Ce mi-ar plăcea un tanc acuma! Ai vreo idee cine sunt indivizii?

— Cel care trage ne-a urmărit în parc acum câteva zile. Așa că, aș spune că ne-au găsit saudiții.

— Cred că-l urmăreau pe Daley când am apărut noi.

— Norocul nostru!

Trecu din nou mașina pe banda cu ieșire spre sud, ajungând acum în spatele Fordului. Cassiopeia deschise geamul, și cu două împușcături sparse luneta mașinii din fața lor. Fordul încercă o manevră similară, schimbând benzile pe autostradă, dar fu nevoit să revină pe banda cu ieșire spre sud pentru a evita un camion care se apropia. Cassiopeia profită de ocazie și mai trimise un glonț prin lunetă. Pasagerul din Ford ochi prin luneta spartă, dar Cassiopeia îl descurajă, trăgând încă o dată.

— Problemele noastre se agravează, spuse Stephanie. A mai apărut o mașină în spatele nostru.

Cealaltă mașină stătea foarte aproape de bara lor de protecție din spate. Înăuntru se aflau tot doi bărbați. Continuă să mărească viteza, pentru că, dacă ar fi oprit, ar fi ajuns la cheremul celor patru bărbați înarmați. Cassiopeia evaluează situația și se hotărăște.

— Voi trage în cauciucurile celor din față. Apoi mai vedem ce facem cu cei din spate. Se auzi un pocnet, apoi un zgomot mai puternic. Stephanie simți cum partea din dreapta spate a mașinii de teren deviază și își dădu seama imediat ce se întâmplase: un glonț nimerise un cauciuc al mașinii lor. Apăsă frâna și ținu vehiculul sub control.

Se mai auzi un pocnet și se hurducă și partea din stânga spate.

Stia că împușcăturile obișnuite nu făceau cauciucurile să explodeze, numai că pierdeau aer și mai dura doar câteva minute până când mașina rămânea pe jantă. Lăsă mașina să ruleze, ceea ce ar fi trebuit să-i permită să mai meargă vreo doi kilometri.

Cassiopeia îi dădu un pistol și schimbă încărcătorul din arma sa. La început se puteau servi de sistemul de protecție al Chevroletului ca să se protejeze. După aceea vor fi numai împușcături, iar ora matinală și zona de provincie puțin populată le oferea prea multă intimitate atacatorilor lor. Partea din spate se lăsă pe șosea și un zgomot puternic îi dădu de înțelese că plimbarea se terminase.

Opri Chevroletul și apucă pistolul.

Fordul din față frână brusc, derapând.

Automobilul din spate făcu același lucru.

Din ambele mașini ieșiră cei patru bărbați înarmați.

Malone își termină rodia, unul dintre fructele sale preferate, și mai înghiți o ceașcă din ceaiul amarui. Fuseseră lăsați singuri aproape trei sferturi de oră, deși el nu putea scăpa de sentimentul că erau supravegheați. Examină împrejurimile cu atenție, încercând să-și dea seama dacă încăperea avea camere video. Mesele erau goale toate, la fel și un dulap care se afla lângă unul dintre pereți. Își imaginează un zdrăngănit ușor de farfurii, zgomotul furculițelor care se atingeau de ele și discuțiile în diverse limbi care însoțeau cu siguranță fiecare masă. Mai era o ușă la celălalt capăt care era închisă și despre care presupuse că ducea înspre bucătărie. Sala de mese era răcoroasă, iar el presupuse că acest lucru se datora zidurilor groase din piatră.

Se deschise ușa exterioară, și tânărul cu pălărie de paie pătrunse în interior. Malone observă că fiecare acțiune a tânărului părea realizată în stilul unui servitor, ca și cum ar fi avut în minte doar o singură idee odată.

— Domnule Haddad, ești pregătit să intri în bibliotecă?

Malone încuviință din cap.

— Am burta plină și m-am și odihnit.

— Atunci putem merge.

McCollum sări de pe scaun. Malone așteptase să vadă ce avea de gând să facă.

— E vreo problemă dacă mergem întâi până la baie?

— Pot să te duc, încuviință tânărul când auzi cererea. Însă după aceea va trebui să revii aici. Domnul Haddad este invitatul.

— Bine, spuse McCollum și dădu din mână a nepăsare când auzi condiția, du-mă doar până la baie.

— Domnule Haddad, aveți nevoie să mergeți la baie? întrebă tânărul.

Malone dădu din cap că nu și-l întrebă:

— Ești un Păzitor?

— Da.

Studie chipul lui tânăr. Avea pielea neobișnuit de netedă, pomeții înalți, iar ochii săi migdalați îi dădeau un aspect oriental.

— Cum puteți avea grijă de acest loc cu atât de puțini oameni? Nu am văzut decât încă o persoană pe drumul până aici.

— Nu a fost niciodată o problemă.

— Dar intrușii? întrebă McCollum.

— Domnul Haddad este un învățat. Nu avem de ce să ne fie teamă.

— Condu-l până la baie, îi spuse Malone, hotărându-se să-l lase în pace. Noi o să așteptăm aici.

Păzitorul se întoarse spre Pam.

— Sunt bine, spuse ea.

— Ne vom întoarce în curând.

Stephanie se încurajă pentru luptă. Cineva îl omorâse pe Larry Daley, și acum indivizii ăștia veniseră după ea. Era supărată că o târâse și pe Cassiopeia în porcăria asta, dar prietena ei alesese de bunăvoie să vină cu ea. Și nu văzu nici frică, nici regrete, doar hotărâre în ochii Cassiopeei. Cei patru bărbați înaintau spre Chevrolet.

— Tu ia-i pe cei din față, spuse Cassiopeia, iar eu mă ocup de cei din spate.

Ea încuviință din cap. Amândouă se pregătiră să deschidă ușile și să tragă. Avea mai mult sens așa decât să stea și să-l lase pe cei patru să atace după bunul lor plac. Poate că momentul de surpriză le va conferi un avantaj. Va folosi portiera blindată și geamul securizat ca protecție cât de mult timp va fi în stare.

Un zgomot înăbușit crescă în intensitate, și mașina începu să vibreze. Stephanie văzu cum cei doi din față se împrăștiară, în timp ce o pală de vânt trecu peste automobil și un elicopter apărău în raza lor vizuală. Apoi apărău o mașină care opri scrâșnind. Auzi un schimb rapid de focuri de armă. Trupurile celor doi indivizi din față se răsuciră în aer. Se uită în oglinda retrovizoare. Mașina din spate încerca să plece. Unul dintre trăgători zăcea mort pe autostradă. Mașina porni. Elicopterul atârna cam la cincisprezece metri în aer. O ușă laterală se deschise și apărău un bărbat cu o pușcă în mână. Elicopterul merse paralel cu mașina care pleca, și ea văzu, dar nu putu să audă, împușcăturile. Mașina viră

brusc la stânga și se izbi de un copac. Cei doi indivizi din față zăceau sângerând pe pavaj. Deschise portiera de la Chevrolet.

— Toată lumea e bine acolo? întrebă o voce de bărbat.

Se întoarse și-l zări pe agentul de la Serviciul Secret care le întâmpinase la muzeu, stând în picioare lângă o altă mașină parcată.

— Mda, suntem bine.

Telefonul mobil îi sună din interiorul Chevroletului. Îl luă în mână și răspunse.

— M-am gândit că poate aveți nevoie de puțin ajutor, îi spuse Daniels.

Sabre îl urmă pe Păzitor afară prin furnicarul de clădiri cufundate în tăcere. Soarele lăsa umbre lungi peste liniile acoperișurilor și pe strada neregulată. „Un oraș-fantomă, gândi el. Mort, și totuși viu.”

Fu condus la o altă clădire, unde, în interior, găsi o baie cu podeaua ca de plumb. Un container de tablă suspendat de tavan alimenta toaleta cu apă. Se hotărî că acum era momentul, așa că scoase pistolul pe care-l luase de la mănăstire, ieși din toaletă și împinse țeava în fața tânărului.

— Spre bibliotecă.

— Dar nu ești dumneata invitatul!

— Ce zici de asta? lămuri el lucrurile. Te împușc în cap și aflu și singur unde este!

— Urmează-mă! îi spuse celălalt, care păru mai mult nedumerit decât speriat.

CAPITOLUL 74

Viena

Hermann află curând că Thorvaldsen se dusesese la Schmetterlinghaus. Șeful gărzii sale, un tip solid cu pielea măslinie, zelos din fire, îl urmă, în timp ce se îndrepta și el în aceeași direcție. Nu voia să atragă atenția, așa că-și păstră pasul măsurat, zâmbind și salutându-i din când în când pe membrii care se plimbau prin grădina de trandafiri de lângă casă. Se bucură că Thorvaldsen se dusesese acolo. Clădirea era destul de departe ca să poată discuta problema ferit de ochii sau de urechile celorlalți. Și exact de asta avea nevoie!

Printre plante, prin pereții de sticlă, Thorvaldsen o zări pe gazdă apropiindu-se. Îi observă mersul hotărât. Îl recunoscuse și pe șeful gărzii sale.

— Gary, domnul Hermann sosește aici. Aș vrea ca tu să te retragi în capătul celălalt și să stai printre plante. Mai mult ca sigur va fi prost dispus, și trebuie să discut cu el. Nu vreau să fii implicat până nu te chem. Poți să faci asta pentru mine?

Băiatul încuviință din cap.

— Atunci du-te, și să nu faci nici un zgomot!

Băiatul se duse repede pe o cărare care se strecura prin pădurea tropicală transplantată și apoi dispăru printre frunze.

Hermann se opri afară. Îi spuse șefului gărzii:

— Nu vreau să fiu deranjat, ai tu grijă de asta!

Apoi deschise ușa de lemn și împinse draperia de cauciuc. Fluturii zburau în zigzag prin aerul călduț. Acompaniamentul lor muzical nu fusese pornit încă. Thorvaldsen stătea pe unul dintre scaunele pe care el și Sabre le ocupaseră cu două zile în urmă. Zări imediat scrisorile și-și scoase pistolul din buzunar.

— Ai în posesie lucruri care îmi aparțin, spuse pe un ton ferm.

— Așa este. Și se pare că le vrei înapoi.

— Asta nu mai este amuzant, Henrik!

— O am pe fiica ta.

— Am decis că pot trăi și fără ea.

— Sunt sigur că poți. Mă întreb dacă ea își dă seama de asta.

— Măcar eu încă mai am un moștenitor.

Înțepătura îl răni adânc.

— Te simți mai bine când spui asta?

— Mult mai bine. Însă, așa cum probabil ai remarcat, Margarete va fi ruina acestei familii după ce eu nu voi mai exista.

— Poate seamănă cu mama ei? După câte îmi aduc aminte, și ea era o femeie care se lăsa ușor pradă sentimentelor.

— Din mai multe puncte de vedere. Însă nu o voi lăsa pe Margarete să stea în calea succesului nostru. Dacă ai intenția să-i faci rău, n-ai decât! Eu vreau să-mi înapoiezi lucrurile care-mi aparțin!

— Presupun că ai citit și tu astea, spuse Thorvaldsen și agită scrisorile în aer.

— De mai multe ori.

— Întotdeauna ai vorbit hotărât când a venit vorba despre Biblie. Criticile tale erau bine întemeiate și bine gândite, trebuie să admit. Thorvaldsen făcu o pauză. M-am mai gândit. Există două miliarde de creștini, ceva mai mult de un

miliard de musulmani și aproximativ cincisprezece milioane de evrei. Iar cuvintele de pe aceste pagini îi vor înfuria pe toți.

— Asta este defectul religiei: nu are nici un respect pentru adevăr. Nici unuia nu-i pasă de ceea ce este real, ci numai de ceea ce poate trece drept realitate. Thorvaldsen ridică din umeri. Creștinii vor trebui să se confrunte cu faptul că Biblia lor, atât Vechiul Testament, cât și cel nou, sunt contrafăcute. Evreii vor afla că Vechiul Testament este o relatare a strămoșilor lor dintr-un loc diferit de Palestina. Iar musulmanii vor afla că pământul lor sacru, cel mai sfânt dintre locuri, fusese inițial pământul de baștină al evreilor.

— Nu am timp pentru asta, Henrik. Dă-mi scrisorile, apoi șeful gărzii te va escorta în afara proprietății.

— Și cum vei explica acest lucru celorlalți membri?

— Ai fost chemat în Danemarca. Niște afaceri urgente. Se uită prin jur. Unde este fiul lui Malone?

— Se distrează pe undeva pe domeniu, spuse Thorvaldsen, ridicând din umeri. I-am spus să se ferească de probleme.

— Ar fi trebuit să ascuți tu însuși acest sfat înțelept. Îți cunosc legăturile cu Israelul și presupun că i-ai informat deja de planurile noastre. Însă, așa cum sunt sigur că ți s-a spus, ei știu că noi căutăm Biblioteca din Alexandria, la fel ca ei. Au încercat să ne oprească, însă până acum fără succes. Iar de-acum este prea târziu.

— Ai foarte mare încredere în angajatul tău. S-ar putea să te dezamăgească!

Hermann nu putea să-și dezvăluie propria incertitudine, așa că declară în schimb foarte hotărât:

— Niciodată!

Malone se ridică de la masă și își scoase pistolul din rucsac.

— Chiar mă întrebam cât aveai de gând să stai aici, spuse Pam.

— Destul de mult cât să-mi dau seama că prietenul nostru nu se va mai întoarce.

Își puse rucsacul în spate și deschise ușa spre exterior. Nu se auzea nici urmă de glasuri, nici zgomot de copite, nici măcar flautul. Complexul părea și sacru, și sinistru în același timp.

Se auziră clopotele, semnalând ora trei după-amiaza.

Merse înainte înspre un grup de clădiri, fiecare dintre ele cu nuanța și textura frunzelor uscate. Un turn brun-roșcat cu acoperișul convex se înălța solemn. Strada cu denivelări își arăta vârsta. Singurul semn că trăiau oameni pe acolo erau hainele – lenjerie intimă, șosete, pantaloni – care atârnavă la uscat dintr-un balcon. După un colț îi zări cam la trei metri distanță pe McCollum și pe tânărul cu pălărie de paie, traversând o mică piață, în care se afla o fântână. Mănăstirea avea, cu siguranță, acces la un puț, deoarece apa nu părea să fie o problemă; de asemenea, nici electricitatea, având în vedere numărul mare de panouri solare și de antene parabolice. McCollum ținea un pistol îndreptat spre capul tânărului.

— E bine să știm că am avut dreptate în ceea ce-l privește pe partenerul nostru, șopti el.

— Presupun că vrea neapărat să fie primul care să arunce o privire.

— Ei bine, asta e extrem de nepoliticos din partea lui. Mergem?

Sabre își ținea pistolul îndreptat spre ceafa Păzitorului. Trecură de mai multe clădiri și pătrunseră și mai adânc în complex, până în punctul în care se îmbinau lucrurile făcute de mâna omului cu cele naturale. Nu putea suferi liniștea aceea profană. O biserică neobișnuită, văruiată în galben, era cuibărită lângă fațada din stâncă. În interior, naosul boltit, iluminat natural, era plin de icoane, triptice și fresce. O adevărată pădure de candelabre de argint și de aur atârna deasupra unei pardoseli din mozaic cu modele foarte detaliate. Opulența din interior contrasta puternic cu simplitatea exteriorului.

— Aceasta nu este o bibliotecă, spuse el.

Apăru un bărbat la altar. Și el avea pielea măslinie, dar era scund și avea părul cărunt. Era mai în vârstă, poate în jur de șaptezeci de ani.

— Bine ai venit, spuse bărbatul. Eu sunt bibliotecarul.

— Dumneata ești șeful aici?

— Am această onoare.

— Vreau să văd biblioteca!

— Pentru a face acest lucru, va trebui să-l eliberezi pe cel pe care-l ții ostatic.

Sabre îl împinse deoparte pe Păzitor.

— Bine. Ridică pistolul către bibliotecar. Du-mă dumneata mai departe!

— Desigur.

Malone și Pam intrară în biserică. Două șiruri de coloane de granit monolitice, vopsite în alb, cu capitoliile aurite, expuneau medalioane cu profeții din Vechiul Testament și cu apostolii din Noul Testament. Frescele de pe ziduri îl reprezentau pe Moise primind poruncile și confruntându-se cu rugul aprins. În dulapurile cu vitrine de sticlă se odihneau relicvarii, discuri, cupe și cruci. Nu era nici urmă de McCollum sau de tânărul cu pălărie de paie.

La dreapta lui, într-o nișă, Malone zări două cuști din bronz. În una se aflau sute de cranii de culoarea nisipului, adunate unul peste altul într-o movilă sinistră. Cealaltă conținea un asortiment hidos de oseminte într-un talmeș-balmeș anatomic.

— Păzitori? Întrebă Pam.

— Mai mult ca sigur.

Mai era ceva în naosul luminat de soare care-i atrase atenția: nu erau strane. Se întrebă dacă aceasta era o biserică ortodoxă. Era greu de spus din cauza decorațiunilor, care păreau un amestec eclectic din mai multe religii.

Traversă pardoseala din mozaic către nișa din partea opusă. În interior, cățarat pe un suport din piatră, având în spate un vitraliu luminos, se afla un schelet întreg, îmbrăcat cu o robă mov cu broderii și sutană cu glugă, plasat în poziție șezândă, cu capul ușor înclinat, ca și cum s-ar fi întrebat ceva. Oasele degetelor, având încă pe ele resturi de carne uscată și unghii, țineau un toiag și un rozariu. În granitul de dedesubt erau dăltuite trei cuvinte:

CVSTOS RERV M PRVDENTIA

— „Prudența este păzitoarea lucrurilor”, spuse el, traducând, dar știa greacă destul de bine ca să-și dea seama că primul cuvânt putea fi interpretat și ca „înțelepciune”. Oricum ar fi fost, mesajul era clar.

Ceva care sună ca o ușă care se deschide și apoi se închide își transmise ecoul din partea cealaltă a unui iconostas din fața bisericii. Ținând pistolul în

mână, merse încet înainte și trecu prin ușa din mijlocul unui panou decorat cu modele complicate.

O singură ușă se afla la capătul celălalt.

Se apropie de ea.

Panourile erau din lemn de cedru, iar pe ele erau inscripționate cuvintele din Psalmul 117: **„ACEASTA ESTE POARTA DOMNULUI: DREPTII VOR INTRA PRIN EA”**.

Apucă sfoara ce ținea loc de mâner și trase de ea. Ușa se deschise cu o mulțime de scârțâituri. Numai că el mai observă ceva: panoul străvechi era echipat cu un dispozitiv modern, o deschizătoare electronică, fixată pe partea opusă. Un fir trecea prin balama, apoi dispărea într-o gaură făcută în piatră.

Observă și Pam acest lucru.

— Asta-i ciudat, spuse ea.

El fu de acord.

Apoi se uită dincolo de ușă, și confuzia lui se amplifică.

CAPITOLUL 75

Maryland

Stephanie sări din elicopterul care le lăsă din nou pe ea și pe Cassiopeia la Camp David. Daniels le aștepta pe pista de aterizare. Stephanie se îndreptă direct spre el, în timp ce elicopterul se ridică din nou pe cerul dimineții și dispăru deasupra copacilor.

— Poate că sunteți președintele Statelor Unite, spuse ea pe un ton ascutit, dar sunteți un mare ticălos! Ne-ați trimis acolo știind că vom fi atacate!

Daniels avea o expresie de nedumerire pe față.

— De unde aveam să știu asta?

— Și tocmai se întâmpla să treacă pe acolo un elicopter în care se afla un ochitor de elită? Întrebă Cassiopeia.

— Hai să ne plimbăm puțin, spuse președintele, și făcu un gest cu mâna. Porniră fără grabă pe o alee largă. Trei agenți de la Serviciul Secret mergeau în urma lor la vreo douăzeci de metri.

— Spuneți-mi ce s-a întâmplat, le îndemnă Daniels. Stephanie se calmă, recapitulă tot ce se întâmplase în acea dimineață și sfârși prin a spune:

— El considera că cineva complotază să vă omoare.

I se păru ciudat să se refere la Daley la timpul trecut.

— Avea dreptate.

Se opriă.

— Mie mi-a ajuns, spuse ea. Nu mai lucrez pentru dumneavoastră, și totuși m-ați determinat să acționez într-o beznă totală. Cum vă așteptați să fac asta?

— Sunt convins că ți-ai dori postul înapoi, nu-i așa?

Ea nu răspunse imediat, iar tăcerea ei lăsă de înțeles, spre enervarea ei, că într-adevăr și-l dorea. Ea fusese cea care concepușe și pusese bazele la Magellan Billet, promovându-i întreaga existență. Nimic din ce se întâmpla nu o implicase direct pe ea de la bun început, însă acum erau persoane pe care nici nu le plăcea, nici nu le admira, dar care se foloseau de ea. Așa că-i răspunse sincer președintelui:

— Nu și dacă trebuie să vă pup în fund. Făcu o pauză. Sau s-o pun pe Cassiopeia din nou în pericol.

Daniels nu păru descurajat.

— Veniți cu mine! Merse în liniște prin pădure spre o altă cabană. În interior, președintele luă un CD-player portabil. Ascultați asta!

— Brent, nu pot să-ți explic tot, pot numai să-ți spun că seara trecută s-a întâmplat să aud conversația dintre vicepreședintele vostru și Alfred Hermann. Ordinul, sau mai bine zis Hermann, plănuiește să-l omoare pe președintele vostru.

— Ai aflat și detalii? Întrebă Green.

— Daniels va face o vizită neanunțată în Afganistan săptămâna viitoare. Hermann a făcut o înțelegere cu oamenii lui bin Laden și a furnizat proiectilele necesare pentru a distruge avionul.

— Aceasta este o acuzație foarte gravă, Henrik!

— Lucru care nu-mi stă în obicei. Am auzit asta eu însumi, la fel și băiatul lui Cotton Malone. Îl poți informa pe președinte? Doar să anuleze călătoria. Asta ar soluționa problema pe termen scurt.

— Bineînțeles. Ce se întâmplă acolo, Henrik?

— Mai multe decât ți-aș putea explica. Ținem legătura.

— Această înregistrare a fost făcută acum cinci ore, explică Daniels. Nu am primit nici un telefon de la procurorul meu general cel demn de încredere. Te gândești că putea măcar să facă o încercare. De parcă aș fi greu de găsit!

— Cine l-a omorât pe Daley? se interesă ea.

— Larry, Dumnezeu să-l ierte, a cam forțat lucrurile. E clar că era un tip ocupat. Știa că se petrecea ceva și a ales să difuzeze știrile pe toate canalele. Asta a fost greșeala lui. Oamenii care sunt în posesia acelor stickuri de memorie sunt cei care l-au omorât pe Larry.

Ea și cu Cassiopeia se uitară una la alta. În cele din urmă, spuse:

— Green.

— Se pare că am găsit câștigătorul la concursul „Cine este trădătorul?”

— Păi atunci de ce nu-l arestați? întrebă ea.

— Avem nevoie de mai mult, spuse Daniels, clătinând din cap. Articolul trei, capitolul trei din Constituție stipulează clar. Trădarea față de Statele Unite asigură confortul și susținerea inamicilor. Oamenii care vor să mă omoare sunt inamicii noștri. Însă nimeni nu poate fi învinuit de trădare dacă nu există mărturia a două persoane la același act realizat fățiș. Așa că avem nevoie de mai mult.

— Presupun că ați putea să zburați spre Afganistan și, după ce va fi doborât avionul, vom avea și actul realizat fățiș. Eu și Cassiopeia am putea fi cei doi martori.

— Da, foarte amuzant, Stephanie! Da, sunt de acord, ați fost o momeală. Numai că am avut grijă să vă protejez spatele.

— Drăguț din partea dumneavoastră!

— Nu poți alunga păsările din tufișuri dacă nu ai un câine bun. Iar dacă tragi cu pușca înainte, nu faci decât să-ți irosești gloanțele.

Ea înțelese ce voia să spună. Și ea dăduse ordine asemănătoare în repetate rânduri.

— Ce vreți să facem? întrebă ea, cu evidentă resemnare în voce.

— Întâlniți-vă cu Brent Green!

Malone se uită la imaginea enigmatică. Ușa bisericii se deschidea înspre peretele din față al muntelui. Drept înainte se afla un hol pătrat, cu o lățime de vreo cincisprezece metri și cam tot atât de lung. Luminați slab cu felinare argintii, pereții din granit sclipeau ca niște oglinzi. Pardoseala avea un alt mozaic frumos ornamentat, iar tavanul era decorat cu borduri și arabescuri în roșu și maro. Pe partea opusă a încăperii se aflau șase rânduri de pilaștri din marmură gri cu negru, legați între ei prin șiraguri de primule. Șapte uși se deschideau între pilaștri, fiecare văzându-se ca un petic întunecat. Deasupra fiecărui portal se afla o literă romană - V S O V O D A. Deasupra literelor era scris un alt pasaj biblic, din Apocalipsa. Pasajul era în latină, așa că-l traduse cu voce tare:

— „Nu plânge: Iată, a biruit leul din seminția lui Iuda, rădăcina lui David, ca să deschidă cartea și cele șapte pecetei ale ei.”²⁰

Auzi pași răsunând de dincolo de uși, dar era imposibil de spus în spatele căreia.

— McCollum e acolo, spuse Pam. Dar unde?

²⁰ Biblia, Apocalipsa 5:5 (n. tr.)

Se îndreptă spre una dintre intrări. În interior, un tunel străpungea roca, iar din șase în șase metri se aflau alte felinare care luminau slab. Se uită prin deschiderea alăturată, care ducea și ea în interiorul muntelui, numai că printr-un tunel diferit.

— Ce interesant! Alt test! Sunt șapte posibilități. Își dădu jos rucsacul de pe umeri. Ce s-a întâmplat cu vremurile în care nu aveai nevoie decât de un permis ca să intri într-o bibliotecă?

— Probabil că s-au dus în același loc unde se află și coborâtul dintr-un avion numai atunci când aterizează.

— Să știi că te-ai descurcat destul de bine la săritura aceea, zise el zâmbind.

— Nu-mi mai aduce aminte!

El se uita la cele șapte intrări.

— Știai că McCollum va acționa, nu-i așa? De asta l-ai lăsat să plece cu Păzitorul acela.

— Nu a venit aici pentru experiența intelectuală. Și nu e nici vânător de comori. Individul ăla este un profesionist.

— La fel ca avocatul cu care mă întâlneam, care era mai mult decât un simplu avocat.

— Israelienii s-au folosit de tine. Nu are rost să te simți prost din cauza asta. S-au folosit și de mine.

— Crezi că toată chestia asta a fost o înscenare?

— Mai mult o manipulare, spuse el, clătinând din cap. L-am găsit pe Gary mult prea ușor. Și dacă *trebuia* ca eu să-i omor pe răpitorii lui? Apoi, când am mers la George, ei n-au făcut altceva decât să ne urmărească. Bineînțeles că tu erai acolo, și israelienii te urmăreau. Așa că s-au asigurat că te voi lua cu mine, păcălindu-mă în aeroport și la hotel. Toate se leagă. Așa au reușit israelienii să-l omoare pe George, după care ei și-au terminat treaba. Cei care l-au răpit pe Gary țin legătura cu noi ca să găsească asta. Ceea ce înseamnă că răpitorii au un plan cu totul diferit de cel al israelienilor.

— Crezi că McCollum l-a răpit pe Gary?

— El sau persoana pentru care lucrează el.

— Și atunci ce facem?

— Mergem după el! spuse Malone, scoțând din rucsac încărcătoarele de rezervă pentru pistol și înghesuindu-le în buzunare.

— Pe care ușă?

— Ți-ai dat singură răspunsul la asta în Lisabona, când spuneai că Thomas Bainbridge a lăsat indicii. L-am citit cartea în avion. Nu găsești nimic acolo, nici măcar cât de cât apropiat de ceea ce am experimentat noi. Biblioteca pierdută din cartea lui este descoperită în sudul Egiptului. Nu este nici o încercare a eroului, nimic. Numai că monumentul acela din grădina lui - acela-i cu totul altceva! Mă întrebam despre ultima parte a încercării pe care ne-a dat-o McCollum. Nu ar avea nici un sens să intri aici pur și simplu, imediat cum ai ajuns!

— Numai dacă ai un pistol îndreptat spre capul cuiva.

— Adevărat! Numai că este ceva în neregulă. Arată înspre uși. Cu acest gen de prevedere, ar putea foarte ușor să facă un intrus să se rătăcească. Și unde e restul lumii? Acest loc e părăsit. Mai citi o dată literele de deasupra ușilor: V S O V O D A. Și își dădu seama. Mereu te luai de mine, întrebându-te la ce e bună memoria mea fotografică.

— Nu, mă întrebam mereu de ce nu-ți puteai aduce aminte de ziua mea de naștere sau de aniversarea noastră!

— De data asta contează faptul că am o bună ținere de minte, zise el. Amintește-ți ultima parte a încercării! „Atenție la litere!” Știi monumentul de la Bainbridge Hall, cu literele romane? El le revăzu perfect în minte: D OVOSVAVV M. Îți amintești că te întrebai de ce D și M sunt la distanță de celelalte opt litere? Arată înspre uși. Acum știm. Una te lasă să intri, iar cealaltă presupun că te scoate afară. De partea din mijloc nu sunt prea sigur, dar urmează să aflăm.

CAPITOLUL 76

Viena

Thorvaldsen evaluează situația. Trebuia să fie mai bun decât Hermann, de aceea își luase pistolul pe sub pulover. Încă mai ținea în mână scrisorile Sfântului Augustin și ale Sfântului Ieronim. Însă și Hermann era înarmat.

— De ce l-ai răpit pe Gary Malone? îl întrebă el.

— Nu am nici cea mai mică intenție să mă las chestionat.

— Și de ce nu-mi faci această plăcere, dacă tot voi pleca în curând?

— Pentru ca tatăl lui să facă întocmai ceea ce aveam noi nevoie să facă. Și a mers! Malone ne-a condus direct la bibliotecă.

Își aminti de presupunerea vicepreședintelui din noaptea trecută și se hotărî să marșeze pe asta.

— Iar tu ești la curent cu asta?

— Eu întotdeauna știu, Henrik! Asta e diferența dintre noi. De aceea *eu* conduc această organizație!

— Membrii nu au nici o idee despre planurile tale. Lor numai li se pare că înțeleg.

Încerca să vadă dacă mai era ceva de aflat. Îl trimisese pe Gary să se ascundă din două motive: unul, ca să nu fie nici o posibilitate de a se afla că ei auziseră discuția din noaptea precedentă, ca să nu fie puși amândoi în pericol, iar al doilea, știuse că Hermann urma să vină înarmat, și trebuia să facă singur față acestei amenințări.

— Ei au toată încrederea în Cerc, spuse Hermann. Iar noi nu i-am dezamăgit niciodată.

— Astea sunt chestiunile pe care voiai să mi le arăți? întrebă el și arătă spre hârtii.

— Speram, spuse Hermann încuviințând din cap, că, odată ce vei vedea falsurile din Biblie, erorile sale inerente, vei înțelege că noi nu facem decât să spunem lumii ceea ce ar fi trebuit să i se spună acum o mie cinci sute de ani.

— Dar lumea e pregătită să afle?

— Nu mă interesează această dezbatere, Henrik! Își duse brațul în față și ridică pistolul. Ceea ce aș vrea să aflu este cum de ai descoperit aceste scrisori.

— La fel ca tine, Alfred, eu întotdeauna știu!

— Te voi uide, îi spuse Hermann, cu pistolul îndreptat spre el. Acesta este teritoriul meu, și știu cum să mă descurc după ce nu vei mai fi. Pentru că o ai deja pe fiica mea, mă pot folosi de acest lucru. Pot spune că a fost vorba despre un fel de conspirație de extorcare pe care ai plănuvit-o și care a mers prost. Nici nu va conta prea mult. Oricum n-o să-ți pese.

— Cred că de fapt mă preferi mort!

— Fără îndoială! E mult mai ușor, din mai multe puncte de vedere!

Thorvaldsen auzi pașii cum alergau în același moment în care-l zări pe Gary cum sare dintre plante și se repede la Alfred Hermann. Băiatul era înalt și deșirat, dar solid. Luat prin surprindere, Hermann se rostogoli și își pierdu pistolul. Gary îl împinse pe adversarul său și înșfăcă arma. Hermann părea împietrit în urma atacului; se ridică în genunchi, încercând să-și recapete răsuflarea. Thorvaldsen se ridică și luă pistolul de la Gary. Nu-i dădu lui Hermann timp să se ridice, și-i trase acestuia o lovitură cu pistolul în tâmplă. Austriacul, amețit, căzu grămadă la pământ.

— Asta a fost o chestie prostească, îi spuse lui Gary. M-aș fi descurcat și singur.

— Cum? Își ținea pistolul îndreptat înspre tine!

Nu voia să recunoască faptul că rămăsese, într-adevăr, fără idei, așa că-l prinse și-l strânse pe băiat de umăr.

— Bine zis, băiete! Numai să nu mai faci asta și altă dată!

— Sigur, Henrik! Nici o problemă! Data viitoare o voi lăsa pe acea persoană să te împuște.

— Ești exact ca tatăl tău, îi spuse zâmbind.

— Și acum ce facem? Mai este un tip afară.

Îl duse pe Gary lângă ieșire și-i spuse cu voce joasă:

— Du-te afară și spune-i că *Herr* Hermann are nevoie de el. Apoi lasă-l pe el să intre primul. Eu o să mă ocup de restul.

Malone merse prin tunelul cu litera D. Drumul era îngust, pentru două persoane, și se adâncea mult în măruntaiele muntelui. Coti de două ori. Lumina venea în continuare slab de la felinare. Aerul rece, misterios, era înțepător, și îl usturau ochii. După încă vreo câteva cotituri, ajunseră într-o cameră decorată cu picturi murale magnifice. Se minună de realizarea lor extraordinară: Judecata de Apoi, iadul aruncând flăcări în râu, Tulpina lui Isai. Șapte uși erau tăiate în zidul prin care intraseră, iar deasupra fiecăreia se vedea câte o singură literă romană. Pe peretele opus se vedeau alte șapte uși, fiecare cu câte o literă deasupra, de asemenea: D M V S O A I.

— Mergem pe la O, nu-i așa? Întrebă Pam.

— Prinzi repede, observă el. Monumentul acela reprezintă cheia acestui labirint. Urmează să mai fie încă șapte puncte de legătură. V O S V A V V, astea au rămas. Thomas Bainbridge a lăsat un indiciu important, numai că e unul care nu are nici un sens până nu ajungi aici. De aceea, Păzitorii l-au lăsat în pace timp de trei sute de ani. Altfel nu are nici un sens.

— Numai în situația în care te afli în acest labirint.

Continuară să meargă înainte prin încâlceala de pasaje, coridoare înșelătoare și fundături. Timpul și energia necesare pentru construcția acestor tuneluri stârniră imaginația lui Malone. Numai că Păzitorii își îndepliniseră misiunea pe o perioadă de peste două mii de ani – timp suficient pentru a fi atât inventivi, cât și meticuloși. Mai apărură încă șapte puncte de legătură, și lui îi făcu plăcere să constate că de fiecare dată deasupra unei uși se zărea una dintre literele de pe monument. Își ținea pistolul la îndemână, dar în fața lor nu se auzea nimic. Fiecare răscruce avea un sistem diferit de hieroglife, cartușe, gravuri alfabetice și simboluri cuneiforme. Trecură de cea de-a șaptea răscruce și intrară într-un alt tunel, iar el știu că drumul final se afla în fața lor.

Trecură de un colț, iar lumina de la ieșirea din fața lor era clar mult mai strălucitoare decât la celelalte răscruci. McCollum putea fi acolo, așteptându-i, așa că o trase pe Pam în spatele lui și merse încetișor înainte. La capăt, rămase în umbră și aruncă o privire înăuntru.

Camera era încăpătoare, arăta cam ca un pătrat cu latura de doisprezece metri, și niște candelabre atârnav deasupra capetelor lor. Pereții aveau o înălțime de vreo șase metri și erau acoperiți cu hărți făcute din mozaic: Egipt, Palestina, Ierusalim, Mesopotamia, Mediterana. Detaliile erau minime, cu țărmurile pierdute în necunoscut, iar scrisul era în greacă, arabă și ebraică. Pe peretele opus se aflau încă șapte uși. Cea cu litera M deasupra sigur dădea înspre bibliotecă.

Intrară în cameră.

— Bine ai venit, domnule Malone! spuse o voce de bărbat.

Siluețele a doi bărbați se conturară din întunericul uneia dintre celelalte uși. Unul dintre ei era Păzitorul pe care îl amenințase McCollum mai devreme cu pistolul, numai că acum era fără pălăria de paie. Celălalt era Adam din apartamentul lui Haddad și din mănăstirea din Lisabona. Malone își ridică pistolul. Nici Păzitorul, nici Adam nu se clintiră. Ambii stăteau doar și se uitau la el, pe chipuri având așternute niște expresii îngrijorate.

— Nu sunt dușmanul vostru, spuse Adam.

— Cum ne-ai găsit? întrebă Pam.

— Nu eu v-am găsit pe voi, ci voi m-ați găsit pe mine.

Malone se gândi la faptul că bărbatul din fața lui îl împușcase pe

George Haddad. Apoi observă că Adam era îmbrăcat la fel ca

Păzitorul mai tânăr: pantaloni largi, mantaua strânsă în talie cu o sfoară, sandale. Nici unul nu era înarmat. Își lăasă pistolul în jos.

— Ești un Păzitor? îl întrebă pe Adam.

— Un servitor credincios.

— De ce l-ai omorât pe George Haddad?

— Nu l-am omorât.

O mișcare din spatele celor doi bărbați îi atrase atenția lui Malone. Văzu încă o siluetă pășind în față dinspre ușă. Era Eve din apartamentul lui Haddad. Vie și sănătoasă.

— Domnule Malone, spuse ea, eu sunt ajutor de bibliotecar, și vă datorăm o explicație, dar trebuie să ne grăbim! El își păstră calmul. Ne aflăm acolo, la Londra, pentru a crea o iluzie, continuă ea. Era absolut necesar ca dumneata să continui, iar bibliotecarul considera că vicleșugul era cea mai bună cale de a îndeplini acest scop.

— Bibliotecarul?

— El ne conduce, încuviință ea din cap. Nu suntem mulți, dar am fost întotdeauna suficienți pentru a proteja acest loc. Mulți Păzitori au servit aici. Sunt convinsă că le-ai văzut osemintele în biserică. Numai că lumea e în continuă schimbare. Devine din ce în ce mai dificil pentru noi să ne continuăm misiunea. Suntem pe punctul de a rămâne fără fonduri, iar recrutarea din ultima perioadă a fost jalnică. Apoi, mai este și amenințarea.

Malone o așteptă să-și continue explicațiile.

— În ultimii ani, cineva ne tot caută. Au implicat până și guvernele. Incidentul de acum cinci ani cu George Haddad, când ai reușit să-l ascunzi, a lăsat un invitat expus și cunoscut. Acest lucru nu s-a mai întâmplat *niciodată* până acum! Toți invitații din trecut și-au respectat angajamentul de a păstra secretul, cu excepția unuia - Thomas Bainbridge. Din fericire însă, el s-a dovedit util în încălcarea pe care a comis-o. Încercarea voastră a reușit mulțumită lipsei de caracter a lui Bainbridge.

— Știați că venim? întrebă Pam.

— Cea mai mare parte a călătoriei voastre a fost stimulată de noi, cu excepția faptului că israelienii au fost destul de agresivi în încercarea lor de a vă găsi. Chiar și americanii au fost implicați, numai că se pare că din motive diferite. Toată lumea ducea tratative cum să scape de noi. Bibliotecarul a hotărât să pună în mișcare niște evenimente pe care noi să le putem controla și care să-i conducă chiar aici pe jucătorii importanți.

— Cum este posibil așa ceva? întrebă el.

— Păi sunteți aici, nu-i așa?

— Ne aflam la Londra, interveni Adam, ca să vă stimulăm. Am utilizat câteva efecte speciale de recuzită pentru a vă convinge de împușcături. Adam se uită la Pam. Împușcarea dumitale a fost doar un accident. Nu mă așteptam să fii afară.

— Cum nu mă așteptam nici eu! spuse Malone. Însă mai era ceva. Se uită la Eve. George te-a împușcat. I-am luat pistolul - era încărcat cu muniție adevărată.

— Da, slavă Domnului că țintește foarte bine! încă mă doare, dar vesta și-a îndeplinit misiunea.

— Ne-am dus la Lisabona, spuse Adam, ca să vă ajutăm să mergeți înainte și să-i abatem din drum pe israelieni. Trebuia ca voi trei să veniți aici singuri. Ceilalți care se aflau în mănăstire făceau parte dintr-o unitate specială de exterminare a Mossadului. Dar i-ați eliminat.

Malone o privi pe Pam.

— După câte se pare, nu ai fost tu singura persoană manipulată.

— Individul care a venit aici cu voi este Dominick Sabre, spuse Eve, deși numele său de la naștere este James McCollum. Lucrează pentru o organizație cunoscută sub numele de Ordinul Lânii de Aur. A venit să ia biblioteca.

— Iar eu l-am adus aici, spuse Malone.

— Nu, spuse Adam, *noi* te-am lăsat să-l aduci aici.

— Unde este acest bibliotecar? întrebă Pam.

— Acolo, spuse Adam și arată spre uși. S-a dus cu Sabre. Sub amenințarea pistolului.

— Cotton, spuse Pam. Îți dai seama ce înseamnă asta? Dacă Eve nu a fost omorâtă, atunci.

— Bibliotecarul este George Haddad.

— Urmează să moară, spuse Eve, încuviințând din cap, cu ochii inundați de lacrimi.

— L-a luat pe Sabre înăuntru, spuse Păzitorul mai tânăr, știind că nu se va mai întoarce.

— De unde știe acest lucru? întrebă Malone.

— Ori ordinul, ori Sabre vor acest loc numai pentru ei înșiși. Care din ei? Asta rămâne de văzut. Însă vom fi omorâți cu toții, indiferent că e unul sau altul. Deoarece nu suntem decât câțiva, acest lucru nu va fi dificil de realizat.

— Nu există arme aici?

— Nu sunt permise aici, spuse Adam, clătinând din cap.

— Ceea ce se află acolo merită sacrificiul vostru? întrebă Pam.

— Fără îndoială, răspunse Adam.

Malone știa ce se întâmpla.

— Bibliotecarul vostru a fost răspunzător de moartea unui Păzitor, cu mult timp în urmă. El crede că moartea sa va fi o ispășire pentru acest păcat.

— Știu, spuse Eve. În această dimineață v-a privit cum v-ați parașutat și a știut că aceasta era ultima lui zi. Mi-a spus ce avea de făcut. Făcu un pas înainte. Lacrimile îi brăzdau acum obrazii. A spus că dumneata ai putea opri ceea ce se întâmplă. Așa că salvează-l! Nu trebuie să moară! Salvează-ne pe toți!

Malone se îndreaptă spre ușa marcată cu M și strânse bine pistolul. Își aruncă rucsacul la pământ și-i spuse lui Pam:

— Rămâi aici!

— Nu, spuse ea. Merg și eu!

El o privi. Această femeie, pe care o iubise, dar pe care o și urâse, părea ea însăși la o răscruce, la fel ca Haddad.

— Vreau să ajut, spuse ea.

El habar nu avea ce urma să se întâmple acolo.

— Gary are nevoie măcar de unul din părinți, îi spuse el.

— Și bătrânul acela are nevoie de noi, răspunse ea, fixându-l cu privirea.

CAPITOLUL 77

Maryland

Stephanie asculta postul de radio Fox News. Fusese raportată bombardarea mașinii, se verificase numărul de înregistrare al acesteia, iar Daley fusese identificat. Clienții din restaurant confirmaseră semnalmentele lui fizice și o descrisese pe femeia care stătuse cu el. Martorii afirmaseră cum această femeie, împreună cu o alta cu tenul măsliniu, plecase de la locul faptei înainte de sosirea poliției. Nu fu surprinsă de faptul că presa nu raportase găsirea cadavrelor unor bărbați înarmați la câțiva kilometri de locul exploziei. Serviciul Secret curățaseră totul rapid și eficient.

Acum conduceau o altă mașină guvernamentală, un Chevrolet Tahoe, oferit tot de Daniels. Președintele voia ca ele să fie deja departe de Camp David înainte de a-i telefona lui Green. Se aflau acum la peste o sută de kilometri mai spre sud, în apropiere de periferia dinspre nord a Washingtonului. Luă telefonul și formă numărul lui Green.

— Așteptam telefonul tău, spuse acesta. Ai aflat de Daley?

— Ba chiar am avut loc în primul rând, spuse ea, și îi povesti ce se întâmplase la restaurant.

— Dar ce căutați acolo?

— Luam micul dejun. Făcea el cînste.

— Ai vreun motiv pentru care să mă iei la mișto?

— Când vezi cum moare un om nu se poate să nu te simți zdruncinat.

— Ce se întâmplă?

— Aceiași oameni care l-au omorât pe Daley au încercat să ne omoare și pe mine și pe Cassiopeia. Numai că am reușit să scăpăm. Erau, de fapt, după Daley, și ne-au preluat pe noi imediat după ce am plecat din restaurant.

— După cum văd, tu ai mai multe vieți, Stephanie!

— Daley mi-a spus mai multe chestii, Brent. Se petrec o mulțime de lucruri. Avea acces la multe lucruri confidențiale și avea și dovezi.

— El era trădătorul?

— N-aș zice. Vicepreședintele primește aceste onoruri. Daley adunase destule date despre vicepreședinte.

Conduce în continuare, în timp ce la celălalt capăt al firului se făcu liniște.

— Dovezi serioase?

— Destul de bune pentru *The Washington Post*. Era îngrozit. De aceea s-a întâlnit cu mine. Avea nevoie de ajutor. Mi-a dat mie niște materiale.

— Păi atunci viața ta este în pericol, Stephanie!

— Deja ne-am dat seama și singure de asta. Acum avem nevoie de ajutorul tău.

— Bineînțeles! Te voi ajuta! Ce vrei să fac?

— Stickurile alea de memorie din casa lui Daley sunt în strânsă legătură cu dovezile pe care le am. Împreună sunt suficiente pentru a-l doborî pe vicepreședinte. După ce acesta o să cadă, o să mai aflăm și altele, pentru că mă îndoiesc că va fi atât de binevoitor încât să-și asume căderea de unul singur. Trădarea e urmată de pedepse aspre. Pedepsa cu moartea este una dintre opțiunile juriului.

Tăcerea continuă.

— Știi cumva dacă a mai sunat Malone? întrebă ea.

— Nu mi s-a spus, în cazul în care ar fi făcut-o. Nu am aflat nimic, de la nimeni. Dar Thorvaldsen, el a mai contactat-o pe Cassiopeia?

— Nici o vorbă. Inima i se frânse când se convinse că Brent Green era implicat în ceea ce se întâmpla. Din durerea care i se citea pe chip, înțelese și Cassiopeia că trădarea lui era de necontestat. Trebuie să ne întâlnim, Brent. În secret. Doar tu, eu și Cassiopeia. Ce program ai?

— Nu am nimic de făcut care să nu poată fi amânat.

— Bun. Daley mai are niște dovezi. Chestii despre care spunea că arată fără dubiu cine mai este implicat. A adunat chestiile astea de ceva vreme. Stickurile acelea de memorie de la tine conțin conversații înregistrate cu șeful de cabinet al vicepreședintelui, care vorbește despre succesiunea după moartea președintelui. Dar mai este și altceva. Trebuie să ne întâlnim acasă la Daley. Poți să ajungi acolo?

— Bineînțeles. Știi unde este ascunsă informația?

— Mi-a spus.

— Atunci hai să ne ocupăm de asta!

— Așa mă și gândeam. Ne întâlnim acolo în jumătate de oră.

Închise telefonul.

— Îmi pare rău, spuse Cassiopeia.

Nu avea de gând să se gândească prea mult la eșecul unei alte persoane.

— Trebuie să fim atente! Green a pus să fie omorât Daley. Acum știm asta. Tot el conspiră să-l omoare și pe președinte.

— Și pe noi, spuse Cassiopeia. Oamenii aceia lucrau pentru saudiți. Saudiții par să creadă că Green și vicepreședintele sunt de partea lor. Numai că vicepreședintele tratează și cu Ordinul, ceea ce înseamnă că saudiții n-o să obțină nimic, niciodată. Cei din ordin vor să ia totul, ca să-l folosească după bunul lor plac.

Drumul interstatal se aglomera pe măsură ce se apropiau de centrul Washingtonului. Stephanie încetini Chevroletul Tahoe și spuse:

— Să sperăm că arabii vor înțelege acest lucru înainte de a hotărî să trateze cu noi.

CAPITOLUL 78

Peninsula Sinai

George Haddad îl conduse pe călăul său în Biblioteca din Alexandria. Camera subterană luminată strălucitor te putea orbi la prima vedere. Pereții erau însuflețiți de mozaicuri înfățișând aspecte ale vieții de zi cu zi: un bărbier la lucru, un pedichiurist, un pictor, oameni care prelucrau pânza. Încă își mai amintea de prima lui vizită aici, dar atacatorul lui nu păru impresionat.

— Cum se obține electricitatea?

— Ai un nume? îl întreabă Haddad.

— Asta nu-i un răspuns.

Își încruntă sprâncenele groase, care aproape i se uniră.

— Sunt un om bătrân, cu greu aș putea fi o amenințare pentru dumneata. Eram doar curios.

— Mă numesc Dominick Sabre.

— Ai venit pentru dumneata sau pentru alții?

— Pentru mine. M-am hotărât să mă fac bibliotecar.

— Ai să descoperi că este o meserie plină de provocări!

Sabre păru să se relaxeze și se uită în jurul său. Încăperea aducea cu o catedrală, cu pereți înclinați și cu tavanul boltit. Granitul roșu șlefuit strălucea ca o piatră prețioasă. Din podea se ridicau coloane până în tavan, sculptate în piatră, fiecare fiind ornamentată cu litere, chipuri, plante și animale. Toate încăperile și tunelurile fuseseră cândva minele faraonilor, abandonate de secole întregi pe vremea lui Hristos, apoi meșteșugite din nou în secolele următoare de către oameni obsedați de cunoaștere. Lumina venea atunci de la torțe și lămpi. Numai în ultimii o sută de ani, tehnologia permisesse să se curețe funinginea și să se restaureze frumusețea inițială. Sabre arătă spre o emblemă în mozaic, care ieșea în relief pe peretele îndepărtat.

— Ce-i asta?

— Partea din față a unei sănii egiptene, decorată cu un cap de șacal, cu un bloc greu pe sanie. Este hieroglifa care simbolizează minunile. Fiecare dintre încăperile bibliotecii poartă un simbol, care dă numele camerei. Aceasta este Camera Minunilor.

— Încă nu mi-ai răspuns cum se obține electricitatea.

— Din energia solară. Electricitatea are un voltaj redus, dar e suficientă pentru a susține becurile, computerele și echipamentele de comunicații. Știai că ideea de energie solară a apărut acum mai mult de două mii de ani? Transformarea luminii în energie. Numai că ideea a fost uitată până acum cincizeci de ani, când cineva s-a gândit din nou la acest lucru.

— Unde duce ușa aceea? întreabă Sabre, indicând cu pistolul.

— Către celelalte patru camere: Camera Competenței, Camera Eternității, Camera Vieții și Camera de Lectură. Fiecare conține pergamente, după cum vezi. În camera aceasta se găsesc aproximativ zece mii.

Haddad se deplasă spre mijlocul camerei. Niște recipiente din piatră în formă de romburi, cu marginea răsfrântă, întinzându-se pe rânduri lungi, adăposteau sulurile de pergamente așezate lejer în ele.

— Multe dintre acestea nu mai pot fi citite, continuă el. Timpul își spune cuvântul. Însă mai sunt multe altele aici: lucrările lui Euclid, matematicianul; ale

lui Herophile, în medicină; *Istoriile* lui Manetho, despre faraonii timpurii; opera lui Callimachus, poet și lingvist.

— Vorbești foarte mult.

— Mă gândeam doar că, din moment ce dorești să devii bibliotecar, ar trebui să începi să-ți înveți sarcinile.

— Cum au supraviețuit toate acestea?

— Păzitorii inițiali au ales bine acest loc. Muntele este uscat. Umezeala este foarte rară în Sinai, iar apa este cel mai mare inamic al cuvântului tipărit, asta în afară de foc, firește. Arată înspre stingătoarele care erau așezate la intervale regulate în jurul camerei. Pentru asta suntem pregătiți.

— Să vedem și celelalte camere!

— Desigur! Trebuie să le vezi pe toate!

Îl conduse încântat pe Sabre spre ușă. Atacatorul său nu părea să aibă nici cea mai mică idee cine era el. Asta ar fi trebuit să mai echilibreze balanța.

Hermann își deschise ochii. Trei fluturi stăteau pe mâneca sa, iar brațul îi era întins pe pământul de culoare roșiatică din Schmetterlinghaus. Îl dureau capul, și își aminti de lovitura lui Thorvaldsen. Nu știa că danezul era capabil de asemenea violență. Se ridică în picioare și îl zări și pe șeful gărzii sale, zăcând cu fața în jos la șase metri mai încolo. Pistolul îi dispăruse. Se clătină până ajunse la subalternul său, recunoscător că nu mai era nimeni pe acolo. Se uită la ceas. Zăcuse douăzeci de minute. Tâmpla stângă îi pulsa, și simți la pipăit conturul unui cucui. Thorvaldsen avea să plătească pentru asta! Lumea i se părea încă instabilă, dar reuși să rămână în picioare și își scutură praful de pe haine. Se aplecă și-l zgâlțâi pe șeful gărzii până-l trezi.

— Trebuie să plecăm, spuse el.

Celălalt își frecă fruntea și se ridică în picioare. Hermann își regăsi siguranța în propriile picioare și ordonă:

— Să nu pomenesti nimănui nimic din toate astea!

Subalternul său încuviință din cap. Hermann se îndreptă spre telefon și ridică receptorul.

— Vă rog să-l găsiți pe Henrik Thorvaldsen!

Fu surprins să audă vocea individului de la capătul celălalt cum îi spune că știa deja unde se afla acesta.

— E în față, se pregătește de plecare.

CAPITOLUL 79

Peninsula Sinai

Lui Sabre nu-i venea să creadă ce noroc dăduse peste el. Găsise Biblioteca din Alexandria! Peste tot în jurul lui se aflau pergamente, papirusuri și ceea ce bătrânul numea codice – cărți mici, compacte, cu paginile maronii și sfărâmicioase, fiecare stând culcată pe rafturi lângă celelalte, ca niște trupuri.

— Cum de aerul este atât de proaspăt? se interesă el.

— Ventilatoarele aduc aici aerul uscat din exterior, unde este răcorit de munte. Asta este o altă invenție care s-a adăugat în ultimele decenii. Păzitorii dinaintea mea erau ingenioși. Și-au luat foarte în serios misiunea. Vei face și dumneata la fel?

Se aflau în cea de-a treia cameră, numită Camera Eternității, o altă hieroglifă în mozaic – un bărbat care stătea pe vine, cu brațele ridicate ca un arbitru care semnalizează un eseu – sus pe perete. Mai multe codice se întindeau pe rafturile lungi, despărțite între ele de locuri înguste de trecere. Bibliotecarul îi explicase că acestea erau cărți din secolul al VII-lea, chiar înainte ca biblioteca propriu-zisă să fie prădată pentru ultima oară de musulmani.

— Multe au fost retrase în lunile premergătoare acelei schimbări de dominație politică, spuse bibliotecarul. Aceste scrieri nu mai există nicăieri pe planetă. Faptele și evenimentele, ceea ce consideră lumea ca fiind istorie, s-ar schimba dacă acestea ar fi studiate.

Lui Sabre îi plăcea ce auzea. Toate însemnau un singur lucru: putere. Trebuia să afle mai multe, și asta rapid. Era posibil ca Malone să fi forțat un alt Păzitor să-l conducă prin labirint. Numai că se putea foarte bine și ca adversarul său să fi așteptat pur și simplu ca el să iasă afară. Asta părea mai logic. Sabre marcase fiecare ușă pe care trecuse cu un X zgâriat în piatră. Va fi ușor să-și găsească drumul afară. Apoi se va ocupa de Malone. Dar mai întâi trebuia să afle ceea ce ar fi vrut să știe Alfred Hermann.

— Există manuscrise aici despre Vechiul Testament?

Lui Haddad îi făcu plăcere faptul că oaspetele său ajunsese în sfârșit la scopul vizitei sale. Se străduise mult să realizeze acest lucru. După înscenarea morții sale la Londra, așteptase să vadă dacă mai venea și altcineva, apartamentul fiind supravegheat audio și video. Desigur, bărbatul cu pistolul găsisese informațiile pe care le lăsase în computer și pe caseta audio. La Bainbridge Hall, Haddad îl așteptase apoi pe Malone, având în vedere că materialul pe care-l pusese sub pat indica exact locul acela. Sosirea lui Sabre fusese însă destul de surprinzătoare. Faptul că-i omorâse pe cei doi pe care îi trimisese tot el în interiorul conacului nu făcea decât să confirme faptul că individul avea intenții rele. Unul dintre Păzitori reușise să-l urmărească pe Malone la hotelul Savoy și îl văzuse luând micul dejun cu Sabre. Apoi, aceeași persoană privise cum cei doi, împreună cu fosta soție a lui Malone, luaseră un avion spre Lisabona. Cum Haddad însuși inventase încercarea prin care trecea Malone, știuse exact către ce anume se îndreptau cei trei. Din acest motiv fuseseră trimiși Adam și Eve la Lisabona, ca să se asigure că nimic nu-i putea împiedica pe Malone și pe noul său aliat să ajungă în Sinai.

Haddad se gândise că amenințarea venea din partea guvernului israelian, saudit sau american. Însă acum își dădu seama că pericolul cel mai mare venea de la bărbatul care se afla la doi metri distanță. Sperase că Sabre lucra pentru el însuși. Însă, observând așteptările din cuvintele și acțiunile celui alt, acum se convinge că amenințarea putea fi ușor de controlat.

— Avem multe texte referitoare la Biblie, spuse el. Acesta este unul dintre subiectele cărora biblioteca le-a acordat mare atenție.

— Vechiul Testament. În ebraică. Sunt și manuscrise aici?

— Trei. Două se presupune că au fost copiate după texte mai vechi, iar unul este în original.

— Unde?

Făcu un semn spre ușa pe care intraseră.

— Două camere mai înapoi, în Camera Competenței. Dacă ai intenția să fii bibliotecarul, va trebui să înveți unde se găsesc toate materialele.

— Ce spun acele Biblii?

— Cum adică? Întrebă el, prefăcându-se că nu înțelege.

— Am văzut niște scrisori, de la Ieronim și de la Augustin. În ele scrie că Vechiul Testament a fost modificat, că traducerile au schimbat sensul din original. Au mai fost niște invitați, patru, care au studiat și ei acest lucru. Unul, acum cinci ani, un palestinian, spunea că din Vechiul Testament reieșea că evreii nu se stabiliseră de la început în Palestina, ci undeva în Arabia Saudită. Ce știi despre acest lucru?

— Știu multe. Iar oamenii aceia au dreptate. Traducerile Bibliei, așa cum este ea acum, sunt greșite. Vechiul Testament situează într-adevăr evreii într-un alt loc decât Palestina. În vestul Arabiei, de fapt. Am citit multe manuscrise aici în bibliotecă, și toate dovedesc același lucru. Am văzut și hărțile Arabiei antice care indicau acele locuri biblice.

Pistolul se ridică și fu îndreptat direct spre el.

— Arată-mi!

— Numai dacă poți citi în ebraică sau în arabă, altfel nu vor avea nici un sens.

— Îți mai spun o dată, bătrâne! Arată-mi, sau te omor și îmi încerc norocul cu subalternii tăi.

— Încercam doar să fiu util, spuse el, ridicând din umeri.

Sabre nu avea nici cea mai mică idee dacă foile și codicele împrăștiate în fața lui erau cele pe care le căuta Alfred Hermann. Dar nu avea importanță. Intenționa să controleze tot ce se afla în jurul său.

— Acestea sunt tratate scrise în secolul al II-lea de către filosofi care au studiat în Alexandria, spuse bibliotecarul. Iudeii începeau chiar atunci să devină o forță politică în Palestina, impunându-și presupusa lor prezență antică, predicând un drept de proprietate asupra pământului. Îți sună cunoscut? Acești cărturari au determinat că nu exista o asemenea prezență antică. Au studiat textele ebraice ale Vechiului Testament, pe care biblioteca le-a păstrat, și au constatat că poveștile, așa cum erau transmise pe cale orală de către evrei, erau total diferite de cele din texte, în special cele mai vechi. Se pare că, pe măsură ce trecea timpul, poveștile deveneau din ce în ce mai bine adaptate pentru pământul de atunci al iudeilor, care devenise Palestina. Își uitaseră pur și simplu trecutul din Arabia. Dacă nu ar fi fost numele locurilor, care au rămas neschimbate, și Vechiul Testament scris în ebraica sa originală, această parte a istoriei nu s-ar fi descoperit niciodată. Bibliotecarul arătă spre un codice. Acesta a apărut mult mai

târziu, în secolul al V-lea, când creștinii au hotărât ca Vechiul Testament să fie inclus în Biblia lor. Acest tratat arată clar că traduceri au fost adaptate pentru ca Vechiul Testament să fie în acord cu cel nou, care abia apăruse. Aceasta a fost o încercare conștientă de a adapta un anumit mesaj folosind istoria, religia și politica.

Sabre se holba la cărți.

Bibliotecarul arată o altă grămadă de pergamente care se aflau într-un recipient transparent din plastic.

— Aceasta este cea mai veche Biblie pe care o avem. A fost scrisă cu patru sute de ani înainte de Hristos. Este numai în ebraică. În lume nu există ceva asemănător. Cred că Biblia cea mai veche, în afară de ce se găsește în această cameră, datează din anul nouă sute *după* Hristos. Asta cauți?

Sabre nu zise nimic.

— Ești un om ciudat, spuse brusc bibliotecarul.

— Ce vrei să spui?

— Știi câți invitați s-au perindat pe aici? Mai multe mii pe parcursul secolelor. Cartea noastră de oaspeți este impresionantă. A început în secolul al XII-lea cu Averroes, filosoful arab care a scris în mod critic despre Aristotel și care l-a provocat pe Augustin. El a studiat aici. Păzitorii de atunci au hotărât că sosise timpul să împărtășească această cunoaștere, dar în mod selectiv. Multe nume nu ar fi recunoscute de nimeni – au fost doar bărbați și femei cu o inteligență excepțională și care au atras atenția Păzitorilor. Mințile lor și-au adus propria contribuție la cunoașterea noastră. În zilele dinaintea apariției radioului, televiziunii și computerelor, Păzitorii trăiau în marile orașe, mereu atenți la noi invitați. Toma d'Aquino, Dante, Petrarca, Boccaccio, Poussin, Chaucer – asemenea oameni au stat cu toții în această cameră. Montaigne și-a scris aici *Eseurile*. Francis Bacon și-a conceput faimoasa lui afirmație „Cunoașterea este prin ea însăși putere”, chiar aici, în Camera Competenței.

— Toate astea ar trebui să însemne ceva pentru mine?

— Încerc să te fac să înțelegi care ar fi însărcinarea ta, spuse bătrânul, ridicând din umeri. Spuneai că vrei să fii dumneata bibliotecarul. Dacă e așa, ți se va acorda un adevărat privilegiu. Cei care au servit în trecut i-au întâlnit pe Copernic, Kepler, Descartes, Robespierre, Benjamin Franklin, chiar și pe Newton! Toate aceste spirite evolute s-au bucurat de acest loc, iar lumea a beneficiat de capacitatea lor de a înțelege și de a se dezvolta.

— Și nici unul dintre ei nu a povestit niciodată că a fost aici?

— De ce ar fi făcut-o? Noi nu dorim nici un credit. Astfel și-au obținut ei recunoașterea. Dacă i-am ajutat? Asta era misiunea noastră. A fost o adevărată realizare să menținem aceste lucruri. Crezi că ai putea continua această tradiție?

Deoarece tot nu avea nici cea mai mică intenție de a lăsa pe nimeni altcineva să vadă acest loc, el întrebă ceea ce dorea să afle cu adevărat:

— Câți Păzitori se află aici?

— Nouă. Numărul nostru s-a împușinat foarte tare.

— Unde sunt? Nu am văzut decât doi afară.

— Mănăstirea e mare. Fiecare e la treburile lui.

— Să ne întoarcem în prima cameră, ceru și arată cu pistolul direcția. Vreau să mai văd ceva.

Bătrânul porni. Sabre nu se hotărâse dacă să-l omoare sau nu aici. Însă Malone sigur își dăduse seama, până acum, de ceea ce se întâmpla. Îl aștepta, fără îndoială, ori la celălalt capăt al labirintului, ori în interior.

Oricum ar fi fost, acest bătrân avea să fie de folos.

CAPITOLUL 80

Malone trecu de ultimul colț și zări o ușă încadrată de doi lei înaripați, cu capete de om. Cunoștea simbolistica acestora: mintea unui om, puterea unui animal, ubicuitatea unei păsări. Ușile din marmură cu balamale de bronz erau deschise. Intrară și se uitară la opulența din încăpere. Se întrebă cât timp le luase celor care realizaseră ceva atât de extraordinar. Șiruri de recipiente pline de pergamente, așezate în diagonală, se întindeau pe pardoseala acoperită cu gresie, întrerupte de locurile înguste de trecere. Se îndreptă spre unul dintre recipiente și luă un pergament de deasupra. Documentul era în stare impecabilă, dar nu îndrăzni să-l desfacă. Se uită în interiorul cilindrului și văzu că scrisul se putea încă citi.

— Nu mi-am închipuit niciodată că ar putea exista așa ceva, spuse Pam. Depășește capacitatea de înțelegere a oricui.

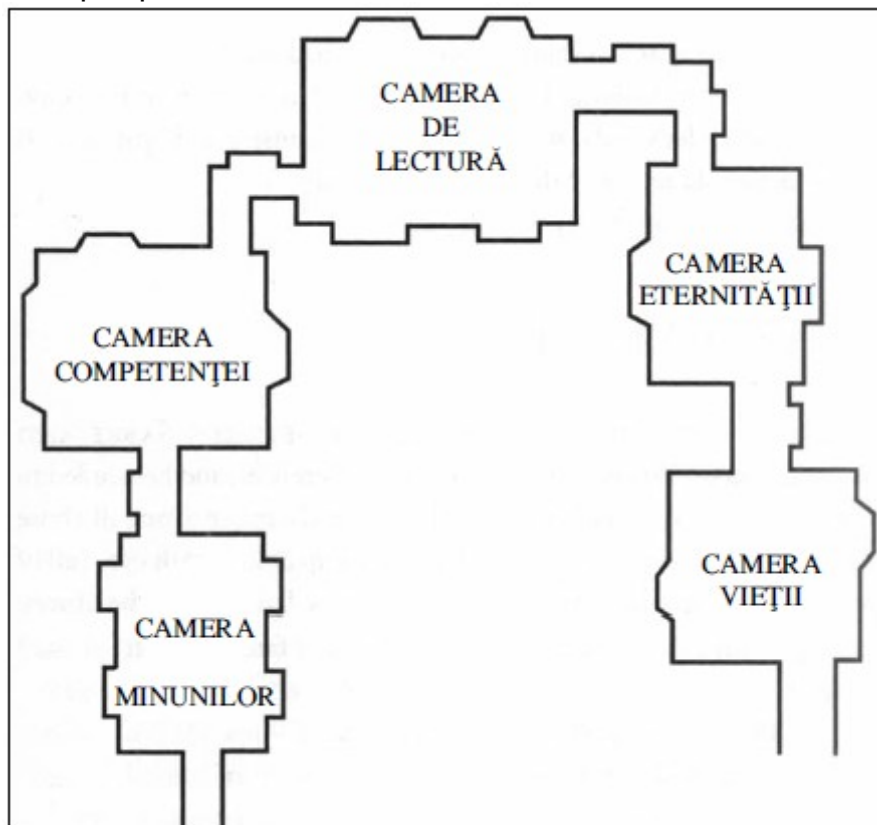
Malone văzuse lucruri uimitoare, dar nu văzuse niciodată ceva atât de minunat ca priveliștea oferită de această încăpere. Observă deasupra, pe zidurile roșii, lucioase, alte cuvinte în latină: *AD COMMUNEM DELECTATIONEM*. Pentru plăcerea tuturor.

— Păzitorii au îndeplinit o misiune extraordinară, spuse el.

Observă ceva gravat pe unul dintre pereți. Se apropie și zări o placă pe care era trecut planul a ceea ce se afla în fața lor, camerele fiind denumite în latină. Le traduse pe toate cu voce tare pentru Pam.

— Cinci camere, spuse el. Ar putea fi oriunde!

O mișcare în dreptul ușii din capătul celălalt îi atrase atenția. Îl văzu pe George Haddad, apoi pe McCollum.

— La pământ! îi spuse el lui Pam și își ridică arma. McCollum îl văzu și îl trânti pe Haddad la pământ, ținând și trăgând spre celălalt capăt al camerei. Malone se aruncă la pământ, utilizând ca protecție rafturile dintre ei. Glonțul se lovi de coloanele de granit din spatele lui.

— Te miști repede, spuse McCollum, din celălalt capăt al camerei.

— Nu voiam să te las singur.

— Bibliotecarul mi-a ținut companie.

— Ați reușit să faceți cunoștință?

— Vorbește prea mult, dar cunoaște acest loc.

— Și acum ce facem? întrebă Malone.

— Mă tem că tu și fosta ta nevastă trebuie să muriți.

— Ți-am zis că nu ar trebui să mă calci pe nervi!

— Haide, Malone! Am ajuns atât de departe, nu mi-am propus să pierd tocmai acum! Uite ce-i, hai să jucăm cinstit: eu contra ta! Chiar aici. Dacă tu câștigi, bătrânul și fosta ta nevastă vor fi în siguranță. Ce zici?

— Tu stabilești condițiile, așa că dă-i drumul!

Haddad ascultă schimbul de replici dintre Sabre și Malone. Cei doi trebuiau să-și rezolve conflictele, iar el trebuia să-și plătească datoria. Se gândi din nou la Păzitorul de acum multe decenii, când tânărul se uitase la el cu privirea plină de hotărâre. Numai că el nu înțelesese, pur și simplu. Însă acum, după ce văzuse biblioteca, devenind bibliotecarul ei, știa tot ceea ce știuse și ființa aceea fatidică din 1948. Îl omorâse pe omul acela de treabă fără nici un motiv, și apoi regretase tot restul vieții.

— Ridică-te, îi spuse Sabre bibliotecarului, și-l privi pe bătrân ascultându-i ordinul. Bine, Malone, atunci încep! Uite-l că vine! Îi făcu semn acestuia cu pistolul. Du-te!

Bibliotecarul se deplasă încet pe locul de trecere dintre recipientele plasate în diagonală. Sabre își menținu poziția, stând ghemuit înapoia capătului unuia dintre rânduri.

După vreo nouă metri, bibliotecarul se opri și se întoarse.

Ochii care-l priviră pe Sabre îl pătrunseră până în măruntaie. Se întrebă ce voia bătrânul. Ceva legat de acesta îi semnală un pericol, ca și cum sufletul din spatele privirilor ar fi văzut și mai demult acest scenariu și nu s-ar fi temut. Nu se hotărî dacă să-l omoare atunci sau nu pe bibliotecar, dar asta l-ar fi putut impulsiona pe Malone, și nu dorea să facă acest lucru, cel puțin nu încă.

Malone era singurul obstacol care-i mai rămăsese.

După ce acesta murea, biblioteca devenea a lui.

Așa că se simți ușurat în momentul în care bătrânul porni în cele din urmă.

CAPITOLUL 81

Washington, D.C.

Stephanie parcă undeva mai departe de casa lui Larry Daley, apoi ea și Cassiopeia parcurseră pe jos distanța rămasă. Nu era nici urmă de Brent Green sau de oricine altcineva. Se apropiară de ușa principală, unde Cassiopeia deschise din nou broasca, și Stephanie dezactivă alarma. Observă că nu fusese schimbat codul de acces. Daley îl lăsase la fel, chiar și după ce intraseră ele. Asta ori era iresponsabilitate, ori o dovadă în plus că-l judecase greșit.

Înăuntru era liniște. Cassiopeia verifică fiecare cameră ca să se asigure că nu aveau companie. Stephanie se opri în nișa biroului unde găsisse stickurile de memorie. Apoi așteptară amândouă lângă ușa principală.

După zece minute, se auzi o mașină parcând.

Stephanie se uită pe după draperii și-l văzu pe Green coborând de la volan și mergând spre intrarea principală.

Era singur.

Îi făcu semn Cassiopeiei, apoi deschise ușa.

Green era îmbrăcat în costumul său obișnuit, închis la culoare, și purta cravată. După ce intră, procurorul general închise ușa și o încuie. Cassiopeia se așeză lângă una dintre ferestre.

— Bine, Stephanie. Mi-ai putea spune ce se întâmplă?

— Ai adus stickurile de memorie? El băgă mâna în buzunarul sacoului și le scoase. Ai ascultat înregistrările?

— Bineînțeles, spuse el și încuviință din cap. Conversațiile sunt interesante, dar nu sunt nici pe departe incriminatoare. Se vorbește despre al douăzeci și cincilea amendament, dar numai atât. Vorbe. În mod cert, nu se discută și nici nu se dă de înțeles că s-ar pune la cale vreo conspirație.

— De aceea Daley a strâns mai multe date, spuse ea. Mi-a zis că se ocupa de chestia asta de ceva timp.

— De care chestie?

Ea observă o notă de iritare în vocea lui.

— De conspirație, Brent! Vicepreședintele plănuiește să-l omoare pe Daniels. A aranjat totul în așa fel încât să se întâmple în timpul unei vizite-surpriză pe care Daniels o va face săptămâna viitoare în Afganistan.

Privi cum își făceau efectul cuvintele care aveau rolul de a confirma faptul că era pusă la curent cu situația.

Green rămase neînduplecat.

— Ce dovadă a găsit Daley?

— Mai multe conversații. Chiar a pus microfoane în cabinetul particular al vicepreședintelui. Nu a fost prea greu, mai ales că el era responsabil cu verificarea cabinetului de microfoane. Se pare că vicepreședintele este în legătură cu Ordinul Lânii de Aur. Conducătorul acestuia, Alfred Hermann, a aranjat ca avionul președintelui să fie atacat cu niște proiectile. A făcut această înțelegeră chiar cu oamenii lui bin Laden.

— Stephanie, sper că Daley a strâns niște dovezi impresionante, pentru că acestea sunt niște acuzații incredibile!

— Spuneai că toată administrația este o groapă de gunoi. Că vrei să-i prinzi. Aceasta este șansa ta!

— Cum dovedim aceste lucruri?

— Înregistrările sunt aici. Daley mi-a spus despre ele. Zicea că erau menționați toți cei implicați. Ne pregăteam să venim încoace, când i-a explodat mașina.

Green stătea în foaierul din fața scărilor unde Daley și Heather Dixon stătuseră cu o zi în urmă. Părea adâncit în gânduri. Era înfățișarea pe care o lua când ascundea ceva. Bineînțeles, deși acesta mințise despre Thorvaldsen și deși nu-i transmisese nimic președintelui din ce descoperise Henrik, aveau totuși nevoie de o dovadă concretă a trădării lui.

— Știu unde și-a ascuns înregistrările, spuse ea.

În sfârșit, în ochii lui Green apăru o scânteie de interes. Cassiopeia stătea lângă fereastră, mai departe de ei. Stephanie îl conduse pe Green în nișa unde se aflau biroul micuț și rafturile înguste. Un raft era plin de CD-uri în carcasele lor din plastic. Muzica era numai instrumentală și provenea de la varietate de popoare – erau chiar și niște psalmi gregoriani, ceea ce ei i se păru curios. Scoase una dintre carcase, *Tibetan Wonders*, și o deschise. Înăuntru, în loc de CD-ul cu muzică, se afla un alt disc. Îl scoase din carcasă și spuse:

— Îi plăcea să-și ascundă lucrurile prin apropiere.

— Ce se află mai exact pe acesta?

— El spunea că acesta constituie dovada implicării celor care au participat la conspirație. Spune că s-a ajuns la un nivel la care nimeni nu s-ar fi așteptat. Sângele îi clocotea în vene de emoție. Vrei să-l ascultăm?

Green nu spuse nimic.

— De ce ai lăsat să se scurgă informațiile din dosarul Conexiunea Alexandria? îl întrebă ea.

— Ți-am spus, ca să-l găsesc pe trădător! Ne-a dus în mai multe direcții. Așa am descoperit legătura dintre israelieni și Pam Malone. Scurgerea acelor informații a pus totul în mișcare.

— Și tu aveai acces la aceste informații?

— Ce rost au aceste întrebări, Stephanie?

— Pentru că nu știam că tu aveai habar de Conexiunea Alexandria, cu atât mai puțin că știai destule lucruri despre ea ca să-ți imaginezi că ar fi fost o momeală bună pentru Israel.

— Asta e ceva neașteptat, spuse Green, plecându-și capul nedumerit într-o parte și în alta. Ce-i asta, interogatoriu încrucișat?

Nu avea de gând să-l mai cruțe. În nici un caz acum.

— Când am discutat prima dată despre asta, mi-ai spus limpede că ai lăsat special să se scurgă informațiile din acest dosar, că acesta conținea ceva mai mult decât o referință că Malone știa unde locuia George Haddad. Și totuși, ai menționat și despre promisiunea făcută lui Avraam. De unde știai?

— Dosarul nu era chiar atât de secret.

— Chiar așa? Nu același lucru l-a spus Daley. El a insistat că informațiile din interior erau puține și relativ necunoscute multora – cu excepția câtorva persoane aflate în vârf. Își lansă cuvintele cu insolentă. Tu nu erai pe listă. Și totuși, știai o grămadă de lucruri!

Green ieși din nișă și se îndreptă spre camera de zi. Ea îl urmă. Cassiopeia dispăruse. Stephanie se uită primprejur, îngrijorată.

— Colaboratorii mei s-au ocupat de ea, spuse Green.

Ei nu-i plăcu deloc cum sună afirmația lui.

— Și de mine cine se va ocupa?

Green își duse mâna sub sacou și scoase un pistol.

— Asta este datoria mea. Însă trebuia mai întâi să vorbesc cu tine.

— Ca să vezi cât de multe știam? Cât știe și Cassiopeia? Și ceilalți care mai știu?

— Mă îndoiesc că ai avut vreun ajutor în asta. La urma urmei, Stephanie, nu ești persoana cea mai iubită din acest guvern. Daley a încercat să te pună după gratii, dar nu a mers.

— Tu l-ai omorât?

Green încuviință din cap.

— Am pus explozibil în mașină și am așteptat momentul potrivit. Toate fac parte dintr-un atac terorist asupra națiunii noastre care a început cu Daley și se va încheia cu Daniels. Va fi o adevărată nebunie în această țară!

— Pe care vicepreședintele o va exploata, după ce va depune jurământul. Apoi va avea nevoie de un vicepreședinte, și atunci vei intra tu în scenă!

— Nu prea mai sunt alte ocazii de a avansa, Stephanie. În general, trebuie să te mulțumești cu ce ți se oferă. Va fi situația perfectă pentru criza respectivă. Voi fi ales în unanimitate.

— Ești penibil!

— Am să trec peste asta, îi spuse el, aruncându-i o privire dezaprobatore. La urma urmei, mai ai doar câteva minute de trăit. Apropo, și tu trebuia să faci parte din atac. Când ai apărut la restaurant, am decis să te adaug și pe tine pe listă, dar ai reușit cumva să-i eviți pe oamenii pe care i-am trimis. Tot nu am aflat cum ai reușit asta!

— Uite ce înseamnă un antrenament eficient! Asta face toată diferența!

— O să-mi lipsească umorul tău, îi spuse Green, aruncându-i un zâmbet glacial.

— Îți dai seama ce faci? Scoaterea din joc violentă a unui președinte ales în mod democratic?

— Bănuiesc că se numește trădare. Dar Danny Daniels este un bărbat slab, neîndemânatic, care nu știe ce e mai bine pentru țara asta. El este prietenul Israelului, orice-ar fi, și chiar și numai acest lucru ne-a dezavantajat în relațiile cu Orientul Mijlociu. A sosit vremea ca favoritismul american să-și schimbe direcția. Arabii au mult mai multe de oferit.

— Și Conexiunea Alexandria va face acest lucru?

— Nu știu, spuse el, ridicând din umeri. Asta-i problema noului președinte, iar el spune că are totul sub control.

— Atât de mult îți dorești să te mai învârti pe-aici?

— Eu n-aș spune că a fi numit vicepreședintele Statelor Unite se cheamă „a te învârti pe aici”. Deoarece am ajutat la tranziția puterii într-un mod hotărâtor, voi avea un statut special. O mulțime de responsabilități și foarte puțină publicitate.

— Ai de gând să mă omori? întrebă ea, arătând spre pistol.

— Nu am de ales. CD-ul pe care-l ai mă incriminează, mai mult ca sigur. Nu pot lăsa să se întâmple așa ceva și nu te pot lăsa nici pe tine să scapi.

Ea se întrebă pe unde era Cassiopeia. Lucrurile nu decurgeau conform planului. Și nu se așteptase nici ca Green să aibă o armă la el. Un singur gând îi trecu prin minte. *Să tragă de timp!*

— Procurorul general al Statelor Unite are de gând să mă împuște?

— M-am gândit la asta toată ziua și, din nefericire, nu am de ales.

— Și cum rămâne cu toate valorile acelea creștine despre care te-am auzit vorbind atât de mult?

— Acum suntem în mijlocul bătăliei, și regulile sunt diferite. Este o problemă de supraviețuire, Stephanie! Așa cum spuneam, am ascultat înregistrările pe care le-a salvat Daley pe stickurile de memorie. Seful de cabinet al vicepreședintelui a vorbit o grămadă despre succesiunea președintelui. Prea mult! Nu este incriminator, dar ar stârni anumite întrebări. Daley investiga ceva, asta-i clar. Discul pe care-l ai în mână conține și mai multe date. Lucrurile trebuie să se oprească aici. Bineînțeles, trupul tău nu va fi găsit niciodată. Există un sicriu care așteaptă la Ambasada Arabiei Saudite. A murit unul dintre agenții lor diplomatici, iar dorința lui a fost să fie înmormântat acasă. Veți călători împreună în Arabia într-un avion diplomatic.

— Te-ai gândit la toate, nu-i așa?

— Prietenii pot fi un lucru bun. Sunt în curs de a învăța asta. Am mers de unul singur timp îndelungat, dar îmi place să fac parte dintr-o echipă. Saudiții nu vor decât distrugerea Israelului. Le-am promis că acest lucru se poate aranja. Israelienii cred că saudiții lucrează împreună cu ei în privința asta. Ei bine, nu-i așa! Lucrează cu noi! Și au făcut asta de la bun început.

— Habar n-au ce indivizi plini de rahat cu viață duplicitară sunteți voi toți! Totul se rezumă la bani și la putere, nimic mai mult!

— Dorești să mai spui ceva?

Ea clătină din cap că nu. Apoi pistolul bubui.

CAPITOLUL 82

Viena

Thorvaldsen stătea în picioare împreună cu Gary. Îl chemase pe Jesper exact când ieșiseră din Schmetterlinghaus și-i spusese să trimită o mașină și un șofer. Îi dăduse instrucțiuni servitorului său să o elibereze pe Margarete imediat ce el și Gary ar fi fost în drum spre Copenhaga. Nu se mai obosise să ia și hainele din cameră. Nu mai aveau timp și de asta. Ținea, în schimb, în brațe atlasul din bibliotecă, în interiorul căruia se aflau scrisorile Sfântului Ieronim și ale Sfântului Augustin.

Mașinile veneau și plecau de pe aleea care ducea printre copaci la poarta principală. Nu toți membrii fuseseră cazați pe domeniu. Unii preferaseră să-și viziteze prietenii sau să se bucure de hotelurile lor favorite din Viena. Îi recunoscuseră pe unii dintre cei care soseau și chiar conversă cu câțiva la un moment dat. Asta îi dădu posibilitatea să se amestece printre ceilalți. Numai că trebuiau să plece cu scrisorile înainte ca Hermann să-și revină.

— Suntem în pericol? întrebă Gary.

— Nu sunt sigur.

Și chiar nu era.

— I-ai pocnit pe amândoi tipii aceia destul de tare!

— Da, nu-i așa?

Observă că băiatul era impresionat.

— N-aș vrea să fiu aici când se vor trezi!

Nici el nu dorea asta. Îi spuse:

— Trebuie să păstrăm scrisorile, și mă tem că gazda noastră nu va permite niciodată acest lucru.

— Dar cu fiica lui cum rămâne? Nu prea părea să-i pese de ea.

— Nici nu cred că i-a păsat vreodată. Răpirea ei a fost doar ceva neașteptat care l-a făcut să se oprească suficient de mult timp ca noi să putem acționa. Se gândi la propriul fiu mort. Bărbaților de genul lui Alfred le pasă prea puțin de familia lor.

Și ce oribil trebuie să fie acest lucru! Lui îi era dor de soția și de fiul său. Faptul că Gary Malone sărise în apărarea sa îl speriasse, dar îi făcuse și plăcere. Îl bătu pe băiat pe umăr.

— Ce este? întrebă Gary.

— Tatăl tău ar fi mândru de tine!

— Sper că e bine.

— Și eu.

Trei mașini încetiniră pe drumul principal și luară curba spre aleea pavată. Opriră la castel, și niște bărbați îmbrăcați în costume negre ieșiră din primul și din al treilea autovehicul. După ce examinară în fugă împrejurimile, unul dintre indivizi deschise ușa din spate a mașinii din mijloc. Din ea coborî în soarele după-amiezii vicepreședintele Statelor Unite, îmbrăcat neoficial, cu un tricou cu mânecă lungă, iar pe deasupra cu o geacă bleumarin.

Thorvaldsen și Gary erau cam la douăzeci de metri distanță, și priviră cum oamenii din garda personală îl flanchează pe vicepreședinte, îndreptându-se toți în pas lejer spre intrarea principală a castelului. La jumătatea distanței, vicepreședintele se opri și schimbă direcția, îndreptându-se chiar înspre ei.

Thorvaldsen îl privi pe acesta cu un amestec de mânie și dezgust. Acest nebun ambițios părea gata să facă orice.

— Să nu scoți o vorbă, băiete, îi spuse lui Gary. Amintește-ți, urechile deschise, gura închisă.

— Mi-am închipuit.

— Dumneata trebuie să fii Henrik Thorvaldsen, spuse vicepreședintele când se apropie și se prezentă.

— Da, eu sunt. Ce plăcere să vă cunosc, domnule!

— Fără chestii din astea gen *domnule*, bine? Ești unul dintre cei mai bogați oameni din lume, iar eu nu sunt decât un politician.

— Cum se spune? La un pas de președinție, nu?

— Da, așa e, râse americanul. Și totuși, este o meserie destul de plictisitoare. Am însă ocazia să călătoresc, și îmi face plăcere să vizitez locuri cum este acesta.

— Și ce vă aduce astăzi aici?

— Eu și Alfred Hermann suntem prieteni. Am venit să-l salut. Încă o mașină apărură pe alee. Un BMW deschis la culoare, cu șoferul în uniformă. Thorvaldsen făcu un semn, și mașina se îndreptă spre el.

— Pleci deja? Întrebă vicepreședintele.

— Trebuie să mergem până în oraș.

— Și el cine este? Întrebă americanul arătând înspre Gary. Thorvaldsen făcu prezentările, folosind numele real al lui Gary, iar aceștia își dădură mâna.

— Nu am mai întâlnit un vicepreședinte până acum, spuse Gary. BMW-ul opri, și șoferul coborî din mașină, o înconjură și deschise ușa din spate pentru Thorvaldsen.

— Iar eu nu l-am întâlnit până acum pe fiul lui Cotton Malone! spuse vicepreședintele.

Thorvaldsen își dădu seama imediat că erau în pericol. Ceea ce fu confirmat și de faptul că îl zări pe Alfred Hermann îndreptându-se hotărât spre ei, cu șeful gărzii urmându-l îndeaproape.

— Brent Green îți trimite salutări! spuse vicepreședintele.

Iar Thorvaldsen văzu trădarea lui Green în ochii duri ai celui din fața sa.

— Mă tem că n-o să plecați nicăieri, continuă vicepreședintele pe o voce joasă.

Hermann sosi și trânti portiera din spate a mașinii.

— *Herr* Thorvaldsen nu va avea nevoie de mașină. Poți să pleci! Thorvaldsen era pe punctul de a protesta, de a face o scenă, dar observă că șeful gărzii se poziționase lângă Gary. Un pistol era îndreptat pe sub geacă înspre băiat. Mesajul era clar. Se întoarse spre șofer și îi spuse:

— Așa este. Mulțumesc că ai venit.

— Sansele tale scad văzând cu ochii, Henrik, îi spuse Hermann, luându-i atlasul din mână.

— Și eu aș zice același lucru, spuse vicepreședintele.

— De ce ai venit aici? îl întrebă Hermann pe acesta nedumerit. Ce se întâmplă?

— Adu-i pe amândoi înăuntru, și îți voi spune totul.

CAPITOLUL 83

Peninsula Sinai

Malone așteaptă până când George Haddad fu în siguranță în spatele raftului cu cărți, unde el și Pam își luaseră o poziție defensivă.

— Te-ai întors din morți? îl întrebă pe Haddad.

— Învierea poate fi înălțătoare!

— George, individul ăsta vrea să vă omoare pe toți!

— Mi-am dat seama. Bine că ești aici!

— Și dacă nu reușesc să-l opresc?

— Atunci tot acest efort va fi în zadar.

— Ce se află acolo? se interesă el.

— Încă trei camere și Camera de Lectură. Fiecare este la fel ca aceasta. Nu prea sunt locuri unde să te poți ascunde.

Își aminti și el planul încăperilor.

— Și ce-ar trebui să facem, să tragem unul în altul?

— Eu te-am adus aici, așa că nu mă dezamăgi!

— Erau moduri mai simple să faci asta, spuse el, simțind cum îl cuprindea mânia. Poate își aduce întăriri!

— Mă îndoiesc. Însă am persoane care supraveghează zona, să vadă dacă mai intră cineva în *farsh*. Pariez că e singur și că va rămâne așa.

— De unde știi? Israelienii au fost mereu după noi.

— Nu mai sunt. Doar el a mai rămas, spuse Haddad, arătând spre partea cealaltă a camerei.

Malone îl zări pe McCollum repezindu-se prin arcadă și dispărând în adâncul bibliotecii. Mai erau trei camere și Camera de Lectură. Era pe punctul de a încălca o mulțime de reguli care îl menținuseră în viață timp de doisprezece ani la Magellan Billet. Una dintre ele era foarte clară: „Nu te duce niciodată undeva, decât dacă știi și cum să ieși de acolo!” Însă îi veni în minte și alt lucru pe care-l învățase: „Când lucrurile nu merg așa cum trebuie, orice te poate răni, chiar și faptul că nu faci nimic!”

— Să știi, spuse Haddad, acest individ este responsabil pentru răpirea fiului tău. Tot el ți-a distrus și anticariatul. Și el e la fel de vinovat că te afli aici ca mine. L-ar fi omorât pe Gary dacă ar fi fost necesar. Și te va uide și pe tine cu plăcere.

— De unde știi despre Gary? întrebă Pam.

— Păzitorii au acces la o mulțime de informații.

— Și cum ai ajuns bibliotecar? îl întrebă Malone.

— E o poveste complicată.

— Mă gândeam eu! Noi doi va trebui să avem o discuție când se vor termina toate astea.

— Da, dragul meu prieten, îi spuse Haddad zâmbind, vom avea o discuție.

Malone arătă spre Pam și îi spuse lui Haddad:

— Ține-o aici! Să știi că nu e prea ascultătoare când e vorba de urmat ordinele!

— Hai, du-te, îl îndemnă ea, o să fim bine!

Hotărî să nu mai înceapă altă ceartă, și se repezi înainte pe culoarul de trecere. La ieșire, se opri într-o parte. Șase metri mai încolo se deschidea altă cameră, tot cu pereți înalți, tot cu șiruri de rafturi din piatră, scrisori, imagini și

mozaicuri din podea până în tavan. Merse încet înainte, dar se ținu pe lângă laturile lustruite ale coridorului. Intră în a doua cameră și se ascunde din nou la capătul unui rând de rafturi. Camera era mai pătrată decât prima, și observă un amestec de pergamente și codice.

Nu se zărea nici o mișcare. Toată chestia asta era nebunie curată! Fusese atras și mai în adâncul bibliotecii. La un moment dat, McCollum avea să se întoarcă și să tragă, și asta în condițiile impuse de el. Dar când?

Haddad o privi pe Pam Malone. La Londra încercase să-i evalueze personalitatea, întrebându-se chiar ce căuta acolo. Păzitorii adunaseră informații personale despre Cotton Malone, lucruri despre care Haddad nu știa mare lucru, deoarece Malone vorbea rareori despre soția și despre familia sa. Prietenia lor fusese stimulată de dragostea față de cărți și de respectul față de cunoaștere. Stia însă destule, și sosise vremea să se folosească de această cunoaștere.

— Trebuie să mergem și noi acolo, spuse el.

— Cotton a zis să rămânem aici!

— Trebuie să mergem și noi acolo, îi mai spuse o dată și o privi pătrunzător, apoi, ca pentru a-și întări spusele, scoase un pistol de sub manta.

În mod surprinzător, ea nici nu clipi.

— Am văzut când te-ai uitat la McCollum.

— Asta-i numele pe care vi l-a spus?

Ea încuviință din cap.

— Îl cheamă Sabre și este un ucigaș. Am vorbit serios în apartamentul meu din Londra. Am o datorie de plătit, și nu vreau s-o plătească Cotton pentru mine.

— Am văzut asta în ochii tăi. Voiai să tragă în tine, dar știai că n-avea s-o facă.

— Bărbații ca Sabre sunt destul de zgârciți cu curajul lor. Îl păstrează pentru când au cu adevărat nevoie. Ca acum, de exemplu.

— Stiai că o să se întâmple toate chestiile astea?

— Am știut, am crezut, am sperat, spuse el, ridicând din umeri. Nu știu. Noi îl urmăream pe Sabre. Stiam că pune ceva la cale în Copenhaga, și, când l-a răpit pe Gary, ne-am dat seama că încerca de fapt să mă găsească pe mine. Atunci am hotărât să mă implic. Când am sunat a doua oară la West Bank, spionii israelieni au descoperit acest lucru, și asta a avut darul să-i impulsioneze și să îi facă să acționeze în cele din urmă. Apoi, la Lisabona, mi-am dat seama că puteam să vă aduc aici pe toți trei fără israelieni.

— Ai făcut toate astea numai ca să poți muri?

— Am făcut toate astea ca să protejez biblioteca. Sabre lucrează pentru o organizație care își dorește cu siguranță cunoașterea numai din interese politice și economice. Ne caută de ceva timp. Însă l-ai auzit ce-a spus! A venit aici pentru el însuși, nu pentru ei. Dacă reușim să-l oprim pe el, vom opri totul.

— Ce ai de gând să faci?

— Eu? Nimic. Tu trebuie să faci asta.

— Eu?

— Cotton are nevoie de tine. Ai de gând să-l lași singur?

O privi în timp ce întrebarea își făcea loc în mintea ei. Stia că era deșteaptă, curajoasă și cu tupeu. Dar mai era și vulnerabilă și predispusă la greșeli. Își petrecuse o viață întreagă interpretându-i pe oameni, așa că speră că o citise corect pe Pam Malone.

— În nici un caz! spuse ea.

Sabre fugi din Camera Competenței și ajunse în Camera de Lectură, care era plină cu mai multe mese și mai puține rafturi. Stia de când trecuse pe acolo prima dată că următoarea încăpere, Camera Eternității, ducea către ultima cameră, întreaga bibliotecă fiind în formă de potcoavă. Ferestrele erau false, însă aveau nișele împodobite cu picturi reprezentând peisaje din ținuturi îndepărtate, care, împreună cu iluminatul special, făceau ca totul să pară parte din natură. Trebuia să-și reamintească mereu că se afla sub pământ. În Camera de Lectură se opri. Sosise vremea să se folosească de ceva ce observase mai devreme.

Malone continuă să avanseze, cu pistolul pregătit. Schimbase încărcătorul cu unul nou, ultimul, dar măcar avea nouă gloanțe la dispoziție. Mai avea trei în cel din buzunar, așa că acum erau douăsprezece șanse de a-l opri pe McCollum.

Privirea i se plimba de la un perete la altul și de la tavan la podea, fiind cu simțurile la pândă. Toracele și spinarea îi erau ude de transpirație, iar aerul subteran îl răcorea. Trecu și prin cea de-a doua cameră și o luă prin coridor spre următoarea cameră luminată, care era în unghi drept. Nu auzi nici un sunet, și liniștea îl descurajă. Ceea ce-l făcea să meargă mai departe erau cuvintele lui Haddad, faptul că McCollum fusese cel care-l răpise pe Gary. Nemernicul pusese mâna pe fiul său! Îl luase de acasă! Și îl forțase pe Malone să ucidă un om. În nici un caz nu se putea ca aceste agresiuni să rămână fără răspuns! McCollum dorea să se lupte. Atunci asta avea să obțină!

Ajunse la intrarea celei de-a treia camere: Camera de Lectură.

În interior se aflau în jur de douăzeci de mese din plăci groase, nefinisate, închise la culoare și uzate, care alternau cu rafturile.

Zări ieșirea în peretele opus. Camera era mai mare decât celelalte două, dreptunghiulară, cu lungimea în jur de optsprezece metri. Pereții erau acoperiți cu plăci, iar la uși se găseau praguri de origine bizantină, mozaicuri, de data aceasta scenele reprezentate fiind dedicate femeilor, dintre care unele torceau și țeseau, iar altele făceau sport. Își smulse privirea de la acea dovadă de măiestrie artistică și se concentrează asupra problemei ei.

Se aștepta în orice clipă ca McCollum să sară dintre mese. Era pregătit. Însă nu se întâmplă nimic.

Se opri.

Ceva nu era în ordine.

Apoi, de partea cealaltă a camerei, la baza peretelui îndepărtat, zări o reflecție întunecată în granitul roșu, lucios. Nu era o imagine clară, mai mult o umbră – ca și cum te-ai fi uitat printr-o sticlă de apă minerală – unduind în luciul ca de oglindă.

Era jos, pe podea, pe sub mese.

Atunci își dădu seama.

CAPITOLUL 84

Washington, D.C.

Stephanie auzi focul de armă, dar nu o lovi nici un glonț. Apoi zări gaura din tâmpla lui Brent Green și înțelese ce se întâmplase. Se răsuci. Heather Dixon stătea în picioare, cu pistolul în mână. Trupul lui Green se izbi de pardoseala din lemn de esență tare, însă ea continuă să o privească pe Dixon, care-și lăsă pistolul în jos. Cassiopeia veni din spatele israeliencei.

— În sfârșit, s-a terminat! spuse Dixon.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Stephanie pe Cassiopeia.

— Când tu și cu Green v-ați dus în birou, a apărut ea. Am avut dreptate, Green venise însoțit de câțiva prieteni, care așteptau în spate. Cei de la Serviciul Secret au avut grijă de aceștia, și apoi a intrat ea, spuse Cassiopeia, arătând înspre Dixon.

Stephanie înțelese.

— Lucrezi pentru președinte? o întrebă pe Dixon.

— Trebuia să fac asta. Ticălosul ăsta avea de gând să ne vândă pe toți. El și vicepreședintele vostru ar fi putut foarte ușor să pornească un război cu ceea ce puneau la cale.

Simți ceva în tonul ei și întrebă:

— Și ce-a fost între tine și Daley?

— Îmi plăcea Larry. Ne-a cerut ajutorul, ne-a spus ce se întâmpla, și noi doi am sfârșit prin a ne apropia unul de celălalt. Vrei să crezi sau nu, el chiar încerca să pună capăt acestor lucruri. Este meritul lui.

— Ar fi fost mult mai ușor dacă voi doi ați fi venit la mine să-mi spuneți ce știați.

— Asta-i problema ta, Stephanie, spuse Dixon, clătinând din cap. Trăiești în acest balon de săpun. Îl urai pe Larry. Nu-l plăceai pe Green. Credeai că oamenii de la Casa Albă nu te plăceau pe tine. Cum ai fi putut să faci ceva?

— În schimb, a fost momeala perfectă, spuse Cassiopeia. Nu-i așa?

— Fiecare undiță are nevoie de ceva în cârlig, iar voi două ați fost momeala în această situație.

Stephanie încă mai ținea în mână CD-ul pe care-l pusese în biroul lui Daley. Discul era gol. Îl folosisese numai ca să-l determine pe Green să reacționeze.

— Au reușit să înregistreze tot? întrebă ea. I se pusese microfoane încă înainte de a pleca de la Camp David.

— Tot, spuse Cassiopeia.

— Dar cu saudiții cum a fost? o întrebă ea pe Dixon. Colaborai cu ei când am discutat prima oară.

— Arabi tipici. Jucau în ambele direcții. Inițial au cooperat cu președintele, gândindu-se că el avea să-i ajute să oprească orice era legat de Conexiunea Alexandria. Apoi s-au gândit că era o păcăleală, așa că și-au îndreptat atenția spre noi, și am făcut o înțelegere. Atunci, în parc, se aflau acolo doar ca să vă impulsioneze, nimic altceva. Bineînțeles, nici unul dintre noi nu știa că aveai deja o parteneră. Dixon gesticulă cu pistolul spre Cassiopeia. Încă îți mai sunt datoare pentru săgeata aceea!

— Poate într-o zi vei avea șansa să mă recompensezi!

— Poate, replică Dixon zâmbind.

Stephanie se uită la trupul lui Brent Green. Își aminti cum acesta îi sugerase că era interesat de ea și cum, pentru o clipă, ei îi făcuse plăcere această posibilitate. Chiar îi luase apărarea, prefăcându-se că era gata să demisioneze pentru a-i ține partea, iar ea ajunsese să pună la îndoială toate dubiile pe care le avusese în privința lui. Numai că totul nu fusese decât o prefăcătorie.

— Președintele m-a trimis să finalizez această poveste, spuse Dixon, întrerupându-i gândurile. Fără procese, fără presă. Procurorul general era o persoană cu multe probleme psihice, și și-a luat viața. Trupul îi va fi ars la crematoriu și se va elibera un certificat de deces de către medicii militari care-l vor examina. Sinucidere. I se va organiza o înmormântare grandioasă, și amintirea sa va rămâne nepătată în inimile tuturor. Sfârșitul poveștii.

— Și Conexiunea Alexandria? întrebă ea.

— George Haddad a dispărut. Sperăm că Malone l-a găsit. Haddad a sunat în Palestina cu luni în urmă, apoi încă o dată acum câteva zile. După primul telefon, și după ce Larry mi-a mai spus câte ceva, ne-am îndreptat atenția spre Pam Malone. Mossadul plănuia să-l răpească pe Gary Malone. Numai că prim-ministrul nostru a ezitat să facă asta. Atunci ordinul a trecut la acțiune. Cu Pam Malone, care avea în permanență la ea un dispozitiv de localizare, noi nu am făcut altceva decât să o urmărim. Numai că asta nu a mers prea bine. Apoi s-au petrecut toate astea. Daniels ne-a asigurat că nu se va mai întâmpla nimic în continuare, iar guvernul meu are încredere în el.

— Se mai știe ceva de Cotton?

— Ultima dată când am auzit de el, spuse Dixon, clătinând din cap, se parașutase undeva în Sinai. Dar nu are importanță. Dacă se descoperă ceva, înțelegerea a fost să nu se dezvăluie nimic în legătură cu asta.

— Și după ce Daniels nu va mai fi președinte? întrebă Cassiopeia.

— Ar trebui să se uite povestea asta până atunci. Dacă nu, Israelul va face ceea ce a făcut secole întregi: va lupta cu toate forțele! Ne-am descurcat până acum, și vom continua tot așa.

Și Stephanie o crezu. Numai că mai era ceva.

— Dar vicepreședintele? Cu el cum rămâne?

— Din ceea ce știm, numai Green, vicepreședintele și Alfred Hermann erau la curent cu tot ce urma să se întâmple. Când Green a aflat de conversația pe care Larry o înregistrase cu șeful de cabinet al vicepreședintelui, s-a panicat și le-a cerut saudiților să-l elimine pe Daley. După cum era de așteptat, nu ne-au spus niciodată despre asta, că altfel i-am fi oprit. Numai că nu poți avea încredere într-un arab. Dixon făcu o pauză. Când ați apărut voi două și v-ați întâlnit cu Larry, Green s-a panicat din nou și i-a convins pe saudiți să acționeze și împotriva voastră. Din moment ce Daniels a oprit atacul – omorându-i pe toți ucigașii plătiți -, iar Green nu mai este, totul s-a terminat pentru saudiți.

— Și cu asta cum rămâne? întrebă Stephanie, arătând înspre Green.

— Avem niște oameni care așteaptă să-i ia trupul și să i-l transporte acasă la el, unde va fi găsit mai târziu în cursul zilei. Moartea lui Larry nu va fi pusă pe seama unui atac terorist, așa cum planificase Green.

— Asta va fi cam greu. Mașina a explodat, totuși.

— Cazul va rămâne pur și simplu nerezolvat. Numai că va avea unele aspecte pe care Daniels le va exploata în favoarea sa, ca de exemplu atacul pe care-l planificaseră idioții ăștia. Cred că lui Larry chiar i-ar fi plăcut asta. Încă mai poate fi de folos, chiar și din mormânt!

— Nu ai spus nimic, interveni Cassiopeia, despre cum vor fi rezolvate toate astea cu vicepreședintele încă la guvernare.

— Asta-i problema lui Daniels, spuse Dixon, ridicând din umeri. Apoi israelianca își căută telefonul, apăsă un buton și spuse: Domnule președinte, Green este mort, așa cum ați dorit.

CAPITOLUL 85

Peninsula Sinai

Sabre trase în picioarele lui Malone de la o distanță de aproximativ doisprezece metri. Nici una dintre mese nu era prevăzută cu scaune, așa că linia sa de tragere era clară. Voia să-i reteze picioarele adversarului său pe dedesubt, făcând ca uciderea să fie mai ușoară în final.

Trimise trei gloanțe, însă picioarele dispăruseră.

La naiba!

Se rostogoli de la masa sub care stătea la următoarea, se ridică încetîșor spre partea superioară căutându-l cu privirea pe Malone, dar nu zări nimic.

Apoi înțelese.

Malone își dăduse seama că McCollum intenționase să tragă în picioarele sale și se aruncase pe cea mai apropiată masă cu o clipă înainte ca trei gloanțe să răsună în încăpere. Niște prespapieruri din cuarț auriu căzură cu zgomot pe pardoseală. McCollum avea să-și dea seama imediat de ceea ce făcuse, așa că hotărî să întoarcă asta în avantajul său.

Așteptă o clipă, apoi se rostogoli și îl zări pe McCollum ghemuit în spatele unei mese.

Ținti și trase două gloanțe, numai că McCollum își schimbă rapid poziția și folosi unul dintre pedestalele groase drept paravan.

Câmpul de tragere era prea deschis. Se repezi în spatele unui rând de rafturi care se aflau la stînga sa.

— Nu-i rău, Malone, îi strigă adversarul său din celălalt capăt al camerei.

— Mă străduiesc și eu!

— N-o să ieși de-aici, să știi!

— Mai vedem noi!

— I-am omorât pe alții mai buni ca tine!

Se întrebă dacă discuțiile astea erau doar lăudăroșenie sau dacă încerca să-l intimideze. Oricum, nici una din variante nu-l impresionară.

Haddad o conduse pe Pam Malone prin bibliotecă, îndreptându-se în direcția opusă față de locul pe unde dispăruseră Sabre și Malone. Auziseră deja împușcături. Trebuia să se grăbească. Intrară în a cincea cameră, numită Camera Vieții, simbolizată printr-o cruce din mozaic cu partea verticală superioară înlocuită de un oval în forma unui ou.

Trecu prin ea și ajunse apoi în Camera Eternității, oprindu-se la ușa care dădea în afară. Se auzeau voci de pe coridorul perpendicular pe acesta din care ieșise el. Spectacolul părea să aibă loc în Camera de Lectură. Acolo se aflau multe mese, puține rafturi, mai multe spații deschise. Plimbarea lui Sabre de mai devreme fusese pentru a se familiariza cu locul, și adversarul său observase toate avantajele. Și el făcuse cândva același lucru pe când lupta cu evreii. „întotdeauna să-ți cunoști câmpul de luptă.”

Știa asta prea bine.

Cu cinci ani în urmă, dusesse la bun sfârșit în secret încercarea eroului, chiar înainte să-l caute pe Malone și să-i ceară ajutorul. Când sosise pentru prima oară, promise accesul la bibliotecă, și aflase că tot ceea ce bănuise despre Biblie

era adevărat. Fusesse copleșit. Însă când Păzitorii îi ceruseră ajutorul, fusesse foarte încântat. Mulți Păzitori fuseseră recrutați din rândul invitaților, și toți Păzitorii care se aflau atunci acolo consideraseră că el trebuia să fie bibliotecarul lor. Îi explicaseră despre amenințările care-i înconjurau, și fusesse de acord să le rezolve problema. Numai că, în cele din urmă, și el avea nevoie de ajutor. Din acest motiv fusesse implicat Malone.

Răbdarea și cunoașterea îl ajutaseră mult.

Spera doar că nu calculase greșit.

Stătu liniștit în cadrul ușii care dădea afară din Camera Eternității, cu Pam Malone în spatele lui.

— Așteaptă aici, șopti el.

Merse ușurel înainte prin coridor, ajunsese la colț și aruncă o privire pe după acesta în Camera de Lectură. Văzu mișcare și la stânga, și la dreapta. Unul era în spatele rafturilor, altul folosea mesele ca protecție. Reveni încet la Pam Malone și-i dădu ei pistolul.

— Trebuie să intru acolo, spuse cu o voce moale.

— Și nu vei mai ieși de acolo niciodată!

— Acesta este sfârșitul, zise el, clătinând din cap.

— I-ai promis lui Cotton că vei discuta cu el!

— Am mințit. Făcu o pauză. Și tu știai asta.

— Avocatul din mine și-a dat seama.

— Nu, e vorba despre omul din tine! Cu toții facem lucruri pe care le regretăm. Eu mi-am făcut partea mea de greșeli. Însă, măcar la sfârșitul vieții, am fost capabil să mențin intactă această bibliotecă. Văzu ceva în ochii ei. Știi la ce mă refer, nu-i așa?

Ea încuviință din cap.

— Atunci știi ce ai de făcut. Îi observă confuzia și o bătu pe umăr. Vei ști când va sosi momentul! Arată spre pistol. Ai mai tras vreodată cu pistolul?

Ea dădu repede din cap că nu.

— Nu trebuie decât să ochești și să apeși pe trăgaci. E cu recul, așa că trebuie să-l ții bine.

Ea nu spuse nimic, dar el fu mulțumit că înțeleșese.

— Îți doresc o viață prosperă! Spune-i lui Cotton că întotdeauna s-a bucurat de respectul meu!

Apoi se răsuci și se îndreptă spre Camera de Lectură.

— Putem rămâne aici toată ziua! strigă Malone.

— Ești cam depășit de situație, replică McCollum. Ți-ai cam ieșit din mână, nu-i așa?

— Și totuși *de tine* mă mai pot ocupa!

McCollum râse.

— Uite ce-am să fac! Cred că am să mă întorc și am s-o omor pe fosta ta nevastă. L-aș fi omorât și pe băiat dacă nu i-ai fi doborât pe idioții ăia pe care i-am angajat. Și apropo, ai crezut că ai acționat singur? Eu am organizat totul, iar tu m-ai urmat ca un câine de vânătoare care aleargă în urma vulpii. Planul B era să-l omor pe băiat. Ori una, ori alta, și tot l-aș fi găsit pe George Haddad.

Știa ce făcea McCollum: încerca să-l sâcâie, să-l enerveze, să-l facă să reacționeze. Numai că era nedumerit într-o privință.

— Și ai reușit să-l găsești pe Haddad? Îl întrebă.

— Nu. Erai acolo când l-au ucis israelienii. Am auzit toată întâmplarea.

Auzise? McCollum habar n-avea cine era bibliotecarul, așa că-l întrebă:

— De unde ai avut încercarea?

— Eu i-am dat-o!

Vocea îi aparținea lui George Haddad. Malone îl văzu pe palestinian stând în ușa din capătul celălalt.

— Domnule Sabre, și eu te-am manipulat pe dumneata în același mod în care ai acționat dumneata cu Cotton. Am lăsat caseta și informațiile din computer ca să le găsești, inclusiv încercarea, pe care am conceput-o singur. Te asigur, călătoria pe care am realizat-o inițial pentru a găsi acest loc a fost mult mai dificilă.

— Astea-s aiureli! spuse McCollum.

— Trebuia să aibă un anumit grad de dificultate pentru a fi o provocare. Dacă ar fi fost prea ușoară, v-ați fi gândit că-i o capcană.

Dacă ar fi fost prea dificilă, nu ați fi dus-o niciodată la bun sfârșit. Numai că dumneata erai nerăbdător să începi. Ți-am lăsat chiar și un stick de memorie lângă computer, și nu ți s-a părut nimic anormal. A fost încă o momeală pentru a te atrage în această capcană.

Malone observă că, de unde se afla Haddad, exista un culoar bun de tragere până în locul în care stătea McCollum. Numai că Haddad nu ținea nimic în mână, lucru care fusese remarcat cu siguranță.

— George, ce faci? strigă el.

— Termin ceea ce am început. Haddad se îndreaptă spre McCollum. Să ai încredere în ceea ce știi, Cotton! Ea n-o să te dezamăgească!

Și prietenul său continuă să meargă.

Sabre îl privi pe bibliotecar apropiindu-se de el cu pași hotărâți. Acesta era George Haddad? Tot ce se întâmplase fusese planificat? Fusese dus de nas?

Cum se exprimase bătrânul? O *capcana*? Nu prea-i venea să creadă.

Așa că trase un glonț. Direct în capul bibliotecarului.

Malone țipă „NU” când glonțul pătrunse în capul lui George Haddad. Avea atâtea întrebări să-i pună, erau atâtea lucruri pe care nu le înțelesese! Cum ajunsese palestinianul din West Bank la Londra, și apoi aici? Ce se întâmpla? Ce știa Haddad care să merite toate astea?

Se simți cuprins de mânie și trase două gloanțe spre McCollum, dar nimeri în peretele din capătul celălalt. Haddad zăcea nemișcat, și o baltă de sânge se forma în jurul capului său.

— Bătrânul avea ceva curaj, strigă McCollum. Oricum, aveam de gând să-l omor. Poate că știa asta deja?

— Ești mort! îi strigă Malone drept răspuns.

Se auzi un hohot de râs din cealaltă parte a încăperii.

— Așa cum spuneai, s-ar putea să descoperi că nu e chiar așa de ușor să faci acest lucru!

Stia că trebuia să termine cu asta. Păzitorii se bazau pe el. Și Haddad se bazase pe el.

Apoi o zări pe Pam.

Se afla în ușa care ducea în afară. Era în umbră, unghiul făcând-o invizibilă pentru McCollum.

Avea în mână un pistol.

„Să ai încredere în ceea ce știi!”

Acestea fuseseră ultimele cuvinte ale lui Haddad.

El și Pam își petrecuseră împreună cea mai mare parte a vieților lor, iar în ultimii cinci ani se urâseră. Însă ea rămânea o parte din el, iar el – o parte din ea, și ei doi aveau să fie mereu conectați unul cu celălalt, dacă nu prin Gary, atunci prin ceva pe care nici unul din ei nu l-ar putea explica. Nu era neapărat dragoste, ci o legătură. Nu ar permite vreodată să i se întâmple acesteia ceva, și trebuia să aibă încredere că și ea simțea la fel.

„Ea n-o să te dezamăgească!”

Îndreptă pistolul spre McCollum și apăsă pe trăgaci. Glonțul care se afla deja pe țeavă pătrunse în una din mese.

Apoi mai făcu un clic, și încă unul.

Apoi încă unul, ca să fie convingător.

— Ai ajuns la capăt, Malone! îi spuse McCollum.

Se ridică în picioare, sperând că adversarul său dorea să-și savureze victoria. Dacă McCollum se hotăra să tragă din ascunzătoare, atât el, cât și Pam erau morți. Numai că el își cunoștea inamicul. McCollum se ridică, cu pistolul îndreptat spre el, și înaintă din spatele mesei, croindu-și drum spre locul în care se afla Malone. Acum stătea cu spatele spre ușă. Nici măcar vederea periferică nu-i mai putea fi de folos.

— Te numești Sabre? îl întrebă el, simțind nevoia să mai tragă de timp.

— Asta-i numele pe care-l folosesc aici. Numele meu real este McCollum.

— Și ce-ai de gând să faci?

— Să-i omor pe toți de aici și să păstrez toate astea numai pentru mine. Destul de simplu.

— Nu ai nici cea mai vagă idee ce se găsește aici. Ce ai de gând să faci cu biblioteca?

— O să găsesc oameni care se pricep la asta. Pariez că-s o grămadă. Chiar și numai chestia cu Vechiul Testament este suficientă pentru a mă face cunoscut în lume.

Pam nu se mișcase. Auzise cu siguranță clicurile și știa că el se afla acum la mila lui McCollum. Își închipui cât îi era de frică. În ultimele zile văzuse mai mulți oameni murind. Acum era probabil chinută de groaza de a ucide o altă persoană. Și el simțise cândva această nesiguranță. Niciodată nu era ușor să apeși pe trăgaci. Acest fapt are întotdeauna consecințe, și poți să paralizezi de frică. Spera doar ca instinctele ei să iasă învingătoare în fața temerilor.

McCollum își ridică pistolul și-i spuse:

— Salută-l pe Haddad din partea mea!

Pam se repezi din arcadă, și pașii ei îi distraseră pe moment atenția lui McCollum. Acesta își întoarse capul spre dreapta și păru să înregistreze mișcarea cu colțul ochiului. Malone se folosi de această clipă pentru a lovi pistolul din mâna lui McCollum, care se duse la o oarecare distanță. Apoi îl izbi pe McCollum cu pumnul în față, făcându-l să se clatine. Se duse să-l lovească în continuare pe ticălos, dar McCollum își reveni și se avântă înainte. Se răsturnară amândoi pe una dintre mese și se rostogoliră pe partea cealaltă. Îi trase un genunchi în stomac și auzi cum adversarul său își pierde răsuflarea.

Se ridică în picioare și îl înșfăcă pe McCollum de pe podea, sperând că era încă fără suflu. McCollum îl izbi însă cu pumnii în torace și în față.

Durerea îl făcu să nu mai vadă bine camera, care apărea, apoi dispărea, și se scutură ca să se dezmeticească.

Se răsuci și văzu un cuțit în mâna lui McCollum.

Același pe care-l avea și-n Lisabona.

Se pregăti.

Dar nu mai avu șansa de-a mai face ceva.

Se auzi o împușcătură.

McCollum păru surprins. Apoi sângele îl năpădi printr-o gaură în tâmplă dreaptă. Se mai auzi o împușcătură, iar brațele îi zburară în aer, și se clătină, căzând pe spate. Se mai auzi și a treia împușcătură, apoi a patra, și trupul i se duse în față, ochii i se dădură peste cap, sângele începu să-i năpădească pe gură, și apoi se răsturnă cu fața la pământ.

Malone se întoarse.

Pam lăsa pistolul în jos.

— Era și timpul, spuse el.

Numai că ea nu spuse nimic, uitându-se cu ochii măriți la ceea ce tocmai făcuse. El se apropie și îi dădu în jos mâna în care ținea pistolul. Ea îl privi cu ochii goi.

Niște siluete ieșiră din umbra ușii. Nouă bărbați și femei se apropiară încet. Adam și tânărul cu pălăria de paie erau și ei acolo. Eve începu să plângă în momentul în care îngenunche lângă trupul lui Haddad. Ceilalți îngenuncheară și ei.

Pam îi privi nemișcată.

La fel și el.

În cele din urmă, fu nevoit să le întrerupă jelirea.

— Presupun că aveți aici un echipament pentru telecomunicații.

Adam se uită în sus la el și încuviință din cap.

— Trebuie să-l folosesc imediat.

CAPITOLUL 86

Viena

Thorvaldsen reveni în bibliotecă împreună cu Gary, numai că de data asta Hermann și vicepreședintele știau că fusese acolo. Erau singuri, cu ușile încuiate, iar oamenii de pază așteptau afară.

— Erau aici noaptea trecută, spuse vicepreședintele, evident neliniștit. Probabil că au stat pe acolo pe undeva. Arată spre rafturile superioare. Locul ăsta blestemat e ca o sală de concert! L-a sunat pe procurorul general și i-a spus tot.

— Și asta este o problemă? Întrebă Hermann.

— Nu, slavă Domnului! Brent va fi vicepreședintele meu după ce se vor termina toate astea. S-a ocupat de treburi în Washington cât timp am fost eu plecat. Așa că avem în continuare lucrurile sub control.

— Individul acesta, spuse Hermann, arătând spre Thorvaldsen, a răpit-o ieri pe fiica mea. A făcut asta *înainte* să audă ceva noaptea trecută.

Vicepreședintele deveni și mai agitat.

— Ceea ce stârnește o mulțime de întrebări. Alfred, nu te-am întrebat niciodată ce faci aici. Ai vrut Conexiunea Alexandria, ți-am dat-o! Eu am fost cel care a rezolvat asta. Nu știu ce ai făcut cu acea informație și nici nu vreau să știu, dar a devenit în mod evident o problemă!

— Henrik, spuse Hermann, frecându-și tâmpla lovită, vei plăti scump pentru faptul că m-ai lovit! Nimeni nu a mai făcut asta vreodată!

Thorvaldsen nu fu deloc impresionat.

— Poate că sosise vremea, îi răspunse.

— Iar tu, tinere!

Lui Thorvaldsen i se puse un nod în gât. Nu-și propusese să-l pună pe Gary în pericol.

— Alfred, spuse vicepreședintele, totul e deja în mișcare. Va trebui să rezolvi această situație.

Lui Thorvaldsen îi apărură broboane de sudoare pe frunte când își dădu seama ce însemnau acele cuvinte.

— Aceștia doi nu vor sufla niciodată o vorbă din ceea ce au auzit!

— L-ai omorî pe băiat? Întrebă Thorvaldsen.

— Dar tu ai omorî-o pe fiica mea? Și ce dacă? Da, l-aș omorî pe băiat. Nările lui Hermann se dilatără, și în ochi i se putu citi furia.

— Nu prea ești obișnuit cu așa ceva, nu, Alfred?

— Faptul că mă iei peste picior nu va duce nicăieri.

Thorvaldsen se gândi însă că asta îi mai oferea lui ceva timp, căci nu mai știa ce altceva să facă. Se întoarse spre vicepreședinte și îi spuse:

— Brent Green era un tip de treabă. Ce s-a întâmplat cu el?

— Nu sunt duhovnicul lui, așa că n-am de unde să știu. Presupun că a văzut beneficiile pe care le poți obține dacă ocupi poziția mea. America are nevoie de o conducere puternică, de oameni cărora să nu le fie teamă să se folosească de puterea lor. Brent corespunde. La fel și eu.

— Dar oamenii de caracter nu sunt necesari?

— Acesta este un termen relativ. Prefer să privesc lucrurile din perspectiva Statelor Unite, care intră în parteneriat cu comunitatea internațională de afaceri, pentru a-și îndeplini țelurile profitabile pentru ambele părți.

— Ești un criminal! spuse Gary.

Se auzi o bătaie ușoară în ușă, și Hermann se duse să răspundă. Unul dintre oamenii din garda vicepreședintelui îi șopti ceva lui Hermann. Pe chipul austriacului se așternu o expresie nedumerită, apoi acesta încuviință din cap, și individul din garda de corp plecă.

— Președintele este la telefon, spuse Hermann.

— Ce naiba?! izbucni vicepreședintele evident surprins.

— Ți-a detectat prezența aici cu ajutorul Serviciului Secret. Garda ta de corp a raportat că te afli aici cu mine și cu încă două persoane, printre care și un băiat. Președintele vrea să vorbească cu noi toți.

Thorvaldsen își dădu seama că nu aveau nici o altă soluție. Președintele părea să știe multe.

— Mai vrea să știe și dacă am telefon cu difuzor, spuse Hermann, în timp ce se îndrepta spre biroul său și apăsă câteva butoane.

— Bună ziua, domnule președinte, spuse Hermann.

— Nu cred că noi doi ne-am cunoscut până acum. Sunt Danny Daniels și sun din Washington.

— Nu, domnule, nu ne-am întâlnit. Sunt onorat.

— Vicepreședintele meu e acolo?

— Sunt aici, domnule președinte^

— Și Thorvaldsen, ești și tu acolo? împreună cu băiatul lui Malone?

— E aici, cu mine, răspunse Thorvaldsen.A

— Mai întâi, am niște vești îngrozitoare. Încă nu mi-am revenit din șoc. Brent Green a murit.

Thorvaldsen observă expresia de uimire de pe chipul vicepreședintelui. Chiar și Hermann tresări.

— S-a sinucis, spuse Daniels. S-a împușcat în cap. Tocmai mi s-a adus vestea la cunoștință acum câteva minute. Îngrozitor! Lucrăm acum la un comunicat de presă înainte ca vestea să explodeze.

— Dar cum de s-a întâmplat așa ceva? întrebă vicepreședintele.

— Nu știu, dar s-a întâmplat, și el nu se mai află printre noi. De asemenea, Larry Daley a murit și el. I s-a pus o bombă în mașină. Nu avem nici o idee cine a fost implicat în asta.

Și mai multă consternare se citi pe chipul vicepreședintelui, și umerii părură să i se lase în jos câțiva centimetri.

— Uite care e treaba, începui Daniels. În situația dată, nu voi mai putea să călătoresc în Afganistan săptămâna viitoare. America are nevoie de mine, așa că trebuie ca vicepreședintele să mă înlocuiască.

Vicepreședintele nu spuse nimic.

— Alo? Este cineva acolo? întrebă Daniels cu voce tare.

— Da, domnule, răspunse vicepreședintele, sunt aici.

— Grozav! Hai, vino repede înapoi aici și pregătește-te să pleci săptămâna viitoare! Bineînțeles, dacă nu dorești să faci această călătorie ca să vizitezi trupele, poți oricând să-ți înaintezi demisia. E alegerea ta. Numai că eu aș prefera să te duci în această călătorie.

— Ce spuneți?

— Linia asta nu e sigură, așa că mă îndoiesc că vrei să spun exact ce gândesc. Hai mai bine să-ți spun o poveste, una pe care obișnuia tata să mi-o zică. O pasăre zbura spre sud pentru că se apropia iarna, numai că a fost prinsă de o furtună și a căzut la pământ. A înghețat, dar a trecut pe acolo o vacă și s-a bălegat pe ea. Balega caldă a dezghețat-o, și asta a bucurat-o atât de tare, încât

a început să ciripească. O pisică a venit să vadă ce se auzea, întrebându-se dacă nu putea să ajute cu ceva, dar a văzut că era vorba despre o masă bună, așa că a mâncat pasărea. Iată și morala poveștii: nu toți care te umplu de rahat îți sunt dușmani; nu toți care vin să te ajute îți sunt prieteni; și, dacă ești la căldură și fericit, chiar și într-o grămadă de rahat, e mai bine să-ți ții gura! Ai înțeles ce vreau să spun?

— Perfect, domnule! spuse vicepreședintele. Cum sugerați să-mi explic demisia?

— Ar fi destul de aiurea să te folosești de binecunoscuta formulă: „să petrec mai mult timp cu familia”. Nimeni care se află în funcții ca ale noastre nu pleacă din motive de genul ăsta. Ia să vedem, ultimul vicepreședinte care și-a dat demisia era pe punctul de a fi pus sub acuzare. Nu putem folosi nici asta. Bineînțeles, nici nu poți să spui adevărul, că ai fost prins comițând un act de înaltă trădare. Ce spui de: „Eu și președintele nu mai reușim să lucrăm bine împreună?” Fiind un politician versat, sunt convins că îți vei alege cuvintele cu mare grijă, pentru că, dacă aud vreo vorbă care nu-mi place, atunci am de gând să spun adevărul. Poți să discuți aspecte legate de conducere, să dezbați disensiunile dintre noi, să spui oamenilor că sunt un măgar. Toate sunt în regulă. Numai să nu spui ceva ce nu vreau să aud!

Thorvaldsen îl privi pe vicepreședinte. Individul voia să protesteze, dar înțelese până la urmă că era mai înțelept să tacă și că efortul respectiv nu ar fi dus la nimic bun.

— Domnule președinte, spuse Thorvaldsen, Stephanie și Cassiopeia sunt bine?

— Sunt bine, Henrik! Pot să-ți spun pe nume?

— Bineînțeles!

— Ele au fost esențiale în soluționarea evenimentelor de aici.

— Dar mama și tata sunt bine? izbucni Gary.

— Acesta trebuie să fie băiatul lui Cotton! Îmi pare bine de cunoștință, Gary. Mama și tatăl tău sunt bine. Tocmai am vorbit cu tatăl tău acum câteva minute. Ceea ce mă face să revin la dumneata, *Herr Hermann*!

Thorvaldsen surprinse nota de dispreț din vocea președintelui.

— Omul dumitale, Sabre, a găsit Biblioteca din Alexandria. De fapt, Cotton a făcut acest lucru, dar el a încercat să i-o fure. Sabre e mort. Așa că dumneata pierzi. Biblioteca e în posesia noastră, și te asigur că nici o ființă nu va afla vreodată unde se găsește. Cât despre dumneata, *Herr Hermann*, ar fi bine ca Henrik și băiatul să nu aibă probleme în timp ce părăsesc castelul, și nu vreau să mai aud de dumneata, altfel îi las *și* pe israelieni, *și* pe saudiți să afle cine a organizat toată afacerea asta. Atunci problemele dumitale vor fi de neimaginat. Nici un loc nu va fi destul de bun ca să te poți ascunde.

Vicepreședintele se trânti pe unul dintre scaune.

— Mai e ceva, Hermann! Să nu suflă o vorbă către bin Laden și oamenii lui. Vrem să-i întâlnim săptămâna viitoare în timp ce vor aștepta avionul meu. Dacă nu vor fi acolo, cu proiectilele pregătite, voi trimite unitatea de comando să te ia pe dumneata!

Hermann nu răspunse.

— Iau tăcerea dumitale drept un semn că ai înțeles. După cum vezi, acesta este marele avantaj de a fi conducătorul lumii libere. Am la dispoziție o mulțime de oameni care să facă tot ce le cer, oameni cu o multitudine de talente. Dumneata ai bani. Eu am puterea!

Thorvaldsen nu-l întâlnise niciodată pe președintele Americii, dar deja îi plăcea de el.

— Gary, spuse președintele. Tatăl tău va fi înapoi la Copenhaga în câteva zile. Și, Henrik, mulțumesc pentru tot ce ai făcut!

— Nu sunt prea sigur că am fost de folos cu ceva.

— *Noi* am câștigat, nu-i așa? Și asta e ceea ce contează într-un joc.

Legătura telefonică se întrerupse. Hermann rămase cufundat în tăcere. Thorvaldsen arătă spre atlas și spuse:

— Scrisorile acelea sunt inutile, Alfred. Nu poți dovedi nimic cu ele!

— Ieși afară!

— Cu plăcere!

Daniels avea dreptate.

Jocul se încheiase.

CAPITOLUL 87

Washington, D.C.

Luni, 10 octombrie, ora 08:30

Stephanie stătea în Biroul Oval. Fusesse acolo în diferite ocazii, de cele mai multe ori simțindu-se inconfortabil, dar nu și de data aceasta. Atât ea, cât și Cassiopeia veniseră să îl întâlnească pe președintele Daniels.

Brent Green fusesse înmormântat cu onoruri în Vermont cu o zi în urmă. Presa îi ridicase în slăvi caracterul și realizările. Atât democrații, cât și republicanii afirmaseră că aveau să-i simtă lipsa. Daniels însuși își exprimase elogiile într-un omagiu emoționant. Larry Daley fusesse și el înmormântat în Florida, dar fără mare fast. Participaseră numai câteva persoane din familie și câțiva prieteni. Stephanie și Cassiopeia participaseră amândouă.

Era interesant cât de greșit îi judecase pe cei doi bărbați. Daley nu era în nici un caz un sfânt, numai că nu era nici criminal, nici trădător. Încercase să împiedice ceea ce se întâmpla. Din nefericire, ceea ce se întâmpla îl împiedicase pe el să-și continue viața.

— Aș vrea să te întorci la Magellan Billet, îi spuse Daniels.

— S-ar putea să vă fie destul de greu să explicați asta.

— Nu e nevoie să dau explicații pentru deciziile mele. Niciodată nu am vrut să pleci de acolo, dar la vremea respectivă nu am avut de ales.

Ea își dorea postul înapoi. Îi plăcea ce făcea. Dar mai era ceva.

— Și cum rămâne cu mituirea congresului?

— Ți-am spus, Stephanie, nu am știut nimic despre asta! Însă, orice-ar fi, lucrurile se opresc aici și acum. Oricum, țara nu va avea nimic de câștigat din acest gen de scandal. Hai să terminăm cu asta și să mergem mai departe!

Ea nu era prea sigură de faptul că Daniels nu fusesse deloc implicat, dar încuviință. Așa era cel mai bine.

— Nimeni nu va ști niciodată ce s-a întâmplat? Întrebă Cassiopeia.

Daniels stătea la birou, cu picioarele ridicate pe margine, cu trupul înalt lăsat pe spate în scaun.

— Nici o vorbă, spuse el.

Vicepreședintele își dăduse demisia sâmbătă, invocând drept argument vederile sale diferite față de politica administrației. Presa se străduise să-l intervieveze, dar până acum fără succes.

— Îmi imaginez, spuse Daniels, că fostul meu vicepreședinte va încerca să-și facă singur un nume. Vor exista câteva ciorovăieli publice între noi în privința politicii, lucruri de genul ăsta. Poate chiar va face o încercare la alegerile viitoare. Însă nu mi-e teamă de această luptă. Și, apropo de lupte, aș vrea ca voi două să țineți sub observație Ordinul Lânii de Aur. Indivizii aceia sunt periculoși. Deocamdată le-am retezat picioarele, dar se vor ridica din nou în curând.

— Și Israelul? Întrebă Cassiopeia. Cu ei cum rămâne?

— Au promisiunea mea că nimic din bibliotecă nu va fi făcut public. Numai Cotton și fosta lui soție știu unde se află, dar nu am de gând nici măcar să-i notez undeva locația. Mai bine să rămână ascunsă blestemăția aceea. Daniels se uită la Stephanie. Tu și Heather v-ați împăcat?

— Da, ieri, la înmormântare. Ea chiar îl plăcea pe Daley. Mi-a spus niște lucruri despre Larry pe care nu le-am știut niciodată.

— Vezi, n-ar trebui să judeci așa oamenii! Green a ordonat moartea lui Daley după ce a văzut ce era pe stickurile acelea de memorie. Ele indicau niște scurgeri de informații, iar Daley acționase încercând să le stopeze. Heather este o agentă foarte bună. Își face bine meseria. Green și vicepreședintele ar fi distrus Israelul. Pe ei nu i-a interesat nimic altceva în afară de propriile interese. Iar tu credeai că *eu* sunt problema.

— Am greșit și în legătură cu acest lucru, domnule președinte, admise Stephanie zâmbind.

— Te duci înapoi să continui construcția castelului în Franța? o întreabă Daniels pe Cassiopeia.

— Am lipsit ceva vreme. Cred că angajații mei se întreabă ce e cu mine.

— Dacă ai tăi sunt la fel ca ai mei, atât timp cât salariul le vine la vreme, nu se plâng. Daniels se ridică în picioare. Vă mulțumesc amândurora pentru tot ce-ați făcut!

Stephanie rămase așezată. Simțise ceva.

— Este ceva ce nu spuneți. Ce anume?

— Probabil o grămadă de lucruri, răspunse Daniels, având o licărire în ochi.

— E vorba despre bibliotecă. Ați fost extraordinar de mândru de ea adineauri. Nu aveți de gând s-o țineți ascunsă, nu-i așa?

— Nu eu hotărâsc asta. Altcineva e la conducerea ei, și știm cu toții cine este.

Malone ascultă cum clopotele din Copenhaga bătură zgomotos ora trei după-amiaza. Højbro Plads era aglomerat din cauza mulțimii obișnuite din timpul prânzului. El, Pam și Gary stăteau la o masă pe terasă și tocmai terminaseră de mâncat. El și Pam veniseră cu o zi în urmă din Egipt cu avionul, după ce-și petrecuseră ziua de sâmbătă cu Păzitorii, ca să-l onoreze pe George Haddad. Făcu un semn să i se aducă nota.

Thorvaldsen se afla la vreo cincizeci de metri mai încolo, supraveghind reconstrucția anticariatului lui Malone, care începuse cu o săptămână în urmă, în timp ce ei erau plecați. Schelele acopereau acum fațada clădirii de patru etaje, și muncitorii lucrau de zor înăuntru și pe afară.

— Mă duc să-mi iau rămas-bun de la Henrik, spuse Gary, și plecă în grabă de la masă prin mulțime.

— A fost trist sâmbătă cu George, spuse Pam.

El știa că erau multe lucruri care o preocupau în continuare. Nu prea vorbiseră despre ce se întâmplase în bibliotecă.

— Ești bine? o întreabă.

— Am omorât un om! Era un nemernic și un ticălos, dar, chiar și așa, l-am omorât! El nu zise nimic. Tu te-ai ridicat în picioare, continuă ea. L-ai înfruntat, știind că eu eram acolo. Stiai că aveam să trag.

— Nu eram sigur de ceea ce urma să faci. Numai că știam că ai să faci ceva, și mai mult decât atât nu-mi trebuia să știu.

— Nu am mai tras niciodată cu pistolul până acum. Când mi l-a dat Haddad, mi-a spus să țintesc și să trag. Și el știa că am s-o fac.

— Pam, nu trebuie să te mai învinovățești! Ai făcut ceea ce trebuia să faci!

— Așa cum ai făcut și tu în toți anii aceia! Tăcu o clipă. Aș vrea să spun ceva, și nu mi-e ușor.

El așteaptă.

— Îmi pare rău. Chiar îmi pare rău, pentru tot. Nu am știut niciodată prin ce-ai trecut acolo. Credeam că era vorba despre orgoliul tău masculin. Pur și simplu nu am înțeles. Acum însă înțeleg. Am greșit în legătură cu multe lucruri.

— Și eu la fel. Și mie îmi pare rău. Pentru tot ce-a mers prost în toți anii petrecuți împreună.

Ea își ridică mâinile ca și cum s-ar fi predat.

— Bine, cred că sunt suficiente emoții pentru amândoi.

— Pace? o întrebă el, întinzându-i mâna.

— Pace, spuse ea, acceptându-i gestul. Însă imediat după aceea se apropie de el și-l sărută ușor pe buze. El nu se așteptase la asta, și senzația îl înfioră.

— Pentru ce-a fost asta?

— Nu-ți face cine știe ce idei! Cred că ne este mai bine divorțați, dar asta nu înseamnă că nu-mi aduc aminte.

— Atunci ce-ai spune să nu uite nici unul din noi?

— De acord, spuse ea. După o pauză adăugă: Și cum rămâne cu Gary? Ce facem? Trebuie să afle adevărul.

Și el se gândise la această problemă.

— Și îl va afla. Hai să-l mai lăsăm puțin, și apoi vom avea o discuție toți trei. Nu cred că va avea prea mare importanță, pentru nici unul dintre noi. Dar, e dreptul lui să afle adevărul.

Achită nota și se îndreptară spre Thorvaldsen și spre Gary.

— O să-mi fie dor de băiat, spuse Henrik. Noi doi am făcut o echipă bună.

Malone și Pam aflaseră despre tot ce se întâmplase în Austria.

— Cred că a avut parte de mai multe intrigi decât era nevoie, spuse Pam. Malone fu de acord.

— Înapoi la școală! Toate chestiile prin care ai trecut au fost destul de dificile.

Văzu că Thorvaldsen înțelesese ce voia să spună. Vorbiseră despre asta cu o zi în urmă. Și, deși fusese supărat la gândul că Gary atacase un bărbat înarmat, în sinea lui era mândru de el. Într-adevăr, nu curgea sânge de Malone prin venele acestui băiat, dar trecuse destul de la tată la fiu ca să-l facă al lui.

— A sosit vremea să plecați! mai spuse el.

Cei trei meraseră împreună până în locul în care se termina piața și unde Jesper aștepta în mașina lui Thorvaldsen.

— Și tu ai avut parte de destule intrigi, nu? îl întrebă Malone pe Jesper.

Acesta zâmbi și încuviință din cap. Thorvaldsen spusese cu o zi în urmă că două zile împreună cu Margarete Hermann fuseseră mai mult decât suficiente pentru răbdarea lui Jesper. Fusese eliberată sâmbătă, când Thorvaldsen și Gary erau în avion spre Danemarca. Din ce spusese Thorvaldsen despre Hermann, relația lor tată-fică nu era una de invidiat. Sângele comun îi lega, într-adevăr, dar nu mai exista nimic altceva.

Își îmbrățișă fiul și îi spuse:

— Te iubesc! Să ai grijă de mama ta!

— Nu are ea nevoie să fac eu asta!

— Nu fi așa de sigur! Se îndreptă spre Pam. Dacă ai vreodată nevoie de mine, știi unde să mă găsești.

— La fel și tu. Nu de alta, dar măcar știm cum să ne apărăm unul pe celălalt.

Nu-i spusese lui Gary despre ce se întâmplase în Sinai, și nici nu aveau de gând s-o facă. Thorvaldsen fusese de acord să-i ia pe Păzitori sub aripa sa protectoare și să le furnizeze fonduri pentru a îngriji atât mănăstirea, cât și biblioteca. Deja se făcuseră planuri pentru arhivarea electronică a manuscriselor. De asemenea, urmau să se mai facă niște recrutări, numărul Păzitorilor ajungând la cel normal. Danezul fusese foarte încântat de ideea de a le fi de folos și de-abia aștepta să viziteze locul.

Numai că totul urma să rămână secret.

Thorvaldsen asigurase Israelul că problema era sub control, și, după ce și Statele Unite trimiseseră aceleași asigurări, evreii păruseră satisfăcuți.

Pam și Gary urcară în mașină. Malone le făcu semn cu mâna până când automobilul dispăru în trafic, îndreptându-se spre aeroport. Apoi făcu un semn cu mâna prin mulțime spre locul în care Thorvaldsen supraveghea muncitorii care curățau molozul din clădirea sa.

— Toate bune? întrebă Henrik.

Stia la ce se referea prietenul său.

— Am scăpat de povara acelei obsesii.

— Trecutul are uneori puterea de a-ți devora sufletul. El fu de acord cu asta. Sau îți poate fi cel mai bun prieten, continuă acesta.

Stia la ce se referea Thorvaldsen.

— Va fi extraordinar când vei vedea ce se găsește în bibliotecă, îi zise.

— Nu-mi mai spune ce comori mă așteaptă! Îi privi pe muncitorii de pe schele, în timp ce curățau cu spumă funinginea de pe exteriorul clădirii din secolul al XVI-lea. Va arăta la fel ca înainte, îl încurajă Thorvaldsen. Rămâne numai ca tu să refaci inventarul. Va trebui să cumperi multe cărți.

Abia aștepta. Cu asta se ocupa, comercializa cărți. Dar era ceva de reținut și din lecțiile pe care le învățase în ultimele câteva zile. Se gândi din nou cum toți cei trei Malone fuseseră amenințați și ce conta până la urmă cu adevărat. Arătă înspre clădire.

— Nimic din toate astea nu este cu adevărat important!

Danezul îi aruncă un zâmbet înțelegător.

— Sunt doar niște obiecte, Henrik, asta-i tot! Doar niște obiecte!

Postfața autorului

Această carte a necesitat multe călătorii pentru documentare. Am făcut mai multe excursii în Danemarca, Anglia, Germania, Austria, Washington, D.C. și Portugalia. Conceptul de bază a luat naștere în timpul unei cine în Camden, Carolina de Sud, când una dintre gazde, Kenneth Harvey, m-a întrebat dacă nu am auzit de un învățat libanez pe nume Kamal Salibi. Când am spus că nu, Ken mi-a oferit patru dintre cărțile lui Salibi. Cam cu un an mai târziu mi-a venit ideea acestui roman. Ca întotdeauna totuși, povestea finală este un amestec de adevăr și ficțiune.

Acum a sosit vremea să trasez linia de demarcație dintre acestea.

În ceea ce privește *nakba*, descrisă chiar din prolog, tragedia a fost mai mult decât reală și continuă să umbrească relațiile din Orientul Mijlociu.

Monumentul descris în capitolele 8 și 34 are ca element de referință un monument de marmură care există în realitate la Shugborough Hall, în Anglia. Reprezentanții curentului New Age și conspiratorii au dezbătut decenii întregi semnificația sa. Conferința de presă din capitolul 8 a avut loc în realitate la Shugborough Hall, și interpretările oferite sunt chiar cele expuse de experți în realitate. Conceptul că literele romane erau de fapt o hartă este invenția mea.

Așa cum am menționat, ideea că Vechiul Testament ar fi cronica evreilor antici într-un alt loc decât Palestina nu îmi aparține. În 1985, Salibi și-a detaliat teoria într-o carte cu titlul *The Bible Came from Arabia*. Salibi și-a expus ideea și în alte trei lucrări ale sale, *Who was Jesus* (1988), *Secrets of the Bible People* (1988) și *The Historicity of Biblical Israel* (1988). Experiențele lui George Haddad privind modul în care realizase conexiunea dintre vestul Arabiei și Biblie, detaliate în capitolul 52, sunt de fapt reluarea celor ale lui Salibi. De asemenea, guvernul saudit chiar a ras de pe fața pământului sate întregi după ce Salibi și-a publicat prima carte; și nici până în ziua de azi saudiții nu au permis să se facă săpături arheologice în Asir.

Hărțile de la capitolele 57 și 68 sunt rezultate ale cercetărilor lui Salibi. Ideea că pământul promis de Dumnezeu lui Avraam se află de fapt într-o zonă îndepărtată de ceea ce numim Palestina este cel puțin controversată. Dar, așa cum au observat atât Salibi, cât și George Haddad, aceste lucruri ar putea fi foarte ușor ori dovedite, ori respinse, cu ajutorul arheologiei.

O observație asupra limbii: pe parcursul cărții, termenul de ebraică veche a fost utilizat pentru limba Bibliei ebraice originale. Nu se cunosc prea multe despre ortografia, gramatica, sintaxa sau idiomurile sale. A fost o limbă de învățare, vorbită foarte rar, și a dispărut din uzul curent în secolul al VI-lea sau al V-lea î.Hr. Termenul de „ebraică veche”, spre deosebire de ebraica biblică sau rabinică, sau orice altă denumire utilizată pentru a o descrie, a fost ales numai pentru a ușura lectura pentru cititor.

Neconcordanțele din Vechiul Testament, observate în capitolele 20, 23 și 57, nu sunt o noutate. Cărturarii au dezbătut aceste aspecte secole întregi. Biblia este totuși un document cursiv, și fiecare generație pare să-și lase amprenta asupra interpretării ei.

Povestea lui David Ben-Gurion din capitolul 22 este adevărată. Părintele Israelului modern chiar și-a schimbat în mod radical politica după 1965, devenind mult mai conciliant cu arabii. Prin urmare, a fost îndepărtat din politica israeliană până la moartea sa, în 1973. Bineînțeles, vizita sa la bibliotecă a fost inventată de mine.

Istoria lui Nicolas Poussin din capitolul 29 este adevărată. Viața lui a cunoscut, de asemenea, o schimbare majoră. Soarta picturii sale *Pastorii din Arcadia* a fost relatată corect, iar fragmentul de scrisoare care descrie ceea ce Poussin a aflat în secret este real. Motivul pentru care Poussin a creat *Pastorii din Arcadia II*, imaginea inversă a primei picturi (care a fost sculptată în monumentul de la Shugborough Hall), este un mister.

Păzitorii nu există în realitate. Poate că, dacă ar fi existat, Biblioteca din Alexandria ar fi fost salvată. Descrierea fizică a bibliotecii oferită în capitolul 21 este cea mai bună care se găsește. Cât despre cum de au dispărut mai mult de o jumătate de milion de manuscrise, cele trei explicații din capitolul 21 sunt presupunerile experților. Cărturarii descriși în capitolul 32 au trăit cu toții, dar, din păcate, din cauza distrugerii Bibliotecii din Alexandria, nici una dintre scrierile lor nu a supraviețuit. Harta lui Piri Reis (capitolul 32) încă mai există și oferă o privire fugară asupra a ceea ce este posibil să se fi pierdut.

Încercarea eroului este fictivă, adaptată după un manuscris misterios numit *The Red Serpent*. Am dat de el în Rennes-le-Château, în timp ce făceam cercetări pentru *Moștenirea templierilor*.

Ordinul Lânii de Aur a fost o societate franceză medievală creată după cum s-a detaliat în capitolul 18. O organizație socială care poartă acest nume se

găsește încă în Austria, dar gruparea mea fictivă nu are nici o legătură cu aceasta. Robele și decorațiunile specifice ordinului au fost inspirate din gruparea din secolul al XV-lea.

Mănăstirea Santa Maria de Belém se află la Lisabona. Am vizitat-o de două ori, iar istoria și măreția ei, așa cum au fost descrise în capitolele 46, 48, 51, 53 și 54, sunt veritabile, deși unele amplasamente interioare ale clădirii au fost modificate. Este un loc remarcabil, așa cum este și Lisabona.

Sacristia care joacă un rol central în încercarea eroului se află în mănăstirea din Belém. Felul în care soarele îi modifică exteriorul din argintiu în auriu este un fenomen observat cu secole în urmă. Astăzi, pentru a păstra efectul constant, niște proiectoare scaldă argintul în lumină. Bineînțeles, ele au fost eliminate din acest roman.

Muzeul Național al Aviaticii și al Spațiului este unul dintre locurile mele preferate, și m-am bucurat că și-a găsit în cele din urmă locul în una dintre scrierile mele. Castelul Kronborg (capitolul 9), Helsingør (capitolele 11 și 14), Baumeisterhaus din Rothenburg (capitolul 22), la fel ca Valea Rinului și podul care se întinde peste râul Mosel din Germania centrală (capitolul 27) sunt toate reale.

Scrisorile dintre Sfântul Ieronim și Sfântul Augustin (capitolele 63 și 65) sunt inventate de mine. Ambii au fost niște oameni învățați, cu o contribuție activă în conturarea bisericii timpurii. Scrisorile arată cum traducerea Vechiului Testament a Sfântului Ieronim din ebraică în latină se poate să fi fost manipulată pentru a servi scopurilor bisericii celei noi. Observațiile asupra neconcordanțelor din traducerea lui Ieronim îi aparțin lui Salibi, nu mie, dar acestea ridică, într-adevăr, niște probleme.

Nu m-am parașutat niciodată dintr-un C130H, dar colonelul Barry King a făcut-o, și mi-a spus totul despre această experiență.

Mănăstirea din Sinai (capitolul 72) este una dintre multele împrăștiate prin regiunea pustie. Localizarea în acea zonă a Bibliotecii din Alexandria așa cum s-a păstrat ea, sub pământ (capitolul 78), nu ar fi o absurditate. Egiptenii antici au minat puternic acei munți, și tunelurile lor ar trebui să fi rămas și după vremea lui Hristos.

Povestea despre Biblia din Sinai (capitolul 63) s-a întâmplat exact așa cum a fost prezentată. *Codexul din Aleppo* (capitolul 23) datând din anul 900 d.Hr. este expus la Ierusalim și rămâne cel mai vechi manuscris al Vechiului Testament care a supraviețuit. Totuși, o Biblie din vremurile de dinainte de Hristos – cum ar fi cea despre care se scrie în capitolul 79 – ar schimba cu siguranță tot ce se cunoaște despre Vechiul Testament.

Conflictele din Orientul Mijlociu continuă. E uimitor cum toate cele trei religii majore ale lumii – iudaismul, islamul și creștinismul – au ales să venereze aceeași zonă din Ierusalim. Timp de două mii de ani, aceste ideologii conflictuale au luptat pentru supremație, dar, așa cum s-a precizat în capitolul 7, la nivelul cel mai profund, deoarece lupta nu este nici pentru pământ, nici pentru libertate, nici pentru politică. Ea este centrată, în schimb, pe ceva mult mai fundamental: cuvântul Domnului.

Fiecare dintre aceste trei religii deține propria versiune. Fiecare crede cu fervoare că celelalte două greșesc, iar aceasta explică mai mult decât orice motivul pentru care conflictul nu se stinge.